

Giới thiệu Chặng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc

Bạn đang đọc truyện Chặng phải trộm của anh 1 chiếc cốc của tác giả Lâm Phong Nhi trên website đọc truyện online. Đại mỹ nữ Bối Bối sau 1 đêm say mịt mừ, sớm tỉnh dậy thấy toàn thân thương tích, cảnh tượng hiện ra chỉ ra nàng đã 419 (tình 1 đêm). MK, nàng tranh thủ trốn kèm theo tiện tay cầm 1 chiếc cốc về (tại sao lại cầm về thì cứ đọc) Bình thường nhân duyên của nàng ko tốt, bỗng dưng 419 sau, đột xuất hiện ra quanh nàng 3 đại nam nhân suất không thiên lý, đẹp hơn cả gay, vấn đề là ở chỗ, rốt cục gã nào mới là gã 419 với nàng đây hả trời?? Câu chuyện kể về hành trình điều tra đối tượng 419 của nàng Bối Bối. Đặc điểm truyện tự ta đúc kết như sau: phúc hắc nam chủ, cường bạo nữ chủ (là cường liệt bạo lực, ko phải xxxx đâu các nàng nha), chộc ngoạn, biến thái, lật bàn , tình có chủ ý, thâm tình sâu nặng thanh mai trúc mã. ... = !

Bạn đang đọc truyện *Chặng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tối Hôm Qua Cô Đã 419 Sao?!

Ào ào ào..... Gì vậy, là ai sớm như vậy đã tắm rửa, quấy rầy giấc ngủ quý giá của cô.

Mở mắt lim dim, nhìn lên trên trần nhà, là những chùm đèn được tạo hình rất nghệ thuật, hình như là được thiết kế theo kiến trúc của người Italia, cô đã từng rất thèm muốn nhà của mình được thiết kế theo kiểu này trong một thời gian dài. Dám trang trí hoa văn đồ dùng trong nhà như thế này, được, rất có đẳng cấp.

Mơ hồ dời mắt khỏi trần nhà, cô nhìn ga trải giường bằng chất liệu tơ tằm màu sô-cô-la, đầu giường bừa bộn hai chiếc gối đầu cũng là cùng một màu sắc và được làm bằng chất liệu tơ tằm cao cấp.

Tơ tằm, thật mềm mại, thật thoải mái, cô híp mắt, thỏa mãn xoay người ở trên giường, sau đó mới xoay người ngồi dậy.

1,2,3, đầu gối!

Shock! trước mặt Biện Bối Bối bây giờ không phải là cửa sổ chói mắt, cũng không phải cảnh những người xếp hàng đông như kiến ở các tòa nhà.

Mà là ngoài cửa sổ kia có một tòa nhà nhìn rất quen mắt, đó là nơi mỗi ngày cô đến đó làm việc, tầng 38 của cao ốc Thánh Ân.

Phòng ngủ có cửa sổ bằng kính sáng chói rực rỡ, nằm ở chính giữa vùng đất thương mại, gần với cao ốc Thánh Ân, nhà ở chung cư cao cấp.....

Chẳng lẽ, chẳng lẽ, cô hiện tại đang ở tại phòng ngủ của nơi ở truyền thuyết “Tuyệt thế Thánh Điện”?!

Không có khả năng đi..... Cô dụi dụi mắt, lại dụi dụi mắt.....

Cửa sổ nhìn ra được cao ốc Thánh Ân không có biến mất, giống như bức tường kính đen bệ ngoài phản xạ ánh mặt trời.

Nhớ ngày đó “Tuyệt thế Thánh Điện” được xây xong, Biện Bối Bối chỉ có thể ở dưới chân nó, chảy nước miếng nhìn lên, nó phát ra ánh hào quang như những viên kim cương sáng chói màu đen.

Nhưng là từ bên ngoài nhìn qua thấy tường kính có màu đen không thể nhìn thấy bên trong, nhưng đổi góc độ khác, nhìn từ trong phòng nhìn ra, kính liền biến thành trong suốt, thật đúng là bên trong Thánh Điện a!

Trong truyền thuyết nó là nơi cực kỳ nổi tiếng, cực kỳ sang trọng, tiện nghi, có thể đem so sánh với các khách sạn bảy sao khác, được gọi là căn hộ cao cấp kinh điển, cũng giống như cao ốc Thánh Ân cao 38 tầng, nhưng lại chỉ có 76 hộ, dù có bỏ ra hàng trăm ngàn Nhân dân tệ một mét vuông cũng khó có thể ở tại “Tuyệt thế Thánh Điện” này ! (Thờ gấp.....)

Biện Bối Bối phát , để chứng thực, cô lấy hai tay tự đánh vào mình hai cái, đồng thời đối với bắp đùi hung hăng cẩu hai cái.

Không sai, đau đến mức có thể rơi lệ rồi!

Kích động rời khỏi giường, bắp đùi lại truyền đến một trận đau đớn, gót chân mềm nhũn, lao đảo hướng về phía trước. Cô ” Phốc” một tiếng, ngã nhào về hướng cửa sổ, tạo ra một cảnh tượng vô ếch.

Thủy Tinh lạnh như băng tiếp xúc với thân thể làm cho cô cảm thấy dễ chịu một chút, nhưng trong nháy mắt, cô giật mình, trực tiếp nhảy ra xa cái cửa sổ.

Cho dù biết người ở bên ngoài không nhìn tới bên trong được, nhưng đứng ở nơi mặt trời chiếu sáng chói như vậy, cửa kính tường chừng như là trong suốt, cũng làm cho người ta cảm thấy xấu hổ. Cô rùng mình một cái, đỏ mặt.

Đợi chút, □? (Yuu: Cái này nhìn giống chữ “khẩu” lắm! Ý nghĩa hẳn là há hốc mồm ra vì kinh ngạc đi!! Pa: *gật gù* ta nghĩ đây giống 1 cái icon) ! Kia, kia..... cái phản chiếu ở cửa kính..... là bộ ngực trắng như tuyết của cô.

Một con quạ đen bay qua cửa sổ, ngó vào, cạc cạc cười lạnh, “.....”.

Run run chậm rãi xoay người, suy nghĩ lại, cô vĩnh viễn cũng không có khả năng hạ quyết tâm quyết định đèn ngủ đầy tính nghệ thuật như thế.

Biện Bối Bối tự nhận bản thân chỉ là một người Tiểu Bạch (nhỏ bé, nhút nhát), nhưng không phải đàn độn, không có việc gì lại đem tiền ra để chơi nha!

Ga trải giường của cô cũng không phải màu nâu sôcôla, chưa kể đến đó lại là lụa tơ tằm, cuối tuần vừa rồi nàng vừa thay ga trải giường cho hợp với thời tiết, vải bông màu tím hình mèo hello kitty, vậy không tốt sao?!

Ở dưới cái gối kia là một chiếc quần ren nhìn thật quen mắt, kia không phải quần tam giác nhỏ của cô, ngày thường cô gọi nó thân mật là ” Tiểu ác ma” sao ?!

Hai chân bắt đầu dao động .....

Còn có ở trên giường kia giống như chính là dấu vết của tối qua, cái gì đó có màu thâm đông đông?!

Tiếng thét chói tai bị mắc kẹt trong cổ họng.....

Àm ầm, ông trời! Chuyện lớn xảy ra rồi!

Cô chợt cảm thấy hoa mắt ù tai, như kiểu máy đánh chữ kiểu cổ đánh từng chữ tách tách trong đầu, cuối cùng ở chỗ trống trong tờ giấy đánh ra ba con số cực lớn: 419.(*)

Ha ha..... Ào ào..... Ha ha a..... Ào ào ào ào.....

Tiếng nước thật thần kỳ, còn có thể phối hợp với tiếng cười ha ha ngây ngô từ chính cô phát ra, cứng ngắc quẹo phải đầu, nghe được tiếng cổ rắc rắc.

Bên phải giống như là một phòng tắm trong suốt, hơi nước dày đặc trắng xóa, thấp thoáng hiện ra một dáng người cao lớn, không hề nghi ngờ đây là nam nhân.

Thời đại này, phát sinh 419 không hề dọa người, dọa người chính là ngày hôm sau tỉnh lại phải đối mặt với người đó!

Biện Bối Bối im lặng khoe miệng run rẩy, tại thời điểm một nén nhang còn không kịp đốt, cô liền nhảy lên trên giường, nhanh chóng đem quần lót mặc vào, kia cách phòng ngủ ba bước chính là cái váy đen của cô.

Ngẩng đầu nhìn ra phòng khách, mục tiêu tiếp theo chính là cái áo ngực bị vứt ở ghế sofa.

Cô bối rối tìm cách mặc quần áo, một bên không đầu không đuôi nghĩ, ngay cả khi còn học đại học phải chạy trăm mét trong các cuộc đua, cô cũng không cảm thấy mệt thế này.

Đang chạy ra để lấy quần vào về mặc “Bing” một tiếng, đầu cô đập vào cửa phòng, cô ngã vào phòng ngủ, trước mắt tối đen, nước mắt chảy ra như suối, tay chân vung loạn.

Cái gì mà đầu gối, chuyên môn dùng để giết người thôi?!

Sau đó, cô lại nhìn thấy được chiếc đèn ngủ nghệ thuật sáng rực rỡ, cả một chuỗi ánh sáng nối liền nhau thành một bức tranh trên tường. Một bể cá thủy tinh hình thoi, đột nhiên bể cá bị vỡ nước chảy ra ngoài, và hàng chục những chú cá cảnh nhiệt đới đỏ ra ngoài theo, phe phẩy cái đuôi ở trên sàn.

Trong lúc cô đang bàng hoàng không biết phải làm gì, một chai rượu vang nho từ trên bàn, anh dừng ngã xuống, phát ra một tiếng nổ, ở trước mặt của cô.

Khói tràn ngập, khắp căn phòng là một đồng hồ hỗn độn .....

Biện Bối Bối há hốc mồm, tròn tròn mắt.....

Nhìn lại chỗ rượu vang đổ trên mặt đất, nhìn lại cái bể cá, bức tranh và đèn ngủ, tính toán qua loa một chút, phí tổn này chắc phải mất đến hai mươi vạn. Bối Bối bắt đầu tính toán, số tiền này sẽ mua được rất nhiều thịt heo, laptop Sony, đi du lịch Hàn Quốc.....

Thật cẩn thận, cô tránh chai rượu vừa bị đổ, đi đến bàn trà, Bối Bối ra về trấn định, đem áo ngực mặc vào người.

Sau đó, gót chân như nhũn ra, cô chống đỡ không được liền ngã xuống sofa, mông chạm phải một vật cứng, sinh đau!

Đưa tay ra tìm, lấy ra được một chiếc cốc thủy tinh, cô nhìn chiếc cốc rồi cười lạnh.

Căn phòng hỗn độn nhưng yên tĩnh, tiếng nước ở trong nhà tắm dường như đã ngừng lại, nhìn qua cánh cửa phòng ngủ khép hờ, Bối Bối có thể nhìn thấy

hơi nước ở phòng tắm có chút phân tán, bóng đèn cao lớn đã dần dần hiện ra một đường cong thân thể đẹp như được chạm khắc.

Trong đầu Biện Bối Bối hiện tại toàn là một màu đen, nếu như cô bị bắt gặp ngay tại chỗ không phải sẽ càng thâm sao?!

Không kịp tự hỏi, cũng bắt chấp tóc bay tán loạn, quần áo không chỉnh, Bối Bối trong tay cầm một cái cốc, bỏ chạy thực mạng ra khỏi cửa.

Trong đầu còn đang rối rắm nghĩ về hai mươi vạn, cô còn có thiết nhiều những khoản vay a a a a a..... Đùa ư, lúc này không trốn nên chờ đến khi nào nữa?!

Mặc dù đô thị phồn hoa này mỗi đêm đều phát sinh 419, nhưng là nó có ấn tượng như vậy không?!

Cô muốn chết.....

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ấn Tượng Ban Đầu Về Tiên Sinh 419

”Di Đình, đi có thể cho cháu mượn di động gọi một cuộc điện thoại được không?”

Chủ nhật ở Thánh Ân làm việc, Di Đình dường như gặp quý, nhìn cô nàng mỹ lệ này tóc xoắn dài đến thắt lưng, trên tay cầm một cái cốc thủy tinh, móng tay xinh đẹp được đánh màu vàng bóng. Lại còn, ban ngày ban mặt, mặc một chiếc váy siêu ngắn màu đen bó sát người, đôi giày cao gót kia cũng phải đến mười phân chứ ít gì, có thể đá chết người sao?

Khẳng định cô ta không phải loại con gái đáng hoàng! Di Đình âm thầm kết luận, hoàn toàn xem nhẹ vị “Tiểu thư” xa lạ này. Mà vì sao cô ta lại biết mình họ Đình?

Từ Thánh Điện đến Thánh Ân chỉ là một đoạn đường ngắn ngủn nhưng do cô chạy như điên trên đường, đã làm cho vô số người quay ra nhìn Biện Bối Bối, có người nhìn thẳng mặt, có người gặp thoáng qua, hoặc quay đầu ngó nhìn, hoặc có người chỉ liếc mắt qua.

Một tuần có bảy ngày, có năm ngày cô thường xuyên ra vào Thánh Ân, một tháng ra vào ít nhất 22 ngày, một năm chính là 264 ngày, hôm nay số người chú ý tới cô còn nhiều hơn cả 1 năm cô ra vào Thánh Ân.

Nhìn Di Đình hơi kinh ngạc mà có điểm xem thường, thật không may, Biện Bối Bối nuốt nước miếng xuống, thuận tiện nói ”Cháu ở phòng Nhân sự, tầng thứ 28, nhân viên của tập đoàn Thánh Ân, Biện Bối Bối nha!” Nuốt nuốt nước miếng xuống họng.

”Cháu bị cướp..... Túi xách cùng di động cũng bị lấy mất.....” Bất đắc dĩ, Bối Bối chỉ có thể nói dối.

Kỳ thật, người dân Trung Quốc vẫn thực là thiện lương. Di Đình tuy rằng trong lòng có điểm không thích vị tiểu cô nương xinh đẹp ăn mặc không đáng hoàng này, nhưng vẫn là lắc đầu rồi giao điện thoại của mình cho cô.

Bản nhạc chờ “Cùng vui vẻ” – dân ca vùng Cam Túc, Thanh Hải, Trung Quốc vang lên, tiếp theo là một trận rít gào kinh khủng, thiếu chút nữa phá hỏng lỗ tai của Bối Bối, trong nháy mắt cô đưa điện thoại di động lấy ra xa, rồi xa độc hại.

“Bối Bối sao?! Là Bối Bối sao?! Trời ạ..... Cậu còn sống không?! Tớ phải dập đầu, tớ muốn dâng hương, tớ muốn lễ tạ thần, cảm tạ thánh mẫu Maria, Jesus, ngọc hoàng đại đế, quan thế âm, Thánh Allah.....(Tinh lược các loại thần tiên) Cậu bị mang đi, chúng tớ đuổi theo cũng đuổi không kịp a, nam nhân kia chân thực dài a. Bối vậy mà tớ bị Long Điện đánh cho mấy cái, cậu ấy nói, đuổi không kịp là vì tớ ăn quá nhiều, dọc theo đường đi còn muốn xem soái ca, cho nên làm vướng chân của cậu ấy. Đây là nói xấu, đây là nói bậy! Tớ căn bản không phải cái loại này người! Rõ ràng là do cậu ấy thất thân, vẫn là tớ nhìn thấy cậu bị người ta mang đi, điên cuồng đánh cô ấy, cô ấy mới hoàn hồn.....”

Tựa hồ có người giật di động qua, một giọng nữ bình tĩnh vang lên: “Cậu đang ở chỗ nào?”

Bối Bối thở ra một hơi thật dài: “Tòa nhà Thánh Ân, tầng dưới cùng, siêu thị tiện lợi.”

”Đứng chờ ở cửa, 20 phút sau xe sẽ đến.” Lời ít mà ý nhiều, không dài dòng.

Không hổ là Long Điện, quả nhiên làm việc nhanh nhẹn, không giống như Sắc Nha kia, một đồng hồ vô nghĩa, kêu gào tận nửa ngày, nhưng đến nửa câu cũng không có trọng điểm.

Hai người vừa rồi cùng Bối Bối trò chuyện, kêu gào trong điện thoại chính là Chân Vị, thường được gọi là “Sắc Nha”, luôn quan niệm trên đời này chỉ có thức ăn là tốt đẹp, nam nhân chỉ có thể làm cho sứt mẻ tình bằng hữu của các cô, giọng nói lạnh như băng kia chính là Long Lưu Ly, còn gọi là “Long Điện”, lúc nào cũng lạnh lùng như một nữ hoàng, cộng với tên “A Biễn” của Biễn Bối Bối. Ba người hợp thể, một vài năm trước ở đại học J rất nổi tiếng, hợp thành một nhóm” Biễn – Sắc – Long”.

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, nghiệt duyên a.....

Trong lúc Bối Bối còn đang cảm thán, một chiếc Elise (1) màu tím cực kỳ phong cách tiến đến, dừng gấp trước cửa tòa nhà Thánh Ân, tạo ra một màn khói nhẹ và lớp xe in lại trên đường.

Đó chính là tác phong của Long Điện, đại khái là trong lòng cô ấy cũng có chút nóng nảy đi, cho nên chỉ có 20 phút đã đến đây rồi, Bối Bối cảm động leo lên xe.

Họ vẫn còn mặc lễ phục đi dự tiệc rượu ngày hôm qua, trên mặt Sắc Nha vẫn còn trang điểm sắc sỡ, Long Điện rút ra một điếu Saint Laurent, lấy ra bật lửa Zippo (Yuu: Nghe đồn gần xa đây là một hãng bật lửa rất chi là nổi tiếng!! Pa: bật lửa.... Pa ghét thuốc lá =”=), “Ba”, sau đó liếc mắt nhìn cô.

“Cậu từ nơi nào đi ra? Như thế nào có thể xuyên qua hơn nửa diện tích thành phố này, đến tòa nhà Thánh Ân?!” Long Điện phun ra một vòng khói trắng.

“Ách..... Thánh..... Thánh Điện.....” Hai chữ rất nhỏ từ miệng của Biễn Bối Bối thốt ra.

Long Điện bị sặc, những vòng khói trắng bay về sát phía cô, Sắc Nha mắt tròn tròn, mồm miệng có chút không lanh lợi: “Thánh Điện..... Cái nơi chỉ có những người thừa tiền mới vào được đây?!”

Long Điện quay đầu, nhìn từ trên xuống, đánh giá Biễn Bối Bối, nhìn thấy cô mặt xanh lét, hỏi thẳng: “Làm việc đó?”

Bối Bối囧, cuối cùng bi tráng gật đầu: “Chắc là vậy, đùi nơi này rất đau.”

Sắc Nha mở to mắt, chảy nước miếng nói: “Thánh Điện a..... Đó là nơi của những người giàu có..... Thánh Điện..... Bối Bối a, cậu đã ở đó a, hẳn là gặp được người rất nhiều tiền.....”

Long Điện cốc đầu Sắc Nha một cái, chậm rãi nhả khói phun ra một chữ “Ngớ ngẩn!”

“Tớ, tớ sợ rằng người ta sẽ đòi tiền tớ! Tớ đã không cẩn thận đập vỡ một chai rượu và một bể cá của người ta.....”

Long Điện cứng đờ.....

“Đó chính là loại rượu vang AOC (2), còn có những con cá ở trong bể chính là những con cá cảnh của vùng nhiệt đới.....”

Sắc Nha hóa thạch.....

“Một chiếc đèn pha lê kiểu Italy và một bức tranh.....”

Long Điện hô hấp mãnh liệt.....

“Đại khái, có lẽ, tổng thiệt hại lên đến hai mươi vạn.....”

Sắc Nha rơi lệ.....

“A Biễn, vậy nam nhân kia như thế nào còn có thể tha cậu đi?!”

“Ách..... Tớ không nhớ rõ bất kỳ điều gì trước khi tỉnh dậy, cũng không biết bộ dạng người ta như thế nào..... Tớ, tớ là trốn đi.....”

Hai người cùng nhau quay đầu phần nộ trừng mắt nhìn cô, Biễn Bối Bối thực không có tiền đồ liền lui về phía sau.

Long Điện dập tắt điếu thuốc lá, khởi động xe: “Lúc chúng tớ phát hiện ra cậu biến mất, cậu đã bị nam nhân kia ôm tới cửa, chúng tớ đuổi theo đến nơi thì người ta lái xe đi mất, hình như là một chiếc Jaguar (3). Cho nên, chúng tớ cũng chỉ có thể nhìn được bóng dáng của người đó!”

Sắc Nha hưng phấn như được cất tiết một con gà, khoa chân múa tay vui sướng kẻ: ” Nam nhân mặc một chiếc áo somi màu đen, quần bò cũng màu đen, toàn thân từ trên xuống dưới đều là màu đen, như một hoàng tử của bóng đêm”

Long Điện bĩu môi:” Chưa thấy qua, không có trong phạm vi của tớ.”

Sắc Nha mặt đỏ phừng phừng miêu tả lại: “Bóng dáng hấn cao lớn, tản ra khí thế vương giả, dễ dàng ôm lấy cậu, Sắc Nha tớ nhiều năm tu luyện tìm kiếm soái ca xin đảm bảo, đó chính là soái ca, tuyệt đối là một soái ca, Bối Bối cậu kiểm được!”

Long Điện khòe miệng khẽ run một chút: “Tóc ngắn màu đen, dáng người rất cao, không cảm giác là người ngoài ba mươi tuổi.”

Biện Bối Bối nghe đến hứng thú, thế mà hai người kia lại im lặng, không tiếng động, cô dò hỏi: “Còn có gì nữa?!”

Hai người nhìn nhau, Sắc Nha sờ sờ cằm, vỗ tay vào trán, nước miếng bay tứ tung hết lên:

”Mông hần lại rất kiều, chắc chắc thực hiện XXOO hần là rất tốt!”

Phốc..... Biện Bối Bối lại thực không có tiền đồ phun ra!

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Dự Tiệc Ở Long Gia

“Toàn Đô” là khu biệt thự gần trung tâm thành phố, tuy rằng ở gần trung tâm thành phố, tắc đất chính là tắc vàng, nhưng những căn biệt thự ở “Toàn Đô” đều cách nhau rất xa, không những thế lại còn có cả những bãi cỏ rộng lớn và không gian mở cho bãi đậu xe.

Tối nay, ở khu biệt thự “Toàn Đô” đèn đuốc sáng trưng, ngoài cửa là một hàng các loại xe ô tô thể thao, những nam nữ trẻ tuổi từ trên xe đi xuống đều mặc những bộ sang phục dạ hội lộng lẫy, bên trong biệt thự là một không gian rất náo nhiệt.

“Oa, Long Điện, cậu xem tớ tìm được cái gì này?! ‘Lafite năm 2005’ (tên một loại rượu vang)!” Biện Bối Bối đem đến một chai rượu đặt ở trên bàn, không khống chế được sự phấn kích.

“Loại rượu của vua chúa, loại rượu vang nổi tiếng nhất ở làng Pauillac Lafite, Bordeaux, Pháp! Rượu vang Lafite được làm từ những loại trái cây tươi ngon nhất, cảm giác uống rượu này thật êm dịu, cho nên được những người yêu rượu vang gọi nó là rượu vang ‘nữ hoàng’. Đây là một chai Lafite nhỏ, trên thị trường tuyệt đối không dưới 3000 đại dương a (1), nhà cậu làm thế nào lại dễ dàng có được loại rượu này?!”

Long Điện mặc một bộ vest trắng, thân hình mảnh khảnh, thon dài, trông thật nổi bật.

Cô cầm điệu Saint Laurent (2), phun ra một vòng khói, ánh mắt theo dõi đám người đang vận vẹo theo âm nhạc ở trên sàn nhảy, lơ đãng nói: “Nhà giàu mới nổi thì biết loại rượu gì đâu, cứ cảm thấy đắt tiền sẽ đặt mua để khoe khoang với bên ngoài, biết làm sao được đó là loại rượu tốt mà cất vào trong hầm!”

Long Điện vốn là người ở thành phố C, cha cô ấy kinh doanh mô tô, xe gắn máy, sau đó lại chuyển sang đầu cơ bất động sản lập tức gia đình liền phát đạt, chuyển nhà đến thành phố S.

Ba người các cô đã quen nhau rất nhiều năm, thế nên cũng biết rõ được chút ít cuộc sống cá nhân của nhau.

Long gia có ba người con gái, Long Điện là con gái thứ ba trong nhà, mà mẹ của cô lại không phải là nữ chủ nhân hợp pháp của Long gia. Nói trắng ra, Long Điện chính là bị công khai thừa nhận là con ngoài giá thú.

Hôm nay, bữa tiệc này được tổ chức để chúc mừng sinh nhật của Long nhị tiểu thư – Long Thủy Tinh, hầu như tất cả những công tử, tiểu thư nhà giàu đều tụ tập đến đây, tất cả đều là tuổi nam nữ.

Sắc Nha mặc trên người một bộ lễ phục hàng hiệu màu hồng nhạt, ngọt ngào mà xinh đẹp, nhưng mặt lại nhăn như khi: “Long Điện, để không làm cậu mất mặt, tớ cùng A Biện đã phá sản rồi đây!”

Long Điện quay đầu nhìn Sắc Nha, rồi lại quay ra nhìn Bối Bối một thân màu đen, váy bó sát người, cô hít sâu điều thuốc: “Hai người không cần phải phá sản, nếu đem ra so sánh với lũ ô long trọc nữ kia, hai người hơn họ rất nhiều!”

Lại nhìn trước mặt Sắc Nha một đồng đồ ăn, Long Điện có chút nhụt chí bổ sung một câu: “Nếu cậu không ăn nhiều như trư!”

”A..... Cậu kiểm soát tốt, bởi vì tớ đã bỏ tiền ra, thế nên sẽ ăn cho tới khi bội thực mới thôi. Tớ – Sắc Nha, hôm nay muốn dùng toàn bộ lực để ăn nhiều thức ăn ngon, dùng sức xem soái ca, đem tiền đã đầu tư cho nhan sắc kiếm trở về.”

Cô lấy một con tôm hùm bỏ vào trong miệng, rồi đứng dậy và đi thẳng đến khu vực Buffet, đem đầy một đĩa thức ăn trở về.

Long Điện và Bối Bối hai người dở khóc dở cười, dù cho ăn mặc xinh đẹp thế nào, Sắc Nha vẫn là Sắc Nha.....a.....

Sắc Nha trừng mắt nhìn Bối Bối đang lau ba cái ly sáng bóng, hỏi: ”Cậu làm gì vậy?! Cái ly đã rất sáng rồi.....”

“Một ngụm Lafite giá trị bằng toàn bộ số thức ăn trên bàn của cậu đó.” Bối Bối vừa lau, vừa không nhìn được trả lời Sắc Nha.

Sau đó đem mái tóc dài hất về phía sau, rồi đem Lafite đổ vào ba ly rượu, sau đó dùng ngón giữa và ngón cái đỡ lấy chân ly, ngắm nhìn ly rượu.

Môi hồng xinh đẹp chậm rãi uống một ngụm, tinh tế thưởng thức hương thơm ngào ngạt. ....

Long Điện nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Bối Bối, cô uống một ngụm Gordon Gin (3) ở trước mặt: “A Biển, cậu biết không? Tớ thấy rằng trong ba người chúng mình, cậu mới là người biết cách hưởng thụ cuộc sống.”

“Đúng! A Biển chỉ thích những đồ dùng của giai cấp tư sản. ....” Sắc Nha không chút khách khí véo hai má của Bối Bối.

Thong thả làm cho chất rượu đậm chảy xuống cổ họng, Bối Bối thỏa mãn, má ửng hồng, lông mi chớp động: “Rượu này cực kỳ tốt. .... Mau thử xem!”

“Dù thế nào đi nữa cũng không thể bằng GV (4) của tớ!” Sắc Nha nghiêm túc gật đầu. (Hyan: Sắc Nha a! Càng nghe càng thấy chị nên đổi tên thành Sắc Nữ!!)

Bối Bối trừng mắt lườm Sắc Nha, cậu ta cả ngày chỉ thích xem soái ca, sau đó dùng đầu óc tưởng tượng đủ loại cách làm như thế nào để đem các soái ca từ thẳng nam biến loạn nam! (5)

Bối Bối vờn hai tay, đem hai ly rượu ở trước mặt hai người cầm lấy, với tốc độ rất nhanh, một ly Gordon Gin của Long Điện, một ly rượu kem sữa Baileys (6) của Sắc Nha

Sau đó đem hai ly Lafite đặt ở trước mặt hai người, ánh mắt sáng quắc nhìn Long Điện và Sắc Nha.

Hai người không nói gì, bị khí thế của cô làm cho chấn động, không ai bảo ai, cả hai người cầm ly rượu ở trước mặt uống một ngụm.

“Bối Bối, cậu uống bao nhiêu rồi?” Long Điện đập tắt điều thuốc, có chút nhú mày,

“Yên tâm, yên tâm, tớ uống rất ít, tớ vẫn còn rất tỉnh táo!”

Bối Bối thề lời, quyết định sẽ không khai ra việc lúc ở tù rượu, cô tìm được một bình rượu nho đã hơn hai trăm năm, chính mình đã vụng trộm uống hai ly.

“Uống ít thôi! Còn nhớ hậu quả của việc cậu uống say không?! Lần trước ở dạ tiệc kỷ niệm tốt nghiệp đại học, sau khi uống cậu một mình đi vào toilet, lúc ra ngoài tự dưng tùm được một học đệ không quen biết, bạo lực kéo người ta tới hoa viên, giở trò lột áo somi của người ta thì không nói làm gì, cậu lại còn muốn cỡi quần của người ta. Nếu không phải lúc đó chúng tớ đến kịp thời, đứa nhỏ đáng thương đây sẽ bị cậu lấy mất đi trong sạch, còn nhỏ như vậy đã gặp chuyện nghiêm trọng như vậy, tâm tình sẽ bị thương tổn nha!” Sắc Nha véo hai má Bối Bối. (Hyan: Ôi! Chị thật là ngầu, suýt nữa làm tàn đời trai con nhà người ta, có tiền án nha! *cười gian trá*)

Hai gò má của Bối Bối ửng hồng, mùi rượu dâng lên, mở miệng phun ra một câu: “Tránh ra! Tớ cũng là một người trong sạch, có cái gì là không tốt?!”

“Ai ôi, xem ai đây, có phải là Long Tam của nhà chúng ta không?!” Hôm nay là ngày sinh nhật của Long Thủy Tinh, cô ta mặc một chiếc váy dài màu vàng, dây lưng dát đầy kim cương đến mức người ta nhìn vào cũng có cảm giác chói mắt, đi đến trước mặt ba người.

Đi theo cô ta là một đám con trai, con gái, đều trang điểm xinh đẹp, mùi nước hoa hỗn tạp bay thẳng đến phía ba người.

“Thủy Tinh, đây là Long Tam nhi mà cậu đã nhắc đến sao?”

” Đúng vậy, đúng vậy, nhìn không giống sao?”

“Ừ, có chút không giống đâu, lúc trước ba cậu đã xác minh cô ta là người nhà họ Long bằng cách nào vậy?”

“Ai biết được?! Không biết có xét nghiệm DNA không?”

Đám con gái líu riu bàn tán, Long Điện lạnh lùng, nghiêm mặt, chậm rãi đứng dậy, ước chừng cao hơn mấy đứa con gái đó nửa cái đầu.

Mấy người có chút khiếp sợ, Long Thủy Tinh nhìn bên cạnh mình nhiều người như vậy, mà hiện tại còn là sinh nhật của chính mình, đoán rằng Long Tam nhi sẽ không dám làm loạn, cô ta kiêu ngạo bước từng bước về phía trước.

” Như thế nào?! Long Tam nhi, cô muốn như thế nào?!”

Cái loại nhà giàu mới nổi này thật đúng là chua ngoa, sao lại không có khí chất của một tiểu thư khuê các thế, chả khác gì những bà bán rau ngoài chợ.

Sắc Nha đứng lên: “Long Thủy Tinh, đừng quá đáng quá! Cái gì Tam nhi, Tam nhi là để cho cô gọi à, cô phải gọi là Lulu Ly?! Cẩn thận không cần phải đầu lười đây!”

“Hừ, cô ta đứng hàng thứ ba, tôi gọi cô ta là “Tam~ nhi~” Có gì không đúng?!”

Long Thủy Tinh kéo dài hai chữ “Tam nhi” làm trọng âm, mấy người bên cạnh khặc khặc cười phụ họa.

Muốn đầu võ mồm a, Sắc Nha ta được gọi là thứ nhất, còn không có người dám đứng thứ hai.

”Kia Long Thủy Tinh cô đứng hàng thứ hai, vậy tôi phải gọi cô một tiếng nhị tử?”

Sắc Nha nhún mạnh từng chữ một: “Long~ nhị~ tử!”

Mấy người bên cạnh cô ta dần dần đổi sắc mặt, “Nhị tử” ý tứ chính là mắng chửi người ngu xuẩn, Long Thủy Tinh tức giận đập vỡ viên đá ở dưới chân.

Hai bên grom sùng đã sẵn sàng, đám con trai đứng ở đó vẫn chưa lên tiếng, ánh mắt của bọn họ cùng nhìn về một hướng.

Rốt cuộc cũng có người đứng ra chỉ về phía sô pha, nói ra tiếng lòng của những nam nhân đang đứng đó: “Thủy Tinh, kia là ai vậy?”

Chú giải: (1) đại dương = đồng bạc (pa chưa tìm được đvị để đổi loại tiền này)

(2) Saint Laurent : Yves Saint Lauren – một trong những nhà thiết kế có năng lực và ảnh hưởng nhất thế giới. Phong cách của ông được thể hiện trong tất cả các sản phẩm thời trang bao gồm phụ kiện, trang sức, quần áo may sẵn, nước hoa, mỹ phẩm và thậm chí là cả thuốc lá.

(3) Gordon Gin: rượu 40% độ cồn, xuất xứ ở nước Anh.

(4) GV : Gay Video

(5) thằng nam biến loạn nam: biến một người đàn ông từ thẳng thành cong; (Pa: ai vẫn ko hiểu, thỉnh đọc Kế Hoạch Hủ Nữ; Hyan: Hủ nữ đây, hủ nữ đây, ai không hiểu thì hỏi mình, có gì mình tiện thể hủ hóa luôn cho v(^,^o)

(6) Baileys: rượu kem sữa, gồm có đá + rượu whisky Ailen + sữa + cà phê, một hương vị rất ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tiên Sinh 419 Có Cánh

Biện Bối Bối ngồi ở ghế sô pha, một tay nâng ly Lafite lên uống, không để ý đến bất kỳ ai, lông mi dài cong vút, ánh mắt lộ ra vẻ mê hoặc, tóc dài đến thắt lưng tựa vào sô pha, có một vài sợi rơi xuống vùng ngực tuyết trắng được lộ ra bởi bộ váy cổ đỏ, theo hơi thở của cô, phập phồng, thật là một tư thế mê hoặc.

Long Thủy Tinh nhìn qua Biện Bối Bối, đáy mắt hiện lên đồ kị, Long Tam mang nữ nhân như vậy tới yến tiệc sinh nhật của cô, chắc chắn là muốn làm cô ta nổi bật hơn cô. Trong lòng lại nổi lên ghen tị, đi về phía Long Điện: “Con chuột con đào thành động, có nhiều mẹ, sẽ trở thành dạng nữ nhi gì?! Cô cũng giống như mẹ của cô, chỉ có thể trở thành Tiểu Tam nhi mà thôi!”

Cái chữ “Tiểu” được nói ra ở đây, thật kinh người, chỉ là nói bóng nói gió, nhưng lại có thể làm cho tất cả mọi người đều biết ý tứ gì trong câu nói đó.

Nghĩ đến thân thể của Long Lưu Ly, đám người bên cạnh Long Thủy Tinh ầm ầm cười to.

“Cộp” Bối Bối đặt thật mạnh ly rượu lên trên bàn, cô vươn tay ngăn cản Sắc Nha đang muốn nhảy dựng lên, sờ sờ bàn tay Long Điện.

Bối Bối chớp mắt nhìn quanh, môi đỏ mọng nhếch lên, nhìn thấy vô số những ánh mắt ngạc nhiên đang nhìn cô, nhẹ nhàng cười rộ lên.

Tiếng cười kia đi thẳng vào lòng người, đáy lòng của nam nhân như một con mèo đang chịu khuất phục, tâm tình của nữ nhân giống như khí thế đang hăng say bị tạt một gáo nước lạnh.

Sắc Nha lui về phía sau nửa bước, trong lòng kêu than: Xong rồi, A Biện nổi giận rồi! Ngày tận thế đã đến rồi!

Long Điện run tay lấy Saint Laurent, phải bật lửa vài lần mới châm được, hít sâu mấy ngụm.

Lúc này ở sân nhảy truyền đến một bài hát của Britney, Bối Bối ngừng cười.

Đem túi xách giao cho Sắc Nha: “Đồ dùng của tớ tất cả đều ở đây, tớ sẽ không chạy xa đâu!”

(Sắc Nha tiếp nhận, lại lui về phía sau nửa bước nữa, trong lòng càng kêu gào: Thảm, thay đổi bất thường! Ngăn cản không được!)

Một tay đem chìa khóa xe ở trên bàn đưa cho Long Điện: “Nếu tớ có uống quá nhiều, cậu phải dẫn tớ chạy trốn!”

(Long Điện tiếp nhận không tiếng động, lúc này là thời điểm nguy hiểm nhất của Bối Bối, cô cũng không dám chọc cô ấy!) (Hyan: Chọc vào rồi chết không toàn thây *hắc hắc* Pa: đầu có, vẫn còn thây mà, chỉ là hem còn quần áo thui)

Bàn giao xong tất cả mọi việc Bối Bối đứng thẳng lưng, hất mái tóc dài về phía sau, lấy tay xé chiếc váy dài trên người thành váy ngắn đến bắp đùi. Sau đó đi đến trước mặt Long Thủy Tinh, ngón tay thon dài lướt qua khuôn mặt đang khiếp sợ của cô ta: “Long nhị tiểu thư, để cho dạng nữ nhân giống Tiểu Tam nhi là tôi, vì bữa tiệc sinh nhật của Long nhị tiểu thư mà trình diễn một điệu nhảy đi.”

Nói xong, chân cô hướng tới chiếc ghế dựa, đá một phát, đem ghế dựa kia đẩy vào sàn nhảy, thiếu chút nữa va vào một nam nhân đang cuồng nhảy bên trong đó. (Hyan: Pa tí! Xém nữa thì muội tự chủ trương đổi thành “nhảy nhót điên cuồng”>”< Pa: tỷ thấy đổi lại dư vậy lại hay đấy)

Chứng kiến Bối Bối một thân váy đen bó sát quanh hông, chân dài, trắng như tuyết, đẩy mạnh tốc độ, nhanh chóng tiến vào sàn nhảy, nam nhân kia đang định ngăn đầu chữ má nó thì miệng đã tạo thành một hình chữ O.

Bối Bối không nhìn thấy những ánh mắt ngạc nhiên cùng ngưỡng mộ của người khác, cô chỉ có thể ý thức được chính mình có lẽ đã uống rất nhiều, cả người nóng lên.

Cô phải giáo huấn Long Thủy Tinh một lần, dám nói như vậy với bằng hữu của cô!

Long Điện sinh ra đã là Tiểu Tam nhi, đó là do cô ấy sai sao?! Đó là cô ấy có thể lựa chọn sao?!

Cô phải cho Long Thủy Tinh biết hôm nay ai mới là người nổi bật, làm cho cô ta biết cái gì kêu là Tiểu Tam nhi!

Bối Bối nhẹ nhàng xoay người ngồi xuống ghế, vòng eo mềm mại, đưa tay trượt từ cổ xuống ngực, chân dài đặt trên ghế, bày ra một tư thế cực kỳ mê người. (Hyan: *máu mũi chảy thành dòng* Tí!! mau gọi cấp cứu, muội cần truyền máu >,< Pa: sao muội nhìn thấy người ta muội lại chảy máu ==”=” muội cũng có mà~~ XD)

Bối Bối xoay người, xoay hông, ngón tay lướt xuống đôi chân dài, vuốt cặp đùi tuyết trắng của chính mình, cuộn lên mép váy, làm cho mọi người có thể nhìn thấy thấp thoáng nội y bên trong.

Lắc lắc thân thể, bày ra đường cong hình chữ S, Bối Bối đứng lên, ánh mắt lộ ra một mảnh phong tình, sau đó bắt đầu những bước nhảy.

Gimme, gimme more

Gimme, more

Gimme, gimme, more

Gimme, gimme more

Tiết tấu dồn dập, từng điệu nhạc đi sâu vào tận trái tim của mỗi người ở đây, trong lòng những người đàn ông đều đang lặp lại những giai điệu bài hát và hình ảnh của Bối Bối, còn ở trong mỗi một người phụ nữ lại chính là ghen tuông đến nghẹt thở.

Những người nam nhân đứng bên cạnh Long Thủy Tinh đều chảy nước miếng, nhìn không chuyển mắt, làm cho cô ta tức giận đến mức phải dậm chân. Nhưng là cũng không có ai để ý đến cô ta, mọi người đều nhìn chăm chăm vào sàn nhảy, nơi có nữ thần gọi cảm Bối Bối!

Long Điện nhũn mảy: “Bối Bối, uống nhiều rồi! Nhìn xem, sau khi cô ấy uống rượu, cô ấy sẽ không biết được bản thân đang làm cái gì!”

Người bạn này của cô, bình thường là một nữ tử ngoan ngoãn, nhưng sau khi uống say, mặc dù có thể nhận thức được mọi thứ, nhưng là tính cách đại biến.

Sau khi Bối Bối uống say, ngay cả chính cô ấy cũng không biết mình đã làm cái gì, tỉnh lại đã hoàn toàn quên sạch!

Giống như sự kiện lần trước tập kích học đệ, sau khi tỉnh lại, Bối Bối chỉ nhớ rõ thời điểm cô ấy đi ra khỏi toilet, còn sau đó xảy ra cái gì cũng không nhớ rõ!

Ngay cả học đệ kia trông như thế nào, Bối Bối đều không thể nhớ lại được!

Cho nên, Biện Bối Bối được đặt biệt danh là “A Biến”! Sau khi uống rượu vào, liền biến thành con người khác!

Sắc Nha mở to mắt nhìn chăm chăm, chảy nước miếng nói: “Long Điện, tớ đang tưởng tượng mình biến thành cái ghế dựa kia!”

(Tiếng lòng của mọi người – -)

Bối Bối đang nhảy múa, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía gần cửa quầy bar, nơi này có một bóng lưng rất hấp dẫn.

Cô nhìn thấy sau lưng người này dường như có một đôi cánh, là loại cánh to dài của thiên sứ, nhưng lại là màu đen. Bối Bối chỉ cười, cảm thấy chính

mình đã uống quá say rồi, không phải trong tiểu thuyết, làm sao có thể như vậy được!

Nhưng là xoay người mấy lần, đôi cánh màu đen kia vẫn như ở trước mắt cô, trong lòng có một cảm giác rất khó hiểu, làm cho cô cảm thấy rất ngứa ngáy.

Bản nhạc kết thúc, bắt đầu chuyển sang một bản nhạc mới, Bối Bối dừng lại, trước mặt có biết bao nhiêu người đứng đó. Nhưng trong mắt của cô, chỉ ánh lên một tia kích động, dường như đang muốn vẫy gọi đôi cánh màu đen kia mà thôi.

Có nên đến gần để xem hay không?!

Bên tai là những tiếng ồn ào, ầm ĩ, Bối Bối không sợ chết, nhắc chân hướng quầy bar chạy đến, càng đến gần càng cảm thấy không khí ở bên người giống như trong lành hơn.

Bối Bối nghiêng đầu đánh giá bóng dáng tản ra lành khí kia, cảm thấy có chút sợ sệt, khó trách ở xung quanh người này là một bầu không khí u ám, không hề thấy có nhân khí, tất cả đều là do người này tạo thành.

Cô quyết định đưa tay chạm vào đôi cánh, uống một hơi cạn sạch ly nước ở quầy bar, vừa đưa tay chạm vào đôi cánh kia, còn chưa kịp cảm nhận lông vũ, trước mắt cô đột nhiên xuất hiện một ánh sáng trắng chói lóa.....

“Long Điện, Long Điện.....”

Long Lưu Ly đang cúi đầu châm thuốc lá, bị một trận lay động, trên mặt Sắc Nha xuất hiện biểu tình quái dị, một tay chỉ ra cửa.

Chỉ thấy một nam nhân mặc đồ đen ôm Bối Bối, hướng cửa đi đến, cô đang ở trong vòng tay của người đó.

Trong lòng Long Điện kinh sợ, nhảy dựng lên, túm lấy Sắc Nha liền đuổi theo hai người bọn họ.

Lại tiếc là, cách một cái sân nhảy, trong sân nhảy lại có rất nhiều người.

Đến lúc các cô đuổi theo ra đến cửa, một chiếc xe màu đen cũng vừa lúc từ hoa viên đi ra!

“Tất cả chỗ này đều là của tôi, anh không chạy xa được đâu!” Sắc Nha vùng túi xách.

***

“Nếu cậu không có uống nhiều như vậy, tớ đã kịp mang cậu chạy trốn!” Long Điện gõ tay lái.

Hai người trăm miệng một lời cùng kêu lên:” Cậu có biết không, chúng tớ lo lắng cho cậu đến phát điên rồi!!!”

Long Điện nhìn Bối Bối, trong lòng thực áy náy, dù sao cũng là do cô đưa Bối Bối đến buổi tiệc, cũng là vì cô ra mặt mà cô ấy mới có thể.....

Bối Bối nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Long Điện, cười cười từ sau lưng bắm lấy bả vai của cô ấy: “Long Điện, không có việc gì đâu, tớ chẳng nhớ gì cả! Người ta nhưng là từ Thánh Điện đi ra nga..... Chưa có ăn gì.....mệt..... Ha ha.....”

Long Điện liếc nhìn Bối Bối, tay lái vừa chuyển, nói: “Trước tiên đi đổi quần áo đi, sau đó chúng ta đi ăn buffet ở Shangri-La.”

Hai người cùng nhau hoan hô.

Bối Bối nghĩ nghĩ nói: “Sau khi ăn xong, chúng ta đến K hát đi!”

Sắc Nha hoan hô: “Chúc mừng Bối Bối phá thân!”

Bối Bối 囧, cậu có cần phải chạm vào nỗi đau của tớ không Sắc Nha!!

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Sau Khi Uống Rượu Liền Đổ Tính

Có lẽ do cảm thấy áy náy, trên đường đi Long Điện dừng lại ở trung tâm mua sắm để mua vài thứ này nọ, rồi đi thẳng đến khách sạn Shangri-La.

Hơn nữa, Long Điện còn thuê một gian phòng cực lớn, tiện cho ba người có thể tắm rửa thay quần áo, sau đó xuống phòng ăn ở tầng dưới.

Đối với thành phố S (Hyan : Nếu không nhầm thì đây là viết tắt của Shanghai – aka thành phố Thượng Hải), khách sạn này là một khách sạn năm sao, một ngày ở đây tốn hơn một ngàn đại dương. Long Điện đưa cô đến đây, làm cho Bối Bối đem tất cả tiếc nuối đều nuốt xuống bụng.

“Tiết kiệm cái gì cũng đừng nghĩ tiết kiệm tiền! Long gia cái gì cũng không có, trừ tiền!” Khẩu khí của Long Điện lộ ra căm hận cũng như chán ghét chính bản thân cô ấy.

Giờ phút này, Bối Bối ngồi ở trong phòng vệ sinh của một khách sạn xa hoa, trên tay cầm chiếc quần nhỏ, mặt trên có một dấu vết ướt át, màu đen của chiếc quần nhỏ càng làm nổi bật màu trắng mờ nhạt ẩm ướt đó.

Xem ra tiên sinh 419 này đã không sử dụng “Áo mưa” (BCS) , Bối Bối tròn tròn mắt, điều này đối với người hiện đại cũng không phải một thói quen tốt!

Hắn còn không sợ cô có bệnh, cô tại sao lại phải sợ hắn có vấn đề đây. (Bối Bối, người hiểu lầm người ta!)

Phải biết rằng rất nhiều người chết vì lây bệnh qua đường tình dục, ví như căn bệnh mà mọi người thường hay đề cập đến HIV – AIDS, có khả năng lây lan qua đường tình dục!

Lại nói, trong ngôn tình tiểu thuyết còn có tình huống nữ chủ sau khi 419 mới phát hiện chính mình mang thai, sau đó sống không bằng chết, Bối Bối đã từng cảm thấy thật khó tin. Chẳng lẽ người trưởng thành đó không biết, có loại thuốc gọi là “Thuốc tránh thai khẩn cấp” sao?!

Vừa rồi Long Điện đã giúp cô mua một hộp, Bối Bối đã bóc lớp đóng gói, lấy một viên nuốt vào bụng rồi.

Tốt lắm, tất cả đã trở nên thanh tịnh, cô sẽ không trở thành nữ chủ vật vã mang thai như ở trong tiểu thuyết.

Lui về phía sau hai bước, nhìn vào trong gương, một gương mặt được trang điểm nhẹ và một thân hình nhỏ xinh.

Bối Bối quẹo trái nhìn xem, quẹo phải nhìn xem, sờ sờ cổ, sờ sờ bộ ngực, bóp bóp eo nhỏ, từ trên xuống dưới kiểm tra một lượt.

Không có gì biến hóa nha, cô nhũ mào, cảm giác thân thể vẫn là có chút không thích hợp, nhưng là không biết nó không thích hợp ở điểm nào.

Chỉnh lại gương ở bồn rửa tay, cô ngồi xuống bồn cầu, đem gương hướng đến phía đùi. ....

Ôi. ....

Tay Bối Bối có chút run rẩy. .... Rốt cục phát hiện chỗ nào không thích hợp.

Nơi đó của cô ửng đỏ và sưng lên, hai bên đùi đều có màu xanh tím, hình ảnh ở gương phản xạ ra nhìn có chút thấy ghê người, có thể tưởng tượng lúc đó tình hình chiến đấu rất kịch liệt, trình độ cũng rất đẳng cấp. (Hyan: Kịch liệt?! Đẳng cấp?! *tròn xoe mắt, giả bộ ngây thơ* Pa: *chóp chóp mắt*)

Một hình ảnh ở trước mắt Bối Bối chọt lóe lên rồi biến mất, làm cho cô muốn nắm bắt lấy nó mà không được.

Cô nhắm mắt lại cố gắng nhớ lại sự việc sau khi uống xong ly nước kia (Quầy bar làm gì có nước, chỉ có rượu mà thôi -,-)

Nửa ngày, Bối Bối nhụt chí hoàn toàn xụi lơ ở bồn cầu.

Xem ra 419 tiên sinh thật không biết thương hoa tiếc ngọc, làm cho cô trở thành như này, chẳng khác gì bị bóng đập vào người. Cô, Biện Bối Bối chẳng qua là chỉ là một đối tượng 419 của hắn. Hắn, căn bản không cần quan tâm đến cô! (Bối Bối, người lại hiểu lầm người ta!)

Nghĩ đến lần đầu tiên của mình lại đi làm cùng một người không quen biết, Bối Bối trong lòng giống như có một con sâu lông đang ngo ngoe, có một chút kiệt quệ, lại có một chút đau đớn.

Càng làm cho cô có chút không yên là, 419 tiên sinh kia là người như thế nào, đáng người ra sao?!

Cô không thể xác định. ....

Sự thật quả nhiên không thể lấy tiểu thuyết đến để suy diễn, nữ chủ xinh đẹp trong tiểu thuyết sau khi trải qua tình một đêm, sẽ gặp phải bạch mã hoàng tử, sau đó sẽ có một cuộc sống hạnh phúc.

Chuyện xảy ra như vậy, đại khái chỉ có trên Tân Giang cái kẻ bại não kêu Phong Lâm Nhi kia mới có thể viết ra như vậy.

(Lật bàn. .... trên Tân Giang đâu phải chỉ có một mình ta viết đề tài 419?!)

Lại nghĩ đến đồng hồ độn ở Thánh Điện trước khi chạy đi cô đã gây ra, có một số chai của “La village roots” (tên nhà máy rượu) tháng 4 năm 2007 đã tuyên bố ngừng sản xuất là “roots Yung La” (tên một loại rượu nho, tuyệt phẩm, một chai đại khái hàng ngàn đô la.).

Bối Bối tâm tình lập tức lại trở nên vui vẻ, cô mở vòi hoa sen, vừa nghe nhạc vừa tắm.

Đúng là khách sạn năm sao có khác, còn có thể vừa tắm rửa vừa nghe nhạc.

Chi phí xử nữ của cô cũng coi như rất cao rồi, một đêm liền lấy đi của người ta hai mươi mấy vạn.

(Bối Bối, không thể so sánh như vậy được! -,-)

Bối Bối vui mừng, trong lòng có một niềm vui trả thù, lại mang theo một chút cảm giác tội lỗi.....

***

Dưới lầu ở phòng ăn đang diễn ra tiệc buffet cao cấp, ba người đã rất đói rồi.

Long Điện uống một ly rượu Gordon Gin, Gordon King là một thương hiệu của rượu Gin, Gin là một loại rượu đã có từ lâu đời, từng chỉ được lưu hành tại tầng lớp xã hội thượng lưu ở Luân Đôn.

Sắc Nha đang chăm chú ăn cua, lúc nào cô cũng có thể ăn, nhưng là, dù ăn nhiều thế nào, cô cũng không béo, nhiều nhất chỉ là lộ ra một loại phát phì đáng yêu của trẻ con, làm cho người ta rất muốn véo má cô ấy.

Bối Bối rất là tuân thủ quy củ, cô ăn sashimi, cô nhờ nhân viên phục vụ lấy mù-tạt cho cô, sau đó điên cuồng trộn mù-tạt với tương đậu nành, làm cho bát nước tương trở thành một màu xanh.

Nhân viên phục vụ sợ tới mức cứng lưỡi, mù-tạt của Nhật Bản, một chút có thể làm cho người ta thấy choáng váng, vị tiêu thụ này lại lấy mù-tạt trộn lẫn với tương, mà so ra mù-tạt còn nhiều hơn cả tương.

Mà Long Điện cùng Sắc Nha hai người thấy nhưng không ngăn cản, Bối Bối thích một số thứ rất khác người, chỉ cần nhìn thấy cũng khiến cô ấy sướng tới phát điên, giống như mù-tạt, giống như lẩu nóng.....

Bối Bối mặt không đổi sắc, đem một miếng cá sống chắm vào tương mù-tạt, sau đó đưa lên miệng, cũng không hề nuốt nhanh, mà là dùng đầu lưỡi đem miếng cá nhấm nháp, để thưởng thức khẩu vị. (Hành động này rất nguy hiểm, không thích ứng, tốt nhất không cần tùy tiện bắt chước!!! Tự gánh lấy hậu quả!!!)

Một phần mù-tạt đặc biệt cay, theo xoang mũi thẳng hướng đến óc, ánh mắt không tự chủ được tràn đầy nước mắt, trước mắt tất cả đều là bạch quang lóe ra.

Cô thỏa mãn nhấm nháp, làm cho cả đầu lưỡi tràn ngập cay xè, sau đó chậm rãi nhai..... Rồi chậm rãi phun ra một lời, cô nói: “Tinh một đêm giống như cá sống thêm mù-tạt.”

Long Điện đang cắt miếng bò bít tết liền dừng lại, Sắc Nha đang cắn chân cua cũng ngừng đầu lên, hai người nhất tề nhìn về phía Bối Bối.

“Lúc trước khi ăn, cảm thấy thực đẹp mắt!”

Chia chia vào những miếng cá sống được xếp thành một bông hoa hồng ở trên bàn.....

“Sau khi ăn, quả thật còn rất kích thích!”

Nàng nhấm nháp đầu lưỡi.....

“Ăn xong rồi, sẽ trở thành như vậy!”

Ngón tay chỉ vào hai má rơi đầy lệ.....

Vốn đang lo lắng cho Bối Bối, sau khi gặp phải tình huống này, hai người liếc mắt một cái, đồng thanh kêu: “Biện Bối Bối, cậu đi chết đi!”

Sau khi ăn xong, ba người bọn họ đi đến KTV. Gọi rất nhiều bia và trái cây, hát đến nỗi thiếu chút nữa sập cả tường của người ta, dọa phục vụ sinh ở cửa chết ngất, nhưng họ vẫn chưa cảm thấy đã.

Vì thế sau khi màn đêm buông xuống, ăn cơm chiều qua loa, Long Điện lái xe, ngang qua thành phố S, đến phố Giang Đông, rồi lại trở lại phố Giang Tây, đi đến một con phố toàn những quán bar.

Ba người phụ nữ với ba phong cách khác nhau đi vào một quán bar, quả thật khiến cho rất nhiều con mắt mờ to ra chiêm ngưỡng, tất cả những ánh mắt đều tập trung về phía họ.

Ngồi ở ghế cao nhất ở quầy bar, bartender nhìn ba nữ nhân, hỏi: “Ba vị tiểu thư muốn cái gì?”

Ba người cùng cười, trầm miệng một lời nói: “Vẫn như cũ, cho ba ly ‘Three friend (Ba người bạn tốt)’!”

Bartender bộ dạng siêu tuần lễ kia nghe vậy, khóe miệng mỉm cười, hiểu được công việc.

Hắn vươn tay, lấy ra ba cái ly nhỏ, với một tốc độ cực nhanh, đưa đến trước mặt ba người.

Rồi lấy một chai Tequila (rượu Tequila cao cấp), đem đổ đầy ba cái ly, tiêu sái đem một lọ muối cùng những lát chanh mỏng đặt ở trước mặt các cô.

Ba nữ nhân đồng thời vươn tay cầm lấy ly rượu, ngồi ở trung gian, Bối Bối đưa ngón tay cái chấm muối. Sau đó ba người cùng một động tác, dùng đầu lưỡi liếm một ít muối, rồi lấy một mảnh chanh để vào trong miệng ăn, tiếp theo giờ ly Tequila lên.

“Vì một tình bạn không có nam nhân! Cheers!” (cheers: Cùng ly, hoan hô, ủng hộ.)

Ba người cùng một tốc độ, ngửa đầu, đem ly rượu của chính mình uống vào.

Lúc này, vị mặn của muối, chua chua của chanh, cảm giác nóng nóng của rượu, ở trong miệng hỗn hợp thành một hương vị, giống như tình bạn không thể hiểu hết được của các cô.

Sau khi uống xong, các cô cùng cất tiếng cười, cũng không quan người khác xem các cô đang diễn ra sao.

Long Điện lấy một điếu Saint Laurent, rồi lấy ra Zippo, đang chuẩn bị bật, bartender vội vàng ngăn cản: “Tiểu thư, nơi này là khu cấm hút thuốc, thực xin lỗi.”

Sắc Nha đứng dậy nhìn Long Điện nói: “Tớ vừa lúc muốn đi ‘ hái hoa’, không bằng chúng ta cùng nhau đi.” (Hái hoa: Có nam nhân chưa vợ ở trước mặt, nó được coi là tiếng lóng có vẻ văn nhả ám chỉ việc đi toliet.)

Long Điện liếc mắt nhìn bartender một cái, Zippo gấp xuống, yên lặng đứng lên, nhìn về phía Bối Bối đã muốn có chút ngả trái ngả phải: “A Biển, từ giờ đến lúc bọn tớ trở lại, cậu nhiều nhất chỉ có thể uống thêm một chén rượu cốc tai!”

“Ân, ân, tớ sẽ không đi đâu!” Bối Bối phát phát tay. “Có nghe hay không, tôi chỉ có thể uống thêm một chén rượu cốc tai nga!” Bối Bối hướng về phía bartender đang nhìn cô chăm chăm, la hét.

Bối Bối tà tà cười, trên tay cầm một ly Vodka (tên rượu) nhâm nhi, sau đó có một ly Screwdriver (tên một loại cốc tai) để tới trước mặt cô, một nam nhân đi tới gần: “Tiểu thư, cô thật đẹp, thật mê người!”

Bối Bối cười khanh khách, vị soái ca này đang tán tỉnh cô nha, ánh mắt mê ly nhìn anh ta: “Ồ, sao anh lại nhìn ra?”

“Hi, bảo bối, tôi là một nam nhân! Cô hiện tại rất cô đơn, cần tôi thuê một phòng cho cô không?!”

Bối Bối đứng lên, không rõ cho nên nhìn về phía hắn, nhìn thấy hắn đang nhếch môi cười.

Nàng cầm lấy Screwdriver, như thói quen một ngụm uống cạn, sau đó chậm rãi quay người lại, nhìn đến một dáng người cao gầy, nam nhân ngũ quan tuấn tú đang đi tới chỗ cô.....

Lạnh.....

Bối Bối hơi run run, trong đầu một mảnh mơ hồ, mở mắt ra, một hình ảnh khiếp sợ hiện ra. Cô kinh ngạc phát hiện, nam nhân mời cô một ly Screwdriver kia đang tựa vào quầy bar, mà chính cô lại đang tựa vào trên người hắn. Một bàn tay ôm lấy cổ hắn, một tay thâm nhập vào áo sơ mi của hắn, đang muốn đến thân dưới của hắn.

Cô đẩy mạnh ra, lui về phía sau mấy bước.

Thế giới này thực thanh tịnh.....

Bối Bối ngẩng đầu nhìn đến bartender đang há mồm nhìn cô, nhìn những người ở chung quanh, rồi quay đầu nhìn Long Điện đã cầm ly nước đá làm cho cô tỉnh lại.

“Ồi..... Hóa ra, sự kiện tập kích học đệ là có thật, tớ vẫn nghĩ các cậu nói vậy để làm tớ sợ, muốn trêu đùa tớ.”

Cô quay đầu nhìn nam nhân đang sửa sang lại quần áo, rồi lại quay đầu nhìn Long Điện đang bốc hỏa, không sợ chết bỏ thêm một câu.

“Xem ra tối hôm qua là tớ ở bên trên 419 tiên sinh, mà không phải 419 tiên sinh ở trên tớ! Long Điện, xem ra tớ không mệt.....”

Lừa gạt ở Long Điện hoàn toàn bùng nổ, cô quát: “Biện Bối Bối, tớ vừa đi ra ngoài hút thuốc, cậu đã làm cái chuyện như vậy! Cậu cứ ở đây mà uống tiếp đi!!!” Nói xong, cô quay người bỏ ra ngoài cửa.

Sắc Nha đi đến, nghĩ nghĩ, quay đầu chạy đến chỗ nam nhân bị Bối Bối sau khi uống say tập kích, vẻ mặt rất đoan trang.

“Tiên sinh, anh bộ dạng không tồi, nhìn qua rất đẹp trai!”

Nam nhân ngẩng đầu, mâu quang chột sáng lên, vừa định mở miệng.....

“Anh có còn trong sạch không?!”

Hắn điểm điểm, lại muốn mở miệng. ....

“Vừa rồi cảm giác được không?!”

Hắn xoa xoa khóe miệng, trên mặt có điểm ửng hồng. ....

Sắc Nha nâng cổ tay lên, xem đồng hồ.

“Thực đáng tiếc, anh chỉ xứng làm “thụ” mà thôi, biết không?!”

Màn đêm hạ xuống, mọi người nghen hóng nhìn trần trời. ....

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Có Yêu Nghiệt Thường Lui Tới

Tám giờ sáng thứ Hai, Biện Bối Bối đã đứng ở trước cửa tập đoàn Thánh Ân.

Đêm hôm qua cô bị Long Điện trực tiếp đuổi về nhà, Bối Bối rất muốn tắm rửa rồi đi ngủ, nhưng thật không may, cô cảm thấy rất đau đầu. Cô chỉ có thể đi tắm rửa, uống một viên thuốc giảm đau, sáng sớm liền từ nhà rời đi, ngồi ba mươi phút xe điện ngầm đến công ty.

Còn chưa tới giờ làm việc, ở cửa tập đoàn Thánh Ân người đi ra đi vào không nhiều lắm.

Bối Bối nhìn từ Thánh Ân sang Thánh Điện ở bên cạnh, cửa kính đen dưới nắng sớm tỏa sáng như những viên kim cương, thực làm cho cô thổn thức không thôi.

Thánh Ân cùng Thánh Điện, nghe tên giống như tập đoàn của nước ngoài, nhưng thật ra, đó chính là gia sản của “Tập đoàn Thánh Thế” nổi danh lừng lẫy.

“Tập đoàn Thánh Thế” tuy rằng là nhà đầu tư ở nước ngoài, nhưng người sáng lập ra nó lại vốn là người thành phố S, từ nơi này dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, sau đó xuất ngoại dốc sức làm việc, sau mấy năm ở nước ngoài, lại quay lại khởi điểm là thành phố S.

Năm đó, Bối Bối đặt lời thề, cô sẽ mua nhà ở Thánh Điện, sẽ vừa ở Thánh Điện vừa tiến vào Thánh Ân đi làm.

Sau đó, khi tốt nghiệp xong Bối Bối may mắn gặp được “Tập đoàn Thánh Thế” đem trụ sở chính ở Châu Á chuyển dời đến trung tâm thành phố S, thiên quân vạn mã quá cầu độc mộc (một lực lượng hùng mạnh duy nhất), rốt cục Bối Bối đã thực hiện được mong muốn tiến vào Thánh Ân tầng 28, trở thành nhân viên HR của “Tập đoàn Thánh Thế”. (HR = quản lý nhân sự)

Trải qua bốn năm dốc sức làm việc, từ trợ lý đào tạo, thăng chức thành chuyên gia đào tạo, bây giờ đã được làm giám đốc đào tạo hiện hành.

Bốn năm a, năm tháng làm cho người ta già đi, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh a. ....

Bối Bối nhìn lại chính mình, cô mặc một bộ màu xám, mái tóc dài được cô dùng một cây trâm tóm gọn ở đằng sau, đi một đôi giày cao gót 5 phân, trên tay mang theo một chiếc cặp tài liệu.

Đây chính là hình tượng của một office lady, cho dù 419 tiên sinh có đứng ở trước mặt cô, chỉ sợ cũng nhận thức không được.

Hất hất tóc đang chuẩn bị nhắc chân tiến vào Thánh Ân, mắt chớp chớp một chút, nhất thời bị đứng hình bởi một hình ảnh.

Một chiếc Limousine màu đen xa hoa chậm rãi đi qua mặt Bối Bối, kia đầu xe lóe sáng logo hình hai chữ M lồng vào nhau, kia mê người đường cong, kia màu đen sang trọng. ....

Oa. .... Bối Bối trong lòng cảm thán, Maybach (Maybach, loại xe hơi cao cấp nhất)!

Trên thế giới, số lượng Maybach được giới hạn sản xuất, ba chiếc xe thể thao Ferrari mới bằng một chiếc Maybach, Bối Bối có bán mình vào Thánh Thế năm mươi năm cũng mua không nổi một chiếc Maybach.

Xe đi chậm lại, đi qua ngay sát bên người Bối Bối, cửa kính màu đen phản xạ thân ảnh của cô, chậm rãi biến mất ở ngã rẽ.

Mặc dù bản thân vẫn đang còn những khoản nợ lấy chính ngôi nhà đang ở ra thế chấp, cần thanh toán cho ngân hàng, nhưng mà Bối Bối vô cùng mê muội những thứ được gọi là sản phẩm chỉ thuộc về chủ nghĩa tư bản.

Đây là lần đầu tiên ở thành phố S, cô nhìn thấy Maybach, còn được nhìn thấy nó chuyển động, chỉ cách cô đứng một tấm kính.

Bối Bối nhìn không được hai mắt hiện lên hình trái tim, hai gò má ửng hồng.....

Tiền a!

Nhà giàu a!!

Nhiều tiền a!!!

“Bối Bối a, đi nói cho cháu nghe, buổi sáng ngày hôm qua đi gặp phải một con hồ ly tinh!” Thứ Hai vẫn là ca trực của dì Đình, thần thần bí bí tiến đến trước mặt Bối Bối, ghé sát lỗ tai nói.

Bối Bối sửng sốt một chút: “Cái gì hồ ly tinh?!”

Dì Đình chỉ vào móng mình: “Chính là vậy gần đến đây, một đầu xù mì, móng tay sơn vàng, trang điểm rất đậm, còn đi một đôi giày cao gót cực cao, chính là hồ ly tinh! Nga a, kia vừa nhìn đã biết không phải loại con gái đàn ông! Cô ta cũng có dáng người cao cao giống cháu, mặt hình trái xoan, còn có nước da cũng rất trắng, rất giống cháu.....”

Nước miếng của dì Đình bay tứ tung, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Bối Bối nhăn lại, đại khái cảm thấy như vậy có vẻ có chút quá đáng, liền mất bò mới lo làm chuông: “Xem đi nói kia, hồ ly tinh kia như thế nào lại giống Bối Bối được, cháu chính là một tiểu cô nương rất đứng đắn!”

Bối Bối đại 囧, dì Đình, cháu chính người mà dì đang nói, con hồ ly tinh kia đó!

“Cháu..... Cháu đuối thang máy.”

Bối Bối không có cách nào khác nói tiếp, nhìn đến có người hướng thang máy đi đến, bắt sớm một chút chạy trốn chết.

Vì chứng minh chính mình thật sự đuối thang máy, ở trước mặt dì Đình, Bối Bối cố gắng đi nhanh, chen vào cửa thang máy chỉ còn một khe hở, nhanh chóng đi vào.

Vì chứng minh chính mình thật sự đuối thang máy, ở trước mặt dì Đình, Bối Bối cố gắng đi nhanh, chen vào cửa thang máy chỉ còn một khe hở, nhanh chóng đi vào.

Thang máy đã có một người đang đứng.

Bối Bối nhìn về phía người ta.

Toàn bộ bên trong thang máy là gương kính, người nọ phải dựa vào một bên bảng điều khiển, một thân màu trắng giản dị làm tôn lên dáng vẻ của anh ta, gương chiếu phản ra gương mặt tuấn đạt phi phàm của anh ta.

Bối Bối mắt phát sáng.

Nhìn qua hần cao hơn cô một đầu người.

Soái ca, Bối Bối xem xét cẩn thận.

Nhìn qua trông hần thật nhẹ nhàng khoan khoái, tóc mai phủ xuống.

Nam nhân tốt, Bối Bối lại thẩm định.

Nhìn qua trông khuôn mặt hần thật lạnh lùng, khóe môi mím chặt.

Cool boy, Bối Bối đánh giá kỹ.

Con người của hần như một viên ngọc đen, phảng phất sương mù.....

Yêu nghiệt a..... Bối Bối ra phán đoán cuối cùng!

Ách..... Người ta đang nhìn mình kia, Bối Bối im lặng, đưa tay ấn vào tầng 28, thang máy chậm rãi khởi động.

Hai người cùng trầm mặc, Bối Bối cảm giác có một ánh mắt trầm tĩnh đang nhìn cô từ đầu đến chân, sau đó lại nhìn từ dưới chân chuyển lên trên đầu, cảm giác sau lưng đều nhanh bị đốt nóng

Yêu nghiệt a, quả nhiên là yêu nghiệt a.....

Người ở đằng sau đang nhìn cô chăm chăm, Bối Bối đỏ mặt cười.

Nhìn trên bảng điều khiển của thang máy, Yêu nghiệt hình như là đến tầng 33, Thánh Ân tầng 33 chính là khu vực hội nghị của tập đoàn Thánh Thế, hôm nay có người mới đến báo cáo.

Nói đến người mới, sẽ nói đến chuyên ngành của Bối Bối, cô phụ trách HR, phạm vi là huấn luyện nhân viên mới, văn hóa doanh nghiệp, quản lý hồ sơ của mọi người.

Thánh Thế tập đoàn gần đây nhất muốn tham gia vào ngành công nghệ game, muốn phát triển một trò chơi rất lớn, để chuẩn bị tạo ra một công ty trò chơi.

Hôm nay, những người mới này được công ty tuyển dụng để phát triển trò chơi mới, có lẽ tương lai sẽ là lực lượng nòng cốt, nói không chừng còn có thể trở thành một nhân vật có ảnh hưởng lớn đến công ty.

Điều không may là, đến phiên Tiền Trinh – cấp dưới của Bối Bối, đảm nhận việc thực hành đánh giá giảng giải cho nhóm người này “Khóa học đào tạo của tập đoàn Thánh Thế”, chính là đề mục mà Tiền Trinh phải tiến hành.

Tiền Trinh mới tiến vào công ty được một năm, tuy rằng Bối Bối chiều cô rất nhiều đến cô ấy, nhưng trình độ của cô ấy vẫn là rất non, lại là lần đầu tiên chính thức lên bục giảng bài.

Cho nên, làm thủ trưởng Bối Bối hôm nay không dám xin phép nghỉ, phải đến ngồi nghe khóa đào tạo này, để phòng trường hợp xấu nhất.

Tầng 33 a, Yêu Nghiệt này đại khái chính là người mới đây.

Nghĩ đến đây, làm Bối Bối – bốn năm làm việc ở Thánh Thế, tâm lý cân bằng.

Mặc dù là yêu nghiệt, cũng phải là người mới mà bắt đầu a.....

Tiền bối như cô rất đặc ý vênh vao, lúc bước ra khỏi thang máy, giày cao gót bị kẹt ở cửa. Bối Bối khụy chân, người xiêu vẹo, ngã vào một vòng tay ấm áp.

Một đôi tay đặt ở thắt lưng của cô, đầu cô tựa vào vai của anh ta.

Một luồng khí nóng thổi nhẹ qua mặt cô “Cô không sao chứ?”

Giọng nói rất êm tai, đôi mắt xinh đẹp, khoe miệng mỉm cười, còn có mùi nước hoa cho nam giới mà cô yêu thích nhất: Burberry for men (Burberry, một thương hiệu cao cấp) mùi đàn hương thơm mát mang theo một phần xạ hương mê người.....

Bối Bối nóng rực, hai chân như nhũn ra, chỉ mong biến thành một hồ nước.

Sau khi 419, thân thể quả nhiên không còn như trước, sao lại có phản ứng đặc biệt với người xa lạ. Hay là bởi vì Yêu nghiệt ma lực quá cường đại, cô không có móng vuốt thì không thể chống cự được?!

Bối Bối hô hấp, hít thở sâu, lại hít sâu, lại hít thật sâu hít sâu..... Với kinh nghiệm bốn năm làm việc tại công ty, thân thể cô đứng thẳng dậy.

Bối Bối vỗ vỗ lại chỗ áo của Yêu Nghiệt bị cô tóm trúng làm cho nhăn nhúm, bĩu môi, lấy phong thái của một tiền bối nói: “Chàng trai trẻ, lần đầu tiên đến báo cáo nên ăn mặc phù hợp, cậu mặc đồ như vậy thực sự rất dễ bẩn.”

Nói xong, căn bản không dám nhìn lại vẻ mặt của hắn, lại lần nữa chạy ra cửa thang máy.

Chạy trốn chết.....

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Khóa Huấn Luyện Kinh Hồn Đáng Nhớ

9 giờ kém 2 phút, dòng người như sóng triều đổ đi làm, nhìn từ cửa sổ xuống, ở cửa của tập đoàn Thánh Ân, xuất hiện rất nhiều người.

Bối Bối cầm một ly cà phê đứng ở cửa sổ, vẻ mặt hoảng hốt, trên tay chính là cái cốc lấy được từ nhà của 419 tiên sinh.

Long Điện trước khi đi đã ném lại cho cô, Bối Bối cảm thấy chiếc cốc này rất đẹp mắt, hơn nữa cốc uống cà phê trong công ty đã vỡ rồi, cô liền lấy chiếc cốc này đem đến công ty.

419 nha, cô thật sự đã 419 a, cái cốc này chính là nhân chứng chứng minh cho việc sau khi cô uống rượu liền thay đổi tính tình!

Chiếc cốc thủy tinh trong suốt dưới ánh mặt trời tản ra những tia sáng rực rỡ, cà phê ở bên trong xoay tròn, giống như tâm tình hiện tại của Bối Bối.

Tiền Trinh bê một đồng tư liệu lớn, vẻ mặt cầu xin, 10 giờ bắt đầu khóa huấn luyện, 9 giờ rưỡi cô ấy đã phải đi chuẩn bị.

Hai mắt nhìn nhau, một giây đi qua, vì thế xuất hiện một đoạn đối thoại như sau.

Tiền Trinh: Sếp Bối, em rất lo lắng a!

Bối Bối: Lo lắng là bình thường, không lo lắng mới là không bình thường, bây giờ lo lắng, về sau sẽ không thấy lo lắng nữa.

Tiền Trinh há hốc mồm: Sếp Bối, chị đây là đang an ủi người khác sao?!

Bối Bối: Tiền Trinh, chị là đang khích lệ em nhìn về phía trước, em phải biết rằng thất bại là mẹ thành công!

Tiền Trinh ngây ngốc: Sếp..... Sếp Bối, chị chị chị..... Chị vẫn là cấp trên của em sao?! Em còn chưa có bắt đầu, vậy mà chị đã nguyên rủa em!

Bối Bối: Bối vì lần đầu tiên trên lớp chị cũng thất bại, không có lý nào em sẽ không thất bại a!

Tiền Trinh nắm tay: Oa oa oa..... Em muốn cố gắng không thất bại, em muốn vượt qua Sếp Bối!

Bối Bối: Được rồi, đi thôi, 10 giờ chị sẽ đến làm trụ cột tinh thần cho em.

Tiền Trinh gật gật đầu bước đi, bóng dáng hùng hực nhiệt huyết tuổi trẻ.

Đứa nhỏ này, một năm rồi, vẫn chỉ là người mới, như thế nào lại dễ bị lừa như vậy?!

Bối Bối nói khóa huấn luyện đầu tiên của cô thất bại, vậy mà cô ấy cũng tin tưởng. Biện Bối Bối có thể thất bại sao?! Đó sẽ là Biện Bối Bối ở “Bộ phận đào tạo nhân sự quốc tế” của thành phố S này sao?!

Nếu không có tài năng, Biện Bối Bối còn có thể ở lại Thánh Thể tập đoàn đến bây giờ sao?!

Bối Bối nhìn bóng dáng của Tiền Trinh lắc lắc đầu.....

Đương nhiên, lúc cô là người mới cũng có rất nhiều sai sót, cho nên Bối Bối đối với cấp dưới và người mới đều áp dụng thái độ khoan dung. Chủ yếu là dùng hình thức khích lệ, đôi khi chỉ là những cái kẹo, cũng có thể khuyến khích được các nhân viên, âm thầm chỉnh đốn các quy tắc, văn hóa trong công ty.

Trợ lý huấn luyện của cô chính là Tiền Trinh, chuyên quản lý hồ sơ, phụ trách văn hóa doanh nghiệp chính là Tiểu Tôn, hai người đều cực lực ủng hộ Bối Bối, đều gọi cô là “Sếp Bối”.

09:45, Bối Bối sửa sang lại hồ sơ trên bàn, chuẩn bị lên tầng 33 quan sát Tiền Trinh chính thức giảng bài.

“Lynn, đợi một chút.” Triệu quản lý vừa bỏ máy điện thoại, liền mang theo đồng nghiệp cùng cấp – Juliet, từ phòng quản lý đuổi theo Bối Bối. (Lynn = Bối Bối)

Bối Bối đi đến thang máy rồi dừng lại, lông mi khẽ nhú.

Triệu quản lý nói: “Lynn, chốc nữa Alice sẽ giảng bài ở khóa huấn luyện người mới sao?!” (Alice = Tiền Trinh)

Bối Bối gật đầu.

Triệu quản lý: “Tốt lắm, tôi cùng Julie cùng đi xem.”

Bối Bối nhú mày.

Juliet là HR bộ phận kiểm tra kết quả, cùng cấp với Bối Bối, đến xem Tiền Trinh giảng bài coi như là có trách nhiệm với công tác. Nhưng là Triệu quản lý hiện tại chính là quản lý cả 3 bộ phận HR, anh ta chủ yếu phụ trách hành chính và hậu cần, ngoại trừ việc truyền đạt thông tin từ cấp trên xuống, hoặc là những hội nghị quan trọng, bình thường cũng sẽ không tham dự những khóa huấn luyện của phòng nhân sự.

Vì sao hôm nay anh ta lại muốn đi xem Tiền Trinh giảng bài ở khóa huấn luyện?! Còn cùng đi với Juliet?!

Juliet cùng Bối Bối tiến vào công ty cùng một thời gian, lúc bắt đầu mọi người ở chung cũng không tệ lắm.

Chính là ở một lần hội nghị, Juliet đưa ra một bộ phương án đánh giá hoạt động toàn diện, phương án được thực hiện sau khi đổi HR, chiếm được một hiệu quả bất ngờ.

Cho nên, Juliet so với Bối Bối được thăng chức sớm nửa năm, sau đó cứ từ từ thăng tiến.

Juliet mặc một bộ quần áo mới rất thời trang, những phụ kiện ở trên người lóe sáng, khuôn mặt được trang điểm nhẹ khiến cho cô ta trở nên rất quyến rũ.

Cô ta lạnh lùng nhìn Bối Bối, đáy mắt có một tia căm ghét.....

Đứng ở bên cạnh Juliet, Bối Bối liền biến thành một chú chuột nhỏ màu xám, tuy rằng hai người đều cao 1m68.

Hữu phú bất khả lộ, hữu liêu bất khả bạo! (Giàu có không được biểu lộ ra, tin tức không thể để lộ ra ngoài)

Đây là điều Bối Bối học được từ Juliet, cái phương án kia chính là do Bối Bối dựa trên thực trạng của công ty mà nghĩ ra, suy nghĩ ba buổi tối mới nghĩ ra được.

Bối Bối ở trong WC, muốn hỏi qua ý kiến của Juliet, rồi mới trình báo lên cấp quản lý xem xét.

Sau đó Juliet lại là người đưa ra phương án..... Lúc đó cái người rất CJ (CJ = thuần khiết) là Bối Bối kia liền tròn tròn cả mắt. (Hyan: dám lừa gạt, cướp công Bối Bối nhà ta, ta giết à *cầm dao hừ hừ* Lần sau để là à không để cô ta nữa, Pa ti hén! Pa: chương sau á, uki mui ^^)

Chính cái gọi là làm việc trái với lương tâm, liêm sớ quý gỗ cừu. Juliet ngay từ đầu đối với cô còn có chút nôm nớp lo sợ, nhưng là phát hiện Bối Bối không có nói cho bất kỳ ai trong công ty nên cô ta dần dần hiện ngang đứng thẳng lên.

Sau khi nhận chức quản lý, cô ta cùng giám đốc tuyển dụng đã ở công ty được 8 năm, tranh chức quản lý HR, đấu tranh quyết liệt để định ra một người chiến thắng, lại càng đem Bối Bối không có khả năng tham dự cạnh tranh không thêm để vào mắt.

Nếu Bối Bối nói cho người khác thì thế nào?! Tạm thời không nói đến việc mọi người không tin tưởng chuyện tình này, những ấn tượng đầu tiên của mọi người về cô sẽ biến mất!

Là do cô sáng tạo nhưng nhát gan không dám nói, làm cho người ta đoạt lấy trước, người oán giận, người nhu nhược!

Không phải sáng tạo của cô, sau lưng bịa đặt, ghen tị với sự thăng chức của người ta, người ti bỉ, tiểu nhân!

Bối Bối tỉnh tã tự hỏi hồi lâu, cảm thấy ở trong công ty, cô vẫn là thờ phụng một câu:

“Làm người nên biết nhường nhịn.....”

10 giờ đúng, bọn họ tiến vào phòng huấn luyện nghe – nhìn, bên trong yên lặng đến mức một cục pin rơi xuống sàn cũng có thể nghe thấy.

Mấy chục người mới nhìn qua giống như đều rất khàn trang, Bối Bối bắt đầu nhìn quét qua một lượt.

Chàng trai trẻ ở vị trí thứ hai nhìn qua thực thả lỏng, tuổi trẻ, nụ cười tràn đầy ánh nắng mặt trời, nhìn thấy cô đi từ cửa vào liền đứng thẳng lưng.

A, có tiền đồ, nếu ánh mắt của cậu ta không nóng rực như vậy, Bối Bối sẽ đánh giá cậu ta rất tốt.

Đếm ngược hàng thứ 2 từ dưới lên, một thân hươu nhàn, nổi bật giữa đám đông.

Bối Bối mắt lại nhìn thẳng.....

Lần này cô không nhìn bởi vì sắc đẹp của Yêu nghiệt, mà là cô nhìn thấy Cát tổng – COO kiêm CHO của Thánh Thể tập đoàn đang ngồi ở đằng sau Yêu nghiệt, bên cạnh Cát tổng còn có một chàng trai trẻ đang mở sổ tay ra ghi chép, xem kia một thân hàng hiệu tây trang, chắc là ngay cả cô cũng chưa bao giờ gặp qua tầng lớp nhân vật cao như thế.

(coo: chief operation officer : giám đốc điều hành hoặc phó chủ tịch

cho: chief human resource officer : trưởng phòng nhân sự hoặc Giám đốc phòng nhân sự)

Triệu quản lý chạy đến bên cạnh Cát tổng, gật đầu nói cái gì đó, liền ngồi xuống.

Juliet nhìn thấy Yêu nghiệt một thân màu trắng nhàn hạ, hai mắt sáng lên, cũng lặng lẽ đi qua ngồi ở phía sau Yêu nghiệt, hai gò má ửng hồng.

Nữ nhân này cũng bằng tuổi mình, nếu không tìm nam nhân sẽ thành thặng nữ! (thặng nữ: phụ nữ độc thân trình độ cao) (Hyan: thật ra mình nghi ngờ cái từ thặng nữ này còn mang nghĩa là nhiều tuổi nữa cơ, dù sao Bối Bối nhà mình cũng gần 30 tuổi rồi a! Nhưng mình không lờ ghi thêm vào ‘___’ Pa: j’ chứ >”< Bối Bối của tỷ mới 26 tuổi thôi mà >”<)

Bối Bối nghĩ nghĩ, quyết định không tham dự vào cái loại náo nhiệt này. Juliet trước mặt bao nhiêu thù trưởng như vậy đi câu dẫn người mới – tiểu đệ đệ,

cô còn phải có trách nhiệm với Tiền Trinh.

Cô chọn vị trí ở gần cửa trước rồi ngồi xuống, nhìn lên trên bục giảng thấy Tiền Trinh đang lấm tấm mồ hôi, cấp cho cô ấy một ánh mắt cổ vũ.

Tiền Trinh cảm kích nhìn Bối Bối liếc mắt một cái, khước miệng mỉm cười, nhẹ ho một tiếng, mở máy chiếu, bắt đầu chính thức giảng bài. ....

Cát tổng – lãnh đạo cao cấp nhất của bộ phận HR, phòng quản lý nhân sự – Triệu quản lý, giám sát Juliet, cấp trên của chính mình, còn có một nhân vật không biết rõ lai lịch. ....

Chắc chắn, bao nhiêu người quan sát đánh giá, tập trung ở trên người một cái nhỏ nhỏ trợ lý huấn luyện, khó trách Tiền Trinh lộ ra vẻ mặt đáng sợ như vậy.

Đứa nhỏ này chân vẫn còn đang run rẩy, cũng không biết là ai vừa rồi hùng hồn tuyên bố, nói là muốn vượt qua chính mình!

Bối Bối có chút suy nghĩ, cầm bút giả bộ ghi lại đánh giá, kì thực là đang ngăn người, không có phát hiện vãi đạo ánh mắt dừng ở trên người của cô. ....

Khóa huấn luyện nói được một nửa, Yêu nghiệt đứng dậy rồi đi, bước đi vững vàng, tư thế tiêu sái, tay áo vung lên nhẹ nhàng mang theo cảm giác của những đám mây. ....

Bối Bối nhú mày, cậu ta muốn chết a!

Đây là khóa huấn luyện dành cho người mới, cậu ta bỏ học nửa chừng, chốc nữa người ta quay lại tra ra tên, những ghi nhớ trong khóa huấn luyện sẽ là những quả trứng.

Làm cho hắn đẹp mặt!

Tiếp theo, Cát tổng cũng theo đuôi Yêu nghiệt rồi đi, Triệu quản lý cùng Juliet cũng nhanh chóng đi theo họ.

Bối Bối cảm thấy được mọi người ở đây đều thở hắt ra, không khí lập tức sinh động lên, nhóm người mới bắt đầu có chút rục rịch.

Bởi vì là công ty trò chơi, cho nên nhóm người này hầu như toàn là những chàng trai trẻ mới tốt nghiệp, từng bước từng bước kiếm sống.

Trải qua những cái nhìn đánh giá của bọn họ, Bối Bối cho rằng bọn họ đã bỏ quên cô, cơ hồ toàn bộ sự chú ý đều đặt ở trên bục giảng – cô giáo Tiền Trinh trẻ tuổi xinh đẹp.

Tiền Trinh dường như còn không phát hiện dưới đài có một đám ánh mắt nhìn mình chằm chằm, còn tưởng rằng đó là ánh mắt sùng bái.

Tuy rằng nửa đường đi rồi một tân nhân, kẻ ra sẽ bị mất điểm, nhưng là người nọ đem vài toà đại sơn đều mang đi, Sếp Bối là người một nhà, nàng ngược lại so với phía trước thả lỏng hơn, giảng lại càng thêm sống động.

Cuối cùng, Tiền Trinh tổng kết: “Mọi người còn có vấn đề gì không hiểu về công ty nữa không?”

Một đứa nhóc vẻ mặt nhút nhát to gan kêu lên: “Alice, công ty có cấm chuyện tình cảm văn phòng không?!”

Tiền Trinh >_<, nhưng là cô ấy vẫn trả lời: “Không có a, chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc, công ty cũng không ngăn cản.”

Có người lại hỏi: “Alice, trong công ty, tỷ lệ nam nữ là bao nhiêu a?”

Tiền Trinh >_<, “Cái này, tôi cũng không rõ, nhưng ở bộ phận mà các bạn sắp làm việc, sẽ có ít đồng nghiệp nữ, hình như bộ phận HR hành chính của chúng tôi, chủ yếu mọi người là nữ...”

Có người hô lớn: “Chúng tôi có bao nhiêu đồng nghiệp nữ?”

Tiền Trinh >_<

Có người lại thêm một câu: “Có nhiều người xinh đẹp như Alice không?”

Tiền Trinh >_<

“Alice, cô bao nhiêu tuổi?”

“.....”

” Alice, cô có bạn trai chưa?”

“.....”

” Alice.....”

.....

.....

Bối Bối nhìn Tiền Trinh đã không biết chống đỡ kiểu gì, cô chậm rãi đứng dậy đi lên bục giảng, giày cao gót ba ba đánh tiết tấu.

Cô đứng ở phía trước Tiền Trinh, liền đứng ở nơi đó, biểu tình nghiêm túc, không nói một câu.

Cả phòng họp như có một luồng không khí lạnh thổi qua.....

Bối Bối nhìn quanh một vòng, tất cả mọi người đem toàn bộ sự chú ý phóng tới trên người cô, Bối Bối lạnh lùng mở miệng:” Tôi là huấn luyện chủ quản Lynn, hôm nay biểu hiện của mọi người đều là từ tôi tiến hành đánh giá và cho điểm. Về sau cũng sẽ là như thế này, chớp mắt một cái có người sẽ được đánh giá rất cao trong khóa huấn luyện, có lẽ là trong lúc vô ý đi ngang qua bàn làm việc của người nào đó ngồi ở đây, cũng có thể các bạn sẽ không biết được đó là cấp trên của các bạn. Nếu dưới một áp lực như vậy, các bạn vẫn có thể xuất sắc hoàn thành hết công việc mà công ty giao cho, hơn nữa còn có sức lực để theo đuổi đồng nghiệp như trong lời nói, bản thân tôi rất hoan nghênh. Nhưng là nếu công và tư chẳng phân biệt được, quan hệ cấp trên cấp dưới bị đảo lộn, ảnh hưởng đến sự phát triển của Thánh Thế. Các bạn phải biết rõ, hiện tại là cuộc khủng hoảng tài chính toàn cầu, rất nhiều người muốn tiến vào Thánh Thế làm việc. Chúng tôi, không dùng sai người!”

Toàn bộ mọi người bị khí thế của cô làm cho chấn động, yên lặng.....

Tiền Trinh thấy Bối Bối làm cho cả phòng họp chấn động, hơi hơi yên lòng, đi đến bục giảng bên cạnh, cầm một ly nước uống.

Bối Bối tiếp theo nói: “Mọi người đã hiểu rõ chưa? Còn có nghi vấn gì xin mời giờ tay phát biểu.”

Một bàn tay cao giọng lên.....

Là chàng trai trẻ ở hàng thứ hai mà cô thấy rất khá, lúc trước không hề thấy cậu ta ồn ào theo đám đông, xem ra là một chàng trai ngoan, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu.

Bối Bối hướng cậu ta gật gù đầu, ý bảo cậu ta đứng dậy.

Cậu ta mỉm cười, đứng dậy, nhìn Bối Bối, nở nụ cười thật to, rồi nói: “Biện Bối Bối tiểu thư, buổi tối có thể cùng nhau ăn bữa cơm không?!”

Phốc..... Ngậm nước trong miệng Tiền Trinh văng ra.....

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Động Cơ Khủng Bố Người Khác

Chàng trai trẻ rực rỡ như ánh mặt trời phát biểu một câu gây ra sóng to gió lớn, Bối Bối cũng liền một câu giải quyết vấn đề.

“Tầng hai là nhà ăn của tập đoàn Thánh Thế, khi đã trở thành nhân viên của công ty, nếu mọi người đói bụng, có thể đến đây lấy phần cơm. Buổi chiều, phụ trách hướng dẫn các bạn sẽ là Cát tổng, đúng 1: 30 chiều sẽ tập trung tại đây. Tan học!”

Sau đó Bối Bối nâng giày cao gót, kiêu ngạo bước đi, ra khỏi phòng nghe – nhìn, lợi dụng địa hình quen thuộc, quay người đi đến toilet.

Mười phút trôi qua, cô đi xuống tầng 28, xa xa nhìn thấy Elaine cầm hồ sơ văn kiện để đến bàn làm việc của cô.

Elaine là tên tiếng Anh của Tiểu Tôn, bởi vì tên tiếng Trung của cô ấy là Tôn Y Liên

Alice là tên tiếng anh của Tiền Trinh, bởi vì tên tiếng Trung của cô ấy là Tiền Ái Lị.

Lynn là tên tiếng Anh của Bối Bối, được rồi, cô thừa nhận công ty yêu cầu phải sử dụng tên tiếng Anh, mọi người đều có những cái tên khác nhau, nhưng là ít người dùng tên thật.

Nếu không phải Thánh Ân có vốn đầu tư từ nước ngoài, cô sẽ không thể nào hiểu nổi vì sao công ty bắt nhân viên phải có tên tiếng Anh, tên tiếng Anh rất dễ bị trùng nhau.

Công tác ở phòng nhân lực, phải nhớ rất nhiều người, lại còn nhớ cả tên tiếng Anh và tên tiếng Trung, phải thừa nhận công tác càng ngày càng khó khăn!

” Lão đại..... Sắc mặt của chị rất hồng hào! Có vẻ như chị đang rất vui về nha!”

Xem vẻ mặt tiểu lưu manh của tiểu Tôn, chắc chắn rằng, vừa rồi Tiền Trinh xuống đây, đã thì thầm to nhỏ với cô ấy.

Công ty lớn chính là không tốt ở điểm này, quan hệ phức tạp, hơn nữa mỗi người đều rất bất quá, chỉ cần một chuyện nhỏ xíu xảy ra, trên dưới tập đoàn Thánh Ân đều được biết rõ. (bất quá = tin đồn, tám chuyện)

“Đừng có nhiều lời, có việc nói mau, có rắm mau phóng!” Bối Bối nghĩ đến những tin đồn, tâm tình cực kỳ không tốt.

Tiểu Tôn lại tuyệt đối không sợ bộ dáng hung hăng của Bối Bối, cô ấy đã đi theo Bối Bối ba năm, Bối Bối là người như thế nào, Tiểu Tôn chẳng hề còn không hiểu?!

Tiểu Tôn càng thêm nịnh nọt, đặt tay lên bả vai của Bối Bối, tay trái giờ lên vãn kiện hồ sơ, nhẹ nhàng nói: “Lão đại, không cần tức giận ha..... Người ta chỉ là đem tập hồ sơ này đến để cho chị xem xét mà thôi!”

Xem như Tiểu Tôn thông minh, Bối Bối tiếp nhận hồ sơ: “Elaine, hôm nay không đi nghe Alice lên lớp sao?”

” Sếp, em rất sợ bực giảng, chị tạm tha cho em đi!”

Bối Bối ngồi xuống: “Em bộ dạng xinh đẹp như vậy, sợ cái gì mà sợ.”

Tiểu Tôn hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, tròn tròn như bánh bao, nhấn lại, cô ấy sợ nhất việc bị sếp bắt đứng trên bục giảng, tình nguyện là nhân viên quản lý hồ sơ còn hơn.

“Chị không phải nhất quyết bức em đi giảng bài, chỉ là em phải nghĩ xa hơn, không thể chỉ giới hạn làm việc ở một phương diện nhỏ nhỏ như vậy được.”

“Sếp, em biết chị là tốt với em, nhưng là em thật sự sợ, cứ nghĩ đến dưới bục giảng có rất nhiều người nhìn vào em, mắt em liền biến thành màu đen.....”

“Quên đi, em có thể không lên bục giảng, nhưng là về sau những khóa học như vậy, chị muốn em đi quan sát!” Bối Bối thở dài.

Nhìn Tiểu Tôn như trút được gánh nặng, Bối Bối bổ sung” Giữa trưa mang phần cơm đến văn phòng cho chị.....”

“Yes, madam!”

***

Đứng dậy đến bàn trà, lấy một cốc cà phê Maxwell House, Bối Bối ôm chiếc cốc ấm áp ngồi xuống, nhẹ nhàng mở ra tập hồ sơ màu xanh nhạt đặt trên bàn làm việc.

Một gương mặt trẻ trung, xinh đẹp, với một nụ cười như ánh mặt trời, Họ tên: Đoàn Huy, Giới tính: Nam, Tuổi:22 tuổi

Chắc chắn, Bối Bối nhìn không được phát ra thanh âm cảm thán, tiểu tử này muốn phóng ra ngàn đao giết chết cô sao (không để ý người ta chói mắt cỡ nào, Bối Bối thật thực tế ==), thật trẻ tuổi a.

Bối Bối uống một ngụm cà phê, rồi tiếp tục.....

Tốt nghiệp đại học J, hóa ra là khóa dưới của cô a, học khoa máy tính, thạc sĩ quản trị thông tin, nhỏ như vậy đã có một lý lịch rất tốt, rất hứa hẹn a.

Nhìn xuống dòng.....

Ôi, được tuyển thẳng vào đại học J, 18 tuổi là quán quân của cuộc thi Game Quốc Gia, giải quyết vấn đề nan giải của máy tính chỉ như chơi một trò chơi, lại còn có hai năm du học bên Mỹ. (Hyan: đúng là truyện a, thật đại thần!)

Thật lợi hại, khó trách vừa tốt nghiệp đã được tiến vào Thánh Thế. Nhưng là, tiểu tử này, sẽ phát triển tốt hơn khi được đem ra nước ngoài chứ?! Vì cái gì lại về nước như vậy?!

Hơn nữa, hần vừa mới tiến vào đại học J, Bối Bối cũng vừa tốt nghiệp, hai người ở hai thời đại bất đồng.

Cô không hề biết hần, lại không thù không oán, tiểu tử này đại khái là cảm thấy đùa giỡn với cô rất vui đi.....

Bối Bối tổng kết, sau đó nổi giận..... Ánh mắt biến thành hàng ngàn dao nhỏ dường như phóng đến ảnh chụp có nụ cười như ánh mặt trời kia.....

Tiểu Tôn thực săn sóc Bối Bối, buổi trưa, đem đến cho cô một hộp cơm sườn xào chua ngọt, nhưng là, cô mới chỉ ăn qua loa mấy miếng, liền ném, thật sự cảm thấy bụng có vấn đề.

Bối Bối ngồi ở bồn cầu toilet, nhìn đến quần lót của cô có chút dấu vết. Đại khái, sau khi uống thuốc tránh thai khẩn cấp, kinh nguyệt của cô liền không

đều, thật khó chịu.....

Có tiếng mở cửa toilet, có người đi vào, hình như đang soi gương, trang điểm lại, Bối Bối đang định bước ra, suy nghĩ thế nào, lại trở lại ngồi ở bồn cầu.

Có loại thuốc phiện có tên là “Bát quái”, mà toilet ở công ty chính là nơi buôn bán loại thuốc phiện này.

Nữ trùm thuốc phiện: Aiz..... Hứng thú của ta thay đổi rồi!

Nữ độc phiến: Làm sao vậy? Lại có cử nhân nào mới được tạp chí nước ngoài đề cử sao? (Nữ độc phiến = người mua thuốc phiện)

Nữ trùm thuốc phiện: Nếu cử nhân được coi là kim cương, hẳn chính là nhân vật nam chính trong bộ phim Titanic!

Tiếng lòng của Bối Bối: Tỷ tỷ, Titanic là phim đã được chiếu rất lâu rồi, nhân vật nam chính đó đã lỗi thời rồi!

Nữ độc phiến: Làm cho cậu mê mẩn như vậy, rốt cuộc là người nào? Nếu không nói, không cho cậu đi chơi.....

Nữ trùm thuốc phiện: Được rồi, là Ti Hà Di!

Nữ độc phiến: A..... A a..... A a a..... Là chủ tịch mới của công ty chúng ta, từ Mỹ trở về đây?!

Tiếng lòng của Bối Bối: Tỷ tỷ, chị đã xem quá nhiều ngôn tình tiểu thuyết rồi, rõ ràng chỉ là CEO (Chief Executive Officer, viết tắt của Tổng giám đốc, Giám đốc điều hành) thôi mà?!

Nữ trùm thuốc phiện (biểu hiện kích thích): Đúng vậy, đúng vậy, anh ấy là cháu trai của Chủ tịch tập đoàn, là người thừa kế duy nhất của Ti gia, Ti gia a..... Hôn nữa anh ấy mới có 30 tuổi, ảnh chụp ở tạp chí cũng là siêu đẹp trai!! Về mặt kia thật sự rất hoàn mỹ, thực sự rất lạnh lùng! Ông trời ơi, sao lại có người đẹp trai đến vậy, lạnh lùng đến vậy, tớ thiếu chút nữa cầm quyền tạp chí hôn lên.....

Nữ độc phiến (nhộn nhịp): Tạp chí nào, tớ cũng muốn xem!

Nữ trùm thuốc phiện (Háo sắc): Không cho a, đây là quyền tạp chí từ nước ngoài chuyển về, tớ phải giữ lấy làm của riêng!

Nữ độc phiến (Tức giận): Không cho tớ cũng chẳng thèm, vài ngày nữa người ta sẽ đến công ty, tớ sẽ được xem người thật! Nói không chừng tớ còn có thể câu dẫn anh ta.....

Tiếng lòng của Bối Bối:.....

Nữ trùm thuốc phiện: Được rồi, lần sau sẽ đem đến cho cậu xem! Nhưng là không cho phép cậu lấy nó..... Đúng rồi, cậu có biết Biện Bối Bối là HR của bên phòng hành chính không?!

Bối Bối đứng thẳng người, vênh tai lên nghe!

Nữ độc phiến: làm sao mà tớ biết được?! Bình thường đều gọi mọi người bằng tên tiếng Anh, ai còn nhớ rõ tên tiếng Trung chứ?! Cái người kêu Biện Bối Bối này làm sao vậy?!

Nữ trùm thuốc phiện: Coco ở tầng 36 điện thoại cho tớ, hỏi tớ có biết ở tầng 28, Biện Bối Bối là ai!

Nữ độc phiến: Coco ở tầng 36?! Này háo sắc, cô ấy lại ngấm ngĩa được soái ca nào sao?!

Nữ trùm thuốc phiện: Cùng là tầng 36, người mới của công ty trò chơi.....

Nữ độc phiến: Nữ nhân này dói bụng ăn quàng sao, đã 30 tuổi rồi, còn muốn nhúng chàm người mới tốt nghiệp sao! (Hyan: Ồ.Ồ không biết là ai mà lại biết người ta 30 tuổi, quá tài >>< Pa: đoạn này là đang nói đến CoCo mà mụi ^^)

Nữ trùm thuốc phiện: Ha ha, nhưng đó thật sự là một cái cực phẩm tiểu soái ca! Buổi trưa, ở nhà ăn, tớ đã có cơ hội chiêm ngưỡng, người kia quả thật rất cao và đẹp trai, nổi bật giữa đám đông, khi tiểu soái ca đó cười lộ lên có thể mê chết bao nhiêu người.....

Nữ độc phiến: Thiết..... Tớ thích nam nhân đã có sự nghiệp như chủ tịch Tì, chứ không thích người mới xây dựng sự nghiệp!

Nữ trùm thuốc phiện: Cậu muốn mua một con ngựa đen, người ta cũng không cho cậu mua đâu! Tiểu soái ca, lần đầu tiên ở khóa huấn luyện người mới đã nói “Biện Bối Bối tiểu thư, buổi tối có thể cùng nhau ăn bữa cơm không?!”

Tiếng lòng của Bối Bối:..... Vì sao cô ấy không ở hiện trường, lại có thể biết rõ như vậy?!

Nữ độc phiến: U..... Tiểu soái ca lá gan thật lớn! Biện Bối Bối thật có điểm phúc! Cô ấy thật thuận lợi, tớ khâm phục cô ấy nga!

Bối Bối tiếng lòng:..... đức hạnh của cô?! (từ đức hạnh này trong tiếng Trung thì thường mang nghĩa xấu)

Nữ trùm thuốc phiện: Ủ, cậu có biết Coco đang chuẩn bị tìm từng tầng một ở Thánh Ân, quét ba thước cũng phải đem Biện Bối Bối đào ra! Trước mắt

mục tiêu thẳng hướng tầng 28 của chúng ta!

Bối Bối>_<

Nữ trùm thuốc phiện: Trở về tra bản địa chỉ email của mọi người, dù sao tên là tên tiếng Anh nhưng vẫn phải thêm họ tiếng Trung?! Xem ai là ***.bian@shengshi.com.cn , như vậy phạm vi sẽ được thu hẹp?!

Bối Bối>_< Tỷ tỷ a, chị đang định làm CIA sao?!

Nữ trùm thuốc phiện: Đứng! Để cho Coco đi nói chuyện với người mới, để hình dung xem Biện Bối Bối hôm nay mặc quần áo gì, sau đó chúng ta sẽ quay lại văn phòng để tìm kiếm. ....

Bối Bối>_< Đây chính là khủng bố người khác.

Nhóm buôn bán “bát quái” sau một lúc trang điểm xinh đẹp liền rời đi, chỉ còn lại Bối Bối ở đằng sau cánh cửa.

Cô không nói gì chỉ nhìn lên trời, nghĩ đến một vấn đề thực nghiêm trọng! (Hyan: Ở trong nhà cũng có thể nhìn lên trời!! ồ.ó Pa: đề nghị muối qua hỏi Phong Nhi ah nha >v<)

Tất cả các đồng nghiệp ở tầng 28 đều không rõ tên tiếng rung của cô, vì sao ngay cả chưa nói chuyện lần nào, tiểu soái ca có thể nói ra tên họ đầy đủ của cô?!

Cô chỉ nói:” Tôi là huấn luyện chủ quản của các bạn – Lynn”

Mà hần lại nói là:” Biện Bối Bối tiểu thư, buổi tối có thể cùng nhau ăn bữa cơm không?!”

Giống như rất quen thuộc, nhưng cô lại cảm thấy xa lạ. ....

Bối Bối bị ý nghĩ của mình đã kích, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Sau đó nhìn đến kiểu tóc, áo màu xám, nghĩ đến động cơ kinh khủng của nữ trùm thuốc phiện. Trong gương có một gương mặt càng trở nên trắng bệch, càng giống như người chết. ....

Bối Bối nửa mặt, thanh tĩnh một chút, quyết định đem việc buổi chiều, Cát tổng đón người mới đến giao cho Tiểu Tôn xử lý, sau đó trực tiếp cùng Triệu tổng xin nghỉ một buổi! Dù sao năm nay, số ngày được phép nghỉ của cô còn chưa có dùng đến.

Người có thuật xuyên tường, ta có thang để lên trời!

Có thể kéo dài được bao lâu cứ kéo dài, đó là phong cách làm người của Biện Bối Bối. ....

Bạn đang đọc truyện *Chàng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Trong Lúc Lẩn Trốn

“Trốn” là một nghệ thuật, lấy cơ đi WC để trốn gọi là “tiểu thoát”, lấy cơ gọi điện thoại để trốn gọi “di động thoát”, lấy cơ ăn cơm để trốn gọi “cơm thoát”...

Vì lí do không để người khác nhận ra, Biện Bối Bối đi vào văn phòng của Triệu quản lí với tốc độ ánh sáng, sợ tới mức lập tức xin nghỉ phép, rồi sau đó lại chạy ra khỏi Thánh Ân cũng với tốc độ ánh sáng.

Cho nên, trước mắt, cô đang chạy trốn...

Chiều thứ Hai, mọi người đều đang đi làm, trên đường vắng vẻ, Bối Bối không về thẳng nhà, mà là đi dạo không mục đích trên phố.

Có lẽ người khác nhìn Bối Bối là một cô gái nhỏ thật bình thường thật bình thường, có vẻ biết nhẫn nhục chịu đựng. Nhưng bản thân cô lại rất không thích cảm giác không thể chống lại số phận.

Vậy mà từ tối thứ bảy đến giờ, Bối Bối phát hiện mọi thứ đều bắt đầu khác thường, tất cả như dung nham dưới miệng núi lửa, chờ thời cơ cùng nhau bùng nổ.

Mà nguyên nhân của sự bùng nổ này đều là bởi vì 419 chết tiệt...

Đối với việc còn là xử nữ hay không, thật ra Bối Bối cũng chẳng để ý lắm, nếu như trước kia có đối tượng tốt, có lẽ cô cũng đã vụng trộm ăn cảm rồi. Cái cô để ý là 419...

Cùng một người hoàn toàn xa lạ, không có chút cảm tình nào quan hệ thân mật như thế, trừ khi người này NC, nếu không sao có thể không mang một tảng đá lớn trong lòng, làm nên cơn sóng gió động trời. (* NC: Nảo tàn, ý tứ vì đầu tàn phế, nói về không đầu óc.)

Bối Bối đứng sững sờ ở ven đường, cô bắt tri bất giác lại đi đến nơi ở trước kia bên trong “Thái Dương Cung”.

Nhìn nơi xưa cũ đã bị tháo dỡ, kí ức ảm áp trước đây thoáng hiện về trong mắt, có chút giật mình như cách một thế hệ...

Cha mất sớm, mẹ một mình nuôi cô lớn, tuy rằng chỉ ở trong căn phòng nhỏ mười thước vuông, nhưng mẹ luôn làm mọi cách để cho cô những thứ tốt đẹp. (1 thước (市尺, chỉ) = 10 thốn = 1/3 m = 33,33 cm; 10 thước vuông chắc khoảng bằng 11 mét vuông)

Không mua nổi váy hoa, mẹ tự may, nhặt rác để kiếm tiền mua búp bê cho cô, mỗi ngày ăn cơm với nước sôi để tiết kiệm tiền mua cho cô quyển “Mười vạn câu hỏi vì sao”. (Hyan: Là 1 bộ sách rất thông dụng ở Tung Cù, có đủ các lĩnh vực. Sách này cũng có xuất bản ở Việt Nam mình, mình có mấy quyển, hình minh họa nhìn rất dễ thương, hình như là sách cho trẻ em.=)

Người mẹ kiên cường của cô đã nói với cô rằng: Mặc dù hiện tại cái gì cũng không có, nhưng chỉ cần có ước mơ thì có thể có được tất cả.

419 thì sao? Cô bỏ qua một lần giữa cuộc đời này thì thế nào?!

Tiểu ca ca hay chơi cùng cô trước đây còn nói là lớn lên muốn cưới cô, còn lén mang trâm cài tóc của mẹ mình đưa cho cô lúc đó mới năm tuổi.

Tuy là tiểu ca ca thanh mai trúc mã đã đột nhiên chuyển đi, mất liên hệ, nhưng cây trâm đó vẫn còn bên người.

Bối Bối tháo cây trâm trên đầu xuống, tóc dài cuộn sóng xõa xuống, cô xiết chặt cây trâm trâm châu đen trên tay, không phát hiện ra ánh mắt của người chung quanh quay đầu lại nhìn...

Cô, Biện Bối Bối, nắm giữ vận mệnh bản thân trong đôi tay của chính mình!

“A, em là Bối Bối?! Biện Bối Bối phải không?!” Một tiếng gọi hơi khàn khàn vang lên.

Bối Bối đưa mắt, nhìn thấy một người phụ nữ to béo, một tay đang dắt một cậu bé con, nhớ lại một chút liên kinh hi kêu lên: “Kì Kì?! Chị là hàng xóm ở cách vách Kì Kì!”

Kì Kì vui vẻ nở nụ cười, miệng cong đến bên tai: “Này, Bối Bối. Em sắp không nhận ra chị rồi đúng không?! Nhìn chị cười chồng sinh con xong liền béo phì... Ha ha...”

“Kì Kì, lâu rồi không gặp!”

“Thật sự đã lâu, từ lúc em tốt nghiệp, đi qua đời, em chuyển ra khỏi Thái Dương Cung thì cũng không còn gặp mặt. Ngẫm lại cũng đã bốn năm rồi. Nhìn em ăn mặc như vậy, giờ đang làm việc ở chỗ nào?”

Bối Bối có chút ngượng ngùng, nhưng cũng không giấu diếm: “Giờ em đang làm một quản lí HR nho nhỏ ở tập đoàn Thánh Thế.”

“Hả, Thánh Thế?! Cái tập đoàn rất lớn đó hả?! Không hổ là tốt nghiệp đại học J, phát triển thật tốt! Chị thì kết hôn, lấy tiền bồi thường của Thái Dương Cung rồi cùng chồng mở một tiệm cà phê, cách đây chỉ có hai phố, không bằng em tới ngồi một chút?”

“Vâng!” Bối Bối vui vẻ đáp ứng.

Đây là một tiệm cà phê nhỏ, trong tiệm đặt chật khít mấy cái bàn tròn nhỏ, nhưng cách bố trí thật sự ấm áp.

Kì Kì dỗ con, nhanh nhẹn tự pha một ly cà phê, rồi bảo nhân viên cắt một miếng bánh ngọt đặt trên bàn.

“Không có gì chiêu đãi, em uống nhé?!”

Bối Bối nhấp một ngụm, khẽ cười: “Ngon thật, không thua gì mấy tiệm cà phê lớn!”

“Bối Bối, em vẫn giống như trước đây, ăn nói thật ngọt. Khó trách lúc đó tiểu ca ca cách vách thích em như vậy, mỗi ngày đều ôm em, cũng không biết hai người trốn đi đâu chơi...” (Hyan: Mỗi ngày đều ôm, Pa ti, ti có nghĩ thấy mùi mồ hôi giống muối không?! *nội tâm giằng xé :người ta vẫn là trẻ con Từ Từ kia người nhà j vậy hả?!* >>> Pa: bao giờ muối làm đến Ngoại truyện sẽ rõ ==))

Bối Bối sững sờ, bỗng nhiên cười: “Lúc đó em mới năm tuổi, thật tình không nhớ rõ. Hơn nữa đến năm thứ hai tiểu ca ca đột nhiên rời Thái Dương Cung với mẹ, em thật không nhớ rõ bộ dáng của anh ấy nữa...”

Kì Kì – lớn hơn Bối Bối ba tuổi – gật gù đầu: “Cũng đúng, lúc đó trong Thái Dương Cung nhà của hai người đều là mồ côi cha, mẹ lại quan hệ tốt, con

cũng quan hệ tốt, chị còn nhớ đi từng nói là sẽ gả em cho tiểu ca ca.”

“Mẹ em khi đó cũng chỉ là đùa lung tung thôi, sao nói là có được. Hơn nữa, giờ tiểu ca ca ở nơi nào cũng không biết, mà mẹ em cũng đã qua đời...” Bối bối khẽ cong khóe miệng, tháo xuống gọng kính mắt màu bạc.

Kì Kì nhìn nụ cười của Bối Bối, có chút ngượng ngùng vì nói đến chuyện thương tâm, vừa lúc ngẩng đầu lên thì thấy một người khách đứng trước quán, cô liền đón tiếp: “Chào ngài, ngài muốn dùng gì?”

Bối Bối quay đầu nhìn người đàn ông cao gầy kia, mặc áo sơ mi dài tay, quần dài thoải mái, cả người toát ra vẻ ôn nhã nghệ thuật.

Dáng người quả thực không tồi, Bối Bối cầm lấy miếng bánh ngọt, nhẹ nhàng cắn một miếng, người khách kia xoay người lại, miếng bánh ngọt nhất thời kẹt trong cổ họng...

Khụ khụ khụ... Bối Bối nghẹn...

Bạn đang đọc truyện *Chàng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Không Theo Kịp Thời Đại

Thứ Ba, 08: 53 a.m, Bối Bối đi tập tễnh bước vào thang máy lên tầng 28, cô quả nhiên đã đến ngày.

Chính cái gọi đều ngày sẽ không đau, không đều ngày sẽ đau ghê ghớm! Hiện tại Bối Bối chính là đau đến đầu óc quay cuồng, cho nên nhìn thấy mấy người ở xung quang, Bối Bối cảm thấy thật khó chịu.

“Daisy, tôi nói với cô, trợ lý này tôi khẳng định không cần. Kêu cô ta lấy cốc cà phê, cô ta có thể làm đổ ngay vào váy của tôi; bảo cô ta đi lấy văn kiện, cô ta có thể đem toàn bộ văn kiện ở trên bàn làm loạn cả lên.” Lốp trang điểm tinh xảo trên mặt Juliet nhăn lại, đưa tay chỉ vào một cô gái ở bên cạnh.

Cô gái có bộ dáng có vẻ mới hai mươi tuổi, đôi mắt to tròn, lông mi cong mà dài, nhìn qua trông rất giống người mẫu ở một tạp chí nào đó.

Chủ quản Trang Thu Cần cầm trên tay thông báo tuyển dụng, dường như cũng là mới này ở trước thang máy cũng đã nói đến chuyện này, trầm thấp thanh âm nói: “Mardi là cô gái tốt, chỉ là cô ấy mới vào làm việc nên còn rất nhiều việc chưa quen, kiên nhẫn dạy dỗ sẽ thành công.”

Juliet chức vụ thấp hơn Trương Thu Cần, nghe thấy cô ấy trả lời như vậy, hai mắt nhú lại. “Như thế nào gọi là kiên nhẫn dạy dỗ?! Người mới đều đã được huấn luyện qua, vậy mà vẫn không thể hoàn thành được một nhiệm vụ đơn giản nhất!”

Trương Thu Cần xem xét, liếc mắt nhìn Mardi một cái, nhẹ nhàng hỏi: “Mardi, vì sao cô không hoàn thành công việc mà Julie giao cho?!”

Mardi thực ừy khuất nói: “Julie không có giao cho tôi nhiệm vụ công tác, trong tuần vừa qua cô ấy chỉ bảo tôi đi pha cà phê, chuyển giao tài liệu, mua cơm trưa, còn có đồ rác rưởi.....”

Mardi tên tiếng Trung là Đại Mật Nhi, bộ dạng rất xinh đẹp, còn nghe nói được rất nhiều người ưu tú theo đuổi.

Bối Bối bỗng nhiên tỉnh ngộ, Juliet không thể để cấp dưới so với mình nổi bật hơn, cố tình gây chuyện với các cô gái trẻ, để khiến họ phải xấu hổ, để cân bằng ghen tị của chính mình.

“Ngay cả việc nhỏ như vậy, cô còn không làm xong, còn trông mong vào việc tôi giao cho cô công tác, nhiệm vụ?! Khuôn mặt thì không sáng sủa, không có đầu óc, người ngu ngốc, phản ứng lại trì hoãn.” Nhìn thấy ánh mắt của mọi người, Juliet có chút tức giận.

Công việc có vấn đề gì có thể bình tĩnh nói chuyện, công kích như vậy là không đúng rồi, hướng chỉ Mật Nhi vẫn là do chính Trương Thu Cần nhận vào. Vậy mà sáng sớm đã bị chuyện nọ này làm loạn cả lên, Trương Thu Cần cũng có chút bức mình: “Julie, Mardi vị trí là trợ lý, không phải là thư ký riêng của cô. Nếu cô đối với tôi có cái gì không hài lòng, có thể một mình đến gặp tôi đưa ra ý kiến, không cần trước mặt mọi người làm xấu mặt Mardi!”

Juliet cười lạnh, nếu không có nhược điểm gì đó ở trong tay tay, cô có thể ở trước công chúng cùng Trương Thu Cần biểu đạt như vậy sao?!

Juliet hai tay khoanh trước ngực, đưa ra con át chủ bài: “Daisy, đúng là tôi có ý kiến với cô. Tôi muốn có một trợ lý ít nhất là phải tốt nghiệp đại học hạng nhất, nhưng hôm qua tôi ở trên mạng tìm tôi một chút, lại phát hiện Mardi tuy rằng được ghi là tốt nghiệp đại học F, nhưng lại là học tại chức vào buổi tối! Họ Đại thường rất ít gặp, ở thành phố S, người có tên là Mật Nhi lại càng không nhiều, ngày tháng năm sinh giống nhau như đúc lại càng hiếm thấy. Daisy, cô nói như thế là như thế nào?!”

Tốt nghiệp đại học tại chức kỳ thật không phải mấu chốt, điểm mấu chốt là ở chỗ Trương Thu Cần dám có ý giấu diếm tin tức thật sự, nói cách khác,

Đại Mật Nhi là thông qua quan hệ mới vào được công ty.

Chưa nói đến cô ấy là thông qua quan hệ quen biết với ai, việc này mà được công khai cho mọi người biết, đối với người phụ trách nhân lực công ty – Trương Thu Cẩn, sẽ có một tổn hại rất lớn về danh dự. Mọi người sẽ cho rằng cô ấy lấy quyền hành mưu lợi riêng. ....

Trương Thu Cẩn bị ghen không nói ra lời, sắc mặt trắng bệch, tức giận đến cả người phát run.

Năm đó Bối Bối lần đầu tiên vào phỏng vấn ở Thánh Thế, người chủ trì chính là Trương Thu Cẩn, khi đó cô ấy chỉ là một chuyên viên của phòng tuyển dụng.

Trong hàng trăm con người, Trương Thu Cẩn đã lựa chọn rất cẩn thận và xuất sắc, chính mình được tiến vào thi vòng hai, mới có Bối Bối của ngày hôm nay.

Có lẽ Đại Mật Nhi quả thật quan hệ gì đó, nhưng là Bối Bối tin tưởng Trương Thu Cẩn có nỗi khổ khó nói ra, mà cô cũng thấy được lý do khách quan tuyển dụng nhân viên của tập đoàn Thánh Thế.

Bằng không Bối Bối và Juliet, hai người sẽ không ở cùng một chỗ này, cùng ngồi ăn cơm với cô ta, còn phải cùng cô ta cạnh tranh chức vị quản lý.

Nhìn nhìn lại, Đại Mật Nhi hai mắt to tròn rung rung nước mắt, có loại diễm đam đáng yêu động lòng người, Bối Bối trong lòng lướt qua một tia mềm mại.

Nhớ ngày đó cô cũng vừa tiến vào Thánh Thế, cái gì cũng đều không hiểu, còn từng làm hỏng máy photocopy đắt tiền của công ty, cũng là như vậy bất lực đứng ở một bên rơi lệ, kỳ vọng có ai đến giúp đỡ chính mình.

“Daisy, lần trước tôi có nhờ cô tìm giúp cho tôi một trợ ký, có tin tức gì chưa vậy? Yêu cầu không cao lắm, chỉ cần tốt nghiệp đại học là được.” Nói xong câu đó, Bối Bối liền hối hận, nhất định là chính mình đau đến mất đi lý trí, nước chảy thành hàng!

Trương Thu Cẩn quay đầu nhìn về phía Bối Bối, trong mắt lướt qua sáng ngời, nửa ngày mới thuận thế nói tiếp: “Tôi nghĩ rằng bạn đòi hỏi trợ lý phải có trình độ cao hơn tốt nghiệp đại học, xem ra tôi phải tuyển người mới nhiều quá, đã đem yêu cầu của hai người lẫn lộn. ....”

Vì thế sáng tinh mơ cung đấu được diễn ra, Bối Bối giành được tiểu mỹ nhân Đại Mật Nhi đem về, tan cuộc. ....

Nhìn xem vẻ mặt vui sướng của Trương Thu Cẩn, cùng hưng phấn của Đại Mật Nhi, còn có ánh mắt sắc như dao của Juliet đang nhìn cô, Bối Bối đưa tay ấn chặt bụng, bụng cô càng ngày càng đau.

Bối Bối cầm lấy cốc cà phê ở trên bàn, chiếc cốc có một tấm đệm lót bằng ren tinh tế nhỏ nhỏ ở dưới, trông thật vui mắt.

Uống một ngụm, vị kem thật béo, hoàn hảo, Tiểu Đại không có làm đổ cà phê lên người cô, Bối Bối nở nụ cười một chút rồi đưa tay nhắc điện thoại lên nghe. (Tiểu Đại = Đại Mật Nhi)

“Lynn, là tôi Carol, gần đây nhất cô đã đắc tội với ai vậy?” Carol là người chịu trách nhiệm lễ tân trong công ty.

Bối Bối khó hiểu hỏi: “Làm sao vậy?”

“Buổi sáng hôm nay có thật nhiều người gọi điện thoại đến hỏi tôi Biện Bối Bối là ai!”

Bối Bối囧..... Cô ghét phải nghe thấy tên đầy đủ của mình!

“Thân ái, cô chưa nói là tôi đấy chứ?!” Trừ bỏ bộ phận HR, Carol có trên tay lai lịch của tất cả mọi người trong công ty, hòm thư cùng máy nội bộ.

“Chúng ta là cái gì quan hệ?! Đương nhiên tôi chưa nói. .... Nhưng là không thể đảm bảo các cô ấy không hỏi đến cấp dưới của tôi, cô sớm muộn gì cũng sẽ bị tìm thấy. Chỉ là vấn đề thời gian thôi!”

Bối Bối khóc ra nước mắt. ....

Treo điện thoại, chờ trạng thái được cân bằng lại, Bối Bối mở ra máy tính xách tay, cô có một tin nhắn.

Đó là một tin nhắn khẩn cấp, ngay lập tức, là do Cát tổng trực tiếp gửi đi, cô ngồi thẳng lưng, nghiêm túc đọc tin nhắn.

To: HR

From: Jim.ge

Chủ đề: Thông báo cuộc họp khẩn cấp cho các HR

Nội dung là buổi chiều hôm nay tổ chức một cuộc họp HR khẩn cấp, cũng không phải là hội nghị đề tài thảo luận cái gì, nhưng cũng đủ để nhấn mạnh không người nào được vắng mặt.

Cát tổng chưa bao giờ thông báo một cuộc họp khẩn cấp như vậy.....

Bối Bối mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng vẫn là đánh dấu để đến tham dự đúng giờ.

Không dự đoán được, chưa đến ba phút sau, Cát tổng tự mình trả lời lại.

To: Lynn.bian

From: Jim.ge

Chủ đề :re:re: Thông báo cuộc họp khẩn cấp cho các HR

Nội dung thực ngắn:

Lynn, đã trở lại sao?! Thân thể sao rồi! Hội nghị lần này, cô nhất định phải tham gia đúng giờ!

Jim

Ách..... Bối Bối囧.....

Quanh năm suốt tháng số lần cô và Cát tổng nói chuyện với nhau được đếm trên đầu ngón tay, hôm nay anh ta lại dùng ngữ khí thân thiết, ân cần thăm hỏi tình trạng của cô. Bối Bối thụ sủng nhược kinh (thụ sủng nhược kinh = vừa mừng lại vừa lo), có thể cảm giác thấy trên trán cô có mấy giọt mồ hôi đang chảy xuống.....

Trong suốt buổi sáng, Bối Bối tinh thần đều như đang ở trên mây, không biết chính mình đang làm chuyện gì.....

Vẫn là Tiểu Tôn chu đáo, giữa trưa, lặng lẽ đi vào nhà ăn cao cấp, lấy com đem về cho Bối Bối.

Tiểu Tôn nhìn Bối Bối cắn một ngụm chân gà, đột nhiên nhớ tới cái gì, nói: “Sếp Bối, ngày hôm qua ở tầng 38 phái người xuống đây, cầm một văn bản do Cát tổng ký tên, mang đi rất nhiều hồ sơ. Là toàn bộ hồ sơ của HR! Bao gồm một số hồ sơ cơ mật còn chưa kịp đưa vào hệ thống HR.”

Phốc..... Bối Bối phun ra miếng gà vừa cho vào miệng.....

Trong đầu chuông báo động vang lên mãnh liệt, tầng 38, CEO yêu cầu xem xét hồ sơ nhân viên của các giám đốc điều hành nhân sự?!

Công ty muốn thay đổi cái gì đó sao?! Cuộc họp khẩn cấp ngày hôm nay có quan hệ gì với điều đó không?!

Bối Bối nhất thời không yên, bất an đứng lên, cô mới chỉ xin phép nghỉ buổi chiều thứ Hai, thứ Ba trở về liền theo không kịp thời đại a.....

Hít sâu một hơi, cô nhìn Tiểu Tôn nói: “Thông báo cho Alice, Mardi, 1:30 chiều nay chúng ta mở một cuộc họp nội bộ, chỉ gồm bốn người!”

Đầu tiên là Bối Bối chính thức giới thiệu thành viên mới Tiểu Đại, sau đó là nghe Tiểu Tôn và Tiền Trinh báo cáo về tình hình làm việc gần đây, Bối Bối đưa ra tổng kết, cũng như đưa ra những ý kiến chỉ đạo.

Tiền Trinh nghe xong các công việc được phân công, cô cười nói: “Sếp Bối, để cho Mardi đi quản lý hồ sơ nhân sự đi, công việc này đối với người mới bắt đầu là dễ nhất. Để cho Elian ở trước mặt mọi người có cơ hội thể hiện đi.....”

Tiểu Tôn giật mình, trừng mắt nhìn Tiền Trinh, Bối Bối nhìn Tiểu Tôn hỏi: “Elian, không phải em sẽ cảm thấy sợ hãi khi đứng trên bục giảng bài sao?! Như thế nào lại muốn có cơ hội biểu hiện?”

Tiểu Tôn đỏ mặt, có chút lắp bắp, Tiền Trinh che miệng cười: “Ngày hôm qua, Cát tổng đón người mới – hai trợ lý đặc biệt ở tầng 38, Tiểu Tôn để ý một người trong số đó, vừa rồi còn đang buồn rầu, không biết làm như thế nào để cho người ta chú ý tới cô ấy!”

Tiểu Tôn xấu hổ đến thiêu cháy, lấy ra tờ trường đi cầu vớ Tiền Trinh, chọc cho Tiền Trinh phải né tránh, Tiểu Đại ở một bên khặc khặc cười, hóa ra bọn họ lúc trước ở phòng trà tán gẫu chính là việc này.

Nói là trợ lý đặc biệt, nhưng là làm người bên cạnh CEO, chức vị, cấp bậc so với Bối Bối cao hơn rất nhiều, nói không chừng ngay cả Cát tổng cũng phía kiêng nể ba phần.

Lần này đón người mới đến sẽ không phải quy cách rất cao sao?!

Còn có, tân CEO còn chưa có chính thức đến công ty, đã muốn phái trợ lý đặc biệt đến thị sát?!

Bối Bối giật mình run run, trở lại với hiện thực.....

Tiểu Tôn muốn tiến tới, là vì muốn có cơ hội tiếp xúc người như vậy sao?! Có này động lực cũng là tốt.....

Bối Bối nghĩ một chút, sau đó mỉm cười sắp xếp: “Tốt lắm, Mardi, để cho Elian dạy em quản lý hồ sơ, cùng các thao tác máy tính. Elian, sau khi em chỉ

bảo cho Mardi xong, chị sẽ sắp xếp công việc mới cho em.”

Giải quyết xong công việc, hơn nữa lại mở đầu bằng một chủ đề riêng tư, ba nữ sinh bắt đầu không đứng đắn đứng lên.

Tiền Trinh: “Sếp Bối, bây giờ chị rất nổi tiếng nha!”

Bối Bối:.....

Tiểu Tôn:” Sếp Bối, toàn bộ Thánh Thế, mọi người đều đang tìm chị a!”

Bối Bối:.....

Tiểu Đại: “Sếp Bối, mọi người đều đang bàn tán về chuyện của Sếp ở trên “Bát quái thoại Thánh Thế”, bàn tán rất nhiều lần rồi! (“Bát quái thoại Thánh Thế” nổi nà là: nơi lui tới của những người thích buồn chuyện)

Tiền Trinh & Tiểu Tôn:.....

“Bát quái thoại Thánh Thế” là một cái diễn đàn, là một diễn đàn không trực tiếp của tập đoàn Thánh Thế, là do một đám cực kỳ bát quái thành lập nên, chuyên môn truyền bá tin tức của Thánh Thế, từ nhỏ cho đến lớn.

Tương truyền, ở nơi đó có rất nhiều tin đồn, trình độ tin hiểu tin đồn chẳng khác gì “Bát tuần san”.

Nhưng là, việc đăng kí vào diễn đàn phải thông qua thành viên cũ dẫn tới, phòng ngừa nhân viên quản lý của Thánh Thế tiến vào, cho nên tuy rằng diễn đàn rất vang danh ở bên ngoài, nhưng cũng là nơi thần bí nhất của Thánh Thế.

Không nghĩ tới mới vào công ty như Tiểu Đại lại là thành viên của diễn đàn này!

Bối Bối dữ tợn nghiêm mặt nhìn Tiểu Đại nói: “Mardi, chị hy vọng buổi tối về đến nhà, ngay lập tức có thể nhìn thấy liên kết đăng ký là thành viên của diễn đàn, do em gửi cho chị.”

Tiểu Đại ToT: “Sếp Bối, điều này vi phạm vào luật lệ của diễn đàn a.....”

“Đúng vậy, nhưng hiện tại chị là Sếp của em!” Bối Bối nghe rồi cười, tan họp, nhìn thời gian cũng không còn sớm, liền thu dọn một chút, sau đó đi tham gia cuộc họp của các HR.

Mặc một bộ đồ màu đen, mơ hồ truyền đến đoạn hội thoại ở phía sau.

“Mardi, cậu quả nhiên là ngu ngốc, không đầu óc.....”

“Này, ai cần cậu nói ra.....”

” Khó trách Julie không cần cậu, cậu được mỗi khuôn mặt sáng sủa.....”

“.....”

” Được rồi, chúng tớ đang trách móc cậu, cậu ngồi ở góc tường làm gì?!”

” Vẽ một vòng tròn nguyên rửa các người!”

Tiền Trinh & Tiểu Tôn: >_<

Ngay cả Tiền Trinh và Tiểu Tôn cũng đều là thành viên của “Bát quái thoại Thánh Thế”, vậy mà Bối Bối lại không biết tí gì!

Bối Bối cảm thấy vừa khôi hài lại vừa tức giận, chính mình ngày hôm qua còn vì trốn những tin đồn vớ vẩn, đã phải xin nghỉ một buổi chiều, Holmes lại ở gần bên người, còn nghĩ đến chạy trốn sao! (Holmes = thám tử Sherlock Holmes)

Cái này gọi là ngốc B sao?!

Đứng trước cửa phòng họp, nghĩ rằng mọi người còn chưa đến, cô có thể tìm một chỗ im lặng để nghỉ ngơi.....

Cánh cửa phòng họp được mở ra, đèn được bật lên, có một người đang ngồi ở trên ghế chủ vị.

Đây chính là vị trí của Cát tổng, ai có thể lớn mật như thế?!

Bối Bối ánh mắt sáng ngời, nhớ tới người này bộ dáng kiêu ngạo, nửa buổi rời khỏi chương trình học của khóa huấn luyện, nhất thời nhớ ra, trong lòng hét lớn một tiếng:

Yêu nghiệt, thiên đường có đường người không đi, địa ngục không cửa người càng muốn vào!

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Lão Thiên Dồn Dập Phóng Sấm Sét

Nam nhân kia hôm nay không có mặc một thân màu trắng huu nhân như lần trước gặp ở thang máy, mà là một bộ trang phục tối màu, càng làm nổi lên khuôn mặt đẹp như ngọc của hắn, một đường cong tuấn nhã phi phạm, vẻ mặt mang theo một tia cao cao tại thượng. ....

Dường như hắn nhận thấy sự xuất hiện của cô, đôi mắt đen như ngọc nhẹ nhàng quét lại đây. ....

Bối Bối nhất thời có chút bất động, rất nặng nề bước tiếp, có cảm giác dừng khí đã bị hút đi.

Yêu nghiệt chính là yêu nghiệt a, khí thế quá mạnh mẽ. ....

Không đúng, cô – Biện Bối Bối mới là “ma cũ” ở Thánh Thế, vì sao phải sợ một “ma mới” ?!

Lật bàn. ....

Trắng đen đảo lộn, nghiêng trời lệch đất, chủ nghĩa đế quốc tiêu diệt chủ nghĩa cộng sản không thành?!

Lật bàn. ....

Cô là người huấn luyện và nắm quyền sinh tử của những người mới!

Đau bụng, cô lại thấy đau bụng, hiện tại Bối Bối rất bức mình, rất muốn phát tiết.

Bối Bối cắn răng đến gần, nhìn một lượt từ cao xuống thấp: “Cậu tên là gì? Người ở ngành nào?”

Nam nhân thấy Bối Bối đến gần, vẻ mặt có chút gian xảo, như một tác phẩm nghệ thuật bình thường tả cảnh đẹp ý vui, nhưng là nghe được câu hỏi của cô, biểu tình của hắn có chút kinh ngạc, chậm rãi đứng dậy, nhìn xuống.

“Em đã quên tôi?” Giọng nói lộ ra vô hạn nguy hiểm.

Bị đối phương từ trên cao nhìn xuống. ....

==

Chân Bối Bối có chút phát run, âm thầm phi nhờ chính mình không được chịu thua kém người ta, cô cố gắng kiềm chân, ngừng đầu nói: “Nha, cậu đừng nghĩ đến ở thang máy giúp đỡ tôi một lần, tôi sẽ bỏ qua cho cậu. Làm người mới, cậu có biết khóa huấn luyện đã đi được một nửa chặng đường là rất nghiêm trọng?! Lần này huấn luyện khảo hạch, tuyệt đối sẽ không cho cậu điểm. ....”

Ánh mắt sắc bén của hắn quét lại đây, khoe miệng rất nhanh tạo thành một đường cong, giọng nói của Bối Bối có chút run run, vẫn rất can đảm tiếp tục: “Trùng cái gì mà trùng?! Không nói cho tôi biết tên ngành, tôi sớm muộn gì cũng điều tra ra, Thánh Thế không phải là công ty cậu muốn thứ gì sẽ được thứ đó! Vừa mới vào đây, thái độ đã kiêu ngạo như vậy, chẳng những trốn buổi huấn luyện người mới, lại còn dám không coi ai ra gì ngồi ở ghế của người chủ trì hội nghị. Người quản lý không nói cho cậu phép lịch sự tối thiểu trong cuộc họp sao?!”

Vừa dứt lời, Bối Bối liền cảm thấy thất lưng có điểm căng thẳng, chờ sau khi lấy lại tinh thần, cả người cô đã ở trong vòng tay của yêu nghiệt, cô tròn to hai mắt.

Àm. .... Bối Bối bị sét đánh đến hỗn độn, phản xạ có điều kiện vùng tay ra.

Đáng tiếc chỉ được nửa đường thì bị chặn đứng, một bàn tay hắn nắm lấy cổ tay của cô, một tay chụp lấy thất lưng cô, dùng sức, kéo cô ngã vào người hắn.

Hắn hơi cúi đầu, chớp mũi dường như sát với chớp mũi của cô, ánh sáng có thể giúp cô nhìn rõ mỗi tác trên khuôn mặt của hắn.

Thật sự là thân cận quá, gần đến mức có thể nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của chính mình trong mắt hắn, gần đến mức có thể cảm nhận thấy cơ bụng của hắn thật rắn chắc, gần đến mức mỗi khi hô hấp đều tràn ngập hơi thở của hắn.

Kia được gọi là chấn động lòng người.

Cuối cùng, hần thân mật phun ra một câu: “Vincent” (Vincent = Ti Hà Di)

Nhiệt khí phun trên môi của cô.

Ầm..... Bối Bối bị sét đánh đến đổ máu.....

Không phải giả vờ đổ máu, là đổ máu thật.

Bụng vốn là đau đến rồi rãm thành một đoàn gì đó, bỗng ngưng hóa thành một dòng nước ấm, vui sướng mà tuôn ra.

Bối Bối hồn phi phách tán (hồn bay phách lạc, mắt hồn mất vía), yêu nghiệt chính là yêu nghiệt nha, khí thế cường đại đến mức ngay cả “Lão bằng hữu” cũng bị dọa đi ra! (Lão bằng hữu = kinh nguyệt)

Một bên hoảng hốt, một bên trong đầu còn miên man suy nghĩ.

YY, người ta bị nam sắc dụ hoặc đều là chảy máu mũi, vì sao đổi thành chính mình lại là lưu kinh nguyệt?! (YY = tự sướng)

Đây là thể chất gì a.....

“Các ngươi.....”

Bối Bối quay đầu, nhìn đến bên cạnh bàn trà của phòng họp có một người rất cao và đẹp trai đứng ở đó, nam tử trẻ tuổi có ánh mắt đào hoa, cầm trong tay một cốc cà phê, ngهن hợg trắn trời nhìn bọn họ.

Ách..... Cự nhiên còn có người khác ở đây?!

> _ <

Bối Bối muốn điên, gãy ra khỏi vòng ôm của yêu nghiệt, sửa sang lại quần áo.

Nơi này là công ty, nơi này là phòng họp, lát nữa còn có cuộc họp của các HR quản lý, Bối Bối chính là muốn chết, cũng phải chết cho “trong sạch”.....

Bối Bối cười tươi, nhìn nam nhân đào hoa hỏi: “Cậu là?”

“Tôi là Glen – trợ lý đặc biệt của CEO, cô là huấn luyện chủ quản Lynn?! Nghe nói đã lâu.....” Nam nhân đào hoa vươn tay không bụng cà phê cùng cô bắt tay nhiệt tình.

Tầng 38 có một Giám đốc điều hành trẻ như vậy?! Đẹp trai như vậy?! Thân thiện như vậy?!

Cùng yêu nghiệt quả thực không phải một cấp độ a.....

“Vincent, cà phê của anh đây.” Glen rút tay lại, đem cà phê đưa cho yêu nghiệt: “Theo yêu cầu của anh, cái gì cũng không phóng.”

= = Tầng 38 thân thiện đến mức, Giám đốc điều hành tự pha cà phê cho người mới ?!

Không phải là muốn làm phản rồi sao?!

Bối Bối nhìn qua Glen, rồi lại nhìn qua vẻ mặt đương nhiên tiếp nhận cà phê của yêu nghiệt, trong lòng giống như có người đang gõ lách cách, càng gõ càng nhanh, càng gõ càng ngừng lại.....

“Vincent là anh.....”

Glen nhìn đến Vincent chọn mì, quay đầu nhìn Bối Bối nói: “Tôi cứ tưởng lần trước ở khóa huấn luyện, cô đã biết được thân phận của Vincent. Jim không có nói cho cô à? Tuần trước chúng tôi đến thành phố S, thứ Hai liền đến Thánh Thể làm việc.”

“Các anh.....”

“Đúng vậy, chúng tôi.” Glen chỉ chỉ người đang nhắm nháp cà phê – yêu nghiệt. “Vincent nói muốn đến xem trước, làm quen một chút tình huống, như vậy dễ dàng cho anh ấy tiếp nhận công tác CEO.”

“.....”

Bối Bối không còn gì để nói, cô còn đang bận giải nghĩa toán học.

Yêu nghiệt = Vincent

Vincent = CEO

CEO = Tì Hà Di

Tì Hà Di = Cháu trai của Chủ tịch.

Cháu trai của Chủ tịch, chính là người có quyền nắm giữ số phận sống chết của nhân viên trong Thánh Thế !

Lúc trước cô mắng yêu nghiệt “Kiêu ngạo”, chính là mắng Tì Hà Di “Kiêu ngạo”.....

Bối Bối phía trước mắng yêu nghiệt “Không coi ai ra gì” Chính là đang mắng cháu trai của chủ tịch “Không coi ai ra gì”.....

Bối Bối lúc trước giảng giải cho yêu nghiệt cách chấm điểm của khóa huấn luyện, chính là giảng giải cho CEO cách chấm điểm của khóa huấn luyện.....

Bối Bối phía trước còn châm chọc người quản lý tối cao chủ quản của tập đoàn Thánh Thế.....

ToT

Xong rồi, nàng ngày mai phải về nhà, tự chăm lo cho bản thân rồi!

Dù có bị đuổi việc, cô cũng muốn “Ngay thẳng” về nhà

tự chăm lo cho bản thân .....

Bối Bối hỗn độn nhớ kỹ.....

“Cô ấy có khỏe không?!” Ánh mắt của Glen mang hàm ý đồng tình, nhìn thân ảnh “Ngay thẳng” đang đi ra khỏi phòng họp: “Thật đáng thương, bị đùa giỡn thành ra như vậy.”

Lại quay ra nhìn Tì Hà Di đang thản nhiên ngồi xuống ghế: “Tiểu bảo bối bị đá kích như vậy, cậu không đuổi theo sao?”

Hắn buông cốc cà phê xuống, ngẩng đầu, ánh mắt sâu kín nói : “Không phải cô ấy còn quay về sao?”

Ở Toilet, Bối Bối tựa vào bồn rửa tay, chân run run gần đến mức đứng không nổi, đầu óc cô một mảnh mơ hồ, nhu cầu cấp bách phải có người nói chuyện.

Run run đưa tay vào túi, lấy điện thoại di động ra, ấn một dãy 8 số, chỉ chốc lát có người bắt máy.

“Sắc Nha, tớ sắp thất nghiệp.”

.....

“Vì sao?! Bởi vì tớ đần độn đi đắc tội với CEO, chính là C-E-O!”

.....

“Điện! Chắc chắn cậu vẫn chưa hiểu được vấn đề nghiêm trọng đến thế nào, trọng điểm là ngày mai tớ sẽ phải về nhà, tự chăm sóc chính mình!”

.....

“Gi?! Quy tắc bí mật?! Tiềm năng nhất là cùng CEO ở trên giường đi?!”

.....

“Gi?! Sắc dụ dỗ lấy tha tội?!”

.....

.....

“Sắc Nha, cậu đi tìm chết đi!!!”

Run run đưa tay nhấn một dãy 8 số khác, thật lâu, có người tiếp.

“Long Điện, tớ sắp thất nghiệp.”

.....

“Tớ chống lại CEO mới của công ty.”

.....

“Tớ không biết thân phận của hấn, cứ nghĩ hấn là người mới, cho nên.....”

.....

“Đúng vậy, người không biết vô tội a!”

.....

“55555, Long Điện, chỉ có cậu là phân biệt rõ ràng. Trước không nói có thất nghiệp hay không, tớ đây tay chân đầy đủ, cho dù thất nghiệp sẽ lại đi tìm việc làm mới. Hơn nữa, tớ coi như không liên quan đến chuyện này! Công ty mà đuổi việc tớ, còn phải bồi thường cho tớ mấy tháng lương nha.” (5555 = ô ô ô)

.....

“Tốt, vậy cậu hẹn với Sắc Nha đáng chết kia, buổi tối gặp ở chỗ cũ!”

Kết thúc cuộc nói chuyện, Bối Bối ngẩng đầu, lại một lần nữa bị một người ở trước mắt dọa cho giật mình.

Thăm rồi..... Cho dù là Toilet ở tầng 33, nó cũng chỉ là toilet mà thôi, cũng là nơi buôn bán “bát quái”!

Bối Bối nhanh như gió, đi tới đẩy từng cánh cửa của bốn buồng vệ sinh ra kiểm tra, hoàn hảo, trừ bỏ người kia vừa rồi đứng ở đây, không có người nào khác.

“Tiểu thư, cô không sao chứ? Thân thể không thoải mái sao?” Tiếng Anh chuẩn, lưu loát, ấm áp tươi cười, thân thiết tới cực điểm, ân cần thăm hỏi.

Đó là một người phụ nữ khoảng 50 mươi tuổi, tóc vàng, mắt xanh, tất cả những người phụ nữ tầm này tuổi là phiên dịch viên của công ty, cũng không thể nói Tiếng Anh tốt như vậy?!

Có lẽ cô ấy là một trong những khách hàng của công ty, chắc cô ấy sẽ không hiểu tiếng Trung đâu.....

Bối Bối thở dài một hơi, nhún vai, trả lời bằng Tiếng Anh một cách thành thạo: “Xin lỗi, đã làm cô sợ. Hôm nay cháu đến ngày “lão bằng hữu”, có chút huyết khí tràn đầy. Có gì mạo phạm đến cô, mong cô thứ lỗi a!”

“A..... Vậy thì cô nên ăn một chút canh gà nấu với đông quy (một vị thuốc Đông Y), cháu trai của tôi thường nấu cho tôi tắm bổ.” Cô ấy nói xong gạt đầu đi ra ngoài.

>_< Những người nước ngoài biết được truyền thống của Trung Quốc thực sự là tuyệt vời!

Nhưng điều này không phải trọng điểm, trọng điểm là Bối Bối đã đắc tội với đại Boss tương lai!

Bối Bối hai tay chống vào bồn rửa tay, nhìn vào gương, một lần nữa hét thật to: “Biện Bối Bối, nguoi rất dân đen!”

Ngẫm lại, có chút không cam lòng, lại lần nữa nhìn vào gương hét to: “Tì Hà Di, nguoi cũng là đồ nảo tàn!!!”

Vô luận như thế nào, cuối cùng cô cũng sẽ phải đối mặt với sự thật, còn có 2 phút nữa là cuộc họp được bắt đầu, Bối Bối mặt mày xám xịt trở lại phòng họp.

Trong phòng họp, đã có đông đủ mọi người, Bối Bối cúi đầu, không dám ngẩng lên, cũng không dám nhìn chủ vị, khuôn mặt xám xịt chạy trốn tới phía cuối, tìm một góc khuất, nhanh như chớp ngồi xuống đó.

Cát tổng thấy Bối Bối tiến vào phòng họp, thờ ra một hơi, bắt đầu nói chuyện: “Các vị đồng nghiệp HR, thật vui mừng, hôm nay mọi người đều tụ tập ở trong này. Đầu tiên, tôi xin long trọng giới thiệu với mọi người, tương lai sẽ là người đứng đầu tập đoàn Thánh Thế – Vincent, tân CEO của tập đoàn Thánh Thế – Tì Hà Di tiên sinh.”

Bối Bối không có sức lực, cùng mọi người vỗ tay.....

“Vị này là trợ lý đặc biệt của Vincent, Glen, Chu Ba tiên sinh.”

Nam nhân có ánh mắt đào hoa kia tên tiếng trung là Chu Ba a, Bối Bối tiếp tục không có sức lực, cùng mọi người vỗ tay.....

“Còn có vị này là thư ký cao cấp của Vincent, Linda.J Addison. Khi còn trẻ, Linda là thư ký của chủ tịch, bây giờ thì dốc hết sức để phụ trợ cho chủ tịch tương lai. Tiếp theo, cuộc họp sẽ do Linda làm chủ trì, xin mời.”

Ách..... Linda là “ma cũ”, giống như đã từng gặp qua.

Bối Bối ngẩng đầu, nhìn đến người phụ nữ tóc vàng mắt xanh, người phụ nữ ngoại quốc khoảng 50 tuổi đang đứng ở bên cạnh Ti Hà Di.

Cô ấy nở một nụ cười thật ấm áp, cực kỳ thân thiện, dùng tiếng Trung một cách thông thạo, mở miệng nói: “Cám ơn Jim, thật vui mừng, lại lần nữa tôi lại được trở về quê hương thứ hai của tôi – thành phố S, tôi là Linda.....”

Bầu trời hiện lên tiếng sấm, Bối Bối bị sét đánh ngay tại chỗ, bây giờ cô chỉ muốn biết một việc!

Linda, cô ấy hiểu hay không cái gì kêu– nào– tàn–?!

Bối Bối khóc như mưa.....

Địa Cầu rất nguy hiểm, để cho cô được trở lại hành tinh bé nhỏ chỉ có mình cô ở đó đi thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Chàng Phái Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Yêu Nghiệt Đại Nhân Tha Mạng

Đang ngồi ở đây đều là các giám đốc quản lý của tập đoàn Thánh Thế, tương ứng với giám đốc phòng thông báo tuyển dụng, đào tạo, ba giám đốc điều hành, ngoài ra còn có các giám đốc quản lý nhân sự ở các chi nhánh khác nhau.

Mặc dù ở mỗi chi nhánh, vị trí quản lý HR cao hơn vị trí phụ trách, nhưng do trụ sở chính của tập đoàn kiểm soát tất cả các quyền quyết định nhân sự, cho nên, trên thực tế Bối Bối cùng cấp với bọn họ.

Trong cuộc họp, Bối Bối vẫn đang trong trạng thái “cháy kết”, ai nói cái gì đều nghe không rõ ràng lắm, chỉ nghe thấy tiếng gầm thét của sấm sét ong ong bên tai.

Đợi đến lúc Bối Bối hoàn hồn, cũng là lúc Juliet đang phát biểu ý kiến.

Sắc mặt của Juliet ửng hồng, một đôi mắt đẹp sáng rực rỡ, lóe lên ánh lửa nóng rực, gắt gao nhìn chăm chăm Ti Hà Di, đôi môi đỏ mọng mấp máy nói, nói về những vấn đề của công ty trò chơi, thông báo tuyển dụng như thế nào, đào tạo, quản lý nhân tài, blah blah blah.....

Kể từ khi quản lý nhân sự của tập đoàn đột nhiên bị cách chức, xu hướng tranh chức vị ngày càng gay gắt, sóng gió ngầm thường xuyên xảy ra.

Juliet muốn nhân cơ hội này để thể hiện mình, xưng phong là người đầu tiên đưa ra ý kiến.

Mọi người trong lòng đều biết rõ ràng, nhưng ngay đến Giám đốc nhân sự cũng không thấy có ý kiến gì.

Mắt xem mũi, mũi xem miệng, miệng xem tâm.

Juliet, cô thật dừng cảm a! Ở ngay lần đầu tiên họp hội nghị HR, có tân Boss tham gia, đã nói móc Trương Thu Cẩn ở phòng thông báo tuyển dụng.

Tư Mã Chiêu chi tâm, người qua đường đều biết a.....

Bối Bối trong lòng suy nghĩ, quét mắt nhìn qua Trương Thu Cẩn, mặt cô ấy không chút thay đổi, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, ngay cả dư quang cũng không nhìn vào Juliet.

Nếu chỉ nhìn qua sẽ không thấy ánh mắt đó nói lên bất kỳ điều gì, nhưng thật ra đó lại là một ánh mắt cực sâu thẳm.

Không khí bên người Yêu Nghiệt vốn đã rất mạnh mẽ, nếu yêu nghiệt này lại là đại Boss, hơn nữa Boss yêu nghiệt này lại là người mà mình đã đắc tội qua.....

= =|||

Lúc này Bối Bối nhận được một ánh mắt mạnh mẽ nhìn về phía mình, quay ra nhìn thấy Linda ngồi bên cạnh CEO Yêu Nghiệt đang nhìn mình, đáy lòng kêu một tiếng không ổn a!

Mồ hôi chảy ra như suối ở trên trán, rồi chảy xuống mũi.

Bối Bối ổn định tâm trạng, học tập những người khác, ngồi tựa vào bàn hội nghị, cố gắng đem chính mình vui đầu nhim chăm chăm chiếc laptop ở trước

mặt.

Trong lòng yên lặng nói:

“Juliet, người nha, không thể chỉ vì nam sắc mà cái gì cũng không thèm để ý tới, người nha, hãy trợn to mắt lên và nhìn xem, đại Bos này thuộc cấp bao nhiêu. Là Yêu nghiệt đó, có biết không hả?! Có thể ăn tươi nuốt sống người khác, đó chính là đẳng cấp Yêu Nghiệt!”

Ngoài miệng lẩm nhẩm:

“Ngay cả Trương Thu Cần – Giám đốc phòng thông báo tuyển dụng còn chưa có lên tiếng, cô chỉ là một giám đốc đào tạo – Biện Bối Bối, cũng không dám phát biểu ý kiến gì!”

Không khí âm đạm. ....

Không khí trong cuộc họp thật âm đạm. ....

Biện Bối Bối vẫn rất cố gắng coi mình không tồn tại. ....

Tục ngữ đã nói, “người xui xẻo chỉ uống nước thôi cũng đủ để tắc họng”, nhưng là dựa theo thói quen dùng từ của Sắc Nha, chính là “Người gặp phải việc không may mắn, phóng cái rắm cũng có thể đánh tới gót chân!”

“Lynn”

Quả nhiên này “rắm” này đã đánh tới gót chân. ....

Bối Bối lông tơ dựng thẳng, trong lòng mặc niệm: Buổi tối hôm nay nhất định phải giáo huấn lại con quạ đen Sắc Nha kia!! Điều gì cần phải nói, điều gì phải kiêng kị!!

Vừa rồi còn truyền thụ cho cô quy tắc bất thành văn đi lên trên giường của CEO, nếu có một ngày cô phải lưu lạc đến loại tình huống đấy, cô sẽ đem Sắc Nha lột sạch, tống ra ngoài đường!

Đây là lần đầu tiên trong cuộc họp có người bị gọi tên, toàn bộ ánh mắt trong phòng họp đều tập trung trên người Bối Bối. ....

“Là người đứng đầu của bộ phận đào tạo nhân sự, chắc cô sẽ có rất nhiều ý tưởng dành cho ‘Thánh Du’?” Với gương mặt có vài nếp nhăn nhưng đã được che phủ bởi lớp hóa trang tinh xảo, chỉ còn lại vẻ thần thiện, nếu không phải mặc một bộ đồ công sở như vậy, Linda thật sự rất giống một đại sứ nước ngoài đến thăm Trung Quốc.

Chu Ba – Trợ lý của CEO, trước mặt là một đồng hồ sơ nhân sự, tìm tìm mỉm cười nhìn Bối Bối, mang theo vẻ mặt đang xem kịch vui.

Khung bố nhất chính là người ở giữa bọn họ, Boss đại nhân, Ti Hà Di, thái độ thần nhiên tựa vào ghế sofa, một tay chống cằm, một tay đặt ở mặt bàn gỗ theo tiết tấu.

Nhưng là, đôi tay của hấn thật sự rất đẹp, ngón tay rất dài, móng tay mượt mà no đủ, lại nhìn qua có vẻ mạnh mẽ của người đàn ông.

Nếu không phải cặp mắt sáng, đen như ngọc, cùng khí thế cao cao tại thượng, kia bộ dáng thật sự làm rung động trái tim thiếu nữ.

Bối Bối, mang theo một loại tâm lý muốn phá bình.

Đối với chính mình lẩm bầm mấy lần “Biện Bối Bối rất nhỏ bé” Sau đó, cô ngồi thẳng lưng, thực lý trí, rất lạnh lùng mở miệng nói:

” ‘Thánh Du’ là một công ty chế tác trò chơi, đối với tập đoàn chúng ta mà nói là một lĩnh vực hoàn toàn mới, đối với quản lý HR mà nói cũng là một hệ thống mới hoàn toàn. Phương thức quản lý HR hoàn toàn khác nhau, bao gồm các hệ thống hỗ trợ và một loạt chế độ dành cho các giám đốc quản lý. Để một công ty trò chơi, có thể chế tạo ra một trò chơi khiến cho người khác cảm thấy vui vẻ, đầu tiên, điều tất yếu chính là bầu không khí của công ty phải thật thoải mái và vui vẻ. Cho nên cá nhân tôi cho rằng, tân công ty sẽ có một hệ thống hoàn toàn mới, cải cách người mới và văn hóa trong công ty.”

Rất dài một đồng, hoàn toàn nhằm vào vấn đề của Linda, nhìn vào mỗi câu là tất cả những phân chia, nhưng tập hợp lại. ....

Tất cả đều là vô nghĩa!

Nụ cười trên môi Linda có chút thay đổi, mọi người, toàn bộ như gió thu thổi qua, ghen ghét, ánh mắt nhìn trần trời. ....

Tất cả mọi người đều suy nghĩ, tân CEO đến quá đột ngột, các giám đốc điều hành vẫn chưa nghĩ ra cách nào để ứng phó!

Con người đen của Ti Hà Di lạnh lùng lướt qua một tia không rõ cảm xúc, hấn quay đầu nhìn lướt qua Chu Ba ghen cười đến mức rất thống khổ.

Chu Ba cố ý nín cười, khụ hai tiếng, mở ra một tập hồ sơ ở trước mặt, khuôn mặt tuần tú có chút nghiêm nghị nói: “Lynn, cô nói đúng, ‘Thánh Du’ quả thật là như cô vừa nói, đối với Thánh Thế mà nói nó là một lĩnh vực hoàn toàn mới. Cho nên Vincent hy vọng ‘Thánh Du’ sẽ như các công ty con khác của tập đoàn Thánh Thế, cũng sẽ có hệ thống và những quy tắc, tuyệt đối sẽ không tiếp tục sử dụng bất kỳ một thể chế cũ nào của Thánh Thế. Bất quá,

những gì cô vừa nói thật sự rất..... Khụ..... Không rõ ràng, rất chung chung, cô có thể nêu ra một phương án cụ thể cho Thánh Du được không?..”

“Ách..... Kỳ thật, tôi đã quen thuộc với cách đào tạo cũ của Thánh Thế, nhưng đối với toàn bộ hệ thống quản lý HR cũng cần phải tăng cường huấn luyện đào tạo.” Bối Bối càng tỏ ra khiêm tốn.

“Lynn, cô thật khiêm tốn, chúng tôi đều biết cô không chỉ có bằng ‘giảng viên đào tạo quản lý quốc tế’, tư chất chứng minh, đồng thời cô cũng là người dân đầu tiên của thành phố S nhận được giấy chứng nhận “quản lý nhân sự HR quốc tế”..”

Bốn năm trước, Bối Bối vừa mới tốt nghiệp, liền vượt cấp đăng ký thi lấy bằng ‘giảng viên đào tạo quản lý quốc tế’, cùng lúc đó ‘quản lý nhân sự HR quốc tế’ cũng có lớp học, hơn nữa ngày học của hai môn lại tách biệt hoàn toàn. Bối Bối nghĩ, dù sao học một môn cũng là thi, học hai môn cũng là thi, cho nên cô liền đăng ký học cả hai môn.

Không nghĩ tới chưa từng có ai ở thành phố có thể học được hai trình độ như vậy, số người thông qua được một môn cũng thấp đến đáng sợ, lại phải trải qua bốn năm phát triển, mặc dù là tốt nghiệp chính quy nhưng lại không có kinh nghiệm thực tế, thế nên, ngay cả tư cách để đăng ký dự thi, cũng có rất ít người.

Chỉ cần có được một trình độ đã đủ để dọa người, không cần nói có đến tận hai trình độ.

Bối Bối sắc mặt đại biến, máu trong thân thể chảy ngược.....

Lúc trước cô nhận lời mời làm trợ lý đào tạo của tập đoàn Thánh Thế, để đáp ứng các ưu điểm nổi bật của công việc này, cô cũng không đem giấy chứng nhận “quản lý nhân sự HR quốc tế” đưa cho công ty.

Đây là chứng chỉ chứng minh trình độ chuyên môn trong mạng lưới quốc gia.

Đã bốn năm, vì sao tân CEO có thể điều tra được ra?!

Toàn bộ mọi người trong phòng họp như có một luồng khí lạnh thổi qua.....

Juliet lộ ra “cái đuôi nhỏ” ngậm dùng ánh mắt làm phi đao, bắn làm sao cho tất cả đều thành lỗ thủng.

Về mặt của Trương Thu Cẩn vẫn rất bình tĩnh, bất quá, đáy mắt hiện lên một tia lạnh không nói được thành lời.

Không khí thật kỳ lạ, lần đầu tiên trong cuộc họp, Tì Hà Di mở miệng lên tiếng.

“Lúc trước, một mình bạn với tôi, rất hung hãn, rất nhanh mồm nhanh miệng! Sao vậy? Hiện tại đầu lưỡi đã bị mèo cắn sao?”

Oanh..... Đây là một trận sấm sét làm kinh động đến tất cả mọi người.....

Mọi người đều nhìn Tì Hà Di,

Sau đó quay đầu nhìn Bối Bối,

Sau đó quay đầu nhìn Tì Hà Di,

Sau đó quay đầu nhìn Bối Bối.....

Tất cả mọi người đều có một suy nghĩ trong đầu: Lynn, cô đã đắc tội với cháu trai của chủ tịch lúc nào vậy?!

Bối Bối run run, hiện tại nàng tin tưởng vững chắc rằng Chu Ba là do người khác thao túng, mà phía sau màn không chế Chu Ba chính là đại Boss — Tì Hà Di!

Hắn là cố ý, bởi vì cô đã không tôn trọng hắn, cho nên hắn định chinh cô!!

Tì bí.....

Vô liêm sỉ.....

Thấp hèn.....

Xấu xa.....

.....

.....

Trong mắt cô hiện giờ chỉ có tức giận, giống như đã uống mấy chai rượu mạnh, máu trong cơ thể dâng trào.....

Lật bàn.....

Bị đuổi việc thì bị đuổi việc, sĩ khả sát bất khả nhục! (quân tử có thể chết chứ không thể chịu nhục)

Bối Bối khiêu khích, đem hết tất cả những ý tưởng được chôn ở trong bụng đối với công ty trò chơi “Thánh Du” nói ra toàn bộ.

” ‘Thánh Du’ là một công ty có quy mô lớn về các trò chơi trực tuyến 3D, bình thường để phát triển một trò chơi 3D với hình ảnh đẹp, chất lượng tốt, phải mất ít nhất từ 3 đến 5 năm. Trong đó phải có một đội ngũ nòng cốt, mà những người trong nhóm nòng cốt, ít nhất, đội trưởng phải là người có kinh nghiệm đã từng dẫn dắt phát triển thành công một trò chơi 3D đến với thị trường, và ít nhất, người tạo hình cho trò chơi cũng phải có 6 năm kinh nghiệm.

Công việc tổ chức quản lý nhân sự, nhóm nòng cốt phân ra làm ba nhóm, lập kế hoạch, thiết kế, lập trình, tương ứng với, giám đốc kế hoạch, giám đốc thiết kế, giám đốc quản lý lập trình. Ba người này nên chọn người đã có kinh nghiệm giỏi, không thể chọn người chỉ thông qua tuyển dụng bình thường được.

Ở khóa đào tạo người mới lần này, tôi đã xem qua hồ sơ của những người được tuyển vào Thánh Du, có một nửa là đã có kinh nghiệm, một nửa cũng là sinh viên vừa mới tốt nghiệp, tuy rằng toàn bộ các sinh viên đều đã có kinh nghiệm thực tập ở các công ty Game lớn, nhưng tôi tin tưởng cơ bản họ cũng chỉ mới biết được đến vẻ bề ngoài.

Cho nên, cá nhân tôi cho rằng, lần này Thánh Thế cần là một trò chơi hoàn toàn mới để người chơi có thể được thử nghiệm, những người không có năng lực cần phải được loại bỏ. Điều này thể hiện cốt lõi của việc quản lý nhân sự, phải để cho người đã có kinh nghiệm phát huy hết những tiềm năng của bản thân, sau khi đã có một đội ngũ cốt lõi, sẽ cho ra đời những nhóm nòng cốt để thúc đẩy tinh thần, đội ngũ nhân viên gắn kết sức mạnh!

Tạm thời không đề cập đến vấn đề này, trước mắt các nhân viên phải phối hợp, “Thánh Du” cần một người làm tổng phụ trách, giám đốc HR và giám đốc của ba nhóm nòng cốt phải có những buổi thảo luận riêng biệt.

Mặc dù chúng ta chưa có những người cốt lõi như vậy, nhưng không quan hệ, Thánh Thế có rất nhiều tiền, có thể kiếm được rất nhiều nhân tài!”

Bối Bối nói với một tốc độ kinh người, hành động của cô đã biến thành một hành động khiêu khích Ti Hà Di, câu chốt còn là một câu châm chọc.

Đến đây đi, bị buộc nghỉ việc thì nghỉ việc, người là một yêu nghiệt đen như mực, người sẽ phải trả tiền bồi thường cho ta nha!

Bối Bối đã làm việc ở Thánh Thế bốn năm, dựa theo luật lao động, ít nhất cô cũng phải được bồi thường bốn tháng tiền công.

Tính toán, oa, rất nhiều tiền a.....

“Giám đốc kế hoạch và giám đốc quản lý lập trình sẽ được thay vào tuần tới, giám đốc thiết kế ở nước Mỹ cũng đã liên hệ, chỉ là anh ta còn đang suy nghĩ. Đáp án này đã làm cô vừa lòng chưa?” Ti Hà Di héch môi mỉm cười, giọng nói ngọt ngào có thể làm tan chảy người khác.

Bối Bối lại kiêu ngạo nhìn yêu nghiệt, sao cô phải thấy hài lòng?!

Đôi mắt đen như ngọc của Ti Hà Di nhìn lướt qua khuôn mặt cô, tiếp theo còn nói: “Về phần Lynn.....”

Toàn bộ mọi người trong đầu đều thống nhất một ý niệm: Lynn, cô xong rồi, đắc tội với tân Boss đại nhân!

Mặc dù là chỉ là nhìn lướt qua ánh mắt của hắn, Bối Bối cũng từ từ phát run.

“Từ ngày mai bắt đầu kiêm nhiệm chức quản lý HR của công ty ‘Thánh Du’, thứ sáu chuyển qua văn phòng ở tầng 36.”

Xem đi, quả nhiên làm cho cô chuyển đi.....

Ách?! Tầng 36?!

Kiểm nhiệm chức quản lý HR của công ty “Thánh Du”?!

Bối Bối >_<

Lại cảm giác được “lão bằng hữu” đang chậm rãi vượt ra ngoài cơ thể.....

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hoàn Toàn May Mắn

Ti Hà Di vừa nói xong, toàn bộ mọi người trong phòng họp mắt sáng như đuốc, như những bóng đèn mấy ngàn kW chiếu sáng Bối Bối.

Bắt đầu từ tầng 35 trở đi, ở Thánh Ân, là những bộ phận trung tâm trọng yếu, những tầng lớp lãnh đạo cao cấp của tập đoàn đều bắt đầu có văn phòng ở từ tầng 35 trở lên.

Nhưng điều quan trọng nhất là: cách tầng 38 – Khu của CEO, rất gần!

Mà Bối Bối trực tiếp từ tầng 28 nhảy đến tầng 36, còn được kiêm chức giám đốc đào tạo, quản lý nhân sự của “Thánh Du”.

Một số đồng nghiệp HR đang tự hỏi: chức vụ tổng bộ quản lý HR này không phải Daisy, cũng là Julie, hiện tại xem ra mọi thứ đã vượt qua tầm kiểm soát.

Nhất định là do “Lão bằng hữu” quá phá, cho nên cô mới xúc động!

Mà “Lão bằng hữu” này đến không đúng kỳ là do thuốc tránh thai khẩn cấp gây ra!

Cô vì sao phải ăn thuốc tránh thai khẩn cấp, là vì 419!

Bối Bối tiếp nhận ánh mắt sắc như dao của Juliet, như những linh hồn lang thang ở tầng 28, Bối Bối xui xẻo ở ghế dựa, cuối cùng đưa ra một tổng kết.

Hôm nay tạo thành một hậu quả như vậy đều là do hiệu ứng của 419, nếu cô không uống đến mức choáng váng sẽ không có 419, nếu 419 tiên sinh mang áo mưa, cô sẽ không phải căng thẳng sử dụng thuốc tránh thai khẩn cấp, nếu.....

Thế giới này hối hận có làm gì được không?!

Bối Bối bỗng đứng ngả ở trên bàn, yên lặng rơi lệ, trong lòng hét to:

“Biện Bối Bối, người là đồ đàn độn nha!”

Ngẫm lại, lại cảm thấy không cam lòng, yên lặng ở trong lòng hét một câu nữa:

“419 tiên sinh, người cũng là đồ không mang theo áo mưa đàn độn nha! Các người cả nhà đều là đồ đàn độn!”

(Mồ lâm rơi lệ..... Bối Bối, cơm có thể ăn bấy, nói không thể nói lung tung a a a.....)

Đình linh.....

Bối Bối không có sức lực tiếp điện thoại.

Giọng nói thân thiết của Linda vang lên: “Lynn, tôi là Linda. Lúc trước nhìn sắc mặt của cô không tốt, cô nên uống một ít canh gà hầm đương quy đi!”

Bối Bối☹️: “Cảm ơn quan tâm của cô, Linda, có chuyện gì không?”

”A..... Nghĩ tới, tôi đã cho người xuống tầng 36 chuẩn bị cho cô một văn phòng, còn thuận tay quét tước một chút, hôm nay cô và bộ phận đào tạo có thể chuyển lên đây!”

Bối Bối xem đồng hồ ở máy tính cá nhân, 16:47, cách tan tầm còn có nửa giờ nữa.....

>_<

”Linda, thực sự cảm ơn cô, cá nhân tôi nghĩ cần phải chờ thông báo được phê duyệt xuống dưới, sau đó tôi sẽ chuyển đi.” Bối Bối đánh Thái Cực quyền.

“Lynn, có thông báo là việc tốt, nhưng Vincent nói đến thứ Hai tuần sau mới có thông báo. Hơn nữa, nếu chờ có thông báo xuống dưới cô mới chuyển đi, đến lúc đó sẽ luống cuống tay chân, tôi nghĩ cô nên chuyển luôn đến thì hay hơn!” Linda cũng không chịu ngồi không, hóa cốt miễn cưỡng.

(￣□￣)!! Ngay cả thông báo cũng đã chuẩn bị rồi sao?!

”Kia..... Vậy hôm nay, tôi sẽ thông báo trước với bộ phận huấn luyện, ngày mai sẽ chuyển đến sau.”

”Tốt! Tôi chờ cô..... Lần khác tôi sẽ bảo cháu trai tôi làm canh gà hầm đương quy giúp cô!”

Bối Bối ㄗㄗ—ㄗㄗ

Linda, cô có thể đừng đề cập đến “Gà hầm đương quy” nữa, có được không?!

Chuyển đến tầng 36, kiêm nhiệm chức giám đốc HR của ”Thánh Du”, đối với ánh mắt khi tuyên bố của yêu nghiệt Boss.....

Bối Bối không tự giác run lên một chút.

Quên đi, tuy rằng đối với chính mình mà nói đây là một chuyện không tốt, nhưng là đối với Tiền Trinh, Tiểu Tôn, Tiểu Đại mà nói lại là một tin tức cực kỳ tốt.

Họ có thể có được nhiều kinh nghiệm trong công việc hơn, tài năng cũng không đến mức bị mai một.

Hơn nữa từ tầng 35 trở lên, đều là những tinh anh của tập đoàn Thánh Thế, đối với ba cô gái mà nói, họ càng có nhiều cơ hội để thể hiện chính mình.

Bối Bối tranh thủ sắp tan tầm, mở một cuộc họp nho nhỏ chỉ có bốn người.

Tiền Trinh ◯○◯:” Sếp Bối, chị đang nói, chị thăng chức!?”

Bối Bối khụ một tiếng: “Cũng không tính là thăng chức được, chỉ là kiêm nhiệm chức giám đốc HR của ‘Thánh Du’, chức vị này cùng với chức vị tổng bộ giám đốc quản lý nhân sự là cùng cấp.”

Tiểu Tôn @__▽__@:” Sếp Bối, bộ phận quản lý nhân sự bọn em cũng được theo chị chuyển đến tầng 36 sao?!”

Bối Bối khụ hai tiếng: “Đúng vậy, nhưng Mardi không thể lập tức chuyển đến đó, các hồ sơ còn chưa được nhập hết vào dữ liệu máy tính, khi nào cô ấy hoàn thành được các hồ sơ mới được chuyển lên tầng 36!”

Tiểu Đại ㄣ__ㄣ: “Mọi người không cần vứt bỏ người ta.....”

Tiểu Đại mở to mắt, lưng chừng nước mắt, giống như nai con Bambi.

Bối Bối có chút mềm lòng, nghĩ nghĩ rồi nói: “Nếu như trước khi tan tầm của ngày thứ Sáu, em có thể hoàn tất việc nhập dữ liệu các hồ sơ vào máy tính, chúng ta cùng nhau chuyển đi.”

“Tốc độ gõ máy của em là 480s/ phút, tốc độ gõ tiếng Trung là 120s/ phút. Liều mạng, liều mạng..... Cố lên!” Tiểu Đại tràn đầy ý chí, hai tay nắm chặt.

>_<

Tiểu Đại, cô không phải chỉ là bình hoa thôi đấy chứ?!

ối Bối nhìn đồng hồ, sắp đến thời gian hẹn gặp Long Điện và Sắc Nha, cô nói một câu có hẹn với bạn, sau đó tan họp.

Ba cô gái tự dung được thăng chức trong lòng rất vui mừng, đưa mắt nhìn Bối Bối rồi đi.....

Tiểu Đại lóe nước mắt: “Thật sự là một người đắc đạo, gà chó lên trời a!” (gà chó lên trời = cả họ được nhờ)

Tiền Trinh & Tiểu Tôn: >_< (ngươi mới là gà chó!)

Tiểu Đại khuôn mặt nhỏ nhắn mơ mộng: “Sếp Bối thật sự rất xinh đẹp và thông minh, tính cách lại tốt, lại có được những người bạn tốt kết giao nhiều năm như vậy. Các cô nói xem, nếu có thêm vài chàng đẹp trai đến theo đuổi, quả thực là làm người ta phải ghen tị đến chết nha.....”

Tiền Trinh xem thường: “Mardi, có phải cô đã xem quá nhiều tiểu thuyết không?”

Tiểu Đại như trước chảy nước miếng: “Rất hoàn mỹ a, rất giống với hình tượng nữ chính trong các tác phẩm của Lâm Phong Nhi, hoàn mỹ đến mức không thể bỏ qua a.....”

Tiểu Tôn lại xem thường: “Sếp Bối cũng có chỗ không tốt đó?!” Ví như, cô ấy mà tức giận sẽ mắng ‘cái rắm’, lại còn rất sa đọa, thích hư vinh, thích rượu, xe hơi, nước hoa...”

ㄣ▽ㄣ

Tiểu Đại không thuận theo ngồi xồm ở góc tường, miệng niệm chú : “Hừ, về một vòng tròn nguyên rủa các ngươi!”

***

Xe điện ngầm dừng ở trạm thứ năm, Bối Bối sai bước vào nhà hàng Cảng Lệ.

Bởi vì nhà hàng này cùng tuyến đường đi xe điện ngầm của Sắc Nha và Bối Bối, cách nhà cũng gần, thức ăn ở đây ăn cũng ngon, cho nên các cô đã chọn nơi đây là căn cứ để sau khi tan tầm cùng tụ họp.

Long Điện và Sắc Nha đã đến sớm chọn vị trí tốt, lại có cả một bàn ăn, toàn những món mà Bối Bối thích nhất “Cá hồi sốt thì là”, “Cải xanh ướp đá”,

“Bánh mỳ nướng mật ong”?... thêm một số món khác.

Bối Bối chạy đến, đem hết sự việc ngày hôm nay kể lại cho Long Điện và Sắc Nha, sau đó thở hắt hắt uống nước chanh.

Long Điện chậm rãi rút ra châm một điếu Saint Laurent, chậm rãi hít vào rồi lại phun ra: “Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi!”

Sắc Nha a..... Bối Bối quay đầu nhìn Sắc Nha.

Sắc Nha đang phân đầu cùng món “Đậu phụ cốt”, miệng đầy mỡ ngẩng đầu lên nhìn Bối Bối: “A Biễn, cậu vẫn là giám đốc đào tạo chịu trách nhiệm ở trụ sở chính sao?!”

Bối Bối gật đầu.

“Về sau sẽ kiêm thêm chức quản lý nhân sự của công ty ‘Thánh Du’?”

Bối Bối gật đầu.

“WoW..... Vậy cậu sẽ nhận được hai mức tiền lương sao?! Bữa ăn này cậu phải mời!” Sắc Nha quay đầu tìm người phục vụ hét to: “Menu ở đâu?! Tôi muốn gọi thêm đồ ăn!”

Bối Bối#- -, Sắc Nha, người thật sự rất được!!

Sau khi ăn cơm xong, Bối Bối trở về nhà đã là gần 12 giờ.

Lúc trước vì nghe theo di ngôn của mẹ cô, không muốn một mình cô ở lại “Thái dương cung”. Bối Bối đã bán căn nhà cũ, lại vay thêm tiền ở ngân hàng mua lại một căn nhà nhỏ ở gần bến xe tàu điện ngầm.

Một phòng bếp, một phòng tắm và một phòng ngủ, căn nhà tuy nhỏ nhưng sạch sẽ.

Sau khi tắm giặt xong, Bối Bối tùy ý ngồi trên giường, mở máy tính, sau đó nhìn đến email của Tiểu Đại gửi đến hướng dẫn đăng ký vào diễn đàn “Bát quái thoại Thánh Thể”

Cô bé này, là đang lo sợ, vội vã lấy lòng, sợ cô đòi ý, không cho cô ấy đến tầng 36 đi.

Án Next liên tục, nhảy ra một bản ghi tên người muốn đăng kí, Bối Bối nghĩ nghĩ, đánh tên “Lynn”.

Hệ thống: Nick name đã được đăng ký

.....

Lại đánh “Bối Bối”

Hệ thống: Nick name đã được đăng ký

.....

Lại đánh “Biễn Bối Bối”

Hệ thống: Nick name đã được đăng ký

.....

Bối Bối nổi giận!!!

Ngón tay dùng toàn lực gõ bàn phím “Ta mới là Biễn Bối Bối”

Hệ thống: Nick name đã được đăng ký

.....

Orz (Orz là 1 loại emotion nhìn như kiểu một người đang quỳ gối và chống hai tay xuống đất, diễn tả ý muốn nói rất đau khổ và bất lực)

Diễn đàn này thực sự là cái đồ biến thái, trước khi là thành viên của diễn đàn còn bị bắt buộc tuân theo một lời thề.

Đại khái là nói trừ những đề tài thảo luận chung, tất cả những quyền lực đều do người quản lý diễn đàn nắm giữ, đợi chút.....

Cuối cùng, Bối Bối đầu đầy mồ hôi, rốt cục lấy tên “A Biễn” để đăng ký ID.

Sau đó cô tròn tròn mắt.....

Nhìn số lượng người truy cập vào diễn đàn “Bát quái thoại Thánh Thể” mà cô không tin vào mắt mình.

Diễn đàn này không chỉ có những chức năng thiết yếu như những diễn đàn khác, nó còn có một nút thoại ở bên cạnh ID, ấn vào nút thoại đó có thể thấy được bất kỳ cuộc đối thoại nào của thành viên trong diễn đàn, còn có thể mời người khác vào nhóm nói chuyện.

Diễn đàn được sắp xếp theo: Bài viết mới nhất, Bài viết có số lượng người xem cao nhất, còn có cả số lượng bài trả lời.

Bài viết nổi bật nhất: , có ảnh chụp, có giới thiệu vắn tắt về tiểu sử, thậm chí còn có các hạng trị số cho điểm.

Xem một chút, khó trách các chàng trai ở Thánh Ân lại được đứng trong thứ hạng Top. Tất cả những chàng trai tài giỏi đẹp trai đều thuộc “Thánh Ân” – từ tầng 20 của tập đoàn Thánh Thể trở lên.

Xếp vị trí thứ ba, là một chàng luật sư trẻ của tầng 16, xem ra danh sách này được chấm điểm rất công bằng.

Còn có Ti Hà Di và Chu Ba, mặc dù chưa chính thức đến nhận chức, vậy mà đã đứng hàng thứ nhất và thứ năm.

Sau đó Bối Bối nhìn đến thứ hạng của Cát tổng, xếp thứ 10.

Có lẽ với sự trưởng thành ở tuổi 38, hơn nữa lại có một địa vị vững chắc, Cát tổng vẫn được các cô gái hâm mộ.

—:—|||

Bài thứ hai: bảng thông báo

Đọc một chút, Bối Bối rốt cục hiểu được chiếc Maybach mà cô nhìn thấy là xe của Boss yêu nghiệt.....

Lòng thật đau!!

Maybach, mỗi ngày ngươì đều phải chờ một tên yêu nghiệt, thật vất vả!

Bài thứ ba: một bài viết có tên của Bối Bối

Người đăng bài là một thành viên mới, tên ID: Ngự tỷ vạn tuế.

Người này dường như là người tham gia khóa học huấn luyện của “Thánh Du”, đem chuyện kể lại rất sống động, như ở hiện trường.

Lượng người xem tăng vọt.....

Có cả quân chi viện của Đoàn Huy:

: Đoàn Huy thật đẹp trai a.....

: Biện Bối Bối, đừng để ta tìm được ngươì là ai, bằng không ta sẽ lột da của ngươì! (Bối Bối>_<)

: Bài viết “Danh sách những chàng đẹp trai ở Thánh Ân” vừa được sửa lại.

<-@->: Gục..... quá đẹp trai.....

Có cả đoàn người tìm kiếm:

: Mục tiêu tập trung, mau tập trung, địa chỉ email ở tầng 28.

: Không phải đã tìm được ra là ai rồi sao!?

: Các ngươì thực ngũ, ở khóa huấn luyện, trừ bỏ những người ở ngành HR, còn có bộ phận khác sao?! Ngũ muốn chết.....

: Dave, ngươì có ý gì?! Khẩu khí như vậy là sao?! Ý ngươì muốn nói có người đã trà trộn vào tầng quản lý để tìm kiếm rồi sao?!!

: Đúng vậy, đúng vậy!..... Có người trà trộn vào đó rồi!!!

: Đóng cửa, đi tìm quản lý viên!!

: — — —

.....

.....

Bối Bối lật vài page, cảm thấy mất hứng, di chuột lên dấu x màu đỏ. Đang định thoát khỏi diễn đàn, đột nhiên có một bài viết mới làm cho cô giật mình.

Đưa chuột kích vào bài viết.....

Tên tiếng Trung: Biện Bối Bối

Tên tiếng Anh:Lynn

Sinh nhật: ngày 21 tháng 6 năm ****

Chòm sao: Song tử

Chiều cao:168cm

Cân nặng : 48 kg

Số đo ba vòng: 88 65 86

Bằng cấp: Cử nhân

Tốt nghiệp đại học: Đại học J, ngành Quản trị kinh doanh

Giấy chứng nhận: giảng viên đào tạo quản lý quốc tế; quản lý nhân sự HR quốc tế.

Ngành hiện tại: phòng HR.

Chức vị hiện tại : Giám đốc đào tạo.

Công việc yêu thích: một tách Maxwell House trước khi bắt đầu công việc.

Tin tức mới nhất: Chiều hôm nay, ở cuộc họp các quản lý HR đã phóng một tia sáng kỳ dị, bị thái tử gia bắt kiêm nhiệm thêm chức giám đốc quản lý của công ty “Thánh Du”, được chuyển lên tầng 36. Việc thay đổi nhân sự sẽ được thông báo vào thứ Hai tuần sau!!

Đang ngồi trong phòng, Bối Bối vẫn cảm thấy có một trận gió thổi qua, lạnh run!

: Thật là, không nên đụng vào những người từ tầng 35 trở lên nha!

: giảng viên đào tạo quản lý quốc tế, giấy chứng nhận này rất khó lấy,Lynn làm cách nào để nhận được giấy chứng nhận này?

: Xem đi xem đi, Dave khẳng định là ở tầng quản lý, nhận thức Biện Bối Bối a!!

: Rốt cục đã biết!

: Mạnh mẽ sẽ được nổi tiếng.....

Sau đó lại có người xiên sang hướng khác:

: Nhìn không ra a, dáng người củaLynn tốt như vậy.

: Wow, hẳn là có 34C đi?! Ở khóa huấn luyện có quá nhiều người, mà xa chỗ của ta quá, nên ta không thấy rõ.....

.....

.....

Học máu.....

Lần này không chỉ có phía dưới, ngay cả phía trên cũng chảy máu!

Bối Bối một bên học máu, một bên xem ID bài vừa đăng “Ta là Keroro”.

Keroro là cái gì?! (Pa: các tình yêu chịu khó hình giáo google nhá ~> ta lười!!!)

Thình giáo đại thần Baidu một chút, Bối Bối hoàn toàn Orz

Khó trách “Ta là Keroro” biết được tường tận nội dung cuộc họp của ngày hôm nay, ngành HR có một con ếch tinh.

Nửa ngày trôi qua, bài viết mới được trở thành đề tài thảo luận sôi nổi nhất.

Bên tai vang lên một câu nói của Tiểu Tôn: “Mặt chị rất đỏ! Ô, xem kia.....”

Bối Bối囧, vỗ vỗ ót, tự dưng cô nảy sinh một ý tưởng.

Cô cũng muốn xâm nhập vào bên trong hàng ngũ địch!!!!

Đường link đăng ký được gửi đến, cô gõ tên:

“Ta là Tamama”

Hệ thống: Nick name đã được đăng ký.

.....

“Ta là Giruru”

Hệ thống: Nick name đã được đăng ký.

.....

“Ta là Kururu”

Hệ thống: Nick name đã được đăng ký.

.....

“Ta là Dororo”

Hệ thống: Nick name đã được đăng ký.

.....

Orz

Bên cạnh mình hóa ra có cả một đội gián điệp nằm vùng!!!

Bối Bối tức giận rồi, lật bàn.....

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cậu Ta Là 419 Tiên Sinh?!

ại một ngày mới bắt đầu, Tiền Trinh và Tiểu Tôn cùng đến công ty từ rất sớm, bắt đầu bắt tay vào sửa sang, chuẩn bị đồ đạc cùng sếp Bối chuyển lên tầng 36. Hai cô gái, một người vui mừng, một người kích động, một bên động tay động chân, một bên ngoài miệng cũng không nhằn rồi, còn vung tay hô to “Sếp Bối vạn tuế, Sếp Bối vạn vạn tuế!”

Tiền Trinh vừa hăng hái hô to, nước bọt bắn lung tung, đột nhiên, dường như có một vật chặn đứng ở cổ họng, sắc mặt đỏ bừng, hai mắt mở to nhìn chăm chăm cửa văn phòng.

Tiểu Tôn quay đầu, khoe miệng run rẩy, thiếu chút nữa miệng sùi bọt mép.....

Biện Bối Bối tức giận hùng hăng tiến vào văn phòng nhìn hai người, lúc này, một tay tóm lấy một người ở trước mặt, mở miệng hỏi: “Các cô, người nào là ‘Ta là Keroro’!? Hãy khai ra sự thật, tôi sẽ giữ lại mạng sống cho các cô!”

Tiểu Tôn & Tiền Trinh mất hồn mất vía, trăm miệng một lời: “Sếp Bối, chúng em không phải!!”

Tiền Trinh hai tay tạo thành hình chữ thập: “Bài post kia không liên quan gì đến em, ID của em là moremoney.”

Tiểu Tôn roi lệ đầy mặt:” Người ta còn mãi chơi trò chơi mới, mãi cho đến buổi tối, sau mười hai giờ mới lên diễn đàn, ID của người ta là Tề thiên tiểu thánh.”

Bối Bối nhìn quét hai người, hai người mở to hai mắt to tròn, đăm lễ nhìn Bối Bối.

Nửa ngày trôi qua, Bối Bối buông tay, xoay người đi lên tầng quản lý hồ sơ.

Tiểu Tôn & Tiền Trinh đứng tại chỗ run run, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó quay vào cùng nhau ôm ấp.

“Elaine, Sếp Bối nổi giận thật đáng sợ a!” Tiền Trinh ôm chặt Tiểu Tôn, cô vào công ty làm việc đã được một năm, chưa thấy qua biểu tình khủng bố ăn thịt người như vậy của sếp Bối.

“Alice, chớ sợ chớ sợ, sếp Bối sẽ không ăn thịt chúng ta!” Tiểu Tôn nuốt nước miếng, theo sếp Bối đã bốn năm, chỉ có đúng một lần Juliet được thăng chức, cô mới thấy sếp Bối nổi giận như bây giờ.

Hai người an ủi nhau một hồi, đột nhiên lại nghĩ tới một sự kiện, đồng thời quát to một tiếng: “Mardi a!!!”

Tiểu Tôn không hổ là ‘ma cũ’, phi nhanh đến bên điện thoại, Tiền Trinh đã đang quay số điện thoại.

“Alô.....” Giọng nói chưa tỉnh ngủ của Tiểu Đại truyền đến.

Tiểu Tôn rống to: “Mardi, sếp Bối đang đi đến chỗ của cậu!! Tâm tình thấp đến cực điểm, đang rất bức bối, nguy hiểm vô cùng! Từ đầu đến chân đều là màu đen, so với Diệt Tuyệt sư thái còn độc ác hơn!”

Tiểu Tôn hét xong, dập điện thoại, thở hổn hển, nhìn sang Tiểu Trinh cũng đang thở hổn hển.....

Bối Bối tiến vào tầng quản lý hồ sơ, chưa dọa đến Tiểu Đại, chính mình lại bị cô ấy dọa ngược lại!

Tiểu Đại mặc nguyên quần áo ngày hôm qua, làm ‘tổ’ ở trước máy vi tính, bên cạnh là một đồng hồ sơ, tóc giống như mào gà, hai mắt đã biến thành hai mắt gấu trúc.....

Tiểu Đại ngẩng đầu lên nhìn Bối Bối, hai mắt vô thần nói: “Sếp Bối, chị yên tâm đi! Em nhất định sẽ hoàn thành công việc trước thứ Sáu, sẽ cùng mọi người lên tầng 36!”

Tối hôm qua Tiểu Đại không về nhà, ở đây nhập các dữ liệu hồ sơ vào máy tính sao?!

“Ách..... Mardi, em không cần liều mạng như vậy, để ý thân thể một chút!!” Nhìn thấy một mỹ nhân bị hủy hoại thành ra như vậy, Bối Bối có chút không nhẫn tâm.

“A.....” Tiểu Đại nhức đầu, còn nói: “Vừa rồi, Elaine gọi điện thoại cho em, nói chị tâm tình không tốt lắm a!”

Bối Bối nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Em có biết ‘Ta là Keroro’ không?”

Thân thể mềm mại của Tiểu Đại bị chấn động mạnh, run run, rồi lại run run.....

Bối Bối từng bước một tới gần, ánh mắt lóe lên một tia lửa.....

Đúng lúc Bối Bối đang định vươn tay lên, trong nháy mắt, Tiểu Đại lấy ra một vật rất lớn từ phía sau đưa cho cô, sấm hồi.

“Thật xin lỗi, sếp Bối, tôi biết công ty không cho phép mang theo thú bông đi làm! Nhưng nó rất đáng yêu, hơn nữa buổi tối rất đáng sợ, người ta một mình ở trong này, cho nên.....”

Bối Bối nhìn con ếch tinh bằng bông đang ngoác miệng cười ở trước mặt, khóe miệng có chút run rẩy.....

Xem ra cũng không phải Tiểu Đại!

Kia rốt cuộc là ai?!

Không chỉ biết toàn bộ nội dung cuộc họp của các quản lý HR, còn biết, buổi sáng, mỗi ngày, khi đến công ty cô muốn uống một ly cà phê, còn biết thương hiệu cà phê đó là Maxwell House.....

Quan trọng hơn, “Ta là Keroro” này còn biết số đo ba vòng của cô!!

Bối Bối rất thích coi mình như không khí, ngay cả những đồng sự ở tầng 28, đã làm việc chung nhiều năm như vậy, cũng không biết tên tiếng Trung đầy đủ của cô là gì.

Vậy mà, hiện tại, hầu như tất cả các bí mật đã được công bố!

Thật là, phiền toái a.....

Tiểu Đại vỗ vỗ thú bông “Keroro”, sau đó hôn một cái, đem nó đặt lên trên bàn.

Sau đó nhìn theo bóng dáng Bối Bối rời khỏi tầng quản lý hồ sơ.....

Dụi dụi ánh mắt, lại gãi gãi đầu, trong lòng âm thầm nói.

“Vi sao Elaine lại nói hôm nay sếp Bối giống Diệt Tuyệt sư thái?! Chẳng lẽ cô ấy không cảm thấy sếp Bối mặc một thân màu đen bó sát người như vậy thật đẹp! Ngực tròn đầy, phập phồng, cổ thon trắng lộ ra, còn có vòng eo thon nhỏ, mỏng cong, đôi chân thon dài được che phủ bởi đôi vớ màu đen..... Thật sự thực sexy, thực gợi cảm.....”

Bối Bối ra khỏi tầng quản lý hồ sơ, trở lại văn phòng, xa xa thấy một đám người mới trong khóa huấn luyện “Thánh Du”.

Đại đa số mọi người đang vây quanh ở bên bàn làm việc của Tiểu Tôn và Tiền Trinh, hai người đang bị những ngôi sao nhỏ vây quanh mặt trăng.....

Mà trong đó có một người nổi bật giữa đám đông, tựa vào bàn làm việc, trên mặt là những ánh nắng mặt trời, nhìn thấy Bối Bối đến gần, lại lộ ra một nụ cười rạng rỡ.

Đoàn Huy, trong đầu Bối Bối hiện lên tên của hắn, nhờ có người này ban tặng, bài viết có tên cô trong diễn đàn “Bát quái thoại Thánh Thế” được xếp thứ ba!

Mà cô sắp sửa là người lãnh đạo trực tiếp của hắn, hừ hừ.....

Bối Bối sửa sang lại quần áo, ngẩng đầu uốn ngực đi tới, lạnh giọng nói: “Các cậu không ở tầng 36 đợi công việc, đến tầng 28 có việc gì sao?”

Mọi người nhận thấy có một luồng khí lạnh thổi qua, không một người dám lên tiếng.....

Nhưng Đoàn Huy lại rất bình tĩnh, cười cười trả lời: “Ở tầng 38, Linda, thư ký của CEO nói mọi người sắp chuyển lên tầng 36, sợ này nọ nhiều thứ quá nặng, sức con gái không thể đảm đương hết được, cho nên để chúng tôi đến hỗ trợ.”

Linda, hiệu suất của cô không phải quá cao đó chứ?!

Cho dù là phải chuyển, cũng phải để cho các cô có thời gian sửa soạn lại mọi thứ chứ!!

Bối Bối trong lòng ㄟ đến cực điểm, nhưng là vì mặt mũi, vì cô là giám đốc quản lý, cô đi qua Đoàn Huy, ánh mắt đảo qua hắn, sau đó quay người cùng Tiểu Tôn và Tiền Trinh nói: “Elaine, Alice, những người này đều giao cho các cô. Những gì họ có thể dọn dẹp, những gì không nên để cho họ động vào, các cô nên biết rõ ràng! Có sai lầm gì, chỉ có các bạn chịu trách nhiệm!”

Tiểu Tôn và Tiền Trinh không dám hít thở, nhìn Bối Bối gật đầu.

Mọi người lại cảm thấy rét lạnh, người mới của “Thánh Du” đều xê dịch cách xa khỏi Tiền Tôn và Tiền Trinh một chút.....

Nhất thời, toàn bộ người trong phòng hình thành cảnh tượng “chia ba thiên hạ”.

Bối Bối đứng ở trước bàn làm việc, Đoàn Huy tựa vào bàn, còn một đồng người ở đằng sau thì đứng xa ba mét, coi cái bàn là một tấm cách ly.

Có mấy người có vẻ thân quen với Đoàn Huy, liếc mắt liếc mắt với hắn:

Huỳnh đệ, lại đây, mau tới đây!

Kìa không phải Chu Chỉ Nhược, đó là Diệt Tuyệt sư thái!

Đoàn Huy thấy Bối Bối không thèm nhìn mình, lại thờ ơ hạ lệnh cho Tiểu Tôn và Tiền Trinh, hai hàng lông mày xinh đẹp nhíu lại, trên mặt nổi lên mây đen, che lấp ánh nắng trời.

Giống nhau không nhìn thấy ám chỉ của người khác dành cho cậu ta, cậu ta đứng thẳng dậy, chân dài nhấc bước đến bên cạnh Bối Bối!

Một số huynh đệ ở đằng sau vỗ vỗ trán, len lết ở đằng sau lá chắn đám ngực dậm chân.....

Đoàn Huy, cậu là một thanh niên ưu tú, tại sao lại học tập tàu Titanic, đâm đầu vào tảng băng như vậy?!

Thương tiếc một hồi, mọi người đều vội vàng, lỗ tai dựng thẳng đứng.

Hay nói giỡn, khuyên nhủ là giả, cùng xem kịch vui mới là cái thú.....

“Tôi có thể giúp được gì không?”

Một bàn tay đặt tại bàn làm việc của Bối Bối, hơi thở nóng ấm nhẹ thổi qua tai cô, cô quay đầu nhìn về phía hấn.

Đoàn Huy trông thật không sai, vừa cao lại vừa đẹp trai, nhưng ở trong mắt của Bối Bối, cậu ta vẫn chỉ là một thằng nhóc.

Cô liếc mắt nhìn cậu ta, rút hồ sơ văn kiện ở trên bàn ra sửa sang lại: “Không có, trước hết cậu hãy trả lời tôi một số vấn đề.”

Đoàn Huy không tự giác đứng thẳng, thanh âm kích động: “Tốt, cô hỏi đi.”

Bối Bối sửa sang lại văn kiện, quay đầu hỏi: “Tại sao cậu lại biết tên tiếng Trung của tôi? Ai nói cho cậu biết?”

Sắc mặt của Đoàn Huy trầm xuống: “Cô nói sao?”

Bối Bối vòng vo, đảo mắt, nói: “Trước kia chúng ta đã từng gặp mặt sao?!”

Nếu nói lúc trước sắc mặt của Đoàn Huy là trầm xuống, thì hiện tại chính là đang nghiêng răng.

“Cô đã quên tôi?” Trong giọng nói lộ ra thất vọng cùng đen tối.

Bối Bối có chút kinh hãi, sẽ không giống như những gì cô đang suy nghĩ đi?!

Đoàn Huy tuổi còn trẻ, chung quy là không thể bình tĩnh, tiến đến trước mặt cô, nhẹ giọng cắn từng chữ: “Sau khi chúng ta thân mật như vậy, cô lại có thể quên được tôi! Biện Bối Bối, tôi muốn bóp chết cô!”

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nhà Ăn Của Tập Đoàn Thánh Thế

Một câu nói làm cho chân của Bối Bối mềm nhũn. ....

Tay cô chống vào mặt bàn, cẩn thận đánh giá Đoàn Huy, lông mày kia, mắt kia, mũi kia, cô không hề cảm thấy quen thuộc, nhưng là thân hình cao to kia rất giống với dáng người của tiên sinh 419.

Đúng như những gì cô đang nghĩ sao?!

Nếu Đoàn Huy là tiên sinh 419. ....

Chẳng nhẽ cô đã làm chuyện kia cùng một người nhỏ hơn cô tận 4 tuổi sao?!

Nhỏ hơn bốn tuổi. .... Trẻ trung. .... Thẻ lực dư thừa. ....

Bối Bối sắp điên mất rồi!

Hít thở, lại hít thở. ....

Bối Bối đã làm việc ở Thánh Thế bốn năm, cái dạng gì cũng đã nhìn qua?! Những gì kinh sợ cũng đã từng trải qua?!

Cô nhìn đồng hồ, cầm lấy điện thoại: “Alô, Mardi, tôi là Lynn, cô xuống dưới đi! Cùng đi lâu hai ăn cơm.”

Đoàn Huy nhìn thấy ở đáy mắt của cô có một tia khủng hoảng, ánh mắt lóe lên một chút, cũng không muốn ép Bối Bối, liền nói: “Tốt, đi ăn cơm trước.”

Bối Bối không quan tâm đến cậu ta, quay đầu nhìn Tiểu Tôn và Tiền Trinh nói: “Trước đi ăn cơm, buổi chiều đến sửa soạn lại sau.”

Tiểu Tôn và Tiền Trinh cùng gật đầu, nội tâm khóc không ra nước mắt. ....

Sếp Bối, bây giờ mà đi ăn cơm không phải là quá sớm sao?!

Đoàn người chậm rãi đi xuống lầu hai, nhà ăn của Thánh Thế, nhà ăn Thánh Thế chia thành khu vực dùng cơm chung, khu vực phòng khách sang trọng

ấm cúng, khu vực buffet giản dị, và riêng một phòng lớn sang trọng.

Không chỉ cung cấp bữa cơm cho nhân viên, nhà ăn còn mở rộng, chuẩn bị bữa ăn tối cho các doanh nhân, đối tác, thức ăn tuyệt vời, giá cả vừa phải, đây cũng là một nơi khá nổi tiếng dành cho những đối tác bàn việc làm ăn.

Mặc dù cách thời gian ăn cơm còn trưa nhưng một tiếng nữa, không có nhiều người ở nhà ăn, nhưng các loại đồ ăn đều đã được nhân viên trong nhà bếp chuẩn bị sẵn, tản ra một hương thơm mê người.

Hơn nữa ở phòng khách còn tỏa ra mùi thơm của cafe thơm ngát, Bối Bối thật sự cảm thấy mình có chút đói bụng.

Bối Bối nhìn Tiểu Tôn, Tiểu Tôn rất là thông minh, kéo Tiền Trinh cùng Tiểu Đại đi trước, lấy cho mỗi người một phần cơm, tìm một chiếc bàn để bốn người cùng ngồi.

Bối Bối nhìn thẻ nhân viên của đầu bếp, người kia mặc một thân màu trắng, đeo khẩu trang trắng cùng với một chiếc mũ đầu bếp đội ở trên đầu.

Anh ta ngẩng đầu lên, một đôi mắt nâu mang theo ý cười đánh giá cô, rất bình tĩnh nói: “Cô muốn ăn cái gì?”

Giọng nói của một người rất trẻ tuổi.

Bối Bối nhìn nhìn đồ ăn: “Một phần sườn xào chua ngọt, một phần cần tây xào thịt, một phần rau muống, một ít cơm chiên, và một bát canh nhỏ.”

“Cô chờ một chút.” Đầu bếp cầm lấy khay, xoay người, lấy đồ ăn vào khay, rồi múc một bát canh từ cái nồi nhỏ, sau đó đưa lại cho Bối Bối.

Bối Bối nói lời cảm ơn, sau đó đi đến chỗ Tiểu Tôn đang ngồi.

Đứng ở sau lưng cô, Đoàn Huy theo dõi toàn bộ quá trình, mày nhíu lại một chút, trầm giọng nói với đầu bếp: “Tôi gọi thức ăn giống hệt vị tiểu thư kia.”

Đầu bếp nhìn nhìn Đoàn Huy, xoay người lấy đồ ăn, sau đó đưa lại khay cho cậu ta.

Đoàn Huy nhận lấy đĩa cơm của mình, cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Bối Bối ngồi xuống, uống một ngụm canh.

Nước canh tan chảy xuống cổ họng, đậm đà, ngon miệng, mùi thơm man mác của thuốc Đông y theo cổ họng chảy xuống, mang đến một dòng nước ấm, thoải mái cực kỳ.

Bối Bối cảm thấy bụng nóng nóng, toàn thân đều ấm lên, uống thêm mấy ngụm.

Sau đó lại ăn sườn xào chua ngọt, vừa giòn lại vừa thơm, tỷ lệ đường dấm vừa phải, cần tây xào thịt nộm cũng rất vừa miệng, ngay cả mỗi một hạt cơm chiên dường như được bao bọc trong một lớp trứng, ăn ngon đến nỗi thiếu chút nữa làm cho người ta đem cả lưỡi nuốt vào.

Thật tốt quá, đầu bếp của nhà ăn Thánh Thế đã được nâng cấp! Đã có thể so sánh với đồ ăn ở nhà hàng Cảnh Lệ!

Bối Bối có thể làm việc tại nơi có đồ ăn ngon như vậy, thật cảm động đến rơi lệ.....

Đương nhiên, nếu không gặp phải Đoàn Huy dám kéo ghế chen vào ngồi cùng bốn người, cô sẽ càng hạnh phúc!

“Ryan, cậu chen vào đây không tính, nhưng sao cậu lại gọi đồ ăn giống hệt sếp Bối!” Tiền Trinh biết tên tiếng Anh của Đoàn Huy, không chút khách khí thay Bối Bối chằm chọc cậu ta.

Đoàn Huy không cho là đúng, nhếch môi cười, ánh mắt trời chiếu rọi: “Đúng vậy, cô ấy thích cái gì, tôi cũng thích cái đấy.”

Bối Bối run run, còn lại ba người rét lạnh.....

— —

“Ê, cậu có ý gì đây?” Tiểu Tôn lòng đầy căm phẫn, cười châm biếm, lộ ra hàm răng trắng sáng.

Đoàn Huy quét mắt, liếc nhìn Tiểu Tôn: “Cô không rõ sao? Ý tứ đều rõ ở từng chữ nha!”

Nói xong, lại bày ra một nụ cười như ánh mặt trời.....

“Sếp Bối thích đàn ông, cậu có thích không?!” Tiểu Đại mở to đôi mắt gấu trúc cả đêm không ngủ đặt câu hỏi.

Phốc..... Ba người đều nhin không được phun ra thứ gì đó ở trong miệng.....

Tiền Trinh & Tiểu Tôn: ==

Bối Bối: >_<

Ba người trừng mắt nhìn Tiểu Đại, biểu đạt cùng một ý tứ: Tiểu Đại, cô cứ làm bình hoa đi!

Đoàn Huy cười ha ha, trên mặt càng rạng rỡ, cười xong cậu ta nhìn chăm chăm Bối Bối nói: “Tôi không thích đàn ông, nhưng tôi là nam nhân!”

Cái rắm.....

Còn chưa thể xác định cậu ta có phải là tiên sinh 419 hay không, Bối Bối không thể trực tiếp mắng cậu ta, chỉ có vụng trộm mắng ở trong lòng.

Bởi vì thật sự bị làm cho tức giận, lực ở trên tay tăng thêm, chọn những nhánh tỏi ở món rau muống xào gảy ra, trong lòng vẫn như cũ lẩm nhẩm: “Đoàn Huy, ta chán ghét ngươi! Giống như chán ghét tôi! Ngươi chỉ là một người mới, vậy mà muốn kéo ta cùng chết sao! Ta Biện Bối Bối rất bẽ bộn.....”

Vừa lẩm nhẩm xong.....

Đoàn Huy vươn chiếc đũa gấp món rau muống xào của Bối Bối, đưa mắt nhìn cô, mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của cả bốn người sau đó nhét vào miệng....

Tiền Trinh & Tiểu Tôn & Tiểu Đại(￣□￣)!!

Bối Bối:囧tl

Vừa ăn xong miếng rau muống, sắc mặt của Đoàn Huy thay đổi, nhìn đồ ăn của mình và đồ ăn của Bối Bối, giống nhau như đúc, ngay cả trình tự bày biện cũng không thay đổi.

Ở thời điểm bốn người vẫn đang trợn mắt há miệng, cậu ta lại một lần nữa vươn chiếc đũa gấp ăn thử từng món thức ăn của Bối Bối, cuối cùng còn cầm bát canh lên uống một ngụm.

Tất cả đã xong, cậu ta quay đầu hứng thú nhìn nhìn người đầu bếp đang bận rộn chuẩn bị cơm cho các nhân viên, lại quay đầu nhìn Bối Bối đang tỏa ra khí đen.....

Tiền Trinh(￣□￣)!! Cường đạo!

Tiểu Tôn(￣□￣)!! Nguru nhân! (*ngạo mạn)

Tiểu Đại(￣□￣)!! Điều nhân!

Kể từ sau cuộc họp ngày hôm qua, Bối Bối lại một lần nữa muốn bùng lên, lật bàn.....

Thật sự là sĩ khả sát bất khả nhục!!!!!! (*người có thể bị giết chết, chứ không thể chịu nhục)

Họ Đoàn rất không hiểu quy củ, cho dù hắn có là tiên sinh 419, nhưng là cũng phải biết giữ vệ sinh!!

Cậu ta ăn như vậy, làm sao cô có thể ăn tiếp được!!!!

(Mồ Lâm khóc..... Trọng điểm không phải nơi này, được không?!)

Cô tức giận đứng dậy.....

“Biện tiểu thư!! Biện Bối Bối tiểu thư!!” Giọng nói ầm ập mang theo vui mừng hô to.

Người nào đó lừa giận rào rạt một tay chống nạnh một tay chỉ vào Đoàn Huy, nhưng nghe thấy ba chữ “Biện Bối Bối”, tất cả mọi hành động đều ngưng lại.....

Bối Bối không biết từ khi nào, ở nhà ăn lại xuất hiện nhiều người đến vậy.

Nước mắt chảy ra.....

Lại nhìn người đang đi về hướng cô, về mặt vui mừng – Hầu Ngôn Thanh.

Càng nhiều nước mắt hơn.....

Lại nhìn đến phía sau Hầu Ngôn Thanh, là Boss yêu nghiệt – Tì Hà Di và Chu Ba.

Nước mắt chảy thành sông.....

Đoàn Huy đứng dậy, ba nam nhân đến gần.....

Tiền Trinh & Tiểu Tôn & Tiểu Đại, lặng lẽ âm thầm đi chuyển từng bước nhỏ

Tiểu Đại thì thảo nhỏ giọng nói: “Rất chói mắt, ta muốn mù!”

Tiền Trinh & Tiểu Tôn: >_<

Hầu Ngôn Thanh mặc một bộ vest, không thể hiện là một doanh nhân, mà mang theo một vẻ mềm mại của nghệ thuật.

Anh ta đưa tay chỉ vào Bối Bối, quay đầu nhìn Ti Hà Di nói: “Vincent, vị tiểu thư này là.....”

Đôi mắt đen như ngọc của Ti Hà Di cứng ngắc lướt qua Bối Bối, tiếp theo nhìn Hầu Ngôn Thanh nói: “Lynn là giám đốc đào tạo của tập đoàn Thánh Thế, sắp kiêm nhiệm giám đốc nhân sự của “Thánh Du”.”

Hầu Ngôn Thanh quay đầu nhìn Bối Bối đang đông cứng, ánh mắt tỏa sáng, giọng nói vang lên: “Vincent, đề nghị lúc trước của anh, không cần lo lắng, tôi đồng ý!”

Đồng ý cái gì?! Một hòn đá ở đâu đó nện xuống đầu Bối Bối.....

Sau đó anh ta xoay người cầm tay Bối Bối, lại ném ra một quả boom động trời khác!

“Bối Bối tiểu thư, không phải cô đã nói nếu có cơ hội gặp lại, cô sẽ mời tôi ăn cơm sao? Không biết cô muốn đi ăn ở đâu? Cô thích ăn cơm Trung Quốc? Hay cơm Nhật Bản? Hay là đồ ăn của nước Pháp?”

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Boss Đại Nhân Cứu Mạng

hà ăn cho nhân viên to như vậy, thế nhưng chỉ có thể nghe thấy tiếng bát đặt xuống bàn và tiếng nuốt nước bọt, tất cả mọi người đều đang tập trung, dừng lại mọi hoạt động ở cả tay lẫn miệng, mà lỗ tai lại dựng thẳng đứng cùng hướng về một phía, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nơi phát ra ánh sáng chói lọi. Hai ngày trước nổi lên một làn sóng bát quái ở Thánh Thế, một mỹ nam trẻ, lịch sự có lai lịch thần bí cùng tân CEO cùng nhau ăn cơm, còn có cả yêu nghiệt Boss.

Ba người đàn ông, dung mạo lấy Ti Hà Di để thưởng thức, khí chất của Hầu Ngôn Thanh trong sáng đẹp đẽ, thần thái của Đoàn Huy làm cho người ta phải loá mắt, đây gọi là cực phẩm.

Chỉ cần Ti Hà Di một người, đã có thể uy hiếp tất cả mọi người, đừng nói là ba gã tuyệt thế soái ca.

Hơn nữa lại còn có nhân vật mới nổi ở Thánh Thế, trong truyền thuyết 34C — Biện Bối Bối. (34 C: cỡ áo ngực)

Nhà ăn cho nhân viên của Thánh Thế như thế hẻo lánh, nhưng lại xuất hiện một góc sáng chói.....

Trong lòng mọi người đều đang lặp lại câu nói vừa rồi của Tiểu Đại: “Rất chói mắt, tôi muốn mù!”

Xem này cây thế, với tình hình hiện tại, thông minh như Chu Ba cũng lặng lẽ cách ra sau một khoảng cách.

Chu Ba nhìn nhìn Tiểu Tôn ở bên cạnh đang đứng trở mắt, khẽ nhíu mắt nói: “Có thể lùi xuống một chút cho tôi đứng cùng không?”

Tiểu Tôn đỏ mặt, không nói gì gật đầu, tay gõ bên cạnh Tiền Trinh, Tiền Trinh lại gõ Tiểu Đại.

Ba người qua đường đều là trợ lý của đại nhân tìm một vị trí thích hợp để xem diễn kịch.....

Tay trái của Bối Bối vẫn đang chống trên hông, cái miệng há hốc, vẻ mặt đại ra nhìn Hầu Ngôn Thanh đang nắm tay phải của cô.

“Thật xin lỗi, không nên để cho cô mời mới đúng.” Hần nhìn biểu tình kinh ngạc của cô, cảm thấy yêu cầu một người phụ nữ mời ăn cơm thật sự rất đường đột, thận trọng một lần nữa mời: “Bối Bối tiểu thư, tôi rất hạnh phúc được cùng tiểu thư ăn một bữa cơm chiều, có được không?”

Lại có mấy tảng đá đập vào đầu Bối Bối.....

Cô mời hần, hoặc là hần mời cô, có khác nhau sao?!

Chẳng phải đều là cùng nhau ăn cơm sao?!

“Xếp hàng!”

Một giọng nói trong trẻo vang lên, thu hút lực chú ý đến giọng nói hấp dẫn đó. ....

Bốn người qua đường đang xem đông vui lại thấy run run.

Tiểu Đại nhẹ giọng thì thầm: “Sếp Bối giống như là một miếng thịt heo mới nhất của siêu thị!”

Tiền Trinh & Tiểu Tôn: >_< Tiểu Đại, cô cứ làm bình hoa đi ~

ChuBa: >_< Thịt heo?!

“Anh muốn mời ăn cơm cũng phải xếp hàng!” Đoàn Huy không nhanh không chậm nói tiếp một câu: “Xếp hàng sau tôi.”

Lần này là mấy khối hóa thạch đập trúng vào đầu Bối Bối. ....

Đoàn Huy mời cô, hoặc là Hầu Ngôn Thanh mời cô, có khác nhau sao?!

Chẳng phải đều là cùng nam nhân cùng nhau ăn cơm sao?!

Hầu Ngôn Thanh nhìn nhìn chàng trai ở trước mặt, thực tuổi trẻ, tuy rằng gương mặt lộ ra vẻ mặt thông minh, nhưng vẫn còn có bộ dáng của người mới ra trường.

“Cậu là?” Khuôn mặt tao nhã, lịch sự hỏi.

“Đối thủ cạnh tranh.”

Tuổi trẻ, không hổ là tuổi trẻ, nóng máu quá a!

Quần chúng vây xem ở chung quanh hút một ngụm lạnh khí. ....

Tiểu Đại nhẹ giọng thì thầm: “Xem còn tốt hơn phim của TVB!”

Tiền Trinh: >_< Tiểu Đại, cô cứ làm bình hoa đi~

Tiểu Tôn: >_< Chu Ba, anh có cần phải cười ngã vào vai tôi như thế không?

“Tôi là người mời Bối Bối ăn cơm trước.” Đoàn Huy liếc mắt một cái, vẫn thấy còn nắm chặt tay, lại nói: “Tiên sinh, anh có thể buông tay không?”

”A. ....” Hầu Ngôn Thanh lúc này mới phát hiện chính mình vẫn nắm tay Bối Bối, bởi vì đường đột mà ngưng ngừng đỏ mặt, chỉ có thể lưu luyến buông tay ra.

Tiếp theo lại ý thức được nam hài này vừa nói cái gì, mặt càng thêm đỏ.

Sau khi hai người đánh giá thật kỹ đối phương, đều cảm thấy chợt hiện những tia chớp, cùng dời ánh mắt nhìn nữ nhân vật chính trong truyền thuyết.

Từng giọt mồ hôi chảy xuống trán của Bối Bối, tâm tư của cô lại một lần nữa bay lung tung.

Không có ánh sáng làm tan băng tuyết, mà là ánh sáng đột ngột bùng nổ.

Hô hấp dồn dập. ....

Vừa mới hít vào một ngụm khí lớn, đột nhiên cô cảm thấy bên cạnh truyền đến một đợt khí lạnh.

Bối Bối chuyển động cái cổ cứng ngắc, lọt vào ánh mắt sâu, lạnh đến thấu xương. ....

Phía sau là hai luồng ánh sáng nóng rực, trước mặt là một cái yêu nghiệt lạnh như băng.

Má ơi, đây là không muốn cho người khác con đường sống sao?!

Yêu nghiệt chính là yêu nghiệt, khí thế rất cường đại, chỉ là một ánh mắt liền giống như cao thủ ra chiêu, đóng băng ngàn dặm.

Thông minh như Bối Bối, lập tức phân rõ địch ta!

Hầu Ngôn Thanh trước mắt thân phận không rõ, cô không nên đắc tội.

Đoàn Huy thật sự phách lối, làm cho người khác chú ý đến, chẳng khác nào tự tìm chết.

Yêu nghiệt tuy rằng là yêu nghiệt, nhưng cũng là Boss của cô, hẳn là có thể — tìm nơi nương tựa — chỗ này — là một ngọn núi vững chắc đi?!

Bối Bối lặng lẽ xê dịch, lại xê dịch, lại xê dịch. ....

Tì Hà Di nhìn Bối Bối không một tiếng động lùi về phía mình, mắt ngọc hiện lên tia cười, khuôn mặt không có biểu hiện nào.

Hắn đứng ở nơi đó, tư thế vững chắc, lại tản ra khí vương giả.

Ở nhà ăn, trong nháy mắt, mọi người bị luồng khí phi thường kia thổi quét, chẳng phân biệt được nam nữ. ....

Tiếng lòng của mọi người: Boss a!!! Đại nhân a!!!

Tiểu Đại nhẹ giọng thì thào: “Cửu vĩ Sama!”

Tiền Trinh: >_< Tiểu Đại, cô cứ làm bình hoa đi!

Tiểu Tôn: >_< Chu Ba, anh dựa vào vai tôi còn chưa tính, có cần thiết phải bám chặt như vậy không?

ChuBa: >_< Nguy hiểm, tôi sợ...

“Steven, buổi chiều cậu còn có một cuộc họp quan trọng, không phải sao?” Tì Hà Di nhìn Hầu Ngôn Thanh nói.

“A! Đúng. .... Nhưng là. ....” Hầu Ngôn Thanh lại nhìn về phía Bối Bối.

Tì Hà Di nhìn lướt qua Bối Bối đang tránh ở phía sau mình, có ý đồ đem chính mình thu nhỏ lại: “Chẳng phải cậu đã đồng ý đề nghị lúc trước của tớ sao?! Còn nhiều thời gian. ....”

Hầu Ngôn Thanh cười cười, quay đầu đối Bối Bối nói: “Bối Bối tiểu thư, bữa cơm kia không cần lo lắng. Chờ tôi chuyển đến Thánh Thế nhận việc, sau đó chúng ta lại thương lượng đi.”

Lại vỗ vỗ vai Tì Hà Di: “Vẫn đang nghĩ phải tra tấn, hành hạ cậu một lúc, không nghĩ tới nhanh như vậy đã có biến cố. Tớ đi trước đây.”

Tì Hà Di cười: “Tốt, tốt tiền cậu.”

Ngoài ý muốn, hai nam nhân chói mắt cùng Chu Ba rất nhanh dời khỏi nhà ăn của Thánh Thế, toàn bộ nhà ăn cũng không ồn ào, như trước một mảnh yên tĩnh.

Mọi người lỗ tai vẫn đang dựng thẳng cùng hướng đến một hướng. ....

Bây giờ chỉ còn lại Đoàn Huy, cậu ta kéo ghế ra, ngồi xuống, nhìn Bối Bối nói: “Vừa thử qua, ăn ngon lắm. Cô không ăn tiếp sao?”

Bối Bối nhìn quanh bốn phía, né tránh ánh mắt của mọi người, tâm tình rơi xuống tận đáy cốc.

“Tôi no rồi, cậu muốn ăn thì cứ ăn!”

Đoàn Huy cười đến sáng lạn, kéo đĩa cơm của Bối Bối, đưa thìa lên miệng, lớn tiếng nói: “Tốt, dù sao vừa rồi đã ném qua, tôi sẽ không ghét bỏ!”

Tiền Trinh(￣□￣)!! Cường đạo!

Tiểu Tôn(￣□￣)!! Ngạo mạn!

Tiểu Đại(￣□￣)!! Người thú!

ヽ(□)ノ

Bối Bối cả người phát run, cô muốn bóp chết hắn!

Nắm chặt tay, thả lỏng, lại nắm chặt tay, lại thả lỏng. ....

Mọi người cũng theo cô, hít khí vào, thở ra, lại hít khí vào, lại thở ra. ....

Sắp bùng nổ rồi, thật lo lắng, danh nhân trong truyền thuyết sắp nổi giận. ....

Nửa ngày sau, Bối Bối chỉnh lại quần áo, nặng nề phun ra hai chữ:

“Chậm- dừng!”

Tiểu Đại sùng bái đến mức phục sát đất, ở dạng tình huống nào xảy ra sếp Bối đều có thể không nhanh không chậm, từng bước một, thân nhiên đi ra khỏi nhà ăn, làm cho mọi người như không có gì để nhìn!

Đây được gọi là một loại cảnh giới!?

Tiểu Đại gục ở trên người Tiền Trinh và Tiểu Tôn, roi lệ đầy mặt hét to: “Cái gì kêu bình tĩnh?! Đây là bình tĩnh!!!”

Tiền Trinh & Tiểu Tôn đồng thời đẩy tay Tiểu Đại, trăm miệng một lời nói: “Cát. .... Về vòng tròn của cô đi thôi!”

Tiểu Đại vò đầu, quả nhiên ánh mắt của mình rất đặc biệt, chẳng lẽ không có người nào cảm thấy sếp Bối thật sự rất gọi cảm, xinh đẹp sao?!

Buổi xem kịch miễn phí với sự tham gia của các thần tượng nổi tiếng ở nhà ăn Thánh Thế rốt cuộc cũng kết thúc, đã tới giờ làm việc của ca chiều, vốn nhà ăn rất huyền ảo nay chỉ để lại thừa thớt một ít người.

Một người đeo kính mắt ngai ngừng kéo một góc áo của nam sinh: “Đoàn Huy, nên trở lại rồi, mọi người đều đi rồi!”

“Bốn mắt, tớ còn chưa ăn xong!” Đoàn Huy phát phát tay.

Namsinh được gọi là bốn mắt =|||, người bình tĩnh nhất phải là vị này, đến bây giờ vẫn còn nghĩ đến ăn. ....

Đoàn Huy vừa ăn vừa ngó nghiêng, nhìn đến khu bếp của nhà ăn, nhìn thấy một thân ảnh màu trắng cầm túi rác rời đi, cậu ta đứng dậy, hướng phía cầu thang chạy đến.

“Uy, Đoàn Huy, cậu đi đâu vậy?”

“Bốn mắt, đừng theo tớ!”

Chỗ cầu thang hầu như không có người, đột nhiên ở chỗ rẽ có một bóng người cắt ngang qua. ....

Đoàn Huy nhìn người đầu bếp mặc áo trắng, hắn đã đem khẩu trang và mũ bỏ xuống, cái mũi cao thẳng, mắt nâu to, đôi môi đỏ, làn da mỏng manh, không nói lời nào, có thể tưởng rằng hắn là thành viên của nhóm nhạc nổi tiếng nào đó.

Đoàn Huy có chút kinh ngạc, không nghĩ tới một gã đầu bếp ở nhà ăn Thánh Thế cũng có thể đẹp trai như vậy. ....

“Cậu chưa từng nghe qua một câu sao?! Cún – ngoan – không — chán – đường!” Khuôn mặt xinh đẹp, lại là một trong những mũi tên có độc.

“Mục đích của anh là gì?!” Đoàn Huy cảm thấy người này rất nguy hiểm, rốt cuộc hắn có ý định gì với Bối Bối?!

“Anh là ai?” Cậu ta tiếp tục truy vấn.

Người nọ đổ xong rác, đi đến trước mặt Đoàn Huy, mạnh mẽ đẩy cậu ta vào tường.

Đau quá! Vì sao nhìn qua có vẻ nhu nhược, lực đạo lại lớn như vậy?! Đoàn Huy đau đến nhú mảy. ....

Mà người nọ lại đưa tay khắp trụ cột của hắn, giọng nói lạnh như băng:

“Chàng trai trẻ, cậu hãy lo tốt chuyện của cậu! Thân phận của tôi, cậu còn không xứng được biết!”

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Yêu Nghiệt Làm Bậy

Từ tầng 2 lên tầng 28, Bối Bối không đi thang máy mà là từng bước một đi bộ lên tầng.

Mỗi tầng có 24 bậc cầu thang, từ tầng 2 đến tầng 28 là 26 tầng tổng cộng là 624 bậc.

Mỗi bậc đều thờ dài, ở bậc thang thứ 624, rốt cục cô có thể nhận ra được một sự thật:

Cô — Biện Bối Bối — qua đêm nay, sẽ là một người rất may mắn!

(>_< Mỗ Lâm cũng muốn là một người may mắn a!!!)

Dựa theo lời Sắc Nha mà nói, qua 25 tuổi nữ nhân đều có số đào hoa.

Bối Bối không rõ Hầu Ngôn Thanh và Đoàn Huy hai tôn đại phật này có phải là ý tứ như vậy không, chính là chưa từng nghĩ tới cô – Biện Bối Bối chỉ trong một đêm trong lúc khai hoa đào, còn tiện thể khai tận hai đóa.

Hầu Ngôn Thanh có thể giải quyết nhanh gọn, chẳng qua là cô cùng hắn hôn một cái, mọi người đều là người trưởng thành, chỉ cần chính mình giữ đúng lập trường. Dù ai nói ngả nói nghiêng lòng ta vẫn vững như kiềng ba chân. (Nguyên văn: 任尔东南西北风, 咬定青山不放松 : Mặc người gió đông nam hay tây bắc, giữ chặt núi xanh không buông.)

Chính Đoàn Huy mới là người gây khó khăn cho cô, nhìn thái độ của cậu ta, nhìn ngữ khí của cậu ta, sợ là rất quen thuộc với cô. Cậu ta nói cô đã từng cùng cậu ta thân mật, chẳng lẽ cậu ta thật sự là 419 tiên sinh?!

Nghĩ đến ngày đó vội vàng thoát thân, cùng bãi chiến trường chật vật không chịu nổi, gân xanh trên trán Bối Bối đột nhiên nổi lên.

Là phúc không phải họa, là họa trốn không xong.

Nếu Đoàn Huy không phải 419 tiên sinh, kia mọi việc là đại cát.

Nếu Đoàn Huy là 419 tiên sinh, nàng chỉ có thể — thể chấp nhà ở, bồi thường người ta tiền tổn thất!

==

Là nha! Hiện tại cô kiêm hai chức, dựa theo mức lương của Thánh Thế, hiện tại mỗi tháng tiền lương hẳn là đủ để cô chậm rãi trả nợ đi?!

Cứ như vậy mà tính đi, hiện tại mấu chốt nhất chỉ còn có hai điểm:

Thứ nhất, xác định Đoàn Huy có phải 419 tiên sinh hay không.

Thứ hai, toàn lực bảo vệ công việc ở Thánh Thế, không thể để Boss yêu nghiệt đuổi việc.

Uh! Sự việc, cứ quyết định như vậy đi!

Bối Bối nắm tay.....

┐(▽)┐

Tiếng chuông điện thoại ở trên bàn không chút khách khí đánh gãy quyết tâm của Bối Bối.

Cô cầm điện thoại lên: “Tôi là Lynn, bạn là?”

“Ha ha, tinh thần rất tốt a, tôi nói gà hằm đương quy rất có hiệu quả đi!”

-.- Là Linda!

“Linda, tôi đang sửa soạn lại, dự kiến đến ngày mai bắt đầu chính thức chuyển đến tầng 36.” Bối Bối đoán Linda gọi điện thoại đến là vì chuyện chuyển lên tầng 36.

“Không cần lo lắng, tôi đã cử nhóm người mới của ‘Thánh Du’ đi giúp cô chuyển đồ đạc, cũng là cho mọi người làm quen với nhau một chút. Cô không cần gấp, cứ từ từ, dù sao toàn bộ tầng 36 này là do cô quản lý! Tôi còn giúp cô chuẩn bị văn phòng rất tốt.”

== Linda, hiệu suất của cô thật sự rất cao!

“Đúng rồi, cô thích uống canh gì?! Sườn nấu nấm thế nào?! Rất tốt cho việc sinh đẻ nha.....” Câu chuyện đã đi sang một hướng khác.

Bối Bối có chút dở mồ hôi: “Cám ơn, cô còn có chuyện gì muốn nói không?”

“A..... Suyt chút nữa lại quên, Vincent dặn cô sau khi trở về lập tức đến tầng 38, văn phòng của Tổng Giám đốc, cậu ta muốn gặp cô.”

Bối Bối khóc thành thác nước.....

Linda, chuyện trọng yếu, vậy mà bây giờ cô mới nói?!

Ăn canh còn quan trọng hơn việc bị yêu nghiệt Boss đại nhân triệu hồi sao?!

Hiện tại yêu nghiệt không thể đắc tội a, hẳn là nguồn thu nhập quan trọng của cô nha!!

Vốn tưởng cho dù rời khỏi Thánh Thế, người nhanh nhẹn như cô sẽ lại tìm được một công việc khác, duy trì một cuộc sống bình thường, còn phòng ở thì không có vấn đề gì.

Nhưng hôm nay cô đã có quyết định sẽ bồi thường tiền cho người ta, vậy việc rời khỏi Thánh Thế đó là tuyệt đối không được!

Dù nói thế nào, vẫn là Thánh Thế đãi ngộ rất cao, chính mình lại kiêm hai chức, tiền lương cao ngất.

Chỉ cần ôm chắc cây đại thụ này, làm việc cẩn thận một chút, làm người bót lăm chuyện một chút. ....

Còn lại các chuyện khác, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn!

Nghĩ thông suốt các mối quan hệ, Bối Bối mang theo tư tưởng chân chó lên tầng 38. (tư tưởng chân chó : nịnh hót)

Aiz. .... phải nịnh bộ Yêu nghiệt tốt một chút, một câu nói của hần có thể cho cô leo lên tầng 36, lại một câu có thể giúp cô giải vây, nhưng có thể chỉ cần một câu cũng làm cho cô xuống địa ngục. ....

Đình một tiếng, thang máy vững vàng dừng ở tầng 38, cửa vừa mở ra. ....

Bối Bối bước trên trần được trải thảm mềm mại, trong lòng cảm thán, trừ bỏ tầng 33 là tầng hội nghị được trải thảm, cũng chỉ có ở tầng 38 có thể có tư cách hưởng thụ đãi ngộ thoải mái như thế này.

Chân cảm thật là thoải mái. ....

Tầng 38, 99,9% nhân viên ở đây cực kỳ thần bí, ngay cả Bối Bối là giám đốc nhân sự, nhưng cũng chỉ biết đến vòng ngoài, chưa từng có bước vào khu vực của CEO.

Bên ngoài cũng giống như ở những tầng dưới, mỗi khu vực đều được những tấm kính thủy tinh trong suốt phân cách.

Thông qua khu vực bên ngoài, khu vực CEO sẽ thấy được sự khác biệt, trong suốt thủy tinh đổi thành tường gỗ màu đen, như là một kết cấu ổn định tuyệt vời.

Rất nhiều đồng nghiệp đang bận rộn, nhưng là toàn bộ không gian vẫn im lặng như thế, im lặng có chút đáng sợ. ....

“Lynn, đến rồi sao?!” Chu Ba cười hi hi, tự mình đứng lên nghênh đón.

Bối Bối thụ sủng nhược kinh, hơi hơi cúi chào: “Vâng, hình như có chút chậm.” (thụ sủng nhược kinh: vừa mừng vừa lo)

“Không có việc gì, chúng tôi cũng vừa chuẩn bị xong, không có chậm trễ.” Chu Ba đưa cô đến một cánh cửa lớn, làm một động tác “Mời”.

Bối Bối nhìn cánh cửa lớn kia, đột nhiên có chút khiếp đảm.

Chu Ba bọn họ chuẩn bị cái gì?! Yêu nghiệt gọi cô đến, sẽ không phải vì chuyện ở nhà ăn mà phát hỏa?!

Cánh cửa to lớn đột nhiên mở ra, như một ngọn núi hướng về phía cô đè xuống. ....

“Vào đi thôi, Vincent đang đợi cô.” Chu Ba đẩy cô.

Bối Bối “———” :” Glen, anh có biết Vincent tìm tôi tới là vì chuyện gì không?”

Chu Ba nháy mắt cười:” Không có việc gì a. ....”

Thật là không có việc gì sao?!

Bối Bối càng thêm do dự, nhìn xung quanh trái phải, nhìn thấy cách đó không xa Linda đang vẫy tay về phía mình, cảm thấy trái tim nhỏ bé đập càng nhanh.

Chu Ba đưa tay mở cửa ra, một phen đem Bối Bối đẩy mạnh vào phòng, sau đó lại đóng cửa lại.

Thở ra một hơi. ....

Chu Ba đưa tay mở cửa ra, một phen đem Bối Bối đẩy mạnh vào phòng, sau đó lại đóng cửa lại.

Thở ra một hơi. ....

Chu Ba lau mồ hôi trên trán, xoay người nói: “Brook, anh cho rằng bốn hoa kia có thể che được cái bụng trâu của anh sao?! Lilian, không cần học Sadako khoác tóc dài ở sau bàn làm việc. .... Không nên né tránh, đợi lát nữa sẽ được xem kịch vui, xếp hàng báo danh đi!” [Sadako Yamamura, là nhân vật ma trong truyện The Ring. Đặc điểm của cô là có mái tóc dài che kín mặt.

http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_Ring_characters

Hình tượng này khá nổi tiếng và có được nhắc đến ở vài tác phẩm khác như manga Kimi ni Todoke (Reaching you, From me to you, hay là Chi muốn nói với anh) và Yamato Nadeshiko Shichi Henge (Perfect Girl Evolution, Cô gái hoàn mỹ)]

Kêu gọi một chút..... tất cả những người ưu tú ở văn phòng CEO đều hiện thân.....

“Glen, đây là trong truyền thuyết vị kia a!!”

“Rốt cục nhìn thấy tận mắt rồi!”

“Cái kia, cho tôi một chỗ để đứng xem nào.....”

.....

Ngoài cửa rất náo nhiệt, Bối Bối đi sâu vào trong phòng, không còn nghe được tiếng ồn ào náo động ở ngoài cửa.

Vì chưa có chuẩn bị tâm lý, cô bị Chu Ba đẩy vào phòng, lao đảo vài bước mới dừng lại.

Cô ngẩng đầu đánh giá, nhất thời há hốc mồm.....

Cái gọi là văn phòng của Tổng Giám Đốc chính là một gian phòng thật lớn, như phòng dành cho của tổng thống ở khách sạn cao cấp.

Trước mắt Bối Bối là cửa vào phòng khách, một chiếc cầu nhỏ bắc qua, hòn non bộ, phong cảnh thong dong, dòng suối nhỏ có những chú cá nhỏ đẹp rực rỡ bơi quanh dạo chơi.

Lấy chính giữa là trung tâm, bước vào cửa bên này là khu vực tiếp khách kiểu phương Tây, bên kia được đặt một chút hương vị, văn hóa trà của người Trung Quốc.

Cảnh quan này nhất định phải do một chuyên gia tư vấn phong thủy hướng dẫn, hơn nữa lại được những chuyên gia tỉ mỉ vẽ nên, toàn bộ phòng khách nhìn qua là một bầu không khí lạ thường, nhưng lại có cả tình thơ ý họa.

Về đẹp của cây cầu, hòn non bộ tách biệt, yên tĩnh, cá chép chuyển động rực rỡ, có thể thể hiện đầy đủ sở thích và quan điểm nghệ thuật của người thiết kế.

Thế nhưng, thế nhưng, — nơi này là tầng 38 a!

Bối Bối rơi lệ.....

Ganh tị ở trong lòng mắng một câu: Nhà tư bản đại gian ác, uống máu và mồ hôi của nhân viên!

Đi qua cây cầu nhỏ, qua phòng khách, tiến vào văn phòng chính thức.

Bối Bối lại một lần nữa há hốc mồm.....

Văn phòng to như vậy, tất cả đều là thủy tinh trong suốt, ánh mặt trời chiếu vào, chiếu sáng cả căn phòng.

Ở một không gian như thế này, quả thực giống như đang nằm ở nhà hưởng thụ.

Đắm chìm trong ánh mặt trời chiếu sáng, có thể nhìn đến tầng 38 của tòa nhà “Thánh Điện” ở đối diện, với tường được xây bằng thủy tinh màu đen, cách đó không xa còn trông thấy được cả trung tâm thành phố.

Bối Bối lại rơi lệ.....

Ghen tị trong lòng mắng một câu: Nhà tư bản nên xuống đọa ngục hết đi!

A..... Chiếc bàn gỗ mun to lớn không có người ngồi.

Không phải yêu nghiệt gọi cô đến sao?

Bối Bối tò mò sờ sờ chiếc bàn lạnh lẽo, sau đó ngồi trên ghế lắc lư.

Đứng dậy, xoay người, lại một lần nữa bị kinh ngạc.....

Đối diện bàn công tác là một bức tranh thật lớn.

Bức tranh vẽ một thiên sứ có đôi cánh màu trắng, với một khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên, cầm trên tay một đóa hoa hồng tường vi, lốm đốm ánh sáng

mặt trời chiếu qua đồng cỏ mênh mông, nhìn lên. ....

Góc nhìn của bức tranh thực độc đáo, giống như người vẽ bức tranh đang dang tay ôm tiểu thiên sứ, cái ôm tràn đầy hạnh phúc. ....

Cô cúi đầu tìm được họa sĩ kí tên ở một góc bức tranh, chỉ có một chữ cái “X”.

Bối Bối hoảng hốt, nhớ tới ngôn ngữ của hoa hồng tường vi.

“Lời thề của tình yêu: Tôi muốn cùng bạn đi suốt cuộc đời.”

Nếu bức tranh này là vẽ tặng người yêu, người X này thật là lãng mạn a. ....

Nếu lúc trước là cả một lòng ghen tị, vậy mà sau khi xem xong bức tranh này, Bối Bối thực sự sinh ra một loại tâm lý phạm tội: “Muốn trộm đem về nhà!”

“Nghĩ cũng không được, cô ấy là của tôi!”

Bối Bối cứng ngắc xoay người, Tì Hà Di đứng ở phía sau cô, yêu khí bao phủ toàn bộ văn phòng.

Dọa người. .... Hấn – từ cửa sổ treo vào đây sao?!

“Sẽ không, sẽ không, ngài muốn cái gì, kia này nọ chính là câu ngài! Ngài muốn các vì sao, tôi lập tức sẽ đi hái sao cho ngài!” Chân chó cực hạn, Bối Bối lùi về phía sau, chạm vào tường, cô đang nói chuyện ma quỷ gì thế này?!

Tì Hà Di nghe vậy, mỉm cười nói: “Chờ đến khi tôi nghĩ ra được cái mình muốn, nhất định sẽ đến tìm em!”

Vì sao có nam nhân chỉ cần cười một cái, cũng khiến cho người ta có cảm giác mùa xuân ở khắp nơi?!

Yêu nghiệt chính là yêu nghiệt a. ....

Bối Bối có thể cảm giác một dòng nước ấm trong cơ thể chạy tán loạn, sau đó theo bụng chảy xuống. ....

>_< Lại đồ kinh nguyệt, đây là cái thể chất gì a!

Khụ khụ hai tiếng để che dấu, Bối Bối nghiêm trang nói: “Xin hỏi bảo tôi đến, có việc gì phân phó sao?”

Tì Hà Di đi đến bàn công tác cầm điện thoại lên: “Glen, lấy vào đi.”

Sau đó, nhiều người đi từ cửa vào, đặt một bàn đầy thức ăn ở bàn tiếp khách.

(-?-)

Bối Bối buồn bực, thảo luận công việc cũng cần phải chuẩn bị yến tiệc sao?! Cũng không cần để hai cái bát vào đây chứ?!

“Đây là?”

“Ăn cơm!” Tì Hà Di cũng thực nghiêm trang trả lời.

Bối Bối囧.

Hấn vòng tay ôm lấy eo của cô, hướng về phía phòng khách đi đến: “Lúc trước tôi còn chưa được ăn cơm, hiện tại đói bụng!”

Bối Bối囧tl.

Vài món thức ăn đều là những món Bối Bối ưa thích, nhưng là cô nơm nớp lo sợ, ăn không có cảm giác.

Nhìn Tì Hà Di ở bên cạnh không nói một lời nào, yên lặng ăn cơm, Bối Bối đưa tay cầm bát, trán đổ mồ hôi.

Hấn liếc mắt lại đây một cái, cô run rẩy, dùng sức đào bới cơm trắng.

Hấn quay mắt nhìn đĩa rau, cô dừng lại, tiếp tục cầm bát nhìn hấn.

Không thể không thừa nhận, yêu nghiệt ngay cả khi ăn cơm cũng rất đẹp trai, cử chỉ thanh lịch không nói nên lời.

Nhưng là ai có thể nói cho cô biết, vì sao cô lại cùng yêu nghiệt Boss ở văn phòng Tổng Giám đốc ăn cơm a a a a a a. ....

Tì Hà Di liếc về phía Bối Bối, nhìn thấy cô đang run run, sau đó dùng sức đào bới cơm trắng, đáy mắt lướt qua mỉm cười, lấy đũa gắp món thịt bò mà cô thích nhất đặt vào trong bát: “Ăn cơm không, sẽ bị ghen.”

Khụ khụ khụ..... Thực ghen đến.....

Ăn com?! Nghe cái từ này, Bối Bối phản xạ có điều kiện, như được lên dây cót: “Vincent, cảm ơn. Kỳ thật chuyện xảy ra ngày hôm nay ở nhà ăn, tôi có thể giải thích, đừng tới mọi người, thật sự chỉ là trùng hợp!”

Hắn thân nhiên buông bát: “Tôi biết, là tôi gọi Steven đến quán cà phê để bàn công việc. Cậu ấy là bạn học cũ khi ở nước Mỹ của tôi, hiện tại rất nổi tiếng trong ngành trò chơi, tôi muốn mời cậu ấy tham gia vào ‘Thánh Du’ làm giám đốc thiết kế. Gọi điện thoại đường dài không biết bao nhiêu lần, cậu ta đều lấy lý do vì mở studio nghệ thuật mà né tránh, không nghĩ tới hôm nay gặp chuyện ngoài ý muốn nhưng cậu ầu lại đáp ứng rồi.”

- -|||||

Hầu Ngôn Thanh là giám đốc thiết kế?!

Đoàn Huy còn chưa có giải quyết xong, Hầu Ngôn Thanh lại chen vào đến đây giúp vui, Bối Bối cảm thấy những ngày sống ở đây sẽ không dễ chịu chút nào.....

Xem ra vẫn là phải dựa vào yêu nghiệt – Boss đại nhân, chỉ cần một câu nói của hắn có thể giải quyết được rất nhiều vấn đề, ví như hạ lệnh “Không cho phép ở trước mặt đông đảo mọi người mời nữ đồng nghiệp đi ăn com”.

Đúng thế, Hầu Ngôn Thanh là giám đốc thiết kế cũng không phải lo lắng, giải quyết việc chung, sẽ không lỗi thôi!

Bối Bối nghĩ thông suốt, vui vẻ ăn com.

Tì Hà Di ăn xong, cầm lấy khăn ướt ở bên cạnh: “Chuyện lúc giữa trưa đã giải thích xong rồi, nên nói đến chuyện giải thích nghĩa của một danh từ.”

Bối Bối nuốt một miếng com, ngẩng đầu lên, cái gì gọi là giải thích nghĩa của danh từ?!

Hắn chậm rãi lau tay: “Ngày hôm qua, sau khi cuộc hội kết thúc, Linda hỏi tôi, đàn độn có nghĩa là gì.”

Phốc..... Bối Bối cười sặc sụa.....

Hắn như trước vẫn chậm rãi lau tay: “Tôi trả lời: Đàn độn nghĩa là nói một người có đầu óc rất thông minh.”

Bối Bối (□ □)!! Yêu nghiệt đại nhân, ngài vẫn là người sao?!

“Sau đó, Linda thật cao hứng nói, em ở nhà vệ sinh nữ hét to.....” Hắn buông khăn ướt, đôi mắt đen như ngọc nhìn cô: “Tì Hà Di, ngươi cũng là đồ đàn độn!”

Yêu nghiệt, quả nhiên là yêu nghiệt!!

Chính là yêu quái và ác nghiệt.....

Bối Bối bị một trận gió lạnh thổi qua khiến cho run rẩy, còn kém không quỳ xuống đất hết to:

“Đại nhân, ta mới là đồ đàn độn, cả nhà ta đều là đồ đàn độn! 555555555555”

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nghĩ “Thông Suốt” Rồi!

Bối Bối không một tiếng động dịch mông sang bên cạnh, trong đầu đầy một màu đen, ngồi nghiêm chỉnh, không dám thở to một tiếng.

Tì Hà Di đến gần, mang theo một mùi xạ hương thơm mát, mang theo một hơi thở ấm áp ở bên tai cô, hắn nhẹ nhàng băng quơ nói: “Chẳng lẽ em sợ bị đuổi việc, cho nên mới tự khen ngợi bản thân là đàn độn?”

T—T

Yêu nghiệt Boss dường như biết ý nghĩa thật của từ “Đàn độn”, lúc trước là đang trêu đùa Bối Bối.

Phúc hắc yêu nghiệt Boss.....

Nhận thức này như một phát Ak47 vừa được bắn ra, bắn trúng vào Bối Bối, thiếu chút nữa nổ tung.

Nhưng là hiện tại cô đang ở tầng 38, Bối Bối chịu đựng! >____

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Đồng Ý Hẹn Hò

Như mọi sáng, Bối Bối đi bộ ra khỏi tòa nhà, chợt thấy đội trưởng đội bảo an từ đằng xa hướng cô chào: “Chào buổi sáng, Biện tiểu thư đi làm sao?”

Cô có chút không hiểu nhưng vẫn lễ phép cúi chào: “Vâng ạ.”

Gần đây nhất đã phải nộp những chi phí sở hữu, trong đó có cả phí bảo an cho môi trường sống, với các dịch vụ hỗ trợ khác nhau, chất lượng phục vụ đã gia tăng nhanh chóng trong hai ngày vừa qua.

Nhìn dáng vẻ vui mừng của Bối Bối, viên cảnh sát trẻ tuổi nói: “Không thấy có điều gì bất thường, sao cấp trên lại ra chỉ thị quan sát đặc biệt nhỉ?”

“Người trẻ tuổi chính là người trẻ tuổi, nếu phát hiện điều gì bất thường thì cậu cũng có thể trở thành giám đốc đấy.” Đội trưởng đội bảo an quay lại chỗ ngồi, cầm cốc cà phê Nestle, nhàn nhã uống.

Viên cảnh sát trẻ gãi đầu, rồi ngồi xuống đối diện mặt Đội trưởng: “Có thể là do nguyên nhân giám đốc cảm thấy cô ấy có tình nhân nên mới ra chỉ thị quan sát đặc biệt không? Sau đó... hừ hừ... bắt kẻ thông dâm tại giường!”

Đội trưởng đội cảnh sát không chút khách khí đánh vào đầu hấn một nhát: “Cậu đúng là suy bụng ta ra bụng người, xem nhiều phim tâm lý tình cảm quá đấy. Người ta cho dù có tình nhân, cũng không liên quan đến cậu! Chẳng lẽ đến phiên cậu nói sao? Người ta đã mua lại toàn bộ khu nhà này, tiểu tử không muốn chết vì lời nói thì hãy làm tốt công tác của mình đi. Trong phạm vi khu nhà Bối tiểu thư ở, có gì đó xảy ra sơ suất, toàn thể chúng ta sẽ bị lột da đó!”

“Chỉ là nói thôi mà...” Viên cảnh sát trẻ tuổi ôm đầu, nước mắt lưng tròng: “Ai ra vào cũng phải báo cáo, ngay cả biển số xe cũng phải ghi lại, thật sự phải làm thế sao?”

***

Xem tình hình “Thánh Thể bát quái” hôm qua, tâm trạng Bối Bối có chút trầm trọng bước vào công ty, hoàn toàn không biết chính mình đã được gắn thương hiệu —” Hoa hậu”!

Dọc trên đường đi làm không có chỗ bán bữa sáng, cô đành vào Siêu thị Thánh Thể ở tầng dưới cùng, lấy một hộp sushi cá ngừ cali.

Lúc tính tiền, di Đình dùng ánh mắt dò xét đánh giá Bối Bối: “Cô bé, cháu có biết không? Grace -Trợ lý luật sư ở tầng 16, hai ngày nay luôn tìm người tên là Biện Bối Bối. Bối Bối, liệu “Biện Bối Bối” đó có phải là cháu không?”

>_

“À... Thang máy đến rồi, cháu phải chạy thôi... Thang máy chờ chút ạ.”

Bối Bối lại một lần nữa cầm sushi, chạy như bay theo hướng thang máy.

Lấy tay giữ cửa thang máy, bên trong là di dọn vệ sinh, không gian nhỏ hẹp chỉ có hai người. Di dọn vệ sinh một tay cầm cây lau nhà, một tay đẩy xô nước, cũng dùng ánh mắt dò xét đánh giá Bối Bối, không khí rất quý dị. Bối Bối trán đổ mồ hôi, thực không có tiền đồ lui vào trong góc.

Đình... Di giúp việc lên đến tầng trệt, mang theo xô nước đứng ở cửa, đột nhiên xoay người.

-_|||

Không thể nào! Không phải ngay cả di dọn vệ sinh cũng nghe qua “Biện Bối Bối” chứ?

“Tiểu thư, cái kia... Sushi có đóng túi, nhưng vẫn cần vất vào thùng rác, nếu không sẽ có gián, gần đây gián rất nhiều ạ.”

==

Nguyên lai là thảo luận về gián ạ, Bối Bối thờ dài một hơi, không ngừng trả lời: “Vâng, vâng ạ... Công ty cũng là nhà, mỗi người phải giữ vệ sinh.”

Bối Bối vì ngạc nhiên nên nói năng loạn xạ, cơ hồ muốn bay luôn lên tầng 28. Cô đột nhiên bình tĩnh nghĩ lại.

Tục ngữ có nói: Có tật giật mình. Sao cô lại phải chột dạ nhỉ?

Biện Bối Bối cô đường đường chính chính làm người, nhận thức được mọi việc, đi làm tan tầm đúng giờ, ngẫu nhiên cùng bạn tốt ăn bữa cơm, đi uống chút rượu. Có làm gì sai đâu mà phải lo lắng chứ?

Được rồi, cô thừa nhận dạo này có chút nổi tiếng, nhưng không phải do chính mình tạo thành. Từ lúc vào Thánh Thể đến nay, cô còn có ý thức tự che dấu chính mình, cố gắng làm những việc giống mọi người, bình thường không bao giờ làm những gì gây sự chú ý.

Cô vẫn rất bẽ bộn... Làm việc rất chậm... Về sau cũng sẽ làm việc chậm lại...

Đứng trong thang máy thôi miên chính mình, Bối Bối lần nữa thu hồi tư tưởng, nhìn lại hình ảnh mình lúc này trong gương, rất quy củ a. tuy rằng không như ngày hôm qua trở thành “Diệt Tuyệt sư thái”, nhưng là rất là có quy củ.

Cô mỉm cười gật gật đầu, ra khỏi thang máy, tiến vào tầng 28.

Từ xa đã nhìn thấy trên mặt bàn có vật gì đó, đến gần thì thấy một chiếc hộp thật tinh xảo, trên còn hé ra một mảnh giấy.

Bối Bối lấy chìa khóa mở tủ, mở laptop, rồi đem túi xách nhét vào.

Làm xong mọi việc, cô mới mở chiếc hộp tinh xảo kia ra, mặt trên viết một câu “Ăn sáng xong mới được uống cà phê!”, ngòi bút có khí lực, chữ viết tiêu sái cương nghị, không có kí tên.

Mở ra, vừa thấy đồ bên trong, Bối Bối mặt trầm lại, nàng thích nhất sushi cá ngừ cali, còn có một chén canh nhỏ.

Kì quái, là ai đưa tới?

“Oa... Sếp Bối mang đến sao? Thật phong phú a!”. Tiền Trinh đứng cạnh bàn cô, nước miếng chảy ròng, Tiểu Tôn nghe vậy chạy đến, cũng chảy nước miếng.

“Không phải tôi mang đến.” Bối Bối lắc đầu, nhập mật khẩu mở laptop.

“A! Hắc hắc...” Tiền Trinh cười thực đáng khinh: “Kia nhất định là người theo đuổi mang tới, thực lãng mạn a!”

“Sếp Bối thật mạnh mẽ, tốt quá a.” Tiểu Tôn nói thêm một câu.

Hừ... đúng là kịch vui.

Bối Bối đem hộp thức ăn bỏ sang một bên, check mail, ánh mắt cũng không hướng tới hộp thức ăn.

Đó là cá ngừ tươi, không hề giống hộp sushi mua trong siêu thị, đây là sushi tự cuốn, nhìn món ăn trông thật ngon mắt.

“Sếp Bối, chị không ăn thì thưởng lại cho bọn em đi!” Tiền Trinh hai mắt sáng lên, vươn tay định lấy mỹ vị.

Tội kẻ cắp chưa được thực hiện đã bị đánh trúng, Bối Bối đem sushi cá ngừ nhét vào tay Tiền Trinh, một tay cầm hộp sushi mua trong siêu thị, một tay chỉ “Thưởng cho cô!”

T_T

Đang cầm trên tay là sushi trong siêu thị, nhìn lại trong hộp người ta là tự tay làm, Tiền Trinh mắt đầm lệ.

Sếp Bối, sếp thật tàn nhẫn.

Tiền Trinh trong lòng hung hăng phi báng: Là người nào nói Sếp Bối hoàn hảo? Rõ ràng là keo kiệt, hủ bại, thích âm thầm tranh đấu, cộng thêm mắt nhìn người thật có vấn đề mà!

Cắn hai miếng sushi, hương vị giống như mật ngọt chảy qua, Bối Bối cảm giác cả người đều sống lại, cảm thấy mỹ mãn hỏi: “Các cô không thấy người đưa đến là ai sao?”

“Không thấy a, hay là cậu bé ở tầng 36?” Tiểu Tôn trả lời.

“Không phải đâu, lúc em lên, thấy cậu ta cùng với một người mang kính cận đi thang máy lên lầu.” Tiền Trinh đứng lên cắn miếng sushi.

Bối Bối trầm tư một hồi lâu, ăn xong sushi, bắt đầu uống canh “Hôm nay ai đến văn phòng sớm nhất?”

Tiểu Tôn cặp mắt trắng dã nói: “Tiểu Đại a...”

Hắn không phải là Tiểu Đại, tiểu mỹ nữ cùng tầng 36 này đang nhập hồ sơ như điên, cơ hồ chắc vẫn đang ở trong văn phòng.

Vậy là ai nhỉ? Nét chữ này có gặp qua rồi nha...

“Ách... Ách... Ách ách...”

Âm thanh kỳ quái đánh gãy suy nghĩ của Bối Bối, Tiền Trinh vỗ ngực thật mạnh, vừa khóc nói: “Quá khó ăn, nghẹn chết rồi!”

Bối Bối có chút đỏ mặt, ho hai tiếng, chột nói to: “Chiều nay bắt đầu chuyển đồ lên tầng 36, mọi người đi làm việc đi!”

Tiền Trinh & Tiểu Tôn: >_< Đây có được coi là lạm dụng cấp dưới không?

Những chuyện tiếp theo, dường như thuận lợi đến mức dị thường, đến trưa thứ sáu, tầng 28 này đã chuyển được khá nhiều, Tiểu Đại cũng liều chết đem đồng hồ sơ HR nhập vào máy tính.

Đương nhiên, ngoại trừ Đoàn Huy gấp gấp nhín chăm chú một người...

“Ryan, hai ngày nay cậu đều đến đây làm sao chúng tôi ăn cơm được?” Tiền Trinh mông như có lửa đốt, hai bên đều phát hoảng, thật sự không có thói quen ngồi ăn trong ánh mắt vô ý hay cố tình nhìn của mọi người.

“Dùng miệng ăn đi!” Đoàn Huy nhìn cô cười, nụ cười dễ dàng làm hôn mê Tiểu Tôn.

Tiểu Tôn giận, đè thấp thanh âm: “Cười cái gì cười?! Răng thật trắng a.”

“Răng trắng không tốt sao? Hôn môi cũng sẽ không cảm thấy bẩn...” Đoàn Huy bình đến tướng chặn, thủy đến đất ngấm.

“Sếp Bối nói không thích cùng hôn lưỡi với cậu!” Tiểu Đại mở to đôi mắt đỏ nói.

Tiểu Tôn & Tiền Trinh: >_<

Bối Bối: 囧

Ba người giận dữ, trừng mắt nhìn: Tiểu Đại, cô cứ làm bình hoa đi!

Đoàn Huy ha ha cười, ung dung nói: “Chưa thử qua, làm sao mà biết không thích?”

Bối Bối nuốt một miếng thịt bò, phản kích lại: “Đúng nha, phải thử nhiều người mới biết có thích hay không!” Đoàn Huy biến sắc, nhìn món ăn của Bối Bối cơ bản giống món ăn của mình như đúc, thịt bò tiêu Hàng Châu, cá chép luộc, nấm hương, chân giò hun khói và dưa lát, cơm trắng, một bát canh, màu sắc lại trầm trầm.

Hắn không nói hai lời, vơlon chiếc đũa lại khay thức ăn của Bối Bối, mặc ánh nhìn của người khác.

Bối Bối nhìn cách hắn nhìn khay thức ăn của mình, ánh mắt không tốt, liền dự đoán được hắn sẽ làm vậy, sớm có phòng bị nhanh tay lẹ mắt cầm chén canh nâng lên.

Nói đùa chứ, chén canh này chỉ là canh suông, ngay cả tí thịt đều không có, nhưng uống thật sự rất ngon, chất của thịt đều thấm vào nước canh, cô còn cấp ánh mắt cảm ơn đến vị đầu bếp trẻ tuổi kia nữa!

Bối Bối liền đem bát canh uống hết, đứng lên “Ăn xong rồi, tôi lên trước. Mọi người từ từ dùng.”

Nói xong không nhìn ánh mắt của mọi người, bình tĩnh đi ra khỏi nhà ăn Thánh Thế.

Đoàn Huy nhắm chút đồ ăn, dăm chiêu nhìn Bối Bối rời đi, lại nhìn đến thân ảnh màu trắng nơi bếp, ánh mắt trầm trầm, chiếc đũa trên tay cơ hồ bị siết lại.

Hắn ném qua khay đồ ăn của bốn mắt, hương vị giống nhau như đúc.

Chỉ có khay đồ ăn của Bối Bối là khác hẳn, giống như lần đầu uống canh, những người khác là canh ngao suông, mà của Bối Bối lại canh gà hầm đương quy, bề ngoài nhìn giống nhau nhưng hương vị thật bất đồng.

Đầu bếp kia thực sự là ai?

Tiến vào văn phòng mới ở tầng 36, Bối Bối dùng chiếc cốc thủy tinh pha một ly cà phê, đứng trước cửa sổ trong suốt, nhìn phong cảnh xa xa, cảm giác tâm tình thoải mái hơn nhiều.

Vị cà phê nồng đậm trong chiếc cốc thủy tinh thêm ánh mặt trời chiếu vào lại tỏa ra hương ngào ngạt.

Ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cốc thủy tinh đang đặt bên ngoài cửa sổ, Bối Bối lẩm bẩm “Biện Bối Bối, người có phải rất nhát gan hay không?”

Không phải là 419 sao? Không phải muốn bồi thường tiền cho người ta sao? Sao ngày đó lại không dám đối mặt? Người xứng đáng là con của mẹ sao?”

“Lynn, mấy thứ này đặt ở đâu?” Đoàn Huy tựa vào cánh cửa thủy tinh, hai tay bê một chiếc hộp, ánh mặt trời làm tăng vẻ tuấn mỹ trên khuôn mặt.

Bối Bối chỉ vào từng chỗ của văn phòng, hần đem hộp giấy mang qua, hai tay khẽ xoa mồ hôi trên trán, thân hình thon dài lười nhác tựa vào chiếc bàn làm việc mới của cô: “Tôi thứ bảy đi ăn cơm cùng tôi nhé, nhà hàng Hean Georges, chắc chắn cô sẽ thích.”

Mấy ngày nay mỗi ngày đều mời cô đi ăn cơm đã thành thói quen, nhưng chưa bao giờ được đáp ứng, hần cơ hồ cũng không trông cậy vào lần này cô đồng ý, nữ nhân này đến bây giờ vẫn chưa nhớ ra hần là ai!

“Được.”

Đoàn Huy vội ngừng đầu, trên mặt không tự chủ lộ ra nét vui sướng, hần không phải nghe nhầm chứ?!

Bối Bối thưởng thức xong cốc cà phê, cúi mặt trả lời khẳng định: “Sáu giờ tối thứ bảy, gặp tại Công viên điêu khắc Hạ Kiến.”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Bị Chàng Bắt Gặp

Màn đêm buông xuống, nhìn ánh đèn rực rỡ từ Giang than chiếu xuống giống như xuyên qua lịch sử, như đặt mình trong một bức vẽ cổ xưa.

Không thể không thừa nhận, nơi này thật hoàn mỹ, nhà hàng xa xỉ nhất, mỹ vị tuyệt hảo, với món gan ngỗng ngon nổi tiếng, bánh ngọt làm từ socola và kem vali tan chảy.

Mọi việc đều cực hoàn mỹ, nhưng nội tâm Bối Bối lại thật cực đoan, hỗn loạn. Nếu như cô vẫn là nữ sinh mới tốt nghiệp, hoặc không có một bằng hữu “Nhà giàu mới nổi” như Long Điện. Hơn nữa, trước mặt là một cực phẩm tiêu soái ca, không chừng hôm nay có thể đem hần đi đặt phòng.

Nhưng cô không phải nữ sinh mới tốt nghiệp, tuy rằng cô là người thích dùng đồ dùng của chủ nghĩa tư bản, cô không hề để lộ ra những cử chỉ ngạc nhiên, thích thú trên gương mặt.

Đưa tay cầm lấy ly rượu, cô uống xong một ngụm rượu, không nghĩ cứ im lặng như vậy, mở miệng nói chuyện.

“Đoàn Huy, điều kiện của cậu tốt vậy, sau khi tốt nghiệp hần phải có rất nhiều lựa chọn, sao lại vào Thánh Thế?”

Đoàn Huy buông dao nĩa, lấy khăn ăn xoa xoa miệng, thản nhiên cười nói: “Sao cô lại nghĩ vậy?”

Cô dựng thẳng mi: “Vô nghĩa, cậu có biết điều thứ 6 để đánh giá về Hean Georges là gì không?”

“Không biết, điều thứ 6 nào?” Cậu ta mờ mịt lắc đầu, với tay lấy ly rượu.

“Mẹ nó, mắc quá!” (Mẹ nó, đắt quá)

ㄣ (ˊ ˋ) ㄣ

Đoàn Huy thiếu chút nữa phun rượu trong miệng ra, chăm chăm nhìn Bối Bối nửa ngày, một tay chống cằm, hai vai run run, cuối cùng không nhịn được cười ra thành tiếng.

“Không được cười!” Bối Bối nổi giận: “Đừng cho là tôi không biết, phần ăn của tôi là nga Foie gras nổi tiếng, cá hồi nấu chín, bánh ngọt sôcôla, phần ăn của cậu là trứng cá muối, cá tuyết chiên, cà phê Brownie, đều là những món ăn nổi tiếng của Hean Georges, không có nhiều người biết đến! Mà tính tiền lương từ ngày làm việc của cậu đến nay, còn không bằng một nửa bữa cơm này!”

Cô nhìn lướt qua hần từ đầu đến cuối đều dùng hàng hiệu, sau đó dừng lại ở cổ tay bên trái: “Lại càng không muốn nói, vật trên tay cậu có giá trị bằng một năm tiền lương của nhân viên bình thường trong Thánh Thế. Cậu vì sao lại đến Thánh Thế làm việc?”

“Vì cô.”

==

Quả nhiên đã ngã bài!

Như có tín hiệu cảnh báo xoay quanh đầu, Bối Bối toàn thân tiến vào trạng thái đề phòng, ánh mắt không chút lưu tình hướng về phía cậu ta.

Đoàn Huy gục đầu xuống, dùng ánh mắt trong sáng nhìn Bối Bối, lại vội vàng tránh đi, trên mặt phấp phỏng, dùng âm thanh rất nhẹ nói: “Sau lần đó, tôi nằm mơ thấy cô, nhớ cô đến không ngủ được, khi biết cô làm việc ở Thánh Thế, liền nhận lời mời vào làm việc ở đó.”

Kia, kia, lần đó chỉ là một lần!!! (￣□￣)!!

“Một lần thực sự không tính, cậu không cần để ở trong lòng, những tổn thất kia tôi có thể bồi thường cho cậu.” Bối Bối giọng run run nói với cậu ta, cô thực sự không thể tượng tượng ra tình hình của “lần đó”.

Không ngờ Đoàn Huy giận tím mặt: “Tổn thất của tôi có thể tính bằng tiền sao? Cô có biết khi ở Thánh Thế tôi lập tức nhận ra cô, nhưng cô căn bản không nhớ rõ tôi, căn bản không nhớ rõ cô đã từng cưỡng hôn tôi, chúng ta đã từng thân mật như thế, tôi không phải có quá nhiều tổn thất sao?!”

Còn có... còn chính mình chủ động !!!

“Thật xin lỗi, là tôi uống rượu, thật không nhớ rõ đêm đó đã xảy ra chuyện gì!” Bối Bối bị mấy tảng đá ập đến, không thể đứng thẳng được, đành cúi đầu xám hối.

Ngon đèn màu đen thay đổi, chiếc áo sùan xám làm nổi bật làn da tuyết trắng của Bối Bối, một đóa hoa nhiễm ánh hồng vừa mới khai ở vùng ngực, làm kiều mị lạ thường. Đoàn Huy dời ánh mắt, sắc mặt phấp phỏng, lông mi rơi xuống, buồn bã nói: “Cô không nhớ rõ, cô có thể không để trong lòng, nhưng đó là lần đầu của tôi...”

Ách ách ách ách..... Chẳng lẽ là đêm đầu tiên?!(￣□￣)!!

Cuối cùng Bối Bối cũng không nói được gì, âm thanh bị nuốt vào trong bụng.

Trong lòng Bối Bối nổi trận phong ba...

Cô không những chỉ có 419, lại còn do cô chủ động!

Cô không chỉ chủ động, mà còn cùng với một xử nam?!

TMD, còn gì là đạo đức nữa? (TMD: mẹ nó)

“Cái kia... tuy rằng đó là lần đầu của cậu... ách... nhưng là chúng ta đều là những người đã trưởng thành, hẳn là cũng cần phải học hỏi.” Bối Bối nắm chặt khăn trải bàn, gian nan nói.

“Kết hôn được không?”

=”=

“Sự ham thích về thân thể chỉ là tạm thời, có lẽ cậu chỉ mê luyến trong một thời gian nhất định, qua một thời gian, cậu sẽ phát hiện chuyện lần đó không nghiêm trọng.” Bối Bối cơ hồ rơi nước mắt, gian nan nói.

“Đó là suy nghĩ nghiêm túc, chúng ta kết hôn được không?”

#-.-

“Tôi lớn hơn cậu bốn tuổi, theo tuổi mà nói là không xứng đôi, ở chung sẽ có rất nhiều trở ngại. Hơn nữa, tôi đã nói rồi đây chỉ là do phản ứng thân thể, không phải chịu trách nhiệm gì. Cậu còn trẻ, không cần đem tuổi xuân lãng phí, có lẽ cậu nên đi tìm một người trẻ tuổi phù hợp, từ từ tìm hiểu rồi dẫn đến tình yêu.” Bối Bối bảm riết, tiếp tục không tha.

“Tuổi không phải vấn đề, đó không phải là tiêu chuẩn kết hôn của tôi, nên mới đề nghị cùng cô kết hôn.”

((('□'))) giận dữ!

Cậu bé này sao lại không có hy vọng gì chứ, cô đã khuyên nhủ như vậy, cậu ta lại vẫn cố tình đề ý đến buổi tối hôm đó!

Cô tuy rằng đã tấn công cậu ta, nhưng cô cũng là con gái a!

Chịu thiệt hẳn phải là cô, vì sao cậu ta lại coi đó là điểm yếu để lợi dụng, đề ra một yêu cầu quá đáng!

Lật bàn...

Bối Bối cao giọng, tức giận đứng lên:

“Kết hôn! Cậu có biết kết hôn nghĩa là gì không? Không phải chỉ là hai người đi đăng ký, ở cùng một nhà, ngủ chung một giường! Trước khi kết hôn phải có tình yêu, sau kết hôn phải có trách nhiệm! Tiểu hài tử mới tốt nghiệp như cậu thì biết gì về kết hôn? Sao lại có thể tùy tiện nói ra hai chữ đó? Nói cho cậu biết, Bối Bối tôi kết hôn chính là yêu cả đời, không chỉ có cả đời mà có kiếp sau, kiếp sau nữa!”

Nhìn thấy Đoàn Huy bỗng dưng trừng mắt nhìn cô!

Hừ hừ... Nói đến cả đời sợ rồi sao!!!

Ngậm lại một chút, cô hắng giọng tiếp tục nói:

“Còn có, muốn kết hôn với tôi không đơn giản như vậy. Mơ ước của tôi là tổ chức hôn lễ bên bờ biển trên hòn đảo nhỏ, phía sử dụng loại rượu Louis Roederer Champagne để đãi khách, hoa bay đầy trời, còn có chiếc cúp ghi tên hai người.”

Hmm... Ngay cả có tiền cũng khó có thể làm được như vậy!

Bối Bối liên tưởng đến một người, đặc ý bổ sung: “Cho dù là Tỉ Hà Di cũng chưa chắc thỏa mãn được những yêu cầu của tôi.”

Vừa nói xong, cảm giác bụi tóc trên đầu buông lỏng, tóc xoắn dài như thác nước rồi tung xõa xuống.

Chuyện gì vậy? Ai cầm trâm cài tóc của cô đi, rất không phong độ, hơi quá đáng a!

Bối Bối nổi giận, đột ngột quay người lại.

Người phía sau cao hơn cô một cái đầu, bờ vai rộng, áo khoác kiểu tây, những sợi tóc trên trán rủ xuống, phe phẩy trong gió, con ngươi đen như ngọc, bàn tay tinh tế đoan trang đang cầm chiếc trâm trâm châu đen.

Nửa ngày sau, con ngươi kia quét về phía Bối Bối, khí thế bá đạo lãnh liệt, khiến toàn bộ nhà ăn đều hướng mắt nhìn về phía bọn họ.

Thân thể Bối Bối đã cứng nhắc, lại bị ánh mắt đó lướt qua, nhất thời chân mềm nhũn!

Yêu nghiệt... Boss yêu nghiệt...

Phản ứng của cô thực trì độn mà.

Boss yêu nghiệt đại nhân không phải tên “Tỉ Hà Dĩ” sao?

...

...

☹TL, để cho cô đi chết đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Maybach Cắm Dỗ

Bối Bối hoàn hồn trở lại, vẫn là sàn gỗ màu tối, tấm phù điêu cao trên trần nhà, ngọn đèn u ám chiếu rọi bên chiếc gương lớn, đây chính là nhà hàng nổi tiếng nhất của thành phố S – Hean Georges.

Nhưng người ở trước mắt là Boss yêu nghiệt không có biến mất a, bên cạnh còn có một người nước ngoài, vẻ mặt dường như rất vui vẻ, hưng phấn vì sắp được xem một vở kịch hay, Đoàn Huy cũng đã đứng dậy.

Ách... lại là trường hợp ba nam một nữ kinh điển, ánh mắt mọi người đang theo dõi chột ánh lên tia thích thú...

Nếu hiện tại cô đào một cái hố để chôn chính mình, có phải là đã không còn kịp?

Tỉ Hà Dĩ cầm chiếc trâm trâm châu đen, gọi Bối Bối: “Đến đây.”

Cô vẫn còn đang đứng trong địa ngục sâu thẳm, trong mắt lóe lên những giọt nước mắt, thân thể run nhè nhẹ, hai chân không tự chủ bước về phía đó.

Hai tay Tì Hà Di ôm chăm lấy cổ Bối Bối, tay trái vấn mái tóc dài, tay phải cầm chiếc trâm cài quanh, cuối cùng chiếc trâm đã được gài trên mái tóc đen, ở sau đầu thành một búi tóc.

Bối Bối nhìn ngang thất lưng hần, trên thất lưng khắc những đường viền tinh xảo, mùi nước hoa đàn ông tràn ngập, một dòng nước ảm lại tuần hoàn một vòng, chậm rãi chảy xuống phía dưới.

Lúc này Bối Bối mới chợt nhớ đến một việc, “lão bằng hữu” của cô từ tối thứ sáu đã đi rồi mà. - - (Lão bằng hữu: kinh nguyệt)

(Mồ lăm: Vậy hiện tại người đang chảy cái gì vậy?! = =)

Người nước ngoài kia nói chuyện với Tì Hà Di, sau đó hần quay lại giải thích với Bối Bối: “Đây là nhà thiết kế trang sức của Ý – Antonio, cậu ta nói trâm gài tóc của cô có từ rất lâu, hiện tại rất khó thấy.”

Bối Bối 囧.

Người kia lại nhìn Bối Bối, rồi quay sang nói chuyện với Tì Hà Di, hần lại lần nữa phiên dịch: “Cậu ta còn nói trâm được cài lên tóc của một phụ nữ xinh đẹp lại càng tăng thêm vẻ đẹp, liệu có vinh hạnh được ngồi cùng bàn không?”

Bối Bối càng 囧.

Lúc này, người ngoại quốc đứng một bên không nhận được phải dùng đến cử chỉ, lúc chuẩn bị mở miệng thì thấy Tì Hà Di nhìn Đoàn Huy nói: “Antonio ở tại Westin, hôm nay tôi dẫn cậu ta đến ăn ở Hean Georges, nhưng không hẹn trước, cậu có để ý việc chúng ta ngồi cùng bàn không?”

Đề ý có hữu dụng sao?

Antonio dùng vốn tiếng Anh ít ỏi chào hỏi Bối Bối, còn mang theo khuôn mặt tươi cười ngồi xuống bên cạnh, cuộc hẹn êm đẹp bị phá hỏng, Đoàn Huy không khỏi nhủ mảy.

Nhìn theo động tác của người ngoại quốc, mọi người trong nhà ăn bỗng trở thành hoá thạch, trăm người cũng chỉ nghĩ một câu: “Nhà hàng nào bắt Mr X phải hẹn trước?!” Quả thật không nghĩ tới...

***

“A Biển, cậu ở ngoài sao? Anh trai tớ đã về, cho nên tớ muốn đến nhà cậu xem DVD!”

“Sao cũng được, chìa khóa ở chỗ cũ, tự lấy đi...”

“Được được, không làm phiền cuộc hẹn của cậu! A, cậu cứ mang nam nhân về nhà, tớ cam đoan sẽ biến mất trước khi cậu trở về!”

“Cái rắm, mang nam nhân cái gì! Sắc Nha, cậu cút xa tớ một chút!”

Bối Bối tìm cách trốn thoát bằng cách nghe điện thoại di động trong toilet nữ của nhà hàng Hean Georges, cô không phải muốn cùng Đoàn Huy ngã bái 419 sao? Vì sao lại xuất hiện tình trạng này a?!

Nghĩ đến việc đợi lát nữa phải đối mặt với tình trạng rối rắm ngoài kia, Bối Bối liền tê liệt ngồi ở gian buồng vệ sinh.

Hình như có những người phụ nữ đi đến bồn rửa tay, tiếp theo có tiếng nước và tiếng nói chuyện truyền đến.

Nhờ những sở thích xấu xa mờ ám không thể nói cho ai biết của Sắc Nha, cô và Long Điện, hai người đều học qua tiếng Nhật. Cô ngồi ở bồn cầu yên lặng phiên dịch.

“お姉さん、あなたは見ましたか？” (“Chị à, chị thấy sao?”)

“え、見て、あの紳士は本当に立派すぎます！” (“Ừ, chị nhìn thấy rồi, thấy hai nam nhân kia thật tuyệt vời!”)

Được rồi, dù là toilet trang trọng thì vẫn là toilet.

Bối Bối đối với toilet có kết luận chính là: Chỉ cần là toilet nhất định có bát quái!

Bát quái em: Chị, chị nói xem chuyện vừa rồi là sao?

Bát quái chị: Đại khái là bà xã dẫn theo tiểu tình nhân đi ăn, bị ông xã chính tay bắt được ngay tại chỗ...

Tiếng lòng của Bối Bối: A?! Là người phụ nữ nào thế? Sao lại không biết suy nghĩ thế, đem tiểu tình nhân đến Hean Georges, còn bị bắt gian tại trận nữa.

Bát quái em: A... Nữ nhân này thật quá đáng, bộ dạng thật khó coi, lại có thể chiếm lấy hai sói ca!

Bát quái chị: Người đàn ông mặc áo sơ mi tím thật sự rất dịu dàng, lại còn thay người phụ nữ kia búi tóc, thật muốn tát cho cô ta hai tát!

Tiếng lòng của Bối Bối: Đúng! Nữ nhân kia nên bị một cái tát! Ách... Người mặc áo sơ mi tím?! Ách... Bối tóc?!

Nghĩ nghĩ, toàn bộ nhà ăn trông giống như chỉ mình yêu nghiệp mặc áo sơ mi tím, giúp nữ nhân bối tóc, người mang tiểu tình nhân đi ăn cơm, nữ nhân kia chẳng phải đang nói chính mình sao?!

Bối Bối ☹_☹

Bát quái em: Nhưng mà tiểu tình nhân kia cũng không thường a, bộ dạng thật đẹp trai, trên người toàn dùng hàng hiệu nha.

Bát quái chị: Nhưng là vẫn không thể so với ông xã kia, trên người anh ta đều là hàng cao cấp số lượng có hạn.

Bát quái em: Nha... Vẫn là chị có ánh mắt sắc bén...

Bát quái chị: Ha ha, em còn có nhiều điều phải học...

Hai chị em cười nói đi ra khỏi toilet, nửa ngày sau, Bối Bối đi đến bồn rửa tay, nhìn chính mình ở trong gương ngắm nghĩ:

Chẳng lẽ bộ dạng của cô rất khó coi, dẫn tiểu tình nhân ra ngoài ăn cơm còn bị ông xã bắt gặp?!

Bối Bối hận không thể đứng ở Hean Georges hét to: “Biện Bối Bối, nguoi thật ngu ngốc!”, chỉ có thể đứng trước gương roi nước mắt...

Lynn, cô đi lâu vậy, chúng tôi đều tưởng có chuyện gì xảy ra, đang định đến toilet cứu người!” Antonio là người Ý nên rất nhiệt tình, thích nói đùa, để chiều cổ ngôn ngữ không thông thạo của anh ta, mọi người đều nói tiếng Anh.”

Ngồi cạnh Antonio, đối diện với Bối Bối, Đoàn Huy quan tâm hỏi: “Bối Bối, cô không sao chứ?” Xưng hô vô cùng thân thiết, giọng nói trầm ấm.

Tì Hà Di mất ngọc đào qua hân cùng Bối Bối, con dao trên tay nhẹ nhàng cắt miếng bít tết, chậm rãi đưa tới miệng nuốt xuống.

Động tác kia rất chậm rãi, tao nhã dị thường, nhưng Bối Bối chính là cảm thấy mình giống như miếng bít tết kia...

Thật đáng sợ, vì sao Boss yêu nghiệp lại ngồi cạnh cô?!

Quay đầu yên lặng chảy một giọt nước mắt, sau khi các món tráng miệng được đưa đến, Bối Bối rút cuộc không chịu được không khí quý dị, quyết định đánh vỡ cục diện bế tắc, cố gắng tự cứu!

“Antonio, anh có biết câu chuyện cũ ở Hean Georges không?”

Antonio đột nhiên hưng phấn, liên tục truy vấn: “Chuyện cũ nào? Tôi thích nhất nghe chuyện cũ.”

“Câu chuyện kể về một phụ nữ trẻ tuổi lần đầu đến Hean Georges ăn cơm, uống một chút rượu nho rồi vào nhầm toilet nam, lại kinh ngạc phát hiện một Vương Lão Ngũ đẹp trai của tạp chí bát quái ở đó, nhất thời phát ra tiếng hét chói tai thu hút toàn bộ sự chú ý của nhà ăn.”

“Oa, sau đó thì sao?”

“Sau đó không có gì...”

Antonio -_-

Gió lạnh đột ngột thổi qua bàn ăn, Bối Bối bổ sung: “Bất quá, vừa rồi tôi ở trong toilet thật ra có nghe thêm một đoạn của câu chuyện đó.”

“Nói là, nữ nhân hét chói tai đó...” Bối Bối chỉ chính mình.

“Mang theo tiểu tình nhân của mình vào Hean Georges ăn cơm.” Chỉ chỉ Đoàn Huy mặt xanh mét.

“Sau đó trước khi gặp được Vương Lão Ngũ, đã gặp phải ông xã!” Chỉ chỉ Tì Hà Di bên cạnh.

Đột nhiên truyền đến một âm thanh trầm thấp: “Vì thế, từ chuyện cũ lại bắt đầu một chuyện mới, ngay tại đây một bàn – trình diễn!”

“Meraviglioso, Meraviglioso!!”

Antonio phấn khích cười to hét to hai chữ tuyệt vời bằng tiếng Ý, thật là một cô gái thông minh, biết kết hợp kể câu chuyện cũ của nhà ăn và tình trạng hiện giờ, cũng giải thích luôn vì sao cô lại thất lễ ở trong toilet lâu thế.

Không giống sự hưng phấn của Antonio, Đoàn Huy vẻ mặt kinh ngạc, còn Tì Hà Di trên khuôn mặt tuấn tú còn hiện lên ý cười mơ hồ.

Bối Bối khoa trương nhún vai, xấu hổ cười, đĩa ăn trên tay đã muốn nghiền nát chiếc bánh kem sô cô la.

Bỗng dung, một cánh tay thon dài đem bánh ngọt của Bối Bối đổi sang cho mình, ngón tay thật dài, móng tay mượt mà, động tác nhẹ nhàng tự nhiên.

Đoàn Huy thấy Tì Hà Di đem chiếc bánh sô cô la của chính mình đổi sang cho Bối Bối, vốn đã có lửa giận trong mắt nay nhìn không được: “Tì tiên sinh, hy vọng anh không quên Bối Bối là bạn gái tôi!”

“A...” Tì Hà Di ăn một miếng bánh ngọt đã bị người nào đó làm thê thảm, dùng giọng điệu kịch vui nói: “Cậu không phải tiểu tình nhân sao?! Mà tôi mới là ông xã của cô ấy!”

“Meraviglioso, Meraviglioso!!”

Antonio liếc mắt vô tay, lớn tiếng nói: “Vincent, cậu thật có tài diễn kịch thiên phú, không đi làm diễn viên thật phí cho gương mặt này.”

Bối Bối TL, nguyên lai đang diễn lại chuyện cũ, làm hại tim cô đập thật nhanh...

Yêu nghiệt quả nhiên là yêu nghiệt, không thể cùng một cấp bậc với người khác a...

Bữa cơm này, Bối Bối nuốt không trôi, không khí kì lạ, đại khái chỉ có mỗi Antonio là cao hứng phấn chấn, thỉnh thoảng lấy cái chuyện cũ kia đem ra trêu đùa ba người, còn dùng tiếng Ý biểu diễn ca kịch.

***

Tại cửa thang máy ở tòa nhà Giang Than Tam Hào, Đoàn Huy ghé vào tai Bối Bối nói: “Cô chờ tôi một chút, tôi đi lấy xe.”

Tì Hà Di cười nhẹ, lấy di động ấn nút...

Đoàn Huy đi lấy xe, Antonio lại bắt lấy một chiếc taxi, còn dùng giọng điệu ca kịch nói: “Vincent, khách sạn Weiss rất gần đây, không cần đưa tôi về, hãy đưa người trong mộng của cậu về đi. Nha, buổi tối rất lãng mạn, đàn ông phải biết bảo vệ tình yêu của chính mình.”

—— Giống như anh ta vẫn chìm trong câu chuyện cũ kia...

Chỉ còn lại hai người... Thật xấu hổ...

Khóe miệng Bối Bối có chút run run, lạnh lẽo xê dịch sang bên cạnh, cố gắng hết mức cách xa yêu nghiệt một chút.

Một chiếc xe màu đen đỗ trước mặt hai người, đèn xe sáng rực rỡ, lái xe bước xuống mở cửa sau xe.

Tì Hà Di như trước cười nhẹ, đứng cạnh cửa xe, nhìn Bối Bối hé ra mờ ám:

“Đưa Antonio đi xem triển lãm châu báu, nên mới đi chiếc này. Lên đi, tôi đưa em về!”

A a a a...

Maybach, là Maybach, tiền lương 50 năm đi làm của cô cũng không mua được Maybach!

Hai mắt đen nhánh của Bối Bối mở to hết cỡ, trong lòng điên cuồng hét chói tai...

Dự hoặc!

Rất dự hoặc!

Vô cùng dự hoặc!

Hiện tại có mười con trâu đến kéo cô, cũng tuyệt đối không thể ngăn cản cô đi lên chiếc xe trong mộng này!

Bối Bối tự kiềm chế tâm tình kích động, thẳng lưng gật gật đầu với Tì Hà Di: “Làm phiền anh.”

Sau đó ngồi vào trong xe, lấy điện thoại nhắn cho Đoàn Huy: “Tôi tự mình đi về, chuyện hẹn hò không cần nhắc lại. Tôi sẽ nhanh chóng trả lời cậu!”

Maybach a, chuyện 419 về sau thảo luận đi!

Ném điện thoại vào túi xách, không để ý đến lúc yêu nghiệt vào, trên môi có một nụ cười lướt qua.

Không hổ là xe hơi cao cấp nhất, một mình một khoang, không chỉ rộng rãi thoải mái, còn có bộ đàm điều khiển có thể tùy lúc nói chuyện với lái xe, hệ thống nước hoa tự xịt làm không gian tỏa ra loại hương mê người.

Tì Hà Di lấy từ chiếc tủ nhỏ cầm ra hai chiếc ly đặt trên chiếc bàn giữa chỗ ngồi, lại mở ra tủ lạnh hỏi: “Buổi tối ăn chủ yếu là cá đúng không?”

Bối Bối gật đầu, hẩn mang ra một chai rượu xinh đẹp màu lam rót ra hai ly, đưa một ly cho cô.

Bối Bối nhận lấy và nói cảm ơn, nhấp một ngụm, vị rượu thật ngon, mùi hoa quả nhẹ nhẹ, để lạnh lại càng dậy mùi, mới đầu uống vào thật mềm mại, để lâu lại có mùi hương ngọt ngào.

Hai chiếc ly cao đặt trên bàn, nếu phía trên có thêm sáo hoa, tuyệt đối có thể làm thành đồ trang sức, lại còn có một sự phục vụ rất dễ chịu.

Vị ngọt của rượu nho trắng của giới Quý tộc Đức, được gọi với một cái tên “Thay lời yêu em”

Tuy rằng cô biết Yêu Nghiệt là Boss, có lẽ vừa lúc trong tủ rượu chỉ còn một chai, cô vận số đen đuôi mới chọn đúng lúc, nhưng là Bối Bối vẫn không tránh khỏi bị hù hóa, sau đó buồn một cách nhanh chóng.

Cô quay đầu sang bên cửa kính sáng ngời, lặng lẽ rơi lệ: Biện Bối Bối, người thật không có khí phách!

Maybach một đường mạnh mẽ đi đến nhà của Bối Bối, đội cảnh sát cúi người chào đón xe tiến vào.

Vừa rồi quá đắm chìm trong chủ nghĩa tư bản, quên nói địa chỉ nhà mình, nhưng sao đại thúc lái xe lại biết nhỉ?

Đang lúc Bối Bối có chút buồn bực, xe đã dừng dưới nhà Bối Bối, Yêu nghiệt dọc đường đi rất kiêu lòi bỗng nhiên lên tiếng: “Không mời tôi lên nhà sao?”

(—?—)

Mười giờ tối?! Cô nam quả nữ cùng một chỗ?! Vẫn là cùng với Boss yêu nghiệt?!

Oh, no!

Bối Bối cố gắng không chế biểu tình trên mặt, nghiêm trang nói: “Cảm ơn anh đã chiếu cố, thời gian đã muộn, giờ cũng không còn gì để nói chuyện. Dù sao anh cũng là Boss của tôi... Ha ha...”

Ngây ngô cười hai tiếng, mong làm không khí dịu đi một chút.

Đôi mắt đen như ngọc dường như lướt qua miệng của cô, đôi môi quyến rũ buông một câu: “Chúng ta có thể tâm sự, em ở sau lưng tôi hẹn hò cùng tiểu tình nhân?”

orz

Yêu nghiệt đại nhân, nhập diễn quá sâu đi...

Bối Bối khuôn mặt vẫn vẹo, lại lần nữa cười nói: “Ha ha, anh thật biết nói đùa, không làm diễn viên thật sự lãng phí a! Nhưng là anh xem, thật sự đã khuya...”

Tì Hà Di giống như không nghe đến lời cô nói, dùng sức ôm cô xuống xe, còn ôm lấy vòng eo thon của cô, đi vào bấm mật mã trước cửa.

Ngón tay thon dài ấn mật mã, vừa ấn vừa nói:

“Hôn lễ tổ chức trên bờ biển của đảo nhỏ?”

Số đầu tiên: 3

“Toàn hội trường muốn dùng ly rượu Thủy Tinh Hương Tân màu phấn hồng của Louis Vương Phi?”

Số thứ hai: 7

“Hoa bay đầy trời?”

Số thứ ba: 0

“Trên trời xuất hiện cúp tình yêu có ghi tên?”

Số thứ tư: 1

Két két két... tiếng cửa sắt kêu...

“Như thế nào lại không có chuyện để nói?!” Hắn đem cô đã hóa thạch từ lâu, mùi nước hoa nam giới phảng phất bên tai:

“Chúng ta có thể tâm sự, tôi có thể thỏa mãn được em!”

Chương 22: Tiến Dần Từng Bước

Tôi có thể thỏa mãn điều kiện của em!” Đêm khuya trò chuyện về đề tài này thật sự rất tà ác...

Bối Bối vì chính suy nghĩ của mình mà cảm thấy xấu hổ, mà nguyên nhân đề tài này cũng bởi vì cô nhất thời run rẩy, trong đầu chợt lóe lên mà thôi.

Lúc này chủ nhân của câu nói kia đang dùng đôi mắt đen như ngọc nhìn cô, lộ ra ý không được nghi ngờ, không thể phản bác.

>_<

Đó là uy hiếp, trực tiếp uy hiếp!!!

Mà cô lại không có năng lực phản kháng, tùy ý hất một đường mang cô theo vào thang máy, lên lầu.

Nhìn đến biển số phòng trên cửa gần đến “701”, trong lòng cô kêu rên: Sao lại bắt buộc phải có một chuyến viếng thăm nhà của cấp dưới a a a a...

Nhưng là cô, tay trù, chân trù, não trù, trong truyền thuyết tam trù, trù cô đầu óc một mảnh mơ hồ.

Hơn nữa, lúc trước ở nhà ăn chính mình còn làm người ta giận sôi lên vì điều kiện kết hôn, như một tòa đại sơn pháp đỉnh, trước mặt sếp nói lời phi báng, Bối Bối rất hèn mọn lại nhỏ bé.

Vì thế, Bối Bối cùng Yêu nghiệtBoss PK lần thứ ba, kết quả, Bối Bối hoàn toàn bại!!

Vốn trông cậy vào Sắc Nha có thể xem phim đến say mê, quyết định ở nhà cô qua đêm, thuận tiện cứu một mạng người.

Nhưng là khi mở cửa, chỉ thấy một màu đen như mực, con bé này quả nhiên làm như vậy, trước khi cô đất đàn ông về, liền biến mất.

Kêu lẫn xa một chút, cô ta thật sự lẫn xa một chút, nhưng hiện tại cô muốn cô ta trở về ngay lập tức!

Bối Bối một bên bật đèn, một bên nguyên rủa: Sắc Nha, người thật sự TMD, mồm quạ đen! Hiện tại ta mang yêu nghiệt trở về, sớm biết chuyện đến mức này, thà rằng mang nam nhân khác!

Trời không phải rất lạnh, nhưng cô ở nhà vẫn thường mang bị tất, mà thường Sắc Nha và Long Điện đến cũng không để ý này nọ. Bối Bối ở tù dèp tìm nửa ngày, vẫn không tìm thấy một đôi dèp lê.

Roi vào đường cùng, cô đành hy sinh dèp để dành cho mùa đông của mình, đem đôi dèp lê hình mèo con đáng yêu đưa cho Yêu nghiệt Boss, đau lòng nói: “Thật ngại, có thể không vừa chân, nhưng trong nhà không có dèp của đàn ông.”

“Tốt lắm.” Ti Hà Di nói một câu chứa ý tứ hàm xúc.

Hắn cởi giày, đi vào đôi dèp đi trong nhà, bước vào phòng khách, thuận tay đem áo khoác đưa cho Bối Bối.

Tốt lắm cái gì?

Bối Bối đang cân nhắc hai chữ này, cũng thuận tay cầm lấy áo khoác của Yêu Nghiệt, vừa treo lên giá áo ở gần lối vào, vừa sửa sang lại.

Phòng khách nhỏ, thiết kế hợp lý, phòng bếp ở phía Đông, trong cùng có một bàn ăn và một sô-pha để tiếp khách, bình thường những đồ ăn vặt thường được cô ném rải rác từ bàn ăn đến ghế sô-pha, để thuận tiện cho việc ăn uống.

Nội thất phòng khách được trang hoàng rất đơn giản nhưng lại có phong cách riêng, tông màu ấm là chủ yếu nhưng thỉnh thoảng chấm phá thêm một chút sắc sỡ làm tăng thêm sức sinh động cùng ấm áp cho căn phòng.

Phía Tây phòng khách là nhà tắm và phòng ngủ, dùng tường thủy tinh để ngăn cách nơi công cộng và cá nhân, những ánh sáng đã bị ngăn cách không tiến được vào phòng ngủ.

Ti Hà Di liếc mắt đem toàn bộ căn phòng nhìn không sót một cái, chậm rãi thông thả đến gần tivi, tivi được treo trên tường để tiết kiệm không gian, mà hai bên tường chẳng chừa một ít tấm ngăn, mặt trên để các loại khung ảnh, mèo Ba Tư, nước hoa cao cấp, đồ chơi...

Lấy một khung ảnh, ảnh trắng đen chụp ảnh ba người trông rất hạnh phúc, người đàn ông hiền lành với thân sắc có vẻ ốm yếu, người phụ nữ kiên nghị lộ

về vui mừng, ánh mắt đều tập trung trên người cô bé chưa đến ba tuổi.

Anh mỉm cười, để khung ảnh lại chỗ cũ, nhìn lần lượt quá trình trưởng thành của cô gái, năm tuổi mang theo ly sữa, tám tuổi quàng khăn quàng đỏ, mười tuổi tóc đã dài, mười lăm tuổi mặc đồng phục trung học, mười tám tuổi đứng trước cổng Đại học J...

Bên này Bối Bối đang phúi bụi trên áo khoác của hần, sửa sang lại cổ áo, đột nhiên nhớ tới có chỗ không thích hợp!

Cô – Tại sao cô lại giống người vợ bé nhỏ giúp hần treo áo khoác?!

Orz

Chắc chắn là, yêu nghiệt chính là yêu nghiệt, Boss chính là Boss, đi đâu cũng thuận tay sai bảo mọi người!

#-.-

Bối Bối nhảy dựng lên, đi nhanh vào phòng khách, nhìn thấy Yêu nghiệt Boss đang cầm trên tay một khung ảnh.

Đến gần bên người hần, cẩn thận nhìn lên, trong lòng không khỏi nổi lên một cảm xúc ảm áp, đó là ảnh lúc cô hai mươi tuổi, bệnh tình của mẹ được cải thiện một chút, hai người cùng nhau đi công viên.

Ảnh chụp khuôn mặt gầy yếu của mẹ, ngưng lại một khắc tươi cười, nhưng có ai biết người phụ nữ này đang ở đoạn sinh mệnh cuối, chịu đựng bệnh tật dày vò nhưng vẫn lo lắng cho con gái đầu vào đây.

Nửa năm sau mẹ mất, để lại cho cô rất nhiều tiền, còn có một ít của hồi môn.

Nghĩ đến đây, hốc mắt Bối Bối nóng ran, lẩm bẩm nói: “Mẹ tôi cũng từng là con gái của nhà có tiền, nhưng vì ba là cô nhi, nên cùng với người nhà đoạn tuyệt quan hệ. Ba sau khi qua đời, mẹ ngâm đắng nuốt cay nuôi tôi lớn, bốn năm trước đã qua đời, tôi cũng đồng thời mất đi người thân duy nhất trên thế giới.”

Tì Hà Di lắng lắng nghe, không ngắt đầu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve ảnh chụp của người phụ nữ trung niên gầy yếu nhưng bị phù mắt do thuốc.

Bối Bối quần bách rồi, trong lòng thầm mắng chính mình: “Người tình phân, trước mặt Yêu nghiệt Boss lại nói chính mình đáng thương, định làm nhân vật chính trong tiểu thuyết ngôn tình Đài Loan à?!” (tình phân: tâm thần phân liệt)

Cô ho khụ khụ hai tiếng, để che dấu đành ha ha: “Đừng tưởng mẹ tôi là tiểu thư nhà giàu là đóa hoa trong nhà kính, bà ấy chính mình tự may quần áo, làm búp bê vải, còn có thể sửa xe đạp, sửa đồ dùng trong nhà. Bà ấy còn dạy tôi biết thế nào là đạo làm người, dạy tôi lễ nghi, thậm chí trong những ngày gian khổ, cũng sẽ mang tôi đi chỗ này chỗ kia khảo nghiệm cuộc sống thượng lưu. Có câu châm ngôn như này: Nuôi con trai thì nghèo khó, nuôi con gái thì giàu có. Ha ha, bà ấy tuy đã mất nhưng vẫn nuôi tôi rất tốt, phỏng chừng còn muối tôi gà cho người có tiền!”

Ngắm đến “Người có tiền” vết thêu ở cổ tay áo thật tinh xảo, Bối Bối tưởng tự đánh chính mình hai cái tát, cô rốt cuộc đang nói gì chứ?!

Cuống quyết nói sang chuyện khác: “Nhưng là mẹ tôi thật sự gạt người, bà ấy giấu tôi sinh bệnh một thoải gian dài, mỗi ngày còn cùng nhau đi làm. Thời điểm bệnh tình trở nặng phải nằm viện, bà còn an ủi tôi nói, tiêu ca ca gần nhà một ngày lớn lên sẽ biến thành bạch mã vương tử trở về chiếu cố tôi. Ha ha ha ha, anh cứ cười thoải mái đi.”

“Tôi tin bà ấy!”

Bối Bối ngừng cười chưa xót, giương mắt nhìn lên đôi mắt đen như ngọc, bên trong giống như có một tầng lưu ánh sáng chiều rọi.

Tì Hà Di thần nhiên cười, dùng ngôn ngữ trân trọng nhìn cô nói: “Bà ấy là một người kiên cường, một người phụ nữ tốt, cũng là một người mẹ đáng kính!”

Không cần dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, cũng không cần dùng ngữ khí như vậy nói những câu trong lòng cô được không?!

Sẽ làm cô muốn khóc!

Bối Bối cúi đầu, hướng phòng bếp đi đến, thừa thốt nói một câu: “Tôi đi lấy vài thứ đồ uống.”

Bối Bối cúi đầu, hướng phòng bếp đi đến, thừa thốt nói một câu: “Tôi đi lấy vài thứ đồ uống.”

Đi đến phòng bếp, cô âm thầm lau nước mắt, bắt đầu lục tung cả phòng bếp. Nên cho Yêu nghiệt Boss uống gì nhỉ?!

Nửa chai Ballantine’s Scotch Whisky trong tủ lạnh?

Không được, đó là rượu!

Ném.....

Long Điện lần trước đã ướp đá?

Không được, vẫn là rượu!

Ném.....

Sắc Nha lúc trước để lại lon Côca?

Không được, trẻ con quá!

Ném.....

Cô mỗi ngày chỉ uống một cốc sữa trước khi đi ngủ?

Không được, không thể tưởng tượng cảnh yêu nghiệt uống sữa!

Ném.....

Tì nhi trà thích?

Ném.....

Trà hoa hồng để giữ gìn nhan sắc?

Ném.....

Nước tăng lực để bảo vệ sức khỏe?

Ném.....

.....

.....

Bối Bối trong đầu suy đi tính lại, rốt cuộc nhớ đến, mùa hè nên uống trà ô long đỉnh được ướp lạnh, bị cô giấu ở trên nóc tủ bếp.

ㄋ (▽) ㄋ

Tì Hà Di lấy tay lau bụi trên khung ảnh, thật cẩn thận đặt lại chỗ cũ, lại hướng tới khung ảnh nhìn người phụ nữ trung niên đang cười, cúi đầu một góc 90 độ.

Làm xong mọi việc, hần nhìn quanh, xoay người nhìn thấy chân trái của Bối Bối đặt trên mặt đất, chân phải đặt trên mặt tủ bát làm bằng đá nhân tạo, tay phải đang với cái gì đó ở tít trên cao.

Quần trắng ôm lấy hông cô thật hoàn mỹ, tơ lụa theo động tác buộc vòng quanh phần eo nhỏ tạo thành những đường cong, để lộ ra một ít da thịt trắng như tuyết, thỉnh thoảng còn có thể nhìn đến màu quần lót thêu ren.

Một màn dụ hoặc, khiêu gọi rơi vào trong mắt Tì Hà Di, nháy mắt làm cho ánh mắt trầm xuống.

Hần đi thẳng đến phòng bếp, một tay đỡ lấy eo nhỏ của cô, một tay dễ dàng lấy được chiếc hộp kia.

“Em lấy cái này?”

Hơi thở ấm áp gần bên lỗ tai, bộ ngực kiên cố đang ở sau lưng, mà hông của nàng đang chạm vào eo của hần.

Dọa người... Bị loại xúc cảm này chấn động, Bối Bối mãnh mẽ xoay người, đặt hông ở trên mặt tủ bát.

Quay người ngược lại càng lâm vào thế bị động, trong lúc đó hần đứng giữa hai chân của cô, một tay đỡ thắt lưng cô, một tay cầm hộp ô long đỉnh ướp lạnh.

Tư thế này... Tư thế này...

Rất tà ác!

Long Điện đã từng nói, từng câu từng chữ hiện lên trong đầu Bối Bối: “Boss – không – phải – là – đàn – ông sao?!”

Cùng lúc Bối Bối đang suy nghĩ, một tình huống nghiêm trọng xảy ra, yêu nghiệt đại nhân cầm hộp trà ô long ở trong tay, thân thể nghiêng về phía trước, đôi môi xinh đẹp phun ra hai chữ:

“Muốn sao?”

Một mùi hương ngọt ngào mang theo hơi thở đậm chất nam tính nghênh diện đánh tới, trong cơ thể cô, một dòng nước ầm kích liệt va chạm, không hướng lên trên chạy đến chính xác vị trí— xoang mũi, ngược lại lại chảy xuống, nóng hằm hập ồ ồ chảy ra.

Rất yêu nghiệt! Cô bị đôi mắt đen như ngọc của hắn lôi cuốn, ngốc lẳng lẳng trả lời:

“Muốn.....”

Tì Hà Di nghe được Bối Bối mềm nhũn phun ra chữ này, đôi môi khẽ gọi lên, lúc này mới điều chỉnh lại tư thế, ngữ khí lộ ra dung túng:

“Muốn— liền cho em!”

>_<

Yêu nghiệt Boss đem chiếc hộp nhét vào tay Bối Bối, rồi ra phòng khách.

Hắn một tay cầm cà vạt ném ở một bên ghế sofa, một tay cầm bỏ khay ở cổ tay áo, sau đó cầm điều khiển từ bật TV, tự nhiên giống như đang ở nhà mình.

Màn hình Tivi chợt lóe lên, tự động mở lên, hắn nhìn đến trên bàn có một tờ giấy, rút ra xem...

Vừa rồi “Muốn sao?”, đây là câu hỏi với hàm nghĩa gì?!

Vì sao cô lại vượt ra khỏi tầm kiểm soát, trả lời “Muốn”. Đoạn đối thoại đó có trong sáng không?!

——

Bối Bối một bên pha trà, một bên khóc như mưa, tự thôi miên chính mình:

“Boss không phải đàn ông, Boss là yêu nghiệt!”

“Boss không phải đàn ông, Boss là yêu nghiệt!”

“Boss không phải đàn ông, Boss là yêu nghiệt!”

.....

“Boss không phải đàn ông, Boss là yêu nghiệt!”

“Ân..... A..... A.....”

“Boss không phải đàn ông, Boss là yêu nghiệt!”

“Ừ..... A a a a.....”

.....

Bối Bối bung tách trà ra phòng khách, vẫn cúi đầu thôi miên, nhưng âm thanh kỳ quái từ đâu truyền đến?!

Cô ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời trong gió hỗn loạn...

Trên màn hình 42 inch LCD là hai thân thể trần truồng trắng nõn đang dây dưa, hai người đang quan hệ tình dục, vừa thấy chính là đang dùng hết sức để vận động, chẳng qua phía trên là nam nhân, phía dưới cũng là nam nhân!

‘(□)’

Bối Bối phát điên, trong lòng điên cuồng rống to:

Sắc Nha, đồ hủ nữ nhà người, ở nhà ta xem DVD còn chưa tính, TMD, dám xem cả GV?! (GV: Gay Video)

Trong bụng một trận co rút, cô miễn cưỡng đem tầm mắt rời khỏi hai thân ảnh dâm mỹ kia chuyển đến chỗ ngồi của Tì Hà Di trên sofa.

Hai khay áo ngực đã được cởi ra, thoải mái tựa vào sofa, tư thế này, càng làm nổi bật vẻ đẹp trai của Yêu nghiệt đại nhân.

Đưa một tờ giấy về phía cô, đôi môi xinh đẹp nói chuyện: “Em thực sự làm cho tôi đại khai nhãn giới, nhưng là hãy giải thích đây là ý tứ gì?”

Bối Bối cứng ngắc tiếp nhận tờ giấy kia, mặt trên là những chữ rồng bay phượng múa ghi to sáu chữ: “Bạo cục mới là vương đạo!” (các bạn nào đọc *Đam Mỹ* chắc cũng biết cục hoa là cái j` rồi nhì :> ai không biết thì hỏi những bạn đã biết, miễn cho bạn giải thích cái này nhé)

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Trừng Phạt Hủ Nữ

Ánh mắt cơ hồ thiêu cháy sáu chữ trên tờ giấy, Bối Bối lúc này trong đầu toát ra một ý niệm: Cô muốn đem Sắc Nha cắt thành trăm mảnh!

Yêu nghiệt đại nhân không kiên nhẫn chờ, mày nhăn lại, đứng dậy tới gần, mắt ngọc tản ra tia nhìn lạnh băng, nâng cằm cô lên.

“Sao?”

Bối Bối nấn cảm lập tức bị kinh sợ vì hàn khí tỏa ra từ người nào đó, nơi bị tiếp xúc bỗng nổi da gà, nhịp tim không tự chủ được đánh tiết tấu.

Càng là thời khắc nguy hiểm, càng kích thích khả năng của con người!

Cô vung tờ giấy lên, nghe thấy thanh âm của chính mình đang biện hộ:

“Mạnh Tử từng nói qua, đường sinh tang tử không uổng, vương đạo chi thủy, cái kia “vương đạo” chính là nói chính sách thống trị thiên hạ nha.”

“Vậy sao? Còn “Bạo cục” là gì?”

=|||

“Bạo cục ý chính là “Hoa cục nở dưới ảnh hưởng của các lực tác động bên ngoài.” Cô thực thuần khiết, ngẩng đầu lên một góc 45 độ.

.....

.....

Tì Hà Di liếc mắt nhìn màn hình LCD, có một “đóa hoa” đang nhờ ngoại lực tác dụng để nở rộ ‘cúc hoa’, rồi lại nhìn qua tiểu nữ nhân trước mắt đang mờ to đôi mắt sáng lấp lánh này. Nữ nhân này “ngay ngắn” lừa hấn mà không cần bản nháp!

Nghĩ nghĩ, hấn mỉm cười với ý tứ hàm xúc: “Dùng bạo lực mới là chính xác! Là ý tứ này đi?”

ㄣ (ˊ ▽ ˋ) ㄣ

Tuy rằng Bối Bối cảm giác lời này có vấn đề, bất quá không hổ là yêu nghiệt đại nhân, năng lực lý giải thật mạnh a...

Bối Bối thực vui mừng!

Sau khi gạt đầu, liền cầm lấy điều khiển từ xa, “Ba” một tiếng, tivi phụt tắt, ý đồ vu oan giá họa, che dấu chân tướng sự thật của “bạo cục”.

“Cái kia là bạn của tôi cho mượn, cô ấy đúng là sắc nữ, trước kia tôi mạo phạm đến anh, lại còn muốn tôi lấy thân tạ lỗi nữa. Ha ha... Đây đều là do cô ấy để lại, nếu có gì xúc phạm, thật sự xin lỗi, xin lỗi.”

Tì Hà Di cười, cầm chén trà ô long uống một ngụm, cúi mi mắt xuống che khuất ánh sáng: “Thật sự... rất đáng tội!”

Lưu lại năm chữ với ý tứ hàm xúc, hấn đứng dậy, xoay người bước đi, ngênh ngang rời đi, chỉ để lại Bối Bối như trước đang rối loạn.

Cô cân nhắc năm chữ “Thật sự rất đáng tội!”. Những lời này, lại nghĩ về một loạt những sự kiện lúc trước, nhất thời sàn nhà dưới chân như quay cuồng, như bị rạn vỡ, cả người cô như đang tiến vào tận cùng địa ngục.

Yêu nghiệt đại nhân sẽ trả thù, nhất định sẽ trả thù...

Orz

Cô phần hặn cầm điện thoại lên gọi cho Sắc Nha, nhạc chờ “Cùng vui vẻ” vang lên một khúc ngắn, Sắc Nha ở bên kia điện thoại hét lên: “A Biển, bạo sao? Bạo sao?”

Bối Bối dồn khí xuống đan điền, phát ra âm thanh như sấm rền: “Bạo cái đầu nguoi á! Nguoi hại chết ta!!”

“Biến, cậu high đến rối loạn rồi sao?! Nói lớn như vậy, lỗ tai thật đau nha, dọa diếc tớ sao...”

“.....”

“Cậu không thích phim kia sao?! Không thể nào, tớ đã chọn bộ cực phẩm nha!”

“.....”

“Hay là do nam nhân kia không thỏa mãn được cậu?! Cho nên cậu mới bất mãn?!”

“.....”

“Ai... Biến, cậu thật đáng thương, đi ra đây ăn đồ nướng của quán Tiểu Mạnh trên đường Hiếu Đông đi, thịt nướng ăn rất ngon a, thịt dê kia thật thơm a...”

(´□´) ㄟ ㄣㄣ Lật bàn! Lại lật bàn! ㄣㄣ ㄟ (´□´)

“Sắc Nha, ông trời sẽ đánh chết nguoi, nguoi nhất định bị sét đánh chết!”

Bối Bối quăng điện thoại, tức giận khiến bộ ngực cao thấp phập phồng, tiểu tử này cả gan làm loạn, thế giới này chắc chắn sẽ có người khắc chế được cô ấy.

Nguoi bắt nạt, đừng trách ta bất nghĩa!

Bối Bối lại lần nữa cầm điện thoại, nói nhanh một câu:

“Alô, Chân gia đại ca. Em là bạn của Vị Vị – Bối Bối... Em muốn báo, Vị Vị giấu GV ở...”

.....

Lúc này đang trên đường Hiếu Đông, một tay cầm thịt dê, một tay cầm chả cá mực, Sắc Nha cảm giác có một trận gió lạnh thổi qua, mang đến một tia hơi thở hắc ám, tựa hồ có âm mưu gì đó đang phát sinh.

Chỉ là chậm lại một chút, cô không chút cảnh giác, đánh một cái run run, chen chúc lên trước, nhìn ông chủ mập mạp hét lên: “A..... Thịt bò nướng, thịt bò nướng... cho cháu năm xiên thịt viên!”

Cái miệng nhỏ nhắn không ngừng cắn nếm thực, hoàn toàn không biết tàn bộ chỗ GV quý báu của cô đang sắp bị hủy...

Đối với một người siêu cấp hủ nữ, có trừng phạt nào bi thảm nhất trần gian hơn trừng phạt này sao?

Bối Bối ác độc nghĩ...

o(´▽´)ψ

Trải qua một ngày chủ nhật sa sút tinh thần, nghênh đón một ngày thứ hai nắng ấm.

Đây là lần đầu tiên Bối Bối sợ đi làm, cuộc sống trước đây của cô chưa bao giờ có những rắc rối xảy ra, vậy mà sau khi 419 giống như chìa khóa mở ra vòng xoay vận mệnh, đem cô đến một con đường không biết tương lai...

Kết quả là, trước đó, chưa có buổi sáng nào mà 9 giờ kém 5, cô vẫn đang đi đi lại lại quanh đại sảnh Thánh Thế, nhân viên lễ tân đều nhìn cô cười, còn khe khẽ nói nhỏ.

Carol nhìn cô chào hỏi: “Lynn, hiếm thấy cô đi muộn hơn 8 giờ 45 phút nha, trên lầu có tin mừng đang chờ cô đấy!”

Bối Bối đi vào thang máy, lên tầng 36, vừa bước vào bên ngoài văn phòng, cô liếc mắt một cái nhìn thấy trước văn phòng mình có hai người đang đứng, trên tay cầm một bó hoa hồng!

Hoa hồng kia không chỉ hồng, mà còn hừng hực khí thế, số lượng thật nhiều, ít nhất cũng phải 999 bông!

Thật sự! Là! Chỉ có thể! Dùng từ “Sốc”...

Carol, đây không phải vui mừng, là khiếp sợ đi?!

—|||

“Ôi, gửi hoa cho ai đây?” Cùng lên tầng 36 làm việc, Juliet ngả ngón mở miệng, ngữ khí không tốt.

“Đương nhiên là đưa cho sếp Bối, bằng không đứng ở cửa văn phòng sếp Bối làm gì?” Tiểu Đại khặc khặc cười, Tiền Trinh và Tiểu Tôn cũng che miệng cười.

Nghे người từng là cấp dưới của mình – Tiểu Đại, gọi Bối Bối là “sếp Bối”, Juliet có chút không thoải mái, lập tức đứng lên: “Cũng đúng, khó có được một lần được tặng hoa, tự nhiên sẽ phải làm như vậy để bù đắp...”

Ba người cấp dưới nổi giận, Bối Bối ngăn các cô lại, bình tĩnh nhận bưu thiếp, nói với hai người đưa hoa: “Phiền hai vị đi theo tiểu thư này, mang hoa đến tầng 28.”

Cô nhìn về kính ngạc của Juliet cười cười: “Juliet văn phòng của tôi nhỏ, phòng cô lớn hơn. Cho tôi mượn chỗ để, cô sẽ không để ý chứ?”

Vốn định cự tuyệt, nhưng nhìn bó hoa to thế kia, Juliet cảm thấy ghen tị, nghĩ nghĩ, cuối cùng nuốt xuống nói “Hừ”. Một tiếng cũng không nói đồng ý hay không, vòng eo uốn bước đi, giày cao gót đánh xuống nền kêu thành tiếng “Ba ba”.

Tro mắt nhìn Juliet ngạo khí bước ra, theo sau là 999 bông hồng, ba người cấp dưới lập tức hét lên: “Sếp Bối!”

“Hét cái gì?!” Bối Bối đứng ở tám cửa thủy tinh trong suốt quay đầu lại: “Làm việc đi! Bằng không trừ điểm kiểm tra đánh giá!”

Ba người cấp dưới: m(_ _)m Đại. .... Đại nhân tha mạng!

Trên bàn làm việc hôm nay cũng có một phần ăn sáng như mọi ngày, hôm nay là bánh kẹp kiểu Tây, Bối Bối pha một ly cà phê, đứng lên hưởng thụ.

Hoa đẹp nhưng không thể để được lâu, đặc biệt là hoa hồng, thời điểm héo tàn, đóa hoa bay là tà khắp nơi, lọt vào tầm mắt đều là màu đỏ, màu đỏ, làm cô nhớ đến một câu: “Tình kẻ chỉ li, thất bại thảm hại!”

A. .... Vẫn là tổng đi sớm một chút là tốt nhất!

Ăn xong bánh kẹp, Bối Bối mở bưu thiếp, mặt trên viết: “Không khí của thành phố K thật tốt, hi vọng cô thích những bông hoa. Hôm nay tôi sẽ đến công ty cùng đội thiết kế, mong được làm việc cùng cô. Hầu Ngôn Thanh.”

Cô thờ dài một cái, đem bưu thiếp ném vào ngăn kéo, theo thói quen mỗi sáng, cô check mail.

Tin nhắn tích lũy hai ngày rất nhiều, động tác của Bối Bối rất nhanh chóng, xóa bỏ những tin nhắn không quan trọng, đem những công việc cần thực hiện chia đều cho ba nhân viên, lại còn phải phân kinh phí cho đợt huấn luyện của công ty về HR.

Thấm thoát đến 10 giờ, có hai email từ văn phòng CEO tầng 38 của tập đoàn Thánh Thế gửi đến, khiến Bối Bối chú ý.

Một email là kế hoạch của công ty “Thánh Du”, gồm thiết kế mỹ thuật, có ba giám đốc phụ trách chính, đều là những người có tài, rất có tiếng tăm trong giới game thủ.

Người có trách nhiệm phụ trách khâu tạo hình nhân vật để đưa ra thị trường là Hầu Ngôn Thanh, nhìn hắn còn trẻ như vậy mà đã có những thành tựu đáng nể, thật không thể nhận ra.

Thánh Thế đúng là có rất nhiều tiền, mới được đến đây hai giám đốc phòng kế hoạch và giám đốc chương trình, đều là những chuyên gia nổi tiếng.

Bối Bối chặc chặc lắc đầu, mở một email khác, chỉ một cái chớp mắt, cô đã tự cắn lưỡi chính mình.

Đó là thông báo kiêm nhiệm chức vụ của cô!

Được rồi, thông báo thì thông báo, nhưng sao lại báo tên bằng tiếng Anh?! Lại có thêm ảnh chụp?!

T—T

Được rồi, báo bằng tên tiếng Trung cùng ảnh chụp còn chưa tính, vì sao cô lại phải đến gặp CEO để nhận chức?!

TT—TT

Bối Bối nhìn ảnh chụp của Ti Hà Di, được đặt cùng ảnh của mình, mũi tên trên màn hình máy tính không ngừng run run.

Cô chỉ là một chủ quản HR nhỏ nhoi, không cần đặt cạnh CEO đâu?!

Thật sự, thật sự là rất nổi bật rồi! —□—

Gục ở trên bàn làm việc, dồn sức đấm bàn...

Yêu nghiệt đại nhân, không phải phải trả thù như vậy chứ...

U ám bao phủ, sấm chớp nổ vang, cô cứ như du hồn đi đến phòng trà...

Ai đó đã nói rằng, một khi người ta tức giận, có thể uống nước lạnh để hạ hỏa!

Vừa mới tới cửa, đã bị một đôi tay ôm lấy đẩy cô vào phòng trà, trong đầu Bối Bối chỉ có một suy nghĩ: “Sao cô lại tên là “Biện Bối Bối”?!”

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Phá Xác Tiểu Vịt

Giữa trưa, rõ như ban ngày, Biện Bối Bối bị một cánh tay mạnh mẽ ôm vào phòng trà nước.

Trong phòng trà nước còn có một người đã đứng sẵn, Đoàn Huy ôm eo Bối Bối nhanh nhẹn đi vào một góc, quay đầu nhìn thiếu niên đứng cạnh máy pha cà phê, biểu tình cá kinh nói: “Bốn mắt, cậu ở ngoài trông chừng!”

‘Bốn mắt’ nâng kính, thấu kính tạo nên một đạo hào quang dưới ánh đèn trắng. Hắn cầm cốc cà phê thông thả đi ra ngoài, đứng chắn dựa ở cửa nói vào: “Ryan, nơi này là phòng trà nước, làm gì cũng nhanh gọn một chút!”

Bối Bối囧

Hai người này cho rằng mình đang đóng phim điện ảnh sao?!

Là thể loại một tên thô phi mang dân nữ nhà lành kéo vào một kho chứa cỏ làm xxoo, còn một tên thô phi khác đứng ở ngoài canh chừng sao?!

#-.-

“Cô có biết ngày hôm qua tôi gọi cho cô bao nhiêu cuộc điện thoại không?!” Gương mặt tuấn tú của Đoàn Huy lúc này phủ kín mây đen, trông mắt còn có vài tia máu, hai tay kim chặt vòng eo của Bối Bối, vây kín cô ở trong góc tường.

Buổi tối thứ Bảy, di động sau khi bị nhét vào túi xách cũng chưa từng dịch chuyển đi chỗ khác, đến chủ nhật, tinh thần sa sút nằm ở nhà, sáng thứ hai lấy ra xem mới phát hiện máy đã hết pin.

Đứa nhỏ này vì thế mà lo lắng, cô có thể hiểu được.

Bối Bối an ủi nói: “Tôi không phải đã gửi tin nhắn nói cho cậu biết tôi sẽ tự mình về nhà hay sao?”

Đoàn Huy nhú mồm, gầm nhẹ: “Chuyện đó sao có thể?! Tôi là đàn ông, tôi không thể để cho phụ nữ trở về một mình được!”

Bối Bối lại lần nữa an ủi nói: “Yên tâm, tôi không phải về nhà một mình, là Vincent đưa tôi trở về.”

Đoàn Huy chấn động, sắc mặt tái nhợt, không tin hỏi: “Cô nói cái gì?! Tì Hà Di đưa cô về?”

Bối Bối gạt đầu.

Nhìn vẻ mặt điềm nhiên của cô, tâm tư của Đoàn Huy nhất thời trầm xuống tận đáy cốc...

Một màn đôi bánh kem tại Hean Georges, hắn đã thấy được Tì Hà Di không phải là chỉ diễn cho người xem, ánh mắt Tì Hà Di nhìn Bối Bối cũng giống như hắn nhìn cô, tâm tư giống nhau hắn dễ dàng nhận ra.

Đối thủ này có phải hay không đã quá mức cường đại?!

Mà người phụ nữ đứng trước mặt hắn lại thiếu tầm nhìn đến cực điểm. Hắn phải ra tay trước để chiếm được lợi thế. Đoàn Huy cau mày, ôm chặt lấy eo của Bối Bối nói: “Đồng ý với tôi, chúng ta hẹn hò! Ngay bây giờ, từ giờ phút này, chính thức bắt đầu!”

Bệnh thần kinh!

Sáng thứ hai đầu tuần đêm cô kéo vào trong này là vì đề nghị muốn hẹn hò?!

Lại còn không để ý, phòng trà nước là nơi có nhiều người qua lại, cô lại không thích phô trương như vậy....

Dao sắc chặt dây rồi, Bối Bối đẩy tay của hắn ra: “Tin nhắn của tôi, cậu đọc không hiểu sao? Không phải tôi đã nói sẽ không nhắc lại chuyện hẹn hò, tôi sẽ nhanh chóng đem tiền trả lại cho cậu?”

(‘dao sắc chặt dây rồi’: ý nói làm việc gì cũng phải dứt khoát, giải quyết một lần cho xong.)

Đoàn Huy không chút do dự, mở miệng trả lời: “Tiền gì?! Tôi chỉ muốn cô làm bạn gái của tôi!” Lại dùng thân thể chắn lấy đường đi.

Bốn tuổi là một khoảng cách xa, Bối Bối nhận định cô và đứa nhỏ này không thể cùng nhau nói chuyện.

Không phải ở nhà hàng đã nói rõ ràng rồi hay sao?! Vì sao lại còn muốn nhắc lại?!

Cô còn chưa đủ phiền phức sao....

‘(□)’

Bối Bối muốn lật bàn, ánh mắt sắc bén ngẩng lên, lại cúi đầu giận dữ nói: “Đoàn Huy, đừng tưởng tôi cùng cậu lên giường một lần là có thể bắt buộc tôi! Chẳng qua là tình một đêm, cậu cho rằng cậu là ai?!”

Đoàn Huy ánh mắt trừng lớn, không tin nhìn nàng, cả người phát run....

Bối Bối nhìn thấy gân xanh trên cổ hắn đã nổi cả lên, sắc mặt trắng bệch, có chút mềm lòng.

Hắn vẫn còn nhỏ, nói như vậy có phải hay không đã kích quá lớn?!

“Tình một đêm?” Giọng nói của hắn run rẩy, âm cuối không tự chủ được ngân cao.

Bối Bối dịu dàng nhìn hắn: “Đúng, cậu không thể vì một lần sai lầm như vậy mà muốn theo tôi. Có thể là lỗi của tôi, tôi không ở lại nói rõ ràng với cậu, cũng không phải bởi vì phá hoại đồ đạc trong nhà xong rồi muốn trốn. Tôi biết những thứ đó đều rất đáng giá, cho nên tôi cần một ít thời gian để nghĩ biện pháp trả lại hai mươi vạn cho cậu. Về chuyện đêm đó, coi như cậu tình nguyện chơi với tôi một trò chơi, được không?”

Bối Bối nói hết câu, trên mặt Đoàn Huy mây đen lại bao phủ thêm một tầng, đến cuối cùng giống như là đen kịt.

Hắn trân chối nhìn cặp mắt to giấu đằng sau lớp kính của Bối Bối, nhớ tới nhiều điều mất ngủ, cổ họng như bị người ta bắt lấy, không thể hô hấp.

Một tay đặt ở trên tường chắn lấy cô, một tay cời khuy cổ áo sơ mi, cúi đầu nửa ngày mới hạ quyết định, nghẹn ngào nói: “Dù cô đã quên, nhưng tôi cũng không có biện pháp đem ngày hôm đó trở thành một trò chơi!”

Lông mi dài của hắn hạ thấp, che đi nửa đôi mắt: “Tôi không có biện pháp quên đi cảm giác ngày hôm đó..... Cho nên, mong cô quan tâm tới tôi một chút, được không?!”

>_<

Bối Bối nhìn thấy hốc mắt hắn đã ửng hồng, ánh mắt thâm lương, trong lòng trời dậy cảm giác đau lòng.

Nếu nói “Không thể”, chỉ sợ hắn có thể khóc....

orz

Xem tình huống này, cô đúng là đã chọc tới một con rắn nhỏ vừa mới lột xác.

Tuy hắn là xử nam, nhưng mà đêm đó cũng là lần đầu của cô a!

Để cho cô trở lại tình cầu nhỏ đi, Địa cầu này thực hỗn loạn.....

Bỏ đi, ai bảo cô lớn tuổi hơn cậu ta...

Bối Bối nhẹ nhàng vuốt gương mặt cậu ta, lại đặt tay lên vai cậu ta, sau đó nghiêm túc nói: “Được rồi, tôi sẽ lo lắng một chút!”

Nhìn cậu ta mặt mày vui sướng, cô vội bổ sung: “Khoan đã..... Chính là trước cần thời gian tìm hiểu, nhưng mà không được phép biểu hiện trong công ty.”

“A..... Không phải nói không được biểu hiện quá đà ở nơi làm việc sao?! Nếu tái phạm tôi với cậu chấm dứt!” Bối Bối đẩy ra ‘tiểu xanh miết’ đang ôm lấy nàng, xấu hổ đỏ mặt, tức giận đến mức còn chưa rót chén nước đã rồi đi.

Lưu lại Đoàn Huy một người đứng nhìn bàn tay vừa cầm tay Bối Bối, dấn mạnh lên vách tường, lại xoay lưng dựa vào tường từ từ trượt xuống.

Đợi lâu như vậy, bây giờ mới có thể tiến tới. Nhưng là kết quả cuối cùng, không ai có thể biết trước!

Cậu ta mở to hai mắt tòa ra ánh sáng ngọc quang. ....

Trong khi đó, Bối Bối vừa chạy khỏi phòng trà nước, miệng thở hổn hển, tận lực áp chế bình tĩnh trở lại văn phòng.

Một tổ ba người cấp dưới đang đợi trong văn phòng chờ báo cáo.

Tiểu Tôn thấy Bối Bối trở về với vẻ mặt kích động, hỏi: “Sếp Bối, chị làm sao vậy? Sắc mặt trông rất khó coi. . .”

Bối Bối lau nhanh mồ hôi trên trán: “Không có việc gì, các cô đợi lâu chưa?”

Tiền Trinh đưa văn kiện lên: “Hoàn hảo, chưa bao lâu. Sếp Bối, chị vừa đi đâu về vậy?”

“Đi rót nước. . . .”

“Vậy sao cốc lại không có nước a?” Tiểu Đại nghi hoặc vò đầu.

Vì thế ánh mắt ba người lại dồn về cốc thủy tinh trong tay Bối Bối. .

ㄣ (ˉ ˋ ˊ) ㄣ

Bối Bối囧

“Khụ! Khụ!” hai tiếng, lấy lại uy nghiêm của cấp trên, Bối Bối đem cốc đẩy đến trên tay Tiểu Đại giống như đuổi gà nói: “Đi. . . Giúp ta pha một cốc cà phê!”

Tiểu Tôn & Tiền Trinh: >_<

Tiểu Đại(ˉ ˋ ˊ)!!

Tiểu Đại tay cầm cốc ủ dột đi pha cà phê, trước khi đi không quên lưu lại một câu ‘thần chú’: “Về một vòng tròn nguyên rửa người!”

Công ty trò chơi Thánh Du là một công ty có quy mô tương đối lớn, thời gian sau đó Bối Bối luôn luôn ngập đầu trong công tác.

Xây dựng cơ cấu công nhân viên của công ty, phải cùng giám đốc kế hoạch và giám đốc quản lý lập trình gấp gáp, bàn bạc về một số vấn đề cần thiết.

Cùng lúc kiêm nhiệm chức vị quản lý huấn luyện, Bối Bối không cách nào phân thân làm nhiều việc, chỉ có thể tìm thêm giúp đỡ, xin tuyển dụng trợ lý nhân sự cho Công ty hành chính Thánh Du.

Ngay sau đó đã nhận được phê chuẩn từ tầng 38, quản lý thông báo tuyển dụng Trương Thu Căn liền tìm tới.

“Văn phòng mới rất được. . .” Trương Thu Căn đứng ở cửa sổ khẽ mỉm cười nói.

Ách. . . Có ý tứ gì? Bối Bối không muốn nghĩ nhiều, liền khiêm tốn đáp: “Hoàn hảo, hoàn hảo, nhưng có thể chỉ là tạm thời mà thôi.”

Trương Thu Căn xoay người ngồi vào trước bàn làm việc, đối diện với Bối Bối, thu hồi mỉm cười nói: “Đơn xin tuyển dụng nhân sự cho Thánh Du tôi đã nhận được, lần này tôi tìm cô là vì chuyện này. Cô muốn đưa ra thông báo như thế nào?”

Bối Bối suy nghĩ, sau đó trả lời: “Giám đốc kế hoạch, Giám đốc quản lý lập trình đã ổn định, Giám đốc thiết kế cũng rất nhanh sẽ tới nhận chức, tôi được tiếp xúc đều là những người mới, hơn nữa công ty đều là những người còn trẻ, tinh thần phấn chấn. Lần này thông báo tuyển dụng vào vị trí trợ lý hy vọng có thể là người nhiệt tình, có tinh thần nhưng cũng phải cẩn thận chu toàn như Alice. Tôi tin tưởng cô có biện pháp chọn lọc, thông qua hồ sơ đều là do cô chọn lựa, mặt khác tôi sẽ phỏng vấn thêm một hồi để chọn lựa. Vincent cũng đã đồng ý quyết định này của tôi, dù sao cũng chỉ là nhân viên sơ cấp. Về phần nhân viên chuyên nghiệp, phiền cô mang danh sách tuyển dụng cho ba vị Giám đốc, để bọn họ tự mình lựa chọn, sau đó mới an bài phong vấn. Như vậy tránh cho người khác nói bộ phận HR chúng ta không chuyên nghiệp, chọn lựa qua loa, mặt khác cũng giảm bớt được khối lượng công việc của hai người chúng ta.”

Trương Thu Căn nhìn chằm chằm Bối Bối, trong lòng có chút sùng sốt, nửa ngày mới đáp lại: “Cô lo lắng thật chu đáo, cứ như vậy mà làm đi. Về phần trợ lý, tôi sẽ trực tiếp nhường cho cô hai trợ lý mới của tôi, về phần tuyển dụng nhân viên chính thức, tôi sẽ trực tiếp phân loại rồi chuyển tới chỗ cô.”

Mỗi một nhân viên đều phải thông qua cô?!

Đây không phải là Trương Thu Căn thừa nhận vị trí của cô là Giám đốc HR của Thánh Du hay sao?!

Cô còn nghĩ sau này kiêm nhiệm chức vụ công tác, làm việc sẽ bị gây chút khó dễ, không nghĩ tới lại có thể dễ dàng vượt qua như vậy.

Bối Bối tâm có chút kinh sợ, khiêm tốn hồi đáp: “Daisy, cảm ơn cô. Công tác có xảy ra vấn đề gì chúng ta sẽ liên hệ nhiều hơn.”

Trương Thu Căn gật gù đầu: “Không cần khách khí, đây là trách nhiệm của tôi. Tôi chỉ là có chút kinh ngạc, đối với quy trình thông báo tuyển dụng cô

có thể an bài hoàn hảo như vậy, không hồ là người có bằng ‘quản lý nhân sự HR quốc tế’.Lynn, vì sao lúc vào làm ở Thánh Thế cô lại giấu tôi việc này?”

☞

Cho nên nói làm người không thể lừa dối, Bối Bối rút cuộc...

Bối Bối mím môi đỏ, vội vàng giải thích: “Daisy, tôi không phải cố ý giấu diếm. Chỉ là lúc ấy tôi xin tuyển vào chức vụ ‘quản lý huấn luyện’, không nghĩ tới việc ‘nói như rồng leo, làm như mèo mửa’!”

(pup: ý Bối tỷ là không muốn phò ra bằng quản lý quốc tế, để rồi làm việc không đạt hiệu quả tốt.)

Trương Thu Cẩn nhìn qua Bối Bối một lượt, nhìn thấy vẻ kiên định của cô hơi hơi nhú mảy, sau đó mới lại mở miệng: “Ha ha, được rồi. Cô chính là thích hạ thấp chính mình... Nhưng mà gần đây lại rất được coi trọng a!”

≡ _ _ ≡

Cho nên nói làm người không thể kiêu ngạo, nhìn kết cục xem...

Bối Bối quần bách, cười ha ha: “Ha ha, làm sao có thể, làm sao có thể...”

Trương Thu Cẩn cảm lấy văn kiện, đứng lên: “Chuyện của Mardi, thật cảm ơn cô! Không ở đây nhiều chuyện nữa, tôi trở về tầng 28...”

Bối Bối tay cầm cốc cà phê, che dấu mặt đỏ hồng: “Không có gì, không có gì... Đi nhé...”

Bối Bối tiễn Trương Thu Cẩn tới cửa, đang định uống một ngụm cà phê, lại thấy cô ấy đột nhiên xoay người, nhìn chằm chằm cô.

Trương Thu Cẩn nhìn một hồi, khóe miệng khẽ nhếch, nói một câu: “Lynn, cô thực sự có 34C?”

Phốc!...

(@pup: tổng kết cuối chương, em muốn có 34c!!! @pachan: e uống nhiều sữa vào ‘~)

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thánh Du

Hầu Ngôn Thanh và những người ở tổ thiết kế tạo hình đã đi xem và tìm hiểu phong cảnh đẹp đẽ của thành phố K, nên so với lịch hẹn đến Thánh Thế thì chậm mất hai ngày.

Nhưng ba người đều là những nhân sỹ nổi tiếng trong giới trò chơi, không nhiều thì cũng ít nhất một lần đã hợp tác cùng nhau tạo ra một trò chơi nổi tiếng, nên tất cả đều rất quen thuộc với nhau.

Vì thế, trong ngày Hầu Ngôn Thanh đến Thánh Thế, Ti Hà Di đã mở tiệc chào đón ba người mới đến ở nhà ăn cao cấp của Thánh Thế. Người tham gia cũng không nhiều, cũng chỉ có Ti Hà Di, Chu Ba, ba giám đốc của Thánh Du, ngoài ra còn có Bối Bối.

> <

“Steven, tên tiểu tử này đã tới rồi a. Tôi cùng với Đức Tiền đều chờ mong gặp lại cậu a.” Giám đốc kế hoạch – Vương Hựu Lập nhìn thấy Hầu Ngôn Thanh từ xa, nhanh chóng tiến tới đánh một quyền vào bả vai anh: “Ái chà! Nhiều ngày không gặp, thân thể cậu cũng rắn chắc hơn nhiều nha.”

Hầu Ngôn Thanh ha ha cười, cũng đánh lại anh Vương một quyền: “Chu choa... Vừa đến mà đã đùa giỡn tôi rồi.”

“Ya, tiểu dạng, không muốn bị đùa giỡn sao?” Giám đốc lập trình – Hác Đức Tiền một thân vừa cao lại vừa gầy đi tới một bên Hầu Ngôn Thanh không đánh một quyền nào, chỉ đi lên ôm lấy anh một cái rồi mạnh nói: “Tiểu bạch kiểm là muốn bị ăn đậu hủ nha.”

Hầu Ngôn Thanh dở khóc dở cười, dùng khuỷu tay chọc chọc vào lưng anh ta, cũng chế nhạo nói: “Ghen tỵ với tôi sao?..”

“Ghen tỵ cái lông á. Tôi còn nghĩ, trước đó cậu nói không muốn vào làm việc tại Thánh Thế, thiếu chút nữa ngay cả tôi cũng rút lui rồi. Sau đó lại nghe Vincent bảo rằng cậu lại đồng ý đến đây, tôi liền la hét bảo hẳn phải cho tôi vào với.”

Tì Hà Di đứng một bên châm biếm: “Anh có muốn ôm đùi tôi hay không?”

Vương Hựu Lập đứng một bên cười hắc hắc nói: “Steven à, nói rõ đi a. Vincent cho cậu những ưu việt gì, để cậu thay đổi ý kiến nhanh như vậy. Tôi cũng đi ôm đùi hân một cái.”

Hầu Ngôn Thanh hai mắt nhìn chăm chú vào Bối Bối đang đứng ở nơi xa nhất, thanh nhả cười: “Kiếm gia thương thương, Bạch Lộ vi sương, Sở vị Y Nhân, tại thủy nhất phùng.”*

(* là một trích đoạn của 《 Kinh Thi · Quốc Phong · Tần Phong 》, ý của bốn câu thơ trên : nhân vật trữ tình mặc dù mỗi mắt chờ mong ngóng tìm hình ảnh “Y nhân” ở bờ bên kia, “Y nhân” là người mà hân ngày đêm tưởng nhớ, “tại thủy nhất phùng” ý nghĩa là theo đuổi gian nan. Nhân vật trữ tình mặc dù mỗi mắt chờ mong, cố chấp theo đuổi “Y nhân” nhưng vẫn phiêu miểu cách trở)

Hai người kia nhìn ra manh mối, đồng loạt hướng ánh mắt nhìn về phía Bối Bối.

Cô đã phải đứng ở chỗ xa nhất, giờ chỉ muốn mình là người vô hình a.

Bối Bối >_<

Vương Hựu Lập lại đánh vào vai Hầu Ngôn Thanh một quyền: “Làm trò khoe chữ nữa cơ à.”

“Đúng là, coi trọng người ta nhân tiện coi trọng luôn chỗ làm của người ta, bọn tôi còn không biết cậu sao? Thật là thương tâm nha.” Hắc Đức Tiền cũng không chịu yếu thế, tiếp tục bỏ đá xuống giếng.

Hầu Ngôn Thanh thật ra lại cảm thấy rất thoải mái, trước mặt mọi người tỏ ra rất hòa nhã hỏi Bối Bối: “Em đã nhận được hoa chưa? Em có thích không?”

Cô chỉ có thể gật gật đầu, hận không thể trước mặt mọi người đem chín trăm chín mươi chín bông hoa kia chuyển sang cho người khác.

Bối Bối: >_<

Ngao ngao ngao ngao...

Hai người đàn ông đứng một bên giả bộ kêu tiếng sói kêu, đem toàn bộ chú ý chuyển tới trên người Bối Bối.

Vương Hựu Lập cười nhạo Bối Bối: “Lynnày, lúc vừa gặp mặt cô cũng không nói với chúng tôi nha...”

Bối Bối: >_< Trong đầu thầm nghĩ: Mới vừa gặp mặt, phải đem chuyện riêng của mình ra kể sao?

Hắc Đức Tiền lại đứng ở một bên, vươn tay xua xua trước mặt cô: “Lynn, cô không ngoan nha...”

Bối Bối: >_< Trong đầu thầm nghĩ: Hai người này, hóa ra là giám đốc kế hoạch và giám đốc lập trình, yêu nghiệt đào được ở đâu ra vậy?

Cô không muốn ở trước mặt nhiều người bàn luận việc riêng tư nên chỉ có thể cúi đầu, co quắp xê dịch ra xa, cách càng xa bọn họ càng tốt.

Tì Hà Di ung dung thản nhiên nhìn cô lạng lẽ di chuyển tới đằng sau mình, đáy mắt nổi lên một tầng ý cười. Cô gái này ở tại thời khắc khó khăn nhất luôn dùng phương thức đổ hướng anh cầu cứu.

Lại đảo mắt qua, gặp ánh mắt nóng bỏng của Hầu Ngôn Thanh thì mặt anh tối sầm lại, chậm rãi nói: “Đừng đứng hết ở cửa nữa, chúng ta ngồi vào bàn thôi.”

Một cái bàn năm người ngồi thực sự rất rộng nha, tất nhiên Tì Hà Di ở ghế chủ vị, bên trái anh theo thứ tự là Hắc Đức Tiền, Vương Hựu Lập, Hầu Ngôn Thanh, Chu Ba thì ngồi ở bên phải anh, Bối Bối ngồi ở bên cạnh Chu Ba, ngồi đối diện cô là Hầu Ngôn Thanh.

Bối Bối sau khi ngồi xuống đã tự dặn dò, nhắc nhở chính mình: “Biện Bối Bối, mày cứ coi như là tới ăn cơm của Quý Hồn. Mọi người không nhìn thấy mày, không nhìn thấy mày đâu, không nhìn thấy mày đâu...”

Tiếp theo đó, mọi người cùng thảo luận một đề tài thú vị.

“Nếu chúng ta muốn làm một trò chơi 3D vượt qua những trò chơi ma thú của thế giới, thì đương nhiên phải dùng đề tài Ma huyền [chủ đề về ma quỷ, ma giới, ma giáo, ma pháp, nhân vật là ma, mọi thứ trong trò chơi chỉ liên quan đến ma quỷ] có vẻ tốt hơn.” Vương Hựu Lập một tay vung đùi, một tay nắm lại, đôi mắt nhỏ cố gắng trừng lớn.

Hầu Ngôn Thanh trở lại bộ dáng ôn nhã, giúp Bối Bối gấp mấy món ăn ở đằng xa, đáp lời: “Ma huyền sao? Hiện tại đề tài này trong nước rất phổ biến. Trung Quốc chúng ta đã tồn tại hơn năm ngàn năm, lịch sử văn hóa rất thâm sâu, rộng lớn, với lại chuyện xưa lại vô cùng nhiều. Hơn nữa thị trường trước mắt, mọi người đều thích vô hiệp, vì vậy chủ đề Vô hiệp phải được đặt lên hàng đầu.”

“Nói vậy nào. Chúng ta làm sao có thể đuổi theo trào lưu được, như vậy không hề ý nghĩa chút nào.”

“Tôi chọn đề tài võ hiệp, nhân vật có nhiều tính năng biến hóa hơn, trang bị nhiều hơn các trò khác, hình ảnh cực đẹp.”

Hác Đức Tiền múc một bát canh vẩy cá ở trước mặt, từ từ uống một ngụm rồi nói xen vào: “Ma huyền cũng được, võ hiệp cũng được, chức năng đều giống nhau cả thôi.”

Bối Bối: 囧!!! tại sao chỉ cầm đầu vào ăn thế này?

Cô quay sang nhìn Ti Hà Di và Chu Ba, hai người này sắc mặt không đổi tâm không động chỉ chú tâm ăn, cô chỉ có thể lại một lần nữa tự thôi miên chính mình: “Mọi người không nhìn thấy mình, nhìn không thấy mình, nhìn không thấy mình,....”

Hầu Ngôn Thanh nho nhả là vậy nhưng mồm miệng cũng rất lanh lợi: “Đề tài võ hiệp có thể làm được bản đồ rất tốt, Trung Quốc lại nhiều phong cảnh xinh đẹp như vậy ta có thể dựa trên nguyên mẫu đó. Ví dụ như lần này tôi đi công tác ở thành phố K thấy phong cảnh tuyệt đẹp như từ trong tranh vẽ ra. Nếu dùng ma huyền thì sẽ phải dùng cảnh sắc nước ngoài, còn phải sang nước ngoài lấy cảnh. Phí dụng rất lớn, hơn nữa tôi nghĩ không nên hoang phí.”

Vương Lại Lập ném đĩa “Ba” một cái, hướng Hầu Ngôn Thanh rống to: “Tiền thì việc quái gì phải tính toán chứ? Thánh Thể của chúng ta to như vậy mà phải thiếu tiền chi trả phí công tác cho cậu sao?”

Bối Bối: 囧 TL, trước mặt yêu nghiệt mà nói thẳng vậy sao? Thật mạnh mẽ!

Cô lại quay sang nhìn yêu nghiệt đại nhân, lại thấy bộ dạng không cho là đúng, thật sự là một người cực cực cường mạnh mẽ!

Hầu Ngôn Thanh lại tiếp tục gắp vào bát Bối Bối một con tôm to, ném ra một câu kinh thiên động địa, quỷ thần phải khiếp: “Ra nước ngoài công tác rất phiền, chậm trễ thời gian yêu đương của tôi.”

Phốc... Bối Bối hỗn loạn, mắt mở to nhìn Hầu Ngôn Thanh. Trên gương mặt anh tuấn của hắn là nụ cười tinh nghịch, nháy mắt với cô.

○.○

Hác Đức Tiền lại bưng bát canh vẩy cá lên uống, từ từ ngăn chặn tâm mắt thâm tình của Hầu Ngôn Thanh: “Tôi chấp nhận. Chỉ cần khi các cậu đi tán gái đều mang tôi theo thì tôi đều chấp nhận.”

>_<

Bối Bối không nói gì, trong lòng thầm mắng: “Ba người các ngươi cùng một loại người!”

“Lynn, cô nói xem! Cô chọn cái nào? Ma huyền hay võ hiệp?” Vương Hựu Lập không cam lòng ở thế hạ phong, thở hồng hộc hỏi.

==

Bối Bối không phải trong suốt sao? Hỏi cô chuyện này làm gì chứ?

Nhìn hai con mắt sáng ngời, trong suốt chăm chú nhìn mình, Bối Bối chỉ có thể sợ hãi hỏi: “Ma huyền và võ hiệp có gì khác nhau sao?”

Hầu Ngôn Thanh dịu dàng trả lời: “Là thế này, em muốn là nữ kỹ sĩ hay là muốn làm hiệp nữ?”

Bối Bối suy nghĩ, quyết định vẫn là không chọn, liền cười ha ha nói: “Tôi cũng không nghĩ là khác nhau, đều không bằng làm nữ thần.”

Hầu Ngôn Thanh hai mắt sáng ngời, chăm chú đánh giá Bối Bối, cuối cùng nắm lấy tay cô nói: “Tốt, làm nữ thần! Tôi cho rằng em rất hợp với một bộ quần áo lụa mỏng phiêu sa, giống như tung bay trong gió, trên đầu sẽ kết hợp thêm dây lụa... Bối Bối, không biết em mặc quần áo cổ trang sẽ như thế nào nhỉ?”

>_<

“Đề tài này để lần sau thảo luận tiếp.” Ti Hà Di nhìn cảnh hai người kia đang nắm tay, ánh mắt lại càng thêm thâm trầm, rồi lại như nghĩ đến cái gì đó, bổ sung thêm: “Nhưng cá nhân tôi thật ra cũng rất muốn nhìn xemLynnnhặc quần áo cổ trang sẽ trông như thế nào...”

Yêu nghiệt đại nhân ánh mắt sáng quắc rất dọa người! Cô có làm sai cái gì đâu...

Bối Bối đang ở thế khó xử, trên trán xuất hiện mấy giọt mồ hôi. Cô tự hỏi một hồi rồi quyết định phá vỡ cục diện bế tắc, cố gắng tự cứu mình.

“Edison, nhóm người mới này anh cảm thấy như thế nào?” Cô hỏi Hác Đức Tiền.

“Cũng được, đặc biệt người tên Ryan là một nhân tài, nhưng mà có một số khả năng không thích hợp.”

“Anh có thể nói cho tôi xem khả năng nào không?”

Hác Đức Tiền có chút do dự.

Bối Bối cười: “Không sao đâu, bởi vì nhóm người mới này vừa mới tốt nghiệp nên còn ở vị trí nhân tài dự trữ, đều là những nhân tài tốt nhất của khóa này. Nếu như anh thấy nơi này không phù hợp, thì nhất định phải an bài thật tốt cho cậu ta. Bộ phận HR chúng tôi có trách nhiệm tìm ra và bồi dưỡng nhân tài, bình thường sẽ không sa thải ai khi mà chưa là nhân viên chính thức.”

Hác Đức Tiền yên tâm gật đầu: “Được. Trở về tôi sẽ nói cho cô.”

Bối Bối lại nhìn qua Vương Hựu Lập cùng Hầu Ngôn Thanh, chậm rãi nói: “Ba vị đều đưa đội làm việc của chính mình đến đi, mặc dù Thánh Du hiện nay cần có thời gian để phân bổ công việc nhất định. Với cả hiện giờ cả đoàn đội cần phải có thời gian sắp xếp công việc, cho nên tôi có ý kiến thế này. Tuần sau mọi nhân viên của “Thánh Du” đều phải tham gia tiến hành mở rộng huấn luyện nâng cao. Các vị có ý kiến gì không?”

“Mở rộng à? Như vậy không phải sẽ làm người huấn luyện mệt chết sao?”

“Huấn luyện bên ngoài chỉ trong thời gian là một ngày, còn lại hai ngày sẽ là ra ngoài du ngoạn và thực hành, tận lực làm cho mọi người cảm giác đây không phải gọi là huấn luyện. Hơn nữa ở thành phố H có một danh lam thắng cảnh cũng rất đẹp, chúng ta cũng có thể tới đó quan sát và tìm hiểu.” Bối Bối giấu điểm thanh sắc giải quyết chương ngại vật trước mắt.

“Tôi thì không thành vấn đề, chỉ cần em đi là được...” Hầu Ngôn Thanh tự nhiên không khác gì bình thường.

-.|||

“Đưa mắt nhìn lại đều là một màu xanh, không có gì đẹp hơn bông hoa ở trong mắt...” Hác Đức Tiền buông ra một câu.

Người này.....!

Bối Bối trả lời: “Toàn bộ những người huấn luyện đều đi theo, hơn nữa có thêm hai trợ lý cao cấp, ngoại trừ tôi, dường như còn có 5 đóa hoa đặc sắc hơn. Edison, anh còn có gì không hài lòng với địa phương này không?”

Hác Đức Tiền hôm nay đã ăn tới bát canh vây cá thứ tám, từ từ phun ra hai chữ: “Không có.”

“Mở rộng huấn luyện?” Ti Hà Di mở miệng.

Bối Bối nhìn anh, có chút hoang mang nói: “Đúng vậy, lần mở rộng huấn luyện này không phải tầng 38 đã thông qua rồi sao? Hôm kia tôi đã gửi mail tới văn phòng CEO rồi mà.”

Ti Hà Di không hề lên tiếng, mắt đen thâm trầm, ánh mắt sắc bén đảo qua Chu Ba.

Chu Ba giật mình một cái, trong lòng thâm kêu thảm, đáp lời: “Việc này là một hạng mục ở trong mục huấn luyện Thánh Du, nên theo thường lệ là do tôi cùng Linda xem xét và phê duyệt. Hơn nữa trong thời gian đó vừa lúc...”

“Vừa lúc cái gì?” Ti Hà Di lạnh lùng hỏi.

“Vừa lúc... Vừa lúc sắp có một cuộc hẹn quan trọng!” Chu Ba mạo hiểm nói, lựa chọn từ ngữ cẩn thận tiếp lời: “Buổi chiều thứ tư tuần sau xuất phát, đến tận tối thứ bảy mới trở về.”

Ti Hà Di nhớ lại trong đầu hành trình tuần sau của mình, chậm rãi mở miệng: “Cuộc hẹn đó không quan trọng, đẩy đi.”

Chu Ba nghẹn ngào rơi lệ.

Hợp đồng mấy vạn USD không quan trọng thì cái gì mới là quan trọng?

Không nhìn tới bộ dạng đau khổ của Chu Ba, Ti Hà Di mắt ngọc khẽ đảo qua Bối Bối đang vô cùng kinh ngạc, bạc thần khẽ nhúc nhích: “Tôi là người phụ trách Thánh Du thì làm sao có thể không tham gia mở rộng huấn luyện được?”

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Địa Ngục Sâu Thẳm

Người nắm giữ quyền lực tối cao của tập đoàn Thánh Thế Á Châu buông ra một câu làm cho tầng 38 hỗn loạn một mảnh.

Boss của Thánh thế muốn sửa đổi lại toàn bộ hành trình trong tuần sau, người trong văn phòng CEO đều muốn ngã ngửa.

Về phần hợp đồng quan trọng, Ti Hà Di tất nhiên sẽ trừng phạt đồng chí Chu Ba bằng cách ném cho anh chịu trách nhiệm. Chu Ba nước mắt ngấn nước mắt dài khăn cấp liên hệ với người của công ty bên Mỹ, cũng không thể mặc kệ mà cứ thể ném đi mấy vạn USD được.

Bằng không cuối năm, mọi nhân viên trong công ty không được thưởng phong bì dày dày, anh sẽ bị toàn bộ mọi người từ trên xuống dưới khinh bỉ, ngày càng khinh bỉ, anh sẽ bị tăng 38 hành hạ, càng thêm hành hạ.

Một câu của Yêu nghiệt Boss đại nhân cũng làm cho tăng 36 hỗn loạn một mảnh.

Lúc đầu Bối Bối không ngờ Ti Hà Di cũng tham gia mở rộng huấn luyện.

Cô cứ nghĩ là, làm một CEO đại nhân của tập đoàn thì còn bận rộn hơn cả người lãnh đạo của một quốc gia, làm sao có thể có thời gian rảnh mà tham gia đoàn đội huấn luyện nhỏ bé của cấp dưới chứ?

>_<

Cô sai lầm rồi..... Trăm ngàn lần cũng đừng đi đoán tâm tư của yêu nghiệt đại nhân, đoán tới đoán lui cũng không thể đoán trúng được.

Cho nên, chỉ có thể trong thời gian ngắn ngủi còn lại mà điên cuồng tiến hành sửa đổi các loại công tác chuẩn bị.

Đem khoản luyện tập thể lực, mở rộng huấn luyện trên cao cắt bỏ, cố làm sao chỉ để lại một hạng mục mở rộng dự án, huấn luyện viên cũng phải lựa chọn lại.

Dự kiến ban đầu là đăng ký phòng ở khách sạn, giờ phải đổi lại thành biệt thự ở khu nghỉ mát cao cấp, vệ sinh, y tế cũng phải chú ý hơn.

Ban đầu định đi xe bus du lịch thông thường, bây giờ phải nâng cấp lên thành xe bus du lịch sang trọng, khảo sát đi khảo sát lại những con đường sẽ đi qua, kiểm tra đi kiểm tra lại kinh nghiệm lái xe của tài xế.

Kể cả những bữa ăn, tất cả đều phải nâng cấp thêm ba bậc, dinh dưỡng và hương vị luôn phải đảm bảo ở mức tốt nhất.

.....

.....

Vốn định là mang đoàn đội đi mở rộng huấn luyện, huấn luyện viên sẽ kiêm luôn công tác chăm sóc sức khỏe, nhưng mà Bối Bối vẫn lo lắng, tạm thời cô phải tìm thêm một bác sĩ có giấy phép đi kèm.

Hay nói đùa là, trong lần đi mở rộng huấn luyện này nếu CEO đại nhân gặp phải vấn đề gì, cô – Biện Bối Bối không có khả năng bồi thường đâu nha.

Về phần gia tăng ngân sách cho việc huấn luyện, cô đã gửi ngay bản kế hoạch dự toán cho tăng 38, ngay lập tức, phòng Tài Chính đã chuyển hóa đơn đồ xuống cho tăng 36

Học một câu nói của Vương Hựu Lập: “Tiền thì việc gì phải tính toán. Thánh Thể chúng ta như vậy mà phải thiếu tiền huấn luyện trả cho cô sao?”

Dưới áp lực, thật sự có thể phát huy tiềm năng của con người.

Ở trong tình huống, quân địch áp bức tinh thần, Bối Bối phát huy siêu năng lượng, không chỉ có thay đến hai trợ lý xinh đẹp ở Thánh Du, đồng thời còn cầm roi thúc giục ba thuộc hạ nhanh chóng hoàn thành lượng công việc quá tải...

Vào thứ ba, sau n lần xác nhận lại lịch làm việc của hành trình, chi tiết đến không thể chi tiết hơn, không thể bắt bẻ được gì. Rốt cuộc có thể xác định là đã rất hoàn hảo.

Nhưng kiểu gì thì kiểu, ban đêm cô vẫn bị mất ngủ.

“Trời ơi... Sếp Bối, tối qua chắc là không ngủ ngon rồi, làm sao bây giờ? Đôi mắt thâm quầng giống như gấu trúc nha.” Kéo vali hành lý, Tiểu Đại sợ sệt quay đầu nói với đồng nghiệp, sợ tới mức lòng bàn tay toát cả mồ hôi.

“Ừm...” Tiền Trinh cũng một dạng với Tiểu Đại, nhưng nhanh chóng gượng tay bịt miệng Tiểu Đại lại, thấp giọng nhắc nhở: “Không muốn sống nữa sao? Cậu không thấy thần sắc sếp Bối nhìn đã thấy khiếp rồi hở? Tám phần là bởi vì Boss đại nhân muốn đi cùng, cho nên tối qua lo lắng ngủ không được...”

“Tớ thấy sếp Bối không phải chỉ ở văn phòng đợi điện thoại là được rồi hay sao? Thật là nhiều việc làm chúng ta muốn chết ngắt mất thôi...” Tiểu Đại nhức đầu, ngáp một cái, đáng lẽ chiều thứ Tư mới xuất phát lại bị đổi thành buổi sáng xuất phát, các cô là nhân viên quản lý huấn luyện nên phải dậy sớm trước một tiếng, sáng sớm bây giờ đã phải tới tập trung.

Một bên Tiểu Tôn cảm các tờ lịch hành trình cùng danh sách toàn bộ nhân viên đợt huấn luyện này giờ lên xoa xoa gáy, nghiêm túc nói: “Ai nói sếp Bối chỉ đứng ở văn phòng?” Quản lý của “Hoa Mỹ” vừa mới gọi điện cho tớ, nói là thứ bảy này sếp Bối sẽ tự mình đi thị sát từng biệt thự, từng gian phòng à. Nếu như phát hiện ra vấn đề hoặc chi tiết gì không thích hợp phải tiến hành xử lý ngay lập tức! Nghe nói sau khi kết thúc, cô ấy lại phải kiểm tra nơi khảo sát.”

$\varepsilon(\overline{\square})3\|$

Biệt thự “Hoa Mỹ” là phạm vi do Tiểu Tôn phụ trách, mà nơi khóa sát lại chính là phạm vi chính mình phụ trách, Tiểu Đại há hốc miệng hỏi: “Alice à, ý của cậu nghĩa là, sếp Bối lợi dụng ngày cuối tuần để đến thành phố H, kiểm tra lại những gì hai ta đã chuẩn bị một lần nữa?”

“Sai! Không chỉ kiểm tra hai chúng ta, mà là sếp Bối đều tự mình kiểm tra lại công việc chuẩn bị của tất cả mọi người! Bao gồm cả hai người mới tới nha..... Chờ hoạt động lần này kết thúc, cô ấy sẽ tổng kết hạng mục huấn luyện nữa đó.” Tiền Trinh bổ sung, đem hai trợ lý mới tới cũng kéo vào vòng nhỏ hẹp.

“.....”

“Tiểu Tôn sờ sờ đầu Tiểu Đại còn đang kinh ngạc, lấy một loại ma cũ chỉ dạy cho ma mới : “Đừng nhìn sếp Bối bình thường dễ tính cười nói vui vẻ mà chủ quan, cô ấy ngầm đánh giá năng lực và trình độ của mỗi người chúng ta đó nha. Ở thời điểm thích hợp sẽ nói ra những điều cần phải cải thiện của chúng ta, hơn nữa dựa theo năng lực của mỗi người mà phân công nhiệm vụ công tác phù hợp. Xảy ra sai lầm gì hoặc là chưa tiến bộ, cô ấy sẽ gặp riêng từng người nói chuyện nha... Năng lực của sếp Bối siêu phàm như thế nào cậu còn không thể tưởng tượng được đâu, cho nên cô ấy mới là sếp a! Nhưng sếp Bối cũng sẽ đề bạt và giúp đỡ chúng ta khi nói chuyện với cấp trên, có thể được làm nhân viên của sếp Bối, các cậu đều phải cảm thấy vô cùng vinh hạnh, phải vô cùng cố gắng. Có biết không?”

Hai trợ lý mới tới sùng bái nhìn Tiểu Tôn tỷ tỷ, mãnh liệt gật đầu.

Tiểu Đại lại nước mắt ngắn nước mắt dài, khuôn mặt khả ái nhỏ nhắn có thêm một tầng sương mù, cảm động nghẹn ngào nói: “Sếp...Sếp Bối... thật sự là thiên tài nha.”

ToT

Hờ... Trên mặt cô có cái gì sao?

Nhìn năm cô gái đang dùng ánh mắt sánh ngời nhìn chăm chăm vào mình, Bối Bối không tự giác sờ sờ hai má, sau đó nhìn vào gương ô tô phía trước soi lại mình.

Vừa nhìn vào đã nhảy dựng lên. Bởi vì là đi mở rộng huấn luyện nên cô đeo kính sát trùng, nhưng mà xung quanh hai mắt là một quãng thâm đen choáng váng. Rất khủng bố nha!

Mở túi hành lý lấy ra cái kính mắt màu trà, cô tháo ra một hơi. Đeo cái này vào sẽ không làm người ta chú ý.

Thời gian tập trung đang tới gần, mọi người cũng bắt đầu có mặt. Ai ai cũng bỏ đi trang phục công sở hằng ngày, thay vào đó là những bộ quần áo thoải mái, phù hợp để vận động.

Đoàn Huy mặc một thân áo màu trắng, ánh mặt trời chiếu vào người cậu ta toát ra một vàng sáng chói. Cậu ta vừa nhìn thấy Bối Bối đã cười thật tươi, ánh mắt tươi sáng đến cực điểm.

Ba giám đốc của Thánh Du cũng đã có mặt, bọn họ ăn mặc có vẻ hơi truyền thống một chút, một bộ quần áo thể thao màu xám rất sang trọng.

Cách thời gian xuất phát ngày càng gần, Bối Bối càng ngày càng kích động.

Tốt nhất Ti Hà Di bỗng dưng có việc, không thể đến được. Nếu vậy thực sự rất cảm ơn trời đất.

Bối Bối không ngừng nguyên rủa.

Đáng tiếc! Chỉ còn 3 phút nữa là đến tám giờ, một chiếc ô tô Jaguar sang trọng màu đen dừng ở bên lề đường, Chu Ba mở cửa xe bước xuống trước, sau đó mở cửa xe cho ai kia bước ra.

Đầu tiên là một đôi chân dài nhấc ra khỏi cửa xe, chân mang giày thể thao màu đen. Tiếp theo Ti Hà Di bước ra xe, hai tay khoanh trước ngực nhìn bốn phía xung quanh, tầm mắt sâu kín cuối cùng dừng lại ở Bối Bối cũng một thân trang phục màu đen, khóe miệng căn bản nhìn không ra hơi hơi nhếch lên.

Lần đầu tiên thấy CEO không mặc vest, con mắt của mọi người cơ hồ rớt ra ngoài. Bối Bối nghe được có tiếng than ghen tỵ của một nam sinh, liếc mắt nhìn hai trợ lý mới đến ý loạn tình mê, còn nhìn thấy có người giơ máy ảnh lên chụp....

Không có biện pháp, Yêu nghiệt chính là yêu nghiệt. Bối Bối không thể không thừa nhận thật là đẹp đến ngây người.

$\neg(\overline{\quad})\neg$

“Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ rồi. Tôi trở về đây.” Chu Ba lấy một chiếc túi du lịch từ cốp xe ra đưa cho cô.

Bối Bối thuận tay tiếp nhận, kinh ngạc hỏi: “Anh không đi sao?”

Không thể nào?! Chu Ba là trợ lý đặc biệt của CEO, có thể thay mặt giải quyết bất cứ chuyện gì. Anh ta không đi, ai sẽ phải đến hầu hạ yêu nghiệt đại

nhân đây?

“Ừ. Tôi còn phải xử lý hợp đồng với công ty bên Mỹ. Vincent giao lại cho cô đó...” Chu Ba hướng cô khoát tay, lại hướng về phía ba giám đốc của Thánh Du phất phất tay, sau đó mở cửa xe, lái xe Jaguar rời đi.

Thế còn chiếc xe phía sau cô đây thì sẽ phải xử lý như thế nào? Ai là người chịu trách nhiệm lái xe đây...

Ý Chu Ba chẳng lẽ là cô sẽ phải hầu hạ đại yêu nghiệt đây hả?!

orz

Tì Hà Di đi tới bên người Bối Bối, cầm lấy túi du lịch của mình, ở bên tai cô nói: “Mọi người đến đông đủ chưa?”

Bối Bối gật đầu.

Đôi mắt ngọc của anh đảo qua cái kính râm của cô, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Xuất phát.”

ㄣ(▽) ㄣ

Xe xuất phát thật sự bình yên, lúc giữa trưa thì đã đến thành phố H.

Mọi người tới một khách sạn nổi danh ăn bữa trưa, sau đó liền đi về phía ngoại ô thành phố – danh lam thắng cảnh nổi tiếng – cũng chính là địa điểm mở rộng huấn luyện lần này – Long Tinh Sơn.

Làng du lịch Hoa Mỹ ngay tại Long Tinh Sơn, không xa lắm, do đó ngay ngày hôm sau, mở rộng huấn luyện đã có thể bắt đầu.

Chuẩn bị tất cả xong xuôi, Bối Bối cùng các trợ lý an bài chỗ nghỉ ngơi cho mọi người.

Biệt thự thứ nhất có tám gian phòng, yêu nghiệt đại nhân cùng ba vị giám đốc của Thánh Du chiếm cứ mỗi người một phòng, Tiểu Tôn và Tiểu Trình cùng một người trợ lý mới đến cùng một phòng, Tiểu Đại cùng Bối Bối một phòng, hơn nữa cũng đã chuẩn bị cho Chu Ba một phòng, do đó vừa đủ phòng.

Những người khác đều chia ra hai người một phòng, tận lực thu xếp ổn thỏa cho tất cả các nhân viên, còn đâu để ngày mai an bài nốt. Sau đó giải tán.

“Q cơ, không theo!” Chẳng trai đeo kính đánh ra một quân bài, kính mắt lóe sáng.

“Khi thật, bài như vậy mà cũng không theo?! Bài của cậu có những con gì thế ?Aaron, cậu có bao nhiêu điểm?” Chẳng trai mập mạp thua, đưa tay với lấy, há hốc mồm.....

Bài của cậu ta quá hoàn hảo, có đầy đủ cả bốn chất, thực sự có thể không theo.

Chàng trai mập mạp chỉ sang chàng trai có vóc dáng nhỏ bé, hấn nghẹn hống nhìn trân trối hét lên: “Không chơi nữa, các cậu đều có A, chúng tớ ngay cả 2 cũng không có..... Rất nhàm chán!”

“Levi, Marvin, 2 người cùng một phe, bốn mắt với Ken cùng một phe, các cậu làm sao có khả năng thắng được?!” Đoạn Huy từ phòng tắm đi ra, khăn tắm quấn quanh eo, trên tay đang cầm khăn lau khô tóc, cười nhạo hai người không biết: “Bốn mắt có trí nhớ rất tốt, ai đánh quân nào cậu ta cũng có thể nhớ rõ, cậu ta cùng Ken lúc trước chính là sát thủ vô địch chơi bài của đại học J đó.”

“.....”

“Hào hán không đề cập tới những năm đó a!” Ken cười cười: “Không đánh bài thì chúng ta làm gì bây giờ?! Con gái đều được ở lại biệt thự, nơi đó có bốn vị sếp tổng, còn có một vị diệt tuyệt sư thái!”

“Đúng vậy, đêm dài không thể ngủ yên giấc.....”

Chàng trai mập mạp Levi thần bí lấy ra một đĩa CD, cười gian nói: “Không thể ngủ yên giấc, có thể xem CD!”

CD vừa được nhét vào đầu đĩa, ba người mắt sáng ngời, trong lòng không nhịn được hắc hắc cười thầm, chỉ chốc ở màn hình LCD hiện ra hình ảnh, trong phòng quanh quẩn tiếng của người phụ nữ mềm mại đáng yêu rên rỉ.....

Bốn người chăm chăm ở màn hình phía trước nhìn xem mùi ngon, còn bình phẩm từ đầu đến chân.

“Không sai không sai, gương mặt mới, nhưng mà không xinh đẹp bằng Tiểu Lan Lan.”

“Đã phát hành 212 bộ, không ai có thể phá vỡ kỷ lục!”

“Ồ..... Nhìn xem tớ nghĩ muốn thủ dâm!”

“Như vậy mà đã muốn?! Tớ còn có CD của Vũ Đăng Lan, cẩn thận một hồi tỉnh tẩn nhân vong.....”

“Vũ Đằng Lan là ai?” (ai muốn biết Vũ Đằng Lan là ai thì lên Baidu và search 武藤兰 =,.=)

Bốn đầu nhất trí nhìn về phía Đoạn Huy vừa đặt ra câu hỏi, Levi rống lên như quỷ kêu: “Tiểu Lan Lan là ai?! Cậu hỏi tớ cô ấy là ai?!”

Marvin cũng khinh bỉ nói: “Hóa ra cậu ta ngay cả Tiểu Lan Lan cũng không biết là ai sao?!”

Đoạn Huy bị khinh bỉ tức giận hỏi: “Không biết thì làm sao?!”

“Cuộc đời chưa bao giờ xem qua Vũ Đằng Lan, chứng tỏ là chưa từng xem phim A. Ryan, cậu là đàn ông sao?!” (phim A = phim Adult = phim người lớn)

Bốn mắt Aaron thay Đoạn Huy giải thích: “Không phải cậu ta chưa từng xem qua phim A, trước kia ở đại học J, khi cậu ta vui vẻ mới thuận mắt xem một hồi, thế nên diễn viên là ai cậu ta cũng không biết!”

Levi khiếp sợ nói: “Hóa ra vẫn còn có người ngây thơ như vậy, Ryan, không phải cậu vẫn là xử nam đấy chứ?” (xử nam = trai tân)

Khuôn mặt tuần tú của Đoạn Huy nhất thời đỏ tươi như hoa, hướng tới Levi rống to: “Cậu mới TM xử nam!” Nói xong, mặc quần áo, mở cửa đi ra ngoài. .... (TM: mẹ nó)

Phản ứng này. .... Còn nói chính mình không phải xử nam. ....

Levi nhìn Aaron cười cười: “Không cần phản ứng lớn như vậy đi?! Chẳng lẽ “súng” của cậu ta chưa bao giờ “lên đạn”?!”

“Cậu ta có, có đôi khi còn rất mãnh liệt, tớ còn thấy được giường của cậu ta rung rất mạnh. ....” Aaron thay bạn tốt của mình giải thích, tìm lại chút mặt mũi.

Levi càng cảm thấy buồn cười: “Ngay cả Tiểu Lan Lan cũng không biết, cậu ta lấy ai để tượng tưởng khiến cho “súng lên đạn”?! ....”

Aaron cúi đầu, kính mắt lóe sáng, cậu ta chậm rãi trả lời:

“Sao lại không có? Cậu ta chỉ biết ảo tưởng một người. ....”

***

Bối Bối mở cửa ra, liền nhìn thấy Đoạn Huy mặc quần bò với áo phông, hai tay đút túi tựa vào cửa, tóc còn ướt sũng.

“Sao cậu lại tới đây? Có việc sao?”

“Muốn nói chuyện phiếm với cô, cho nên chạy đến đây. ....” Đoạn Huy nhún vai, ánh mắt phát ra ánh lửa.

— —
—

Đứa nhỏ này thật sự là rất ngây thơ, muốn nói chuyện phiếm liền trực tiếp đến gõ cửa, mặc kệ có ảnh hưởng hay không ảnh hưởng đến ai. ....

Bối Bối quay đầu nhìn cửa phòng tắm đang được đóng chặt, Tiểu Đại đang tắm rửa, nếu cô ấy đi ra và bắt gặp, quả thật không biết phải giải thích ra sao.

Cô nghĩ nghĩ, sau đó kéo Đoạn Huy đi đến vườn hoa. ....

Làng du lịch “Hoa Mỹ” là khu nghỉ mát cao cấp dành cho khách hàng, các loại phương tiện đều rất tốt, ngay cả hoa viên cũng có cây cầu bắc ngang qua sông, dưới ánh trăng cảnh sắc thật tuyệt vời.

Hai người đi bộ đến một chòi nghỉ mát ở vườn hoa, Bối Bối đặt mông ngồi trên ghế băng “Đã đi như vậy được một đoạn đường, dọc theo đường đi cậu cũng không nói chuyện, rốt cuộc cậu muốn nói chuyện gì với tôi?”

Mây mờ che khuất ánh trăng, chiếu đến váy trắng làm cô trở nên thuần khiết, tóc dài không được thả tung, mà là buộc lại hất về phía trước ngực.

Nhịp tim của Đoạn Huy đập nhanh hơn, lặng lẽ tiến đến gần Bối Bối, cố lấy dũng khí từ hàm răng hé ra câu hỏi:

“Cái kia. .... Lần đó, lần đó cô có cảm giác gì?”

“Cái gì cảm giác?” Bối Bối nghi hoặc, nhìn hắn.

“Chính là lần đó!”

Ách. ....

Nhìn “tiểu xanh miết” ánh mắt bối rối, mặt đỏ như máu, Bối Bối rốt cục hiểu được “Lần đó” có ý tứ là gì!

Nhất thời trên mặt cũng nóng lên, đứa nhỏ này sao lại muốn hỏi vấn đề như vậy?!

==

Cô có chút mất tự nhiên, nhưng vẫn trả lời chân thật: “Không nhớ rõ !”

Nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của cậu ta, cô mau chóng bổ sung: “Thật là không nhớ rõ , tôi uống quá say !”

“Ra vậy.....” Đoạn Huy thì thào.

Tại sao tự nhiên cậu ta lại hỏi vấn đề rắc rối này, hơn nữa không phải cậu ta mới là người rõ ràng nhất sao?

Nàng có chút tức giận, đỏ mặt nói: “Không phải là cậu mang tôi ra khỏi quán bar sao?! Tôi say tới mức ngay cả hình dáng của cậu cũng chưa thấy rõ, như thế nào còn có khả năng biết có cảm giác gì! Điều này cậu phải hỏi chính mình chứ!”

Đoạn Huy do dự, khuôn mặt từ xanh chuyển thành trắng, cuối cùng trả lời: “Tôi, tôi không biết.....”

<(^ ^)> Nổi giận !

Bối Bối nhìn xuống ý tưởng muốn bùng nổ, lạnh lùng nói: “Cậu gọi tôi đi ra chỉ để nói chuyện về cảm giác của tình một đêm?!”

Đoạn Huy tựa vào chiếc bàn đá bên cạnh người cô, cô ngửa đầu nhìn hán, từ trên cao nhìn xuống, vừa mới có thể nhìn thấy thấp thoáng ngực của cô.

Tím hán đập nhanh hơn, hình ảnh ở màn hình lúc trước hiện ra trước mắt, nhất thời máu lên não, hán nghiêng người ôm lấy cô, gào nhẹ nói: “Làm lại một lần nữa được không?”

Bị nhốt ở trong lồng ngực của cậu ta, mùi sữa tắm cùng với hơi thở nam tính trộn lẫn vào nhau, Bối Bối bị dọa, không phản ứng gì hỏi lại: “Cái gì làm lại một lần?”

Khuôn mặt tuần tú như ánh nắng mặt trời của Đoạn Huy dưới ánh trăng lóe sương mù sáng bóng, cậu ta tiến đến trước mặt cô gần từng chữ một, rất rõ ràng nói:

“Sau khi kết thúc huấn luyện, tôi muốn cùng cô làm!”

(□ □)!!

“Việc này không thể dùng sức mạnh để cưỡng bức phụ nữ nha!” Có một bóng người đi ra từ đằng sau chòi nghỉ mát.

Ánh mắt của Đoạn Huy chợt lóe lên, càng ôm chặt lấy Bối Bối, trả lời lại một cách mỉa mai: “Ồ sau lưng nghe lên không phải là một quân tử!”

Bối Bối đẩy ra khỏi ôm ấp của cậu ta, đứng lên, nhìn thấy Hầu Ngôn Thanh ở gần chòi nghỉ mát.

(□ □)!!

“Chúng tôi không nghe lên!” Lại có một thanh âm ở trong chòi nghỉ mát vang lên, có một người đi ra.

Bối Bối ngẩng đầu, mây bay chậm rãi tiêu tán, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt của người nọ, tạo ra một mảnh yêu quang, mê hoặc lòng người, con người đen như ngọc nhìn sâu vào đôi mắt của cô, đôi môi xinh đẹp khẽ nhếch, chậm rãi phun ra một câu:

“Lúc hai người tán gẫu thân mật, sao lại không nhìn xem cảnh vật chung quanh?!”

Yêu..... Yêu nghiệt đại nhân.....

Toàn bộ đất ở dưới chân của cô vỡ vụn, mà Bối Bối lại hy vọng lúc này có thể rơi xuống địa ngục sâu thẳm, cô cũng không cần bò lại đến đây.....

TT—TT

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Yêu Nghiệt Đại Nhân Bị Thương

Tì Hà Di đi ra từ sau chòi nhĩ mát, ánh mắt lạnh lẽo, không nói câu gì, khiến cho không khí đều bị đông lạnh.

Hầu Ngôn Thanh thấy phản ứng mãnh liệt của hắn không tránh khỏi suy nghĩ...

Vincent sinh ra trong gia đình giàu có, từ nhỏ đã thừa nhận nền giáo dục yêu cầu lễ nghi trầm ổn, cẩn trọng, không được phép vội vàng, dễ bị xao động mà làm hỏng việc..., cho nên bọn họ luôn phải tự mình khắc chế. Mặc dù, hoàn cảnh ở nước Mỹ tương đối tự do, thoải mái, nhưng cũng chưa từng thấy hắn bộc lộ cảm xúc như vậy.

Tuy rằng cuộc nói chuyện của Lynn và Ryan có vẻ khác thường, nhưng đây là chuyện riêng, nhất là người tiếp nhận nền giáo dục Mỹ tôn trọng tự do cá nhân như bọn họ lại càng không thích xen vào những chuyện thế này.

Lại nói, hắn mới là người theo đuổi Bối Bối còn chưa có tức giận, Vincent vì sao lại có phản ứng như vậy?

Một chút cũng không thể hiểu được...

Thượng đế nói, dục vọng khiến cho vạn vật diệt vong. Đầu tiên chính là làm cho con người trở nên điên cuồng!

Chỉ là một vị ‘quản lý huấn luyện’ nho nhỏ, nhưng mỗi lần gặp chuyện đều bị lãnh đạo trực tiếp bắt được. Chuyện này thực không hề bình thường, rất không hay ho.

Chưa kể đang trong thời gian mở rộng huấn luyện, lại đi bàn về việc ‘vận động’ riêng tư.

Hiện tại Bối Bối tin tưởng, xã hội rất tàn khốc, nhân sinh tràn ngập ưu thương...

Bối Bối lâm vào trạng thái hỗn loạn, nhưng vẫn cố giữ đầu óc tỉnh táo, nhìn yêu nghiệt đại nhân lấp bắp nói: “Xin... xin cho tôi một... một cơ hội giải thích...”

“Lynn, em không cần phải giải thích...” Hầu Ngôn Thanh nhìn Bối Bối cả người phát run, có chút không đành lòng.

“Em đi theo tôi!” Tì Hà Di đánh gãy lời hắn, bước nhanh về phía biệt thự.

Xem ra còn có cơ hội, cô thở phào một hơi, quay người lạnh lùng nhìn Đoàn Huy: “Cậu, hiện tại, lập tức trở về phòng ngủ cho tôi...”

Đoàn Huy vội vàng giữ tay áo nàng: “Tôi...”

Cô không nói, hung hăng trừng mắt nhìn cậu ta, ánh mắt sắc bén dọa cậu ta phải buông tay.

Bối Bối hướng Hầu Ngôn Thanh khẽ gật đầu, rồi đuổi theo bước chân của Tì Hà Di, gió nhẹ thổi bay váy dài của cô.

Hầu Ngôn Thanh nhìn người thanh niên bên cạnh mở miệng: “Những lời cậu nói là thật?”

“Không phải chuyện của anh!” Đoàn Huy cảm giận rồi đi.

Hầu Ngôn Thanh nhìn biểu tình ngây ngô của hắn, mặt đỏ tai hồng, tay chân luống cuống, xem rõ hắn là người không có kinh nghiệm hẹn hò với phụ nữ.

Toàn Đô là khu biệt thự sa hoa bậc nhất thành phố S. Như vậy chẳng phải nói đối thủ của hắn cũng là một kẻ không tầm thường hay sao?

Hầu Ngôn Thanh thâm trầm nhìn về phía biệt thự số 1, căn phòng có tán rèm màu đen đèn lóe sáng, ánh mắt lóe ra một đạo hào quang.

Yêu nghiệt đại nhân trực tiếp đi vào phòng trên tầng cao nhất của biệt thự, Bối Bối cũng đi theo phía sau. Hiện tại nàng không lo lắng cái gọi là ‘cô nam quả nữ ở chung một phòng’, quan trọng nhất chính là bảo toàn tính mạng của bản thân.

Hắn mở bình nước khoáng, uống vài ngụm, áp chế cảm xúc bình tĩnh, ánh mắt đen như ngọc khề đào qua cô đang đứng run run cạnh cửa.

“Lười bị mèo cắn sao?! Mau giải thích!”

Bối Bối cảm thấy đây là lỗi của mình, hiện tại là người phụ trách chương trình mở rộng huấn luyện nhưng lại công tư bất phân, dây dưa không rõ với nhân viên công ty. Vô luận thế nào, cô cũng phải ngăn cản Đoàn Huy, ít nhất không thể giải quyết vấn đề giữa hai người họ tại nơi này.

“Vincent, thực xin lỗi! Tôi cũng không ngờ Ryan có thể xúc động như vậy. Đáng lẽ tôi nên xử lý việc tư ở thời gian sở hữu cá nhân, mà không nên đang trong thời gian mở rộng huấn luyện lấy ra thảo luận. Tất cả đều là lỗi của tôi. Sau này tuyệt đối sẽ không phát sinh chuyện như vậy nữa!” Bối Bối cúi đầu nhận lỗi.

Tốt lắm! Cô chẳng những không phủ nhận, mà còn nhận toàn bộ trách nhiệm về mình, cố ý bao che cho tên tiểu tử kia!

Sát khí đã tiêu tán lại một lần nữa ngưng tụ, hần nhủ mảy: “Một người ngay cả đối tượng tình một đêm của mình là ai cũng không nhớ rõ, như vậy tôi có thể tin tưởng lời nói này đó hay sao?!”

Cái gì kêu ‘lời nói có thể giết người’, Bối Bối giờ đã biết...

Chỉ một câu ngắn đã có thể khiến cho toàn thân cô rét run. Tạm thời không nói đến giọng điệu châm chọc, nhưng qua việc tư mà muốn phán đoán năng lực làm việc của cô, nghi ngờ lời hứa của cô, đây tuyệt đối là loại vũ nhục không thể bỏ qua!

Bối Bối sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn ngẩng cao đầu nhìn người đối diện, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt hắn: “Có nhớ rõ đối tượng tình một đêm của mình hay không cũng không ảnh hưởng tới lời hứa của tôi, cũng như hiệu quả làm việc. Tôi cảm thấy tình một đêm là không quan trọng, là chuyện cười, là sai lầm của tôi cũng tốt, tất cả đều là việc riêng của tôi! Tôi chỉ muốn nói, chỉ cần ở công ty, trong thời gian làm việc, Ryan đối với tôi chỉ là một nhân viên bình thường của Thánh Thế!”

Ti Hà Di tay cầm bình nước khoáng, thông thả đi tới trước mặt nàng, dùng ánh mắt từ trên cao trông xuống chăm chú nhìn cô: “Ý của em là, tình một đêm với em mà nói không hề có ý nghĩa gì hết?”

orz... Vì sao muốn hỏi vấn đề này?!

Bối Bối chân như nhũn ra, cảm giác mặt nóng dần lên, tám chín phần là vì yêu nghiệt đại nhân ngày càng tới gần, hơi thở của hắn nồng đậm bao lấy cô: “Đúng vậy, có lẽ ngài sẽ cảm thấy buồn cười, nhưng là không có một đoạn... ách, tình cảm... Tôi cũng không cảm thấy chuyện đó có thể ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi! Còn có, tôi... tôi không muốn thảo luận với ngài vấn đề này!”

Hồ...

Rốt cuộc nói ra, chính là tại sao cô lại cùng yêu nghiệt đại nhân thảo luận chuyện tình một đêm? Rất kì quái!...

***

Tiểu Đại mặc áo ngủ Teddy ngồi trên giường chải đầu, vẻ mặt mờ mịt nhìn Bối Bối từ ngoài cửa đi vào: “Sếp Bối, cô vừa đi đâu về? Lúc tôi đang tắm nghe thấy tiếng người gõ cửa có phải hay không?”

Yêu nghiệt chính là yêu nghiệt a! Sau khi cùng cô nói chuyện tình một đêm xong lại dùng ánh mắt đắm chiều suy nghĩ nhìn cô, khiến cho toàn thân cô muốn biến thành hơi nước, rồi mới thản nhiên nói: “Nghỉ ngơi sớm một chút!”

Cô, thực sự không đoán được tâm tư của hắn...

Bối Bối thân mở hình chữ ‘đại’ (大) ngã xuống giường, vô lực nhìn Tiểu Đại nói: “Sân bãi để ngày mai vận động đã chuẩn bị tốt rồi chứ?!”

Tiểu Đại vung lược: “Buổi chiều vừa xác nhận lại một lần nữa, đều đã tốt cả rồi!”

Bối Bối nghĩ nghĩ, khề thờ dài nói: “Phụ trách sân vận động đó là người rất qua loa, hy vọng ngày mai không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!”

“Đúng, đúng...” Tiểu Đại hưng chí bừng bừng nói: “Xảy ra chuyện gì tôi sẽ vẽ mấy cái vòng tròn nguyên rửa cả nhà bọn họ!”

“.....”

Bối Bối ㄟ, bên người cô còn có người bình thường sao?!

‘Tường tốt nghiệp’ là hạng mục vận động khó khăn nhất trong chương trình mở rộng huấn luyện, nguyên bản chính là bài huấn luyện hợp lực vượt qua bức tường cao 4m để chạy trốn trong chiến tranh Thế giới thứ hai.

Hạng mục này chủ yếu lấy đoàn kết là quan trọng nhất, yêu cầu tất cả các thành viên trong vòng một khoảng thời gian ngắn vượt qua bức tường cao 4m mà không dùng bất cứ vật dụng gì.

Công ty chuyên tổ chức mở rộng huấn luyện thường đẩy hạng mục này xuống cuối cùng, nên mới gọi là ‘tường tốt nghiệp’.

Một số hạng mục huấn luyện nguy hiểm đã bị Bối Bối cắt bỏ, nhưng mà hạng mục ‘tường tốt nghiệp’ kinh điển này không thể loại bỏ. Cho nên hiện tại đã gây ảnh hưởng rất lớn, dưới chân tường là ba vị giám đốc tối cao của những nhân viên ở đây.

Mới đầu tất cả mọi người đều không dám tiến lên. Vương Hựu Lập tức giận chửi to: “Tiểu tử các cậu bình thường không phải vẫn la hét muốn trèo đầu cười cổ lên đầu tôi hay sao?! Hiện tại cho các cậu cơ hội, các cậu lại không dám! Đều là một lũ đàn bà...”

Mọi người >_<

Hầu Ngôn Thanh mỉm cười: “Tôi trên tường ngắm cảnh quả là tuyệt nha...”

Mọi người >_<

Hắc Đức Tiền chân đá đá tường cao, quay đầu thần nhiên cười: “Quý khách mau tới thôi, đừng để cho ta chờ đợi...”

Mọi người rét lạnh...

Lúc này ngoài tường tượng, Tỉ Hà Di lại đi về phía ba người họ cùng gia nhập đội ngũ, tiện đà dẫm lên Hầu Ngôn Thanh bám vào tường, xoay người mỉm cười: “Đến đây, chúng ta bốn người đưa các người lên trên.”

Mọi người cảm động rơi nước mắt, nhất thời không khí sôi trào, không hẹn mà cùng tiến lên, nhanh chóng đạp bốn người xuống dưới chân.

Đoàn Huy là người đầu tiên vượt lên tường, khiến cho đám người vui mừng hoan hô, sau đó vài nam thanh niên cường tráng cũng theo sau, bắt đầu từ trên đưa tay xuống kéo người khác lên.

Mấy nữ sinh cũng không thua kém, đều được đàn ông bọn họ che chở mà trèo lên tường.

Bối Bối nước mắt chảy thành thác...

Cô không phải cảm động tới khóc, mà nhìn thấy yêu nghiệt đại nhân và Hầu Ngôn Thanh ở phía dưới, bà vai đều bị người khác dẫm nát, mấy người vừa rồi nhìn qua trọng lực không nhẹ, đều là đàn ông trưởng thành cao lớn, thô kệch.

Cô chạy tới bên bọn hắn, nhìn Tỉ Hà Di trán đã dẫm mồ hôi, quần áo thể thao cũng ướt báms dính vào người, trên vai còn có rất nhiều dấu chân.

Thảm! Phải biết rằng tầng 38 tuyệt đối không tha cho cô!!

“Anh không sao chứ?! Còn chịu đựng được không?” Bối Bối lo lắng hỏi.

Tỉ Hà Di nhìn cô khăn trương tới mức muốn khóc, ánh mắt ánh tia cười, thở hắt hắt nói nhỏ bên tai: “* bối, đi lên!”

Cô không nghe rõ hắn nói gì, đại khái là gọi tên cô – Bối Bối đi, ánh mắt của hắn mang ý tứ chính là bảo cô trèo lên vai hay sao?

Cô... cô không dám a...

— —

“Sếp Bối, mau lên a...”

“Sếp Bối, nhìn thời gian...”

“Sếp Bối...”

Mấy cô gái ở trên đã kích động đến mức quên hoàn cảnh xung quanh, không ngừng hô to một câu ‘Sếp Bối’, hai câu ‘Sếp Bối’ gọi Bối Bối.

Đoàn Huy nửa thân trên đu xuống, vươn tay cho cô, gọi: “Bối Bối, trèo lên, tôi kéo cô!”

Nhìn những người khác đều đã vượt lên trên tường, Bối Bối biết mình là con gái không thể là người lên cuối cùng, chỉ có thể nhìn Tỉ Hà Di và Hầu Ngôn Thanh nói: “Đắc tội.”

Dưới sự trợ giúp của một thanh niên khác, cô dẫm lên đùi Hầu Ngôn Thanh, nửa người trên được Tỉ Hà Di đỡ trên vai, khoảng cách gương mặt cơ hồ chạm đến hắn, mùi hương nam tính của hắn lấp đầy trong mũi cả cô.

Tỉ Hà Di ánh mắt đen ánh lên tia trêu chọc, thở hắt hắt chế nhạo: “Em cũng không nhẹ.”

>_<

Bối Bối hai tay bám chặt, từ người của hắn thoát ra, dẫm vào tầng tiếp theo của cầu thang người, ngay sau đó đu mình, đưa tay cho Đoàn Huy kéo lên. Hắn chặt chẽ nắm tay cô, dùng lực kéo cô đứng vững ở bên cạnh.

Mấy cô gái kiểm không được xúc động bật khóc, đều xông lên ôm lấy Bối Bối, vừa khóc vừa la vui mừng...

Đang lúc Bối Bối cũng vui mừng hốc mắt đỏ ửng, dưới chân tường lại nghe một tiếng kinh hô, cô khăn trương nhìn xuống, trong phút chốc sắc mặt trắng bệch.

Tầng cầu thang người thứ hai vì không trụ được lung lay, có người sắp ngã xuống mà ngay bên dưới là Tỉ Hà Di, những người vươn tay ra muốn đỡ tay đầy mồ hôi trơn trượt, muốn kéo lại cũng không kịp.

Hắn không kịp thời phản ứng, rơi xuống thật mạnh, vai phải chạm đất rồi lại nhanh chóng đứng lên, lại một lần nữa bước đến tường, được mọi người kéo lên.

Sau đó mọi người không nhận được hò reo.

Thời điểm tất cả mọi người đã đứng trên tường đá, những tiếng vỗ tay không ngớt vang lên, vì có CEO cùng ba bị giám đốc của Thánh Du làm bàn đạp, vì có những người bạn đồng tâm hiệp lực hai tay giờ cao ủng hộ lẫn nhau, vì có như vậy thành công mà cảm động rơi nước mắt.

Có lẽ đây chính là bài học ‘tuồng tốt nghiệp’, khiến cho toàn bộ mọi người phát huy hết khả năng của mình, hiểu rõ lẫn nhau mà phân công công việc hợp lý, không ngừng đổi mới, rõ ràng cảm nhận được lòng kính nể của mỗi người cùng sự hy sinh của bản thân.

Tất cả mọi người đều rơi nước mắt...

Bởi vì ở thời khắc này, mỗi người đều thấy được ở đồng nghiệp của mình đức tính riêng: thiện lương, ương ngạnh, cầu tiến, cầu thắng, uy dũng, nhiệt huyết...

Hầu Ngôn Thanh nhận lấy những cái ôm đầy ấm áp của nhân viên, ánh mắt không quên theo dõi Ti Hà Di, trên mặt hẳn đều đã ướt đầm mồ hôi nhưng ánh mắt vẫn hết sức bình tĩnh.

Chẳng lẽ thanh âm “Bảo bối” vừa rồi chính hẳn đã nghe lầm?!

...

Yêu nghiệt đại nhân vì sao lại ra nhiều mồ hôi như vậy?

Bối Bối bây giờ trần ngập căng thẳng, cô nhẹ nhàng tiến tới liền bị Ti Hà Di dùng tay trái ôm gọn eo nhỏ, hơi thở ấm áp phả vào trên tai: “Chút nữa tuyên bố nghỉ ngơi, hai người chúng ta trở về biệt thự!”

(□□)

Hai người trở về làm gì chứ?!

Khóe miệng của hẳn nhếch lên, giống như nghĩ đến cái gì, áp chế tươi cười nói: “Trong đầu nghĩ cái gì vậy?! Gọi đội y tế tới, vai phải của tôi đau muốn chết...”

(□□)!!

Cô kinh hãi nhìn gương mặt tuần mĩ hiện tại dính đầy mồ hôi của hẳn, nước mắt nhất thời dâng lên muốn rơi thẳng xuống...

Đội y tế tưởng có người sắp chết, chạy thực mạng tới biệt thự, vừa thấy người bị thương mới biết chẳng qua chỉ là bị bầm tím một chút.

“Bác sĩ Đinh, có nghiêm trọng hay không?! Có cần phải đi bệnh viện hay không?” Bối Bối nước mắt lưng tròng, khăn trương hỏi.

“Không cần, không cần, chỉ là thương nhẹ thôi. Chỉ là bầm tím một chút, tạm thời không vận động mạnh là được rồi.” Bác sĩ Đinh an ủi Bối Bối đã bị dọa không nhỏ, bả vai tím bầm mà thôi, không cần khóc tới mức có người sắp chết như vậy đi?!

Bối Bối vẫn không khỏi khăn trương, nhìn bác sĩ Đinh lo lắng hỏi: “Thật sự không cần?! Nhưng mà nhìn qua thực nghiêm trọng, hơn nữa trán còn bị trầy xước, có thể hay không để lại sẹo?!”

Bác sĩ Đinh: orz

Hắn giúp Ti Hà Di cởi áo thể thao vì vận động mà ướt át bám chặt lên người, lấy ra tuýp thuốc sát trùng đưa cho Bối Bối: “Chỉ là vết xước bên ngoài thôi, sát trùng một chút, sẽ không có vấn đề gì. Cô giúp anh ta bôi lên vết thương, tôi đi lấy băng băng để xử lí vết thương trên vai của anh ta. Không được nhích a...”

Bối Bối lau khóe mắt, ngồi xuống bên cạnh xô pha, dùng thuốc sát trùng nhẹ nhàng lau lên miệng vết thương của hẳn.

“Ách...” Hẳn cúi đầu khẽ rên, có chút hương vị trên choker.

>_<

Không thể nào?! Vừa rồi bác sĩ Đinh lấy tay ấn lên vết thương cũng không có nghe thấy hẳn kêu một tiếng, vừa rồi cô đã rất rất nhẹ nhàng a.

“Xin lỗi, tôi...” Vừa mở miệng định nói, mắt lại chạm tới một đôi con ngươi đen láy, tựa như ẩn chứa cả một vũ trụ bên trong khiến cho cô bị hút đi vào.

Bối Bối lúc này mới phát hiện, hẳn nằm trên xô pha, hai tay của cô tì tại trên người hẳn, tư thế cực kì ái muội.

Chưa kể lúc này yêu nghiệt đại nhân đang trong trạng thái bán khóa thân, trừ bỏ vết sưng ở vai phải, mỗi một phần trên cơ thể hẳn đều vô cùng hoàn mĩ, không phải là rất phô trương hoàn hảo, mà là vô cùng tuần mĩ thâm trầm.

Hắn tựa hồ hài lòng nhìn thẳng vào mắt cô, tay trái vuốt nhẹ hai má chưa khô nước: “Khóc?! Sao vậy?”

o(_ _)o

Cô có thể không khóc hay sao? Nếu như hấn không may xảy ra chuyện gì, cả đời cô đều không thể sống yên ổn!!

Nghĩ đến đây, Bối Bối tức giận, cầm bông ấn lại trên trán hấn, phát hỏa nói: “Anh không thể lộn xộn! Bác sĩ đã nói phải nằm im.”

Tì Hà Di mắt đen hiện lên tia sáng, cô bé này lá gan ngày càng lớn! Hấn nghiêng mặt lộ ra đường cong hoàn mỹ, mắt khép hờ, môi khẽ nhúc, thờ hờn hèn nói từng chữ:

“Được, tôi bất động, em động!”

> _ <

Trong tình trạng này cũng có thể đùa giỡn?!

Bối Bối 囧 ngày người!

Bạn đang đọc truyện *Chàng Phái Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chín Ngày Khốn Khổ

Tỉnh Hàng Châu xưa nay vẫn nổi danh với cảnh đẹp tự nhiên giữa thành phố S. Trong đó Long Tỉnh Sơn cùng với Cửu Khê Thập Bát Giản¹ là thắng cảnh nổi tiếng nhất về vẻ tự nhiên, hoang sơ.

“Thùy tùy sơn chuyển, sơn nhân thủy sống², thời tiết đã gần cuối mùa thu mà cảnh đẹp núi non sông nước vẫn đẹp đến mê người.

(1): Cửu Khê thập bát giản (9 dòng suối 18 khe suối) còn có tên gọi khác là cửu Khê yên thụ là một trong mười cảnh đẹp mới của hồ tây, nằm ở phía tây của hồ tây thuộc tây nam bộ thành phố hàng châu triết giang. con suối bắt nguồn từ thôn long tỉnh phía bắc đến thôn cửu Khê phía nam, hai bên bờ là rừng cây và vườn chè, giữa các khe núi dòng suối róc rách chảy quanh, phong cảnh đẹp làm say đắm lòng người. Đây cũng là địa điểm các sinh viên đại học triết giang chọn lựa để leo núi hàng năm.

(2): câu thơ ý nói cảnh đẹp sông nước nương tựa vào nhau, hòa quyện tạo nên một thể hài hòa, xinh đẹp. Vì không thể dịch được ra nghĩa thuần Việt cho dễ hiểu nên mạn phép lấy hai câu thơ tương tự để mn tham khảo: Trích: Độ Hoa Phong – Hồ Xuân Hương

“Thùy thể mỗi tùy sơn diện chuyển,

Sơn hình tả khảo thủy môn thông.”

(Hình núi nghiêng mình, nép tựa cửa lách để nước thông qua.

Cá rồng lẫn lộn, tắm khuất dưới từng hơi nước mỏng mùa thu.)

Nhìn về dãy núi xa như bức họa sông nước được người họa sĩ vẩy nét mực thành kiệt tác, trông lại gần bên dòng suối nước xanh trong ngắt hỗn loạn: rất nhiều màu vàng, một chút màu đỏ, thêm chút màu trắng, lại điểm chút hồng, rồi hoa dại mọc khắp nơi, thưa thớt, lơ đãng tạo một cảm giác nhẹ dịu, đắm chìm trong hương thụ sung sướng.

Vậy cho nên bốn câu thơ của học giả Thanh Mạt:

“Chông chông chất chất sơn,

Khúc khúc hoàn hoàn lộ,

Đỉnh đồng leng keng tuyền,

Cao cao thấp thấp hạ thụ.”

... dù đã qua hơn trăm năm vẫn là hình dung tuyệt diệu nhất, đẹp đẽ nhất về Cửu Khê Thập Bát Giản.

Lúc này, các nhân viên tham gia mở rộng huấn luyện của Thánh Du đã tới ‘Khê Trung Khê’, khắp nơi dày đặc những khe suối nhỏ uốn lượn, nước cao chưa qua đầu gối, dòng nước trong suốt, đá cuội dày đặc.

Cảnh đẹp thần tiên đập vào mắt khiến cho mấy thiếu nữ trong đội vui thích cời giầy nhảy xuống chơi đùa, kéo theo sau đó là một đoàn sắc lang.

Nhìn cảnh nam nữ thanh niên xuống suối đùa giỡn, càng tô thêm vẻ đẹp vào bức tranh thiên nhiên, tăng thêm vẻ thanh xuân tịnh lệ, cùng tinh thần nhiệt tình phấn chấn hướng về tương lai phía trước...

Đáng tiếc, nội tâm Bối Bối cùng cảnh đẹp trước mắt hoàn toàn tương phản, tiêu điều đến cực điểm, cảm giác mình đã già đi vài tuổi...

Không thể không thừa nhận, sự kiện Ti Hà Di bị thương khiến cho cô chịu đủ kích không nhỏ. Dồn hết tâm sức cùng ý chí tổ chức chuẩn bị nhưng vẫn có người bị thương, càng bị thảm lại là yêu nghiệt Boss đại nhân!

Bảo cô phải sống thế nào đây...

(T__T) khóc!

Cô rất xin lỗi Chu Ba, xin lỗi đồng nghiệp tầng 38, xin lỗi Thánh Thế đã nuôi dưỡng cô 4 năm, càng xin lỗi quần chúng nhân dân...

Ngẩng đầu nhìn yêu nghiệt vai phải bị thương phải đeo miếng cố định xương, nhất định là rất đau đi?!

Bối Bối yên lặng bỏ thêm một câu: Thực xin lỗi yêu nghiệt đại nhân!

Bác sĩ Đinh lưng đeo hòm nhân nhả đi ở phía sau, trong lòng thầm mắng: Chỉ là bầm tím ngoài da, băng bó một chút, không vận động thì tốt rồi. Vì cái gì còn muốn mang thêm miếng cố định?! Kê có tiền đúng là khó hầu hạ!

Chương trình kế tiếp của đợt mở rộng huấn luyện còn lại chính là du lịch, ngắm cảnh cùng thưởng thức đặc sản từng vùng, sự sắp xếp này khiến cho mọi người vô cùng yêu thích, toàn bộ nhân viên như một cỗ xe lửa nóng rực khí thế không ngừng tiến về phía trước trải qua mấy ngày, đến khi trở về còn có chút lưu luyến.

Tiền yêu nghiệt đại nhân lên Maybach, Bối Bối ngồi xe taxi trở về nhà, tắm rửa xong cũng đã chín giờ tối.

Lấy ra hộp kem trong tủ lạnh còn lại từ mùa hè chưa ăn hết, ngồi ở trước máy tính, vừa ăn vừa lên mạng, vì chương trình mở rộng huấn luyện mà nhiều ngày cô chưa vào diễn đàn “Bát quái thoại Thánh Thế”.

Màn hình hiện lên dòng chữ: “Hoan nghênh A Biển trở về ‘Bát quái thoại Thánh Thế’, ba ngày rồi mới trở lại, chẳng lẽ người không có gì để bát quái sao?! Có lẽ người có thể chia sẻ với mọi người một chút, mỹ nữ bên cạnh hôm nay mặc quần lót màu gì?!”

卧, diễn đàn này thật đáng khinh!

Nhưng mà ‘mở rộng huấn luyện Thánh Du’ hôm nay vừa kết thúc, trên diễn đàn đã có thêm rất nhiều ID mới, đều cùng mở rộng huấn luyện có liên quan.

Như là ‘Giẫm lên Boss ngắm phong cảnh’, ‘Chân trái giám đốc quản lý lập trình chân phải giám đốc thiết kế’, ‘Cảm giác giẫm lên giám đốc kế hoạch thực tốt’...

orz

Chủ đề mở rộng huấn luyện đã được xếp vào một trong số những hạng mục được quan tâm nhất, vô số ảnh chụp hiện lên trước màn hình...

Bối Bối tự hỏi cái gì là tốc độ..? Đây chính là tốc độ!

Ôi, cô già đi, hiện tại cô không tiến lên cần nổi bát quái!

Trong số các chủ đề liên quan đến mở rộng huấn luyện còn có một...

Bối Bối nhấp trỏ chuột vào hàng tiêu đề trên màn hình, tiếp tục xúc thêm một thìa kem...

Chủ đề là: “Tổng hợp chỉ tiêu PK: Năm đại mỹ nữ ở mở rộng huấn luyện”

Người tạo chủ đề: Toàn quyền kiểm soát Mardi.

Toàn bộ bài viết là nói về năm vị mỹ nữ tham gia mở rộng huấn luyện lần này, đương nhiên không có Bối Bối, phân tích tướng mạo, dáng người, tính cách, học vấn, bối cảnh gia đình của từng người, kèm theo còn có ảnh chụp riêng, giống như hồ sơ tham dự cuộc thi Hoa hậu thế giới...

Người tạo chủ đề chắc chắn là nhân viên mới trực thuộc Thánh Du, người này cũng thật khôi hài, phần trên viết rất nghiêm túc, cẩn thận giống như trình bày luận văn tốt nghiệp, nhưng mà cuối cùng lại kết thúc bằng một câu:

“Kỳ thật, ta cũng không cần tướng mạo, dáng người, tính cách, học thức hay bối cảnh gia đình gì đó! Mardi, ta hy vọng người sẽ hiểu ý tôi cứu ta sống lại, bởi vì chỉ cần nhìn đến người là ta sẽ ngừng hô hấp.”

Có mỹ nữ tất sẽ có sắc lang, vẫn là câu nói lưu truyền cổ kim, mãi mãi không thay đổi, nhưng mà trả lời chủ đề này còn những người khác lợi hại hơn a...

Có người còn trực tiếp thổ lộ:

[Giảm lên giám đốc kế hoạch cảm giác thực tốt]: Alice, Alice, nhìn thấy người ở huấn luyện khóa, ta liền cảm thấy hai mắt sáng ngời a!!

[Chân trái giám đốc lập trình chân phải giám đốc thiết kế]: Mardi là ta nhận định trước, tiểu tử người không muốn sống a!!! Mardi a, đừng nghe tiểu tử này nói chuyện ma quỷ... Không cần phí sức cứu hắn sống lại, hắn chính là người chết a!

[jj]: Người mới khí thế thực tốt...

[Toàn quyền kiểm soát Mardi]: Phía trên kia, người muốn chết có phải hay không?! Thứ hai tan tằm, chúng ta một đầu một, thế nào?!

[Giảm lên Boss ngắm phong cảnh]: Elaine, mời người trả trái tim ta lại cho ta, người đã dùng ánh mắt cướp nó đi!

.....

Còn có ma cũ ghen tị chảy nước miếng cũng vào nói chuyện phiếm:

[rađa dò mỹ nữ]: Cô gái, cười một cái cho đại gia xem! Cái gì?! Không cười?! Lại đây, đại gia ta cho người cười một cái.....

[yumiko]: just so so (cũng thường thôi)

[bo bo]: Bài viết rất ưu việt.

[tê thiên tiểu thánh thánh]: Ông trời ơi, là người nào đem ảnh xấu như vậy đăng lên?! Tơ tưởng hồng nhan cũng không thể như vậy a.....

[lão công ta là Jim]: Ha ha, kỳ thật còn quên mất Lynn!

[moremoney]: Mau tha ra ngoài đánh!

[tê thiên tiểu thánh thánh]: Mardi đáng chết, mau ra giải quyết

[ngồi một chỗ vẽ vòng vòng]: t_t chủ nhà, người, người nhất định là không hy vọng người ta lớn lên khỏe mạnh hoạt bát. Người ta muốn nguyên rùa người, nguyên rùa người!!

.....

Bối Bối không ngăn được vui mừng, cười đến đau bụng, bình thường đều là cấp dưới ba người vây xem nàng gặp nạn, hôm nay rốt cuộc đến lượt nàng đứng xem JQ. (JQ: gian tình)

Tâm tình bỗng dưng trở nên cực tốt, chỉ số bất quá tiềm tàng trong cơ thể chợt tăng vọt, đột nhiên trong đầu lại hiện ra câu hỏi vừa rồi, nàng đặt ly kem sang một bên, về mặt đáng khinh gõ bàn phím.

[A Biến]: Mardi hôm nay mặc quần lót gấu Teddy, chính là phía sau tiểu PP có gấu bông màu hồng nhạt rất rất dễ thương nga...

[jj]: Oa! Đây là vị cường giả nào a?!

[Toàn quyền kiểm soát Mardi]: A Biến huynh, bắt tay!!! Thông tin rất hữu ích...

[Tê thiên tiểu thánh thánh]:.....

[Chân trái giám đốc lập trình chân phải giám đốc thiết kế]: Máu mũi!_

[moremoney]:.....

[ngồi một chỗ vẽ vòng vòng]: (￣□￣)!! Đau thương cảm giận!..... O(>_<)o Chảy nước mắt.....

Nhìn chủ đề [Tổng hợp chi tiêu PK: Năm đại mỹ nữ ở mở rộng huấn luyện] đã đá bay [Thánh Thế đại Ngự tỳ: Biện Bối Bối – ghi lại hiện trường nhà ăn] vị trí ‘thảm hoa’ trong bảng xếp hạng, Bối Bối nhìn không được ngửa mặt lên trời cười ha ha!

Nga rỗng rỗng rỗng rỗng.....

Hóa ra, đây chính là khả năng tàn phá của bất quá a!

ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

Vô sỉ hãm hại Tiểu Đại xong, Bối Bối phát hiện ra bài viết [Phương diện này có vụng trộm], người viết bài là [Ta là Keroro]

Vừa mở ra xem, cô đã tưởng muốn phụt máu.

Bởi vì [Ta là Keroro] đưa ra một nghi ngờ, nói là vì sao Biện Bối Bối nhận chức không phải do ba vị giám đốc Thánh Du thông báo, mà là trực tiếp CEO đại nhân của tập đoàn Thánh Thế Tỉ Hà Di đưa ra thông báo.

Cuối cùng [Ta là Keroro] còn đưa ra một kết luận, trên thực tế, Biện Bối Bối đã sớm có JQ với Tỉ Hà Di, cho nên cô mới có thể bay lên tầng 36 nhanh như vậy.

Đại khái suy luận như vậy thật quá tuyệt vời, mà yêu nghiệt đại nhân thật sự là người ở trên cao, cao cao tự đại, tiểu dân chỉ có thể ở dưới chân núi ngẩng đầu nhìn lên.

Cho nên xét đến Biện Bối Bối, có ngoại hình, có khí chất, mọi người đều cảm thấy chán nản, không có hứng thú, trên cơ bản đều cho rằng khả năng này cực thấp!

Thậm chí còn có ID [giữ heo] tuyên ngôn hung hờn: “Biện Bối Bối có thể giữ được Tỉ Hà Di, heo mẹ cũng có thể leo lên cây!”...

Bối Bối

Nhìn xem thời gian tạo bài viết giống, là thời gian ngay sau khi thông báo nhận chức của cô được đưa ra, nhờ chủ đề mở rộng huấn luyện, bài post này đã bị đá ra phía sau, lặn mất trong nước lũ bát quái cuộn cuộn.

[Ta là Keroro] rốt cuộc là ai?! Thật giống như cùng cô có thù oán a?

Đầu óc Bối Bối xoay vòng vòng, thoát ra tài khoản của chính mình, sau đó lập một tài khoản mới đặt tên [Ta là Hạ Mi]

Hệ thống: Nickname chưa có người sử dụng, có thể đăng kí.

“Cô... Cô..... Cô.....” Sáng sớm ngày thứ hai, Tiểu Đại tức giận chỉ Bối Bối, “Sếp Bối, vì sao cô không hy vọng người ta lớn lên khỏe mạnh hoạt bát?”

Bối Bối trả lời bằng một cái hắt hơi thật lớn: “Hắt xì...”

Bối Bối dùng khăn giấy lau nước mũi, buổi tối thứ bảy ăn quá nhiều kem, khiến cho cô bị cảm, cô nghẹt mũi trả lời Tiểu Đại: “Bởi vì cô đã trưởng thành!”

Tiểu Đại

“Sếp Bối, cô thực âm hiểm!” Tiền Trinh hô to tiếng nói của chính nghĩa.

Bối Bối vung khăn giấy đầy nước mũi: “Đúng vậy, thế nên tôi mới là sếp Bối”.

Tiền Trinh

“Sếp Bối, sẽ có người đại diện ánh trăng chính nghĩa tiêu diệt cô!” Tiểu Tôn quay mặt góc bốn mươi lăm độ rơi lệ.

Bối Bối không nhìn Tiểu Tôn, đẩy cửa văn phòng ra ngoài: “Mấy người đều uống thêm chút vitamin C cho tôi, cẩn thận lây bệnh!”

Tiểu Tôn

Bối Bối nhìn đồng hồ trên tường, đưa tay chà sát cái mũi đỏ ửng, vẻ mặt hung thần hét to: “9h30 sáng họp toàn thể nhân viên HR, giờ này các cô còn ở đây đùa bỡn, còn không chạy nhanh chân đi chuẩn bị cho tôi...”

Hai trợ lý mới tới toàn thân run run, 3 người cấp dưới chỉ còn nước giải tán.

Lần này hội nghị nhân viên HR là do Cát tổng chủ trì, vẫn như trước cử hành ở phòng hội nghị tầng 33.

Chủ yếu bàn về công tác nhân sự trong vòng một năm nay, sau đó thêm một ít kế hoạch nhân sự trong tương lai.

Thánh Thế hướng tới là một tập đoàn đứng đầu về hiệu suất làm việc, có một bộ phận chuyên môn cùng chế độ quản lý chuyên nghiệp, cho nên thảo luận đề tài trọng yếu như vậy cũng không thể lộn xộn.

Rất nhanh liền bàn tới một phương hướng tổng quát, chỉ cần tổng kết thêm một chút kết quả hội nghị, tuyên dương một số nhân viên HR đạt được thành tích cùng trình bày công tác kế hoạch thời gian tới là OK.

“Lynn, sao vậy? Cơ thể không khỏe sao?” Ngay tại thời điểm kết thúc hội nghị, Cát tổng phát hiện Bối Bối ngời đỏ diện thân thiết hỏi.

Lập tức toàn bộ ánh mắt trong phòng hội nghị lập tức hướng về phía Bối Bối...

Bối Bối囧, cô không nói gì, khẽ sụt sịt mũi.

“Jim, tôi không sao, chỉ là cảm nhẹ mà thôi.” Cô lén lút mang một đồng giấy ăn vo gọn vào trong tay thành một núi nhỏ.

“Mở rộng huấn luyện Thánh Du đã thành công rực rỡ, thực vất vả cho cô!” Cát tổng gật gù đầu, công nhận khả năng công tác của cấp dưới, lại tiếp tục hỏi: “Đối với kế hoạch công tác những năm tới của bộ phận HR, cô có ý kiến gì không?”

Bối Bối囧

Cô chỉ là một quản lý huấn luyện nhỏ nhỏ có thể có ý kiến gì đối với kế hoạch công tác của tập đoàn? Kiểm nhiệm chức quản lý công ty trò chơi Thánh Du, nhiều nhất chỉ có thể đưa ra đề nghị đối với công tác năm tới của Thánh Du.

Cát tổng đưa ra câu hỏi thần thánh như vậy, chẳng phải là trực tiếp đem rượu độc trao cho cô, nếu cô thành thật trả lời, chắc chắn đắc tội đến chủ tọa HR Thánh Thế.

“Ha ha, tôi cảm thấy mở rộng huấn luyện Thánh Du lần này đã cho tôi một cảm hứng mới, kỳ thật niên kỷ công tác lớn nhỏ không quan trọng, bất cứ tổ đoàn nào cũng có thể tham gia huấn luyện dã ngoại, như vậy năm tới cũng có thể làm một đợt mở rộng huấn luyện cho các ban ngành khác. Tôi nhớ dự toán mở rộng huấn luyện năm nay còn thừa ra một ít, chi bằng đem phân phối, hỗ trợ tổ chức cho các phòng ban khác.” Bối Bối khịt khịt mũi, đưa ra ý kiến.

Mở rộng huấn luyện a, không phải là vui chơi thôi...

Hai tháng nữa đã là lễ mừng năm mới, công tác cuối năm nặng nề, bỗng nhiên có thể tổ chức đi chơi, lại nhận được kinh phí của công ty, ảnh chụp dã ngoại Thánh Du đăng trên diễn đàn đã thu hút không ít nhân viên, khiến cho nhiều người rục rịch.

Trong trường hợp như vậy, lấy lý do kinh phí huấn luyện cho công ty còn thừa trong dự toán, lời này của Biện Bối Bối thực làm cho lòng mọi người nở hoa.

Toàn bộ nhân viên HR vui mừng hi vọng...

“Hừ...” Juliet ngồi bên cạnh Cát tổng hừ nhẹ, rồi lại ôn hòa nói: “Mở rộng huấn luyện hình như rất nguy hiểm a, Vincent không phải đã bị thương sao?”

Trang Thu Cẩn mặt không đổi, ngồi ở phía bên này Cát tổng trầm mặt không nói, khiến cho toàn bộ nhân viên HR cũng trầm mặc theo.

Bối Bối thờ dài một hơi: “CEO chỉ bị bầm tím một chút, hần là không có trở ngại gì!”

“Không có trở ngại? Không có trở ngại mà còn phải đeo miếng cố định xương!” Juliet lòng đầy căm phẫn nói.

Ách!... Không cần làm như Vincent là người của cô ta chứ?!

Bối Bối hừ nước mũi, nhẫn nại giải thích: “Kỳ thật dự toán huấn luyện ban đầu là không đủ dùng, nhưng là chuyên viên huấn luyện Elaine đã nhờ cậy gia đình của cô ấy, giảm bớt được thật nhiều phí tổn huấn luyện, cho nên mới dư được một ít. Nếu như dự toán còn dư lại không dùng đến, đối với HR chúng ta mà nói chính là lãng phí!”

“Như vậy tổ chức huấn luyện không phải chỉ là vui chơi...Lynn, người có thể nói thẳng!”

Rất trắng trợn... Nhân viên HR toàn bộ nhũn mảy, trong lòng thầm nghĩ Juliet không hiểu vì sao muốn phá đám?!

Cát tổng ở bên cạnh ngủi được mùi thuốc súng, Trang Thu Cẩn bên cạnh liếc mắt nhìn hần một cái, hần mới lại mở miệng nói: “Được rồi, không cần tranh cãi. Juliet lo lắng không phải là sai, tuy nhiên đề nghị củaLynncũng rất hợp lý, đợi ta xem xét một chút rồi phản hồi ý kiến cho mọi người.”

Biết cái gì kêu lãnh đạo sao?! Đây là lãnh đạo!

Một chén nước cũng không bị sánh ra ngoài, mặt bàn cũng không bị người chà đạp, hần chính là muốn nói cho mọi người dự toán mở rộng huấn luyện lần tới hần sẽ phê chuẩn!

Hoan hô... có vui chơi rồi...

Đây chính là sự thật, toàn bộ HR đều cảm kích nhìn Bối Bối.

“Lynn, nhớ phải chú ý sức khỏe a!”

“Lynn, cảm mạo uống nhiều nước một chút!”

“Lynn, ở chỗ tôi có thuốc cảm, chút nữa đưa tới cho cô!”

.....

.....

Lại hất xì một cái, Bối Bối rời khỏi thang máy đã đến tầng 36, xa xa trông thấy đồng hồ lớn ở đại sảnh đã chỉ mười một giờ.

Cô chậm rãi bước tiếp, lại nghe có tiếng người nhỏ giọng thì thầm bàn luận:

“Đại Boss như thế nào lại tới đây?”

“Không biết nha, 10h rưỡi đã tới, chờ tới tận bây giờ!”

“Chờ ai a?”

“Hình như ở văn phòng Giám đốc nhân sự Thánh Du...”

(□□)!!

Yêu nghiệt đại nhân đợi trong phòng của cô đã nửa giờ?!

Bối Bối bước nhanh qua mọi người đi về phía văn phòng, quả nhiên nhìn thấy phía trong cửa kính trong suốt, Ti Hà Di vai phải mang cổ định, đứng dựa vào bàn công tác, trên tay còn cầm chiếc cốc uống cà phê của cô.

Bối Bối vuốt phẳng váy, đẩy cửa đi vào văn phòng, phía bên ngoài mọi người vây quanh chờ xem...

Ti Hà Di mân mê cốc trong tay, ngẩng đầu nhìn cô: “Hội nghị đã kết thúc?”

Bối Bối gạt đầu, nén nhịn xúc động, mang rèm trên cửa thủy tinh thả xuống thật mạnh, sau đó quay đầu đáp: “Hội nghị tốt lắm... Anh tại sao lại... Hắt xì....” ㄟ cảm mạo chết tiệt!

Khỏe mắt hần lóe lên ý cười, tiến về phía cô: “Bị cảm? Tôi bị thương, em bị ốm, thực-trùng-hợp-a!” Bối Bối nhìn những ngón tay thon dài của hần vuốt ve chiếc cốc, cảm thấy lời hần nói có ý tứ: “Chỉ là cảm nhẹ, uống nhiều nước là được rồi. Có chuyện gì cần phân phó, anh bảo Linda đánh điện thoại xuống cho tôi lên đó là được rồi.”

Hần giống như không nghe thấy lời của cô, thẳng thắn nói: “Từ lúc em dọn đến tầng 36, tôi vẫn chưa có cơ hội tới xem nơi này, cho nên xuống đây xem...”

ㄟ (_ _ ”) ㄟ

Cô cũng không cần hần đến thăm!

Nhìn hần vuốt ve chiếc cốc cô dùng mỗi ngày, giống như cẩn thận vuốt ve người yêu, Bối Bối nhanh nhẹn đi qua chụp lấy, cười ha ha: “Tôi giúp anh rót chén nước...”

Chạy trốn tới phòng trà rót một cốc nước, thuận tiện pha một cốc cà phê cho chính mình, cô quay trở lại phòng, tiếp tục đối đầu với yêu nghiệt Boss đại nhân.

Nhìn kim dài chỉ ngày càng gần số 6, trong lòng Bối Bối chợt cảm thấy thực buồn cười, yêu nghiệt sẽ không nhầm đúng giữa trưa tới tìm cô, rồi thuận tiện cùng nhau ăn một bữa cơm chứ?!

“Vincent, không nghĩ tới cậu cũng ở đây. Tớ đang định mời Lynndi ăn cơm!” Hầu Ngôn Thanh cười cười đứng ở cửa.

Đoàn Huy đến hẹn lại lên, đúng giờ xuất hiện ở văn phòng hộ tống Bối Bối đi ăn cơm: “Tỉ tổng, phải nhường cấp dưới ăn cơm a!”

Ti Hà Di nghe tiếng ngẩng đầu lên, thân thể vẫn giữ nguyên trạng thái đứng dựa vào bàn công tác...

Bên ngoài quần chúng vây xem nhất thời xôn xao, ba chàng đẹp trai! đây là loại nào JQ a...

Cấp dưới ba người cũng xen trong đám người xem náo nhiệt, Tiểu Đại lăm bắm nói: “Mù... tôi lại mù...”

Tiểu Tôn & Tiền Trinh: >_< Tiểu Đại không nên che khuất màn ảnh!

Đang ở thời điểm mọi người kích động không thôi, CEO đại nhân không hổ không phải người thường, bình tĩnh xoay người nhìn Bối Bối: “Đã đến giờ cơm trưa, vậy không chậm trễ thời gian của em. Tôi đi trước!”

Cái gì kêu uy quyền?! Đây chính là uy quyền...

Xem yêu nghiệt đại nhân biến hóa, biết tiến lùi thích hợp a!!

Bối Bối vui sướng gật đầu, cầm cà phê tiến Ti Hà Di ra cửa...

Sao lại thế?! Đoàn Huy cùng Hầu Ngôn Thanh tinh thần khí thế hùng hục, khán giả thất vọng.

Ti Hà Di quay đầu nhìn Hầu Ngôn Thanh, Đoàn Huy cười cười, đi qua sát bên hai người, Bối Bối nhắm mắt đi ở phía sau, ít nhất cũng nên đưa hân tới cửa thang máy.

Đang nghĩ phải làm cách nào để đuổi hai tượng phật phía sau đi, thiếu chút nữa đâm phải yêu nghiệt đại nhân ở đi phía trước, cô nghi hoặc ngẩng đầu, còn chưa kịp phản ứng cốc trên tay đã bị đoạt mất.

Sau đó, ở trước mặt mọi người, Ti Hà Di uống lấy hai ngụm cà phê trong cốc của cô, mọi người xung quanh liên tục hít không khí vào ...

Bối Bối

Cô như bị thiên lôi đánh xuống một phát ngây ngốc đứng nhìn hân đem cốc vừa nên thử lấy ra khỏi môi, cổ họng nuốt xuống chất lỏng, đầu lưỡi lại vươn ra liếm liếm cánh môi, nói một câu:

“Ly Whisky dùng để uống cà phê?! Em rất có sáng tạo!”

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Thánh Thế Là “Cơm Áo”

Buổi sáng, Bối Bối tâm tình buồn bực đi vào siêu thị, tầng dưới cùng của Thánh Thế, mua một chai nước chanh.

Lúc ra tính tiền, di Đình hai chớp chớp, quét một vòng từ trên xuống dưới nhìn Bối Bối, cuối cùng tổng kết: “Bối Bối a! Con gái cô, cháu có biết không? Nó làm trợ lý ở văn phòng luật sư tầng 16 a, tối qua nó ở nhà la hét muốn học tập theo Biện Bối Bối của Thánh Ân, muốn đi cầu dẫn ông chủ ở văn phòng luật! Cháu có phải là Biện Bối Bối đó hay không?”

__!

“A, thang máy tới rồi. Cháu phải đuổi thang máy... đuổi thang máy...”

“Ê, đừng chạy, di còn muốn cháu ký tên a....”

***

Lấy tay chặn lại cửa thang máy, lúc này mới phát hiện bản thân quá lơ đãng, ánh mắt của mọi người sáng như đuốc nhìn chăm chăm vào cô.

Bối Bối đầu đầy mồ hôi, lạng lẽ đứng nhích về một góc, ngây ngô cười với cô quét dọn.

t_t

Vẫn là cô quét dọn có vẻ an toàn nhất...

Đình...

Cô quét dọn xuống đến tầng trệt, đẩy xe đồ chuẩn bị ra ngoài, mặt đầy nghi hoặc nhìn Bối Bối.

Chẳng lẽ muốn cùng cô thảo luận chuyện ‘con gái’ sao?!

Bối Bối lắc lắc bình nước trong tay nói: “Cháu uống xong sẽ vứt vào thùng rác, tuyệt đối không dẫn gián tới!”

==

Cô quét dọn như bừng tỉnh đại ngộ, hưng phấn kêu: “Cháu chính là người bị đại Boss uống cốc cà phê đó sao? Ngày hôm qua cô ở tầng 36 nhìn thấy nha... Đúng rồi, nghe mọi người nói cháu tên là Biện Bối Bối, đúng không?”

Bối Bối hiện tại đã biết Nguyễn Linh Ngọc 2 chết như thế nào...

(2: Nguyễn Linh Ngọc: tên khai sinh Nguyễn Phương Căn, là một nữ diễn viên phim câm của Trung Quốc. Cô là một trong những ngôi sao nổi tiếng nhất Trung Quốc của thập niên 1930 cho đến khi cái chết thương tâm của cô ở độ tuổi 24. Cô đã trở thành huyền thoại của điện ảnh Trung Quốc. Bạn nào đã xem bộ phim “Nguyễn Linh Ngọc” được chiếu trên đài Hà Nội hẳn sẽ biết về cuộc đời bi thảm của người phụ nữ này. Cái chết của cô là tự sát, trước khi chết còn để lại bức thư tuyệt mệnh ‘Lời người thật đáng sợ’. Cho nên bạn hiểu vì sao Bối Bối lại cảm thán như vậy. Cá nhân pup rất thích NLN, nhưng cũng thương cho chị ấy, yêu hai người đàn ông mà đều bị lợi dụng, bị chà đạp về mặt thể xác lẫn tinh thần, cuộc đời gói gọn trong bốn chữ ‘cực kì bi thảm’. Nói chung chị Ngọc tài năng nhưng yếu mệnh.)

Tối công ty chưa được nửa giờ, tầng 36 đã có gần hai mươi người qua đưa văn kiện, hơn mười người để lại lời nhắn, cá biệt còn có vài người tới thăm, những người này không biết vô tình hay cố ý đều đi qua văn phòng của cô!

Bối Bối tưởng tượng mình là con tinh tinh bị nhốt trong vườn thú, người người tò mò tới xem a!

Cho tới khi một quản lý HR của công ty con gõ cửa phòng cô, đưa hồ sơ tới, Bối Bối mới hoàn toàn bạo phát!

“Lynn, ta giúp người pha cà phê nha.”

Cái rắm!... Pha cà phê cần một quản lý HR tới làm sao?! TMD! Đây là cái thế giới gì? Không thể để cho cô yên tĩnh lấy một phút sao?!

Bối Bối nhìn đến cực điểm, đã tới mức không thể dùng hành động lật bàn mà hình dung, mà là muốn giết người!

┐┐ ㄣ (□) ㄣ ┐┐

Tiến bước quản lý biết pha cà phê nói chuyện bóng gió xong, Bối Bối nhắc điện thoại gọi lên tầng 38, cô muốn tìm Tì Hà Di để nói chuyện rõ ràng!

Vì sao hẳn muốn đẩy cô vào trốn nước sôi lửa bỏng!!!

“Alô, Glan, hôm nay Vincent có rảnh không vậy? Tôi muốn hẹn gặp anh ta!”

***

“Hà Di ca, là em!”

“Có việc sao?”

“Không có việc gì, chỉ là tìm anh nói chuyện nha. Thuận tiện kể một chút chuyện của cô ấy, từ sáng tới giờ đã uống hơn ba chén cà phê a, tâm tình thấp đến cực điểm”

“Có điều kiện gì nói đi!”

“Ài ừ, em không giống như anh trai của em, người ta gánh trọng trách lớn, có nghĩa vụ ầm nập a...”

“Gấu bông của Nhật Bản, số lượng có hạn, mới đưa tới?”

“Ài nha, sao anh có thể xem thường em như vậy?! Nói, người ta sẽ không vì vậy mà làm phẫn a...”

“Cho em sang Nhật Bản chọn!”

“A... là như vậy, quản lý HR của Thánh Nhân pha cà phê mang tới, sắc mặt cô ấy khi đó biến thành màu đen a. Theo em thấy, cô ấy nhất định chịu không nổi, chắc chắn sẽ chủ động tìm đến Hà Di ca a! Đại nhân, phải chuẩn bị thực tốt nghênh đón Hạ Mĩ của anh nha!”

Tì Hà Di cúp máy, ngón tay thon dài vuốt nhẹ lên cằm, rồi lại gõ nhẹ từng nhịp xuống mặt bàn.

Đồng thời điện thoại nội bộ vang lên, Chu Ba ở đầu bên kia hưng phấn báo cáo: “Vincent, vừa rồi Lynn gọi điện tới muốn hẹn gặp anh, thời gian tùy anh quyết định!”

Tì Hà Di khoé miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một chút tươi cười, nếu trong phòng CEO có người, còn có thể nhìn thấy đôi mắt đen như ngọc của hắn ánh lên vài tia tà ác.....

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Nụ Hôn Balestard

Cúp điện thoại, tâm trạng của Bối Bối không yên, không ngừng nhìn đồng hồ báo thức ở trên tường, giống như đang đếm từng giây từng phút..

Khi hai kim đồng hồ đều nhanh chỉ đến số 12, cô đứng dậy ngay ngắn, thu dọn một chút rồi rời khỏi văn phòng.

Những cái đầu nhìn trộm khăn cấp co cổ vào đằng sau tấm ngăn. ....

“Sếp Bối, cô đi ăn cơm trưa à?!” Tiền Trinh quan tâm hỏi.

Bối Bối lắc đầu: “Không đi, các cô cứ đi trước đi!”

“Vậy sếp Bối, có cần em đưa cơm hộp vào văn phòng không?!” Tiểu Tôn cũng quan tâm hỏi.

Bối Bối lắc đầu: “Không cần, tôi còn có chuyện quan trọng!”

“Sếp Bối, cô muốn đi đâu?” Tiểu Đại gãi đầu, hỏi vấn đề mà quần chúng quan tâm nhất.

Tiểu Tôn & Tiền Trinh: >_<

Bối Bối lật bàn: “Mardi, cô hãy làm bình hoa đi!”

Tiểu Đại orz

Bối Bối hít sâu một hơi, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào thang máy, ấn tầng 38, cửa thang máy chậm rãi đóng lại, ngăn lại vô số ánh mắt.

Lưu lại Tiểu Đại ở tầng 36 kêu rên: “Sếp Bối rất không lưu tình, quá tàn nhẫn!”

Tiền Trinh mắng: “Xứng đáng, cô bảo sếp Bối phải trả lời cô như thế nào?! Ngốc nghếch!”

Tiểu Tôn tiếp tục mắng: “Cũng không nhìn tình huống xem, không đầu óc a!”

Tiểu Đại không nói gì, chảy lệ, ngồi ở góc tường trông nảm, bối cảnh hiu quạnh. ....

Tiền Trinh có chút không đành lòng, bổ sung: “Được rồi, cô chỉ cần xinh đẹp là được rồi, chúng tôi đối với cô yêu cầu không cao.”

Tiểu Đại nước mắt lưng tròng quay đầu, tiếp tục trông nảm, Tiền Trinh an ủi hiển nhiên không có tác dụng, lần này ngay cả gió thu đều đảo quanh sau lưng cô.....

Tiểu Tôn lau mồ hôi: “Mardi, đừng nóng giận, là nói giỡn với cô thôi, cô rất đáng yêu mà!”

Lần này Tiểu Đại ngay cả đầu cũng không quay lại, tản ra hơi thở lạnh lẽo, ngồi xỏm ở góc tường thì thảo ra tiếng:

“Về một vòng tròn siêu lớn nguyên rủa các nguoi!”

Tiểu Tôn & Tiền Trinh:@_@

Lại lần nữa bước trên tấm thảm mềm mại của tầng 38, Bối Bối nhớ tới kết quả lần trước cô PK với yêu nghiệt đại nhân: Mang theo cái đuôi xám xịt trở về, trong lòng lại nổi lên một trận khăn trương.

Tổng kết lại quá trình giao tranh, cô có vài kết luận quan trọng như sau:

- 1 Yêu nghiệt Boss rất phúc hắc.
- 2 Yêu nghiệt Boss rất dễ nổi giận.
- 3 Yêu nghiệt Boss không thể đắc tội.

Nhưng là lần này không giống với, lần này cô đến là hợp lý hợp tình, ai bảo yêu nghiệt đại nhân uống loạn cà phê, hơn nữa là trước mắt bao người.

Tạo cho cô một hoàn cảnh bi thảm như bây giờ, ít nhất cũng phải có một lời giải thích chứ?!

Bối Bối lại lần nữa đứng ngay ngắn, hít một hơi, thở ra, rồi lại hít vào.....

Ánh mắt xuyên qua tất cả những chướng ngại, nhìn thẳng vào cánh cửa màu đen, khí thế anh dũng hướng mục tiêu thẳng bước.

“Lynn, cô đã đến rồi!” Nửa đường nhảy ra một người đàn ông trung niên, mặt tươi cười tiến đến cầm lấy tay trái cô, lay động.

Ách..... Cô nhận thức anh ta ư?!

Tiếp đến, có một vị mỹ nữ tỷ tỷ cầm một bao đồ ăn vặt, lấy lòng nói: “Lynn, đây là sôcôla, bánh bích quy của Thụy Điển, cô ăn không?”

Ách..... Cô và cô ấy rất quen thuộc sao?

Tiếp theo, một vị tóc dài áo choàng, giống như đóng giả một lady, ánh mắt sáng quắc, đem một chiếc bút để vào tay phải của cô, cầm một tờ giấy A4 nói: “Thân ái, đến, viết tên của cô lên đây!”

Ách..... Cô ngần ngại viết.

Vừa viết chữ “Bối” thứ hai, chỉ còn một nét nữa là viết xong, Bối Bối giật mình, sao cô lại ngoan ngoãn kí tên cho người ta?!

‘(□)’

” Brook, anh muốn chấm dứt gì ở đây? Joe, ai cho cô mang đồ ăn vặt đến? Lilian, trên tay anh là hộp đồng mà tôi cần!” Chu Ba như thiên thần xuất hiện, Bối Bối cảm kích nhìn hân.

Đồng chí a, rốt cục đội được người!

Chu Ba lạnh lùng liếc nhìn toàn bộ hiện trường: “Mọi người đừng đùa giỡn Lynn, Vincent mà tức giận sẽ cắt tiền thưởng!”

Mọi người hô một tiếng, sau đó giải tán ngay lập tức.....

Bối Bối 囧tl

Phát sinh “nhạc đệm” như vậy, khoe miệng Bối Bối run rẩy, khí thế giảm một nửa.

Không còn tâm trạng chào hỏi Chu Ba và Linda, trực tiếp đẩy cánh cửa màu đen ra, trước mặt vẫn như cũ là một hoa viên nho nhỏ cực kỳ xa xỉ.

Liên tục mắng nhà tư bản đại gian đại ác, Bối Bối tiến vào văn phòng CEO, không có người, khí thế lại giảm một nửa.

Bực mình..... Không phải nói bởi vì quá bận, cho nên hẹn gặp ở thời gian cơm trưa sao?

Làm cô mất cả bữa cơm trưa để sẵn sàng tinh thần nói chuyện với anh ta!

Bối Bối ở văn phòng CEO đi tới đi lui, cuối cùng dừng lại ở bức tranh vẽ thiên sứ, tiểu thiên sứ đang nhìn cô, lúm đồng tiền nở rộ.....

Đây là lần thứ 2 cô cẩn thận xem bức tranh này, có một loại cảm giác không hiểu rõ lặng lẽ nổi lên trong cô, có rất nhiều ấm áp, rất nhiều hạnh phúc, còn có một chút cảm động.

Không thể không thừa nhận, họa sĩ đã đặt rất nhiều tình cảm mới có thể vẽ ra được một tác phẩm xúc động lòng người như thế.

“Vẫn muốn trộm bức tranh của tôi?”

Bối Bối dòn sức xoay người, Ti Hà Di đang tựa vào cạnh cửa.

>_<

Khó trách lần trước yêu nghiệt đại nhân có thể không một tiếng động đứng ở phía sau cô, hóa ra ở đằng sau bàn công tác có một cánh cửa bí mật.

Lúc này cánh cửa bí mật đó được mở ra, nhìn qua, hình như bên trong là một gian phòng nghỉ.....

“Vào đi!” Yêu nghiệt đại nhân ra lệnh.

Sợ hãi..... Vào đi?! Vào phòng nghỉ cá nhân của hân để làm gì?!

Bối Bối đỏ mặt hỏi trộm, khí thế tạo dựng lúc trước đã hoàn toàn biến mất: “Không..... Không cần đâu?! Nói chuyện ở đây là tốt rồi!”

“Tiến vào ăn cơm, tôi đói bụng!”

Bối Bối orz “Lại ăn cơm?!”

Yêu nghiệt đại nhân nhú mày: “Sao vậy? Không vui khi ăn cơm với tôi sao?”

—||| Đây không phải vấn đề ăn cơm có vui hay không, Bối Bối do dự.

Tì Hà Di nhìn cô gái nhỏ ở trước mặt đang do dự, con ngươi đen như ngọc hiện lên một tia cười ranh mãnh, đôi môi khẽ nhếch, ném ra một câu khiến cho cô gái nhỏ này không thể kháng cự: “Tôi vừa mở một chai Balestard, do đó, muốn mời em ăn bữa trưa, nếu không một người uống không hết, thực lãng phí!”

Balestard!

Nghe thấy cái tên, hai mắt Bối Bối bỗng dưng tỏa sáng: “Bao nhiêu năm?”

Hắn hồ hững cười, tiến lên ôm lấy eo nhỏ đem cô vào phòng, vừa trả lời: “2000”

A a a a.....

Balestard là một loại rượu vang đỏ trong cung điện của tổng thống Pháp, thuộc bộ sưu tập rượu vang của thủ tướng chính phủ, xuất xứ từ làng Longte vùng Bordeaux ở Pháp, bắt đầu từ thế kỷ 15, nó đã được trở thành một cực phẩm nổi tiếng!

Giá trị của nó không đắt tiền, nhưng phải kiên trì tuân thủ bảo quản hơn 600 năm, mới tạo ra được một chất lượng tuyệt vời.

Cho nên, hàng năm, số lượng được sản xuất ra là rất thấp, rượu vang này luôn được các nhà chức trách cho vào bộ sưu tập của mình, có những năm không phải có tiền là có thể mua được!

Hai mắt to tròn đen láy của Bối Bối mở lớn, trong đầu hiện lên những tư liệu của Balestard.

Balestard 2000.....

Theo?

Hay là không theo?

Đây là một vấn đề!

Bối Bối cúi đầu, tùy ý yêu nghiệt đại nhân đem chính mình kéo vào phòng nghỉ, thực không tiền đồ nghĩ. Được rồi, phải biết rằng rượu ngon không uống hết sẽ bị oxy hóa, sẽ làm giảm hương vị và chất liệu, đó là thực lãng phí!

Cô – Biện Bối Bối ghét nhất là lãng phí!

Phòng nghỉ giống như một căn nhà nhỏ, bên ngoài là thư phòng kiêm phòng tiếp khách, còn có một cánh cửa, đại khái là ngăn cách với phòng ngủ bên trong.

Toàn bộ căn phòng được trang trí rất đơn giản theo phong cách châu Âu, trang trí rất mềm mại, khiến cho toàn bộ phòng nghỉ tràn ngập không khí thả lỏng và ấm áp.

Bên cạnh cửa sổ có một chiếc bàn tròn và hai chiếc ghế dành cho hai người, một chiếc ghế đệm to vừa nhìn đã biết sẽ rất thoải mái khi được ngồi vào đó, trên bàn còn có một giỏ hoa xinh đẹp, có thể tưởng tượng, mỗi buổi chiều được ngồi ở đây uống một cốc cà phê, thật là dễ chịu.

Chưa kể những bài hát tiếng Pháp đang vang lên khắp căn phòng, nhẹ nhàng vang lên bên tai cô.....

Yêu nghiệt đại nhân không biết ẩn vào vật gì đó, bức tường đối diện cửa sổ để lộ ra một cánh cửa bí mật, hắn đẩy chiếc bàn kiểu phương Tây có món vật quay ra ngoài.

Rồi đi đến quầy rượu lấy chai rượu vừa mở, liếc mắt qua nhìn Bối Bối đang đứng ngẩn ngơ ở một chỗ: “Cần tôi kéo ghế giúp em sao?!”

Cô làm sao dám?!

Bối Bối cuống quýt ngồi ở ghế trên, lặng lẽ ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Khó trách trừ việc mở tiệc chiêu đãi, chưa bao giờ nghe nói CEO đi đến nhà ăn cơm, hóa ra là được phục vụ trực tiếp ở phòng nghỉ a!

Orz

Dùng dao nĩa cắt thịt, Bối Bối vụng trộm đánh giá yêu nghiệt đại nhân ở bên cạnh.

Hắn mặc áo sơ mi, nhưng không mang calavat và tay áo không cài khuy, nhìn qua trông rất thoải mái, một đôi tay thon dài tao nhã sử dụng dao nĩa, có thể thấy hắn rất có lễ nghi.

Dường như cảm thấy có chút gò bó, hắn đưa tay cởi nút cổ áo, hơi hơi rộng mở, phát hiện cô đang nhìn hắn, đôi mắt đen như ngọc nhìn thẳng vào cô.

Bối Bối thiếu chút nữa ghen đến, nói chuyện để phá vỡ sự im lặng: “A, thương thể của anh có khá hơn chút nào không? Miếng cổ định có cần phải đeo nữa không?”

Hắn nhìn gương mặt đỏ ửng của cô, nhẹ nhàng trả lời: “Tốt hơn nhiều, không cần phải đeo!”

Bối Bối gật gật đầu, chui đầu vào đĩa của cô.

Tì Hà Di hơi hơi hướng người về phía cô, nhẹ nhàng nói: “Tôi bất động là được!”

> __ <

Khụ khụ, Bối Bối bị hơi thở nam tính truyền đến thiếu chút nữa choáng váng, cảm ly rượu lên, làm bộ thưởng thức rượu.

Đầu tiên là nhìn ánh sáng chiếu vào chiếc ly, sau đó ngửi mùi thơm của rượu, cuối cùng uống một ngụm vào miệng rồi nhắm nháp, hương hoa quả, rượu, hương vị hạt dẻ, hòa hợp ở trong miệng, thông thả nuốt xuống.

Balestard dưới ánh mặt trời tản ra một màu đỏ sang trọng, hương thơm ngào ngạt, cảm giác mềm mại nhẹ nhàng, làm cho Bối Bối không khỏi thở dài, nhẹ nhàng ngâm thơ:

“Thánh mẫu Maria, nữ thần lương thiện,

Hãy giúp ta, giữ một vị trí ở thiên đường;

Nếu không thể thưởng thức mỹ tửu tuyệt vời,

Ở thế gian là xong cái vui trên đời.

Người nào đã thưởng thức Balestard,

Chỉ có thể gian quan to quý phú,

Không thể nghèo rớt như ta,

Chỉ có thể hy vọng ở trên trời có thể được thưởng thức,

Đến đây đi, tử vong,

Ta không sợ, không e ngại,

Hãy đem ta nhập vào trận doanh của bọn họ,

Lựa chọn những người này,

Thưởng thức rượu này,

Ở thiên đường!”

Tì Hà Di kinh ngạc nhìn về phía cô: “Francois Villon”

Bối Bối gật đầu, lại lần nữa thở dài: “Đúng, bài thơ này đã trải qua rất quy củ, khuôn phép, viết về Balestard, trở thành duy nhất ý thơ, tên rượu.”

Hắn nhấp một ngụm rượu, hỏi: “Em biết tiếng Pháp?”

“Không, không biết.”

Hắn càng kinh ngạc: “Vậy tại sao em lại biết bài thơ này?”

Bối Bối buông ly rượu, ngẩng đầu nhìn hắn, mang theo trí nhớ và hoài niệm nói: “Mẹ tôi dạy tôi, khi đó làm gì có tiền để uống rượu ngon? Vì thế bà ấy đã tìm rất nhiều thông tin, nơi sản xuất, nguồn gốc, chất lượng, sau đó dạy lại cho tôi. Sau này có chút tiền, bà ấy bắt đầu mua cho tôi hơn trăm loại rượu nhập khẩu. Ha ha, mẹ tôi rất thú vị, bà ấy rất thích dạy cho tôi những thứ sau này không sử dụng đến!”

“Không có ích?!” Tì Hà Di thì thào lặp lại.

Bối Bối lại muốn cho mình một cái tát, vì sao ở trước mặt hắn cô lại nhắc đến mẹ?!

Nhìn xem, xấu hổ chưa.....

Nhớ tới mục đích ngày hôm nay đến tầng 38, cô xoay xoay ly rượu, lấy dũng khí mở miệng nói: “À, chuyện này hôm qua khiến tôi không biết làm thế nào!”

“Oh? Điều gì làm cho em hoang mang?” Tỉ Hà Di chậm chạp lấy khăn lau miệng, hỏi lại vấn đề của cô.

“Ngày hôm qua anh uống cốc cà phê của tôi, hơn nữa là trước mặt rất nhiều người.”

“Uh.....”

“Đó, mọi người đều có chút hiểu lầm, có lẽ nên làm sáng tỏ một chút!” Bối Bối cố gắng chọn lựa câu chữ để nói chuyện.

“Hiểu lầm cái gì?” Hần buông khăn ăn, cầm ly rượu lên, lặng lẽ thưởng thức.

>_<

Bối Bối khóc như mưa, chẳng lẽ bắt cô nói rõ: Hiểu lầm yêu nghiệt đại nhân người cùng ta có JQ, cho nên mới dùng chiếc cốc của ta, gián tiếp hôn môi?!

Nhìn thấy ánh mắt trêu tức của hắn, hiểu được chính mình lại bị trêu đùa.

Áp lực dưới đáy lòng bùng nổ! Lật bàn.....

Coi ta là tiểu bạch thỏ a?! Con thỏ đến lúc bực lên cũng sẽ cắn người!!

Cô mãnh mẽ ngẩng đầu, nói rõ từng chữ: “Hiểu lầm anh đối với tôi có ý tứ!”

“Không có hiểu lầm a!” Yêu nghiệt đại nhân tựa lưng vào ghế ngồi, ném ra quả bom thứ nhất.

(□□)!

“Nếu không phải hiểu lầm, cần làm sáng tỏ cái gì?” Yêu nghiệt đại nhân chống cằm, ném ra quả bom thứ hai.

(□□)! !

Nhìn cô tròn tròn mắt, dường như có chút không kiên nhẫn, hắn đưa người tới gần cô, tiếp tục dội mấy tấn bom: “Sau lưng măng tôi đàn động, sau lưng tôi vụng trộm hẹn hò cùng người đàn ông khác, nói tôi không thể thỏa mãn được em, hại tôi bị thương, hơn nữa còn nói không cần một đêm tình với tôi, như vậy đặc tội với tôi, thật sự rất phiền toái a!”

(□□)! ! !

“Cái kia, cái kia, không phải nói, sao lại nói chuyện này?! Một, một đêm, một đêm tình, là việc của tôi – việc tư của tôi a!” Bối Bối biến thành lấp bắp, cố gắng không bị phân tâm, cuối cùng vẫn nhe răng nhìn trần trời, ý đồ giãy dụa: “Không cần tùy tiện đùa giỡn!”

Hai tròng mắt của Tỉ Hà Di càng trầm, đứng dậy, hai tay vịn ở ghế của cô, chậm rãi tiến sát: “Đùa giỡn?! Sao?!”

Sau khi một tiếng “Sao?!” được cất lên. Âm thanh kết thúc, khuôn mặt tuấn mỹ bỗng nhiên tiến lại gần, ấm áp dừng ở đôi môi cô, mang theo mùi xạ hương ngọt ngào, hơi thở nam tính trực tiếp đem Bối Bối chết lặng.

Trong đầu oanh một tiếng.....

Nụ hôn bất ngờ làm Bối Bối mở to miệng định hét lên, lại bị vật xa lạ mềm mại dễ dàng xâm nhập, mang theo hương vị của Balestard xâm nhập vào miệng cô, đầu lưỡi vuốt ve tìm tòi.

Lại tiếp tục thay đổi cường độ, dùng sức hút lấy đầu lưỡi của cô, dây dưa quấn quýt.....

Một nụ hôn kiểu Pháp thật sâu, không chút khách khí chiếm giữ!

Hắn vươn tay giữ lấy cằm của cô đang vô thức lắc lắc, lại lần nữa, hôn thật sâu, đoạt lấy ngọt ngào trong miệng của cô, kết hợp với của hắn, sau đó trả lại cho cô.....

Trong phòng chỉ có tiếng hừ nhẹ và tiếng tim đập như trống của Bối Bối, cả người cô đều nóng lên, mà nguồn nhiệt như nước chảy xuôi, từ miệng hắn truyền đến miệng của cô, sau đó theo cấu tạo của cơ thể, dọc xuống vùng bụng, ấm áp tràn ngập.

Thần trí của cô đang ở trong tình trạng vô thức, thân thể dường như muốn nổ mạnh, nhưng lại không có chút khí lực, chỉ có thể xụi lơ ở trong lòng hắn, mặc hắn cắn nuốt đôi môi của mình.

Cắn nát một hồi lâu, Tỉ Hà Di do dự rời khỏi đôi môi của Bối Bối, đầu lưỡi vẫn còn khẽ liếm cánh môi bị hôn đến sưng đỏ của cô.

Đôi mắt bị kích tình nhìn thẳng vào đôi mắt đang kinh ngạc của cô, giọng nói mờ ám bổ sung:

“Tôi đề nghị em tốt nhất nên lấy thân tạ lỗi!”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Phái Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thành Thục Nhất Chính Là Thân Thể

Lấy thân chuộc tội?!

Bối Bối tròn tròn mắt, nắm chặt áo của yêu nghiệt đại nhân, há to miệng dồn sức trả lời:

“A a..... A a ....hắt xì..... Khụ khụ.....”

Vi – rút cũng không để ý đến đây đang là tình trạng như thế nào, nó muốn tàn sát bừa bãi liền tàn sát bừa bãi, muốn cho nước miếng phun, nước mũi phun ra lúc nào liền phun ra.

Cô hắt xì cũng bị sặc, toàn thân run rẩy, không thể ngăn chặn chất lỏng được phun ra.....

>_<

Tì Hà Di khẽ nhủ mảy, đáy mắt lại hiện lên ý cười, đưa đầu Bối Bối tựa trên vai hấn, kéo vào trước ngực, nhẹ nhàng vuốt ve ở sau lưng cô, làm giảm bớt triệu chứng nghiêm trọng của bệnh cảm

Mùi xạ hương êm dịu và hơi thở nam giới bao quanh người cô, massage sau lưng cũng thực thoải mái, một chút lại một chút xoa dịu thân thể đang run rẩy của cô, cả người dựa vào cơ thể thực vững chắc, ôm ấp cũng thực ấm áp.

Con hắt xì khó chịu khác thường được dừng lại, Bối Bối vẫn nắm chặt áo, ở trong ngực Tì Hà Di khẹt khẹt, cả người thoải mái như một con vật nhỏ được chủ nhân yêu thương, cưng chiều, chỉ kém chưa rên rỉ hai tiếng “Meo meo ô.....”.

Ấm áp quá, thật thoải mái, từ sau khi mẹ cô qua đời, cô chưa có một cái ôm ấp như thế này!

Ngước mắt lên xem xét, là áo sơ mi đàn ông, lại còn dính một ít chất lỏng, còn có cái cổ trắng mịn của yêu nghiệt đại nhân, nhìn qua thực muốn cắn một ngụm

Ách..... Yêu nghiệt đại nhân?!

Thần chí hơi chút khôi phục, Bối Bối đột nhiên tỉnh ngộ, nước mắt lưng tròng ngẩng đầu, khăn ăn bao trùm ở trên mặt cô, lau đi nước mắt, nước mũi, đôi môi thường thường lãnh đạm mấp máy: “Thời tiết lạnh không được ăn kem, thói quen này tại sao vẫn chưa sửa được?!”

>_<

“Cái kia..... Tôi.....”

Bối Bối không nói được câu nào, nhìn đôi mắt đen như ngọc của Tì Hà Di mà cảm thấy rối loạn, trong đầu chỉ còn hai chữ : Bị hôn!

Lại có thể bị yêu nghiệt đại nhân hôn?!

Cô phải nói gì?

Cô nên nói gì?

Nghe đến mức nước mắt lưng tròng, rốt cục cô hạ quyết định quyết tâm kêu: “Vincent!”

Tì Hà Di chăm chú nhìn cô.

“Bệnh cảm quá nặng rồi, vừa rồi chắc chắn đã xuất hiện ảo giác!” Bối Bối âm thầm di chuyển thân thể, cười ha ha.

“Ảo giác?!” Giọng nói lạnh như băng làm cô sợ đến nỗi muốn chạy thật nhanh ra khỏi phòng nghỉ.

Bối Bối cứng ngắc quay đầu, không dám nhìn vào mắt của hấn, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Anh nên uống thuốc sùi đi!”

Nhìn cô gái nhỏ đang chạy trốn khỏi phòng nghỉ, ngón tay thon dài của Ti Hà Di nhẹ nhàng lướt qua đôi môi, lau đi son môi bị dính ở đó, khoe môi giờ lên.

Bảo hần uống thuốc sủi là sợ hần bị lây bệnh sao?! Xem ra cô biết rất rõ vừa rồi không phải ảo giác.....

***

Thất bại!

Hoàn toàn thất bại!

Cùng yêu nghiệt đại nhân PK lại một lần nữa thảm bại!

Bối Bối gần như là khóc hết nước mắt cấp tốc chạy khỏi tầng 38, không hề thấy được ánh mắt xem xét của mọi người, còn có Linda ở sau lưng hỏi :
“Lynn, ngày mai cô muốn uống canh gì?”

>_<

Lật bàn.....

Uống TM ma quỷ canh?!

Vốn định tìm Ti yêu nghiệt kiến nghị, muốn thoát ly nước sôi lửa bỏng, lại trực tiếp đem dê vào miệng cạp, lần này không chỉ là đùa giỡn bình thường, mà là đùa giỡn tiếp xúc thân thể!!

Bị hôn, là đầu lưỡi cuốn lại lẫn nhau, chính là hôn kiểu Pháp.....

Quấy rối tình dục, tuyệt đối là quấy rối tình dục!!

T—T

Bối Bối ở trong thang máy run run, cảm xúc hỗn loạn.

“Lynn, em làm sao vậy?” Thang máy dừng lại ở tầng 37, Hầu Ngôn Thanh cầm văn kiện tiến vào.

Bối Bối ngẩng đầu nhìn về phía Hầu Ngôn Thanh, hần cũng là mặc áo somi, dáng người cao gầy, nhẹ nhàng khoan khoái thanh cao, trên mặt chợt hiện vẻ quan tâm, đôi môi phúng phính hơi hơi mở ra.

Cô nhớ tới lần trước ở quán bar uống say, hôn qua người đàn ông này.....

Ma xui quỷ khiến, Bối Bối đứng thẳng dậy thể nào mà lại nhào vào trong lòng hần.

Hầu Ngôn Thanh thật không ngờ ở thang máy lại được ôm người đẹp, hần có chút thụ sủng nhược kinh, không để ý đến văn kiện đang ở trên tay, vươn tay ôm lấy Bối Bối, chịu đựng lực đạo do cô mang đến.

Chỉ là hần còn chưa có thời gian để thích ứng. Bối Bối đã thoát ly khỏi vòng tay của hần, trong lòng âm thầm mắng chính mình: Biện Bối Bối người thật dân đen?! Rõ ràng là hai người hoàn toàn khác nhau?! Như thế nào có thể so sánh?! May mà trong thang máy chỉ có hai người, nếu không thật SB! (SB: điên khùng)

Cô xấu hổ cười cười với Hầu Ngôn Thanh cười: “Steven, thực xin lỗi, tôi cảm thấy không thoải mái, không biết chính mình đang làm cái gì!”

“Không quan hệ, tôi không ngại.” Hầu Ngôn Thanh tao nhã nhìn cô.

Bối Bối đỏ mặt: “.....”

“Vừa rồi em đi đây vậy?” Hầu Ngôn Thanh thấy bộ dạng của cô, độ ngọt hỏi.

“Tầng 38, có chút việc tìm Vincent.” Cô trả lời thành thật, kỳ quái, trong nháy mắt biểu tình trên khuôn mặt hần thay đổi, lông mày nhíu lại.

“Kỳ thật, lời nói thật từ đáy lòng, tôi thật hy vọng em có thể thường xuyên không thoải mái.” Hần mỉm cười ấn nút kế tiếp, thang máy đột nhiên ngừng lại.

(□□)!

Đây là tình huống gì vậy?!

Bối Bối dựng tóc gáy, lạng lẽ xê dịch vào một góc sáng sủa.

Hầu Ngôn Thanh cũng đi theo hướng cô xê dịch, một tay lấy văn kiện, một tay chống trên mặt tường kính của thang máy, gương chiếu rọi khuôn mặt tươi cười ôn hòa của hắn: “Lynn, em có nhớ lời ước hẹn của chúng ta không?”

Bối Bối囧, hứa hẹn cái gì?

Hầu Ngôn Thanh nhìn vẻ mặt không nhận ra của cô, nhún mày nói tiếp: “Không nhớ rõ sao? Em đáp ứng mời tôi một bữa cơm, nhưng là đến bây giờ vẫn chưa thực hiện được!”

A..... Đúng vậy!

Khi đó ở quán cà phê của Kì Kì, cô đã đồng ý mời Hầu Ngôn Thanh một bữa cơm để nhận lỗi, bởi vì cô nghĩ có lẽ không bao giờ gặp lại hắn nữa, cho nên mới thuận miệng nói vậy, không nghĩ tới lại có chuyện trùng hợp như vậy!

“Đúng, Steven, cảm ơn anh đã nhắc nhở. Nếu không bạn, tôi thứ Sáu này có được không, anh xem thế nào?” Bối Bối suy nghĩ một lát, cảm thấy làm người nói lời phải biết giữ chữ tín.

Hầu Ngôn Thanh hơi hơi cười, ấn nút thang máy: “Em muốn ăn gì?”

Hồ..... Thờ ra một hơi, Bối Bối nghĩ nghĩ, đột nhiên nghĩ đến một nhà hàng không phải nhà hàng nổi tiếng nhưng thức ăn rất ngon.” Nhà hàng Tajji đi đồ ăn Thái Lan, anh đã ném qua chưa?”

“Tốt! Một lời đã định!”

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Tuyên Bố Của Đoàn Huy

“Năm đó, Đoàn Khải Hùng với cha tớ cùng nhau phát lên, gần bốn mươi tuổi mới có 1 đứa con duy nhất, nâng trên tay thì sợ vỡ, hàm ở trong miệng thì sợ tan mất. Mà thằng nhóc này cũng không chịu thua kém, tự mình thi vào đại học, bộ dạng lại rất đẹp trai. Ba cậu ta gặp ai cũng đem cậu ta ra khoe, mỗi lần đến nhà chúng tớ đều giảng bài ‘luận hiếu tử’. Tuy rằng chỉ gặp qua, em gái của tớ cũng có gặp qua mấy lần, còn có chụp ảnh cùng nhau, sao tớ có thể nhận sai người được?!” Nhìn Bối Bối kinh ngạc, Long Điện lập tức giải thích.

Mặc dù có chút không đành lòng, nhưng không thể nhìn A Biễn chẳng hay biết gì, cô nói nhỏ :” Biễn, cậu thật sự hoàn toàn hiểu lầm, 419 tiên sinh không có khả năng là thằng nhóc họ Đoàn kia! Ngày đó nhà họ Đoàn ở Phúc Lâm Môn mở tiệc chiêu đãi, là vì chúc mừng cậu ta bằng thực lực của chính bản thân tiến vào tập đoàn ‘Thánh Thể’, căn bản cậu ta không có tham dự tiệc sinh nhật của Long Thủy Tinh. Mà 419 tiên sinh không có khả năng là người tớ quen biết a, sau ngày đó tớ có đi hỏi thăm, ngày đó Tô Cát đã mời mấy người bạn của hắn đến, khả năng có quen biết với hắn là rất lớn!”

Bối Bối run run hỏi: “Long Điện, cậu có thể tìm ra là ai không?”

“Tớ không tiếp tục tìm, lại càng không chủ động đến hỏi Tô Triết!” Long Điện cắn chặt răng, mang áy náy nhìn về phía Bối Bối: “Biễn, thực xin lỗi..... Không phải tớ không muốn giúp cậu, mà là tớ.....”

Tô Triết, chính là người năm đó bị Long Điện từ hôn, sau đó chạy trốn?!

Thế giới này thật sự rất nhỏ.....

Bối Bối thờ dài một hơi, vỗ vỗ lưng Long Điện, an ủi:” Không sao, Long Điện, tớ hiểu cậu! Ngồi xuống trước đi, chúng ta đứng như vậy rất khó coi.....”

Tiểu Tôn ở bên cạnh biết điều lập tức đưa ghế đến, Long Điện ngồi xuống, theo thói quen lấy bật lửa Zippo từ trong túi áo, rồi lại lấy ra một bao Saint Laurent, cầm một điếu đặt lên môi.

Không đợi cô châm lửa, Đoàn Huy mở miệng: “Chị Lưu Ly, ở đây không thể hút thuốc.”

Đóng nắp Zippo lại, cô có chút ngạc nhiên: “Cậu biết tôi?!”

“Đúng vậy, chị không nhớ rõ sao? Lúc tôi từ nước Mỹ trở về từng cùng cha tôi đến nhà chị thăm hỏi.” Đoàn Huy không dám ngẩng đầu nhìn cô.

Long Lưu Ly sắc bén nhìn hắn, có chút khí thế hăm dọa: “Tôi không nhớ, tôi bị mấy bà chị dẫn đến giới thiệu với cậu, ở cầu thang lướt qua một cái cậu cũng nhớ rõ sao?! Trí nhớ thật tốt!”

Đoàn Huy sắc mặt trắng bệch, cũng không tỏ ra yếu thế, lập tức trả lời:” Tôi nghe anh Tô Triết nói!”

Tô Triết vì sao lại nhắc tới cô với cậu ta?!

Long Luru Ly giật mình,Saint Laurentxém chút nữa bị cô bóp gãy, cô bắt đầu nhìn thẳng đánh giá chàng trai trước mặt.

Trước mắt là kiểu tóc của chàng trai này rất hợp thời trang, để lộ gương mặt khôi ngô, ngũ quan đều đặn thanh tú, ánh mắt thấp thoáng mang nét ngây ngô.

Khó trách em họ của cô đưa cậu ta vào danh sách mẫu tuyển bạn trai, tuổi trẻ, anh tuấn, có năng lực, so với người bình thường thật sự là khác nhau rất nhiều.

Có chút nhìn quen mắt, nhưng là thật sự không nhớ rõ cô đã từng gặp qua cậu ta ở đâu.....

Không khí có chút cứng ngắc, Bối đưa chén canh của mình cho Long Luru Ly: “Long Điện, cậu uống thử xem, nhà hàng Càng Lệ cũng không thể sánh được nha!”

Long Luru Ly mắt phượng không rời khỏi Đoàn Huy, đưa tay nhận canh, nhấp một ngụm, ánh mắt quay lại nhìn Bối Bối, thần nhiên cười nói: “Bối Bối, thức ăn của công ty cậu không tệ a!Taynghe theo kịp đầu bếp của ‘Phúc Lâm Môn’!”

“Thật sao!? Không giống com nhân viên, mỗi ngày ăn rất chán!” Tiền Trinh cau mày cũng uống cùng loại canh, không rõ tại sao bằng hữu của sếp Bối lại nói như vậy.

Long Luru Ly cười: “Các cô chính là tổ ba người mà Bối Bối thường nhắc tới?”

Ba người cấp dưới mang theo ngạc nhiên vui mừng, đặc ý gật đầu.....

Tiểu Đại mở to mắt: “Chào tỷ tỷ, tỷ tỷ thật đẹp trai a! Tỷ tỷ đã có bạn gái chưa?”

Tiền Trinh & Tiểu Tôn: >_< Xấu hổ quá!

Long Luru Ly đem zippo bỏ vào túi, lại lấy ra một cái thẻ đặt lên bàn đẩy về phía Bối Bối: “Là thứ cậu cần, mật mã cậu biết rồi!”

Bối Bối cầm lấy thẻ, cười khổ mà nói: “Khả năng trước mắt không cần dùng đến!”

“Cậu cứ giữ lấy, có lúc sẽ cần dùng đến. Tổ có hẹn dùng com, đi trước một bước, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tổ.” Nói xong, Long Luru Ly đứng dậy, trên bàn mấy người cũng đứng dậy theo.

Đoàn Huy đưa tay kéo vạt áo của Bối Bối, đỏ mặt nói: “Cô chưa ăn com a, chút nữa tôi giúp cô đem com lên văn phòng, được không?”

Long Luru Ly vừa mới xoay người, thấy cậu ta đỏ mặt, long lanh ánh mắt, còn có khoe miệng chu chu, tay thon dài của cậu ta kéo vạt áo Bối Bối, trong nháy mắt hiện ra một bộ dáng

Rốt cuộc cô cũng nhớ đã từng gặp cậu ở nơi nào .....

Long Luru Ly đỡ lấy vai Bối Bối, ánh mắt sắc bén đảo qua Đoàn Huy, thanh âm lạnh như băng, chậm rãi nói: “Hóa ra lúc ở Long gia cậu đã nhận ra tôi, cho nên mới đi hỏi Tô Triết về tình hình của tôi, thực ra chính là muốn lấy tin tức của Bối Bối! Rốt cuộc cậu có mục đích gì?!”

Đoàn Huy bỗng dưng buông tay, sắc mặt trắng bệch.....

Tổ 3 người xem không khí căng thẳng, rón ra rón rén lặng lẽ rời khỏi hiện trường.

Nhìn Bối Bối bộ dáng ngờ vực không hiểu, Long Luru Ly cúi đầu xuống nhẹ giọng hướng cô bổ sung: “Bối Bối, bốn năm trước cậu uống say có hành động khiếm nhã với học đệ, không phải chúng tớ đùa giỡn cậu, hiện tại người ta tìm tới rồi!”

Cô giương mắt nhìn thẳng vào Đoàn Huy ánh mắt lúng túng: “Có đúng là cậu? Đoạn học đệ?”

Long Điện có hẹn không thể chậm trễ, nói vài câu liền rời đi, để lại cô cùng Đoàn Huy, hai người.....

Khó trách lúc cậu ta ở khóa huấn luyện đầu tiên kêu ra tên đầy đủ của cô, khó trách cậu ta tức giận khi cô không nhớ rõ cậu ta, khó trách cậu ta nói cậu ta là vì cô mà đến Thánh Thế, khó trách cậu ta nói cái gì lần đầu tiên.....

Thế giới này sao lại có chuyện trùng hợp như vậy?!

Mỗi một điểm đều phù hợp, mới làm cho cô hiểu lầm cậu ta là 419 tiên sinh!

Mà cậu ta không có phủ nhận, còn tiếp tục làm cho cô hiểu lầm.....

Đáy lòng Đoàn Huy nổi lên cảm giác mất mát, bất chấp đây là ở nhà ăn Thánh Thế, một tay giữ chặt cánh tay cô, thấp giọng năn nỉ: “Bối Bối, cô nghe tôi giải thích! Tôi không hề có mục đích.....”

Bối Bối đã giận đến mức không thể dùng lật bàn để hình dung, ánh mắt lạnh như băng nhìn cậu ta.

Dù là người thường đều có thể nhìn ra cô đang thực sự tức giận, hướng chỉ cậu ta đối với cô có chút hiểu biết?!

Mắt Đoàn Huy đã có chút đỏ, gần như sắp khóc, nói: “Học tỷ, chị đừng như vậy! Cho tôi một cơ hội giải thích được không?”

Hít thở, lại tiếp tục hít thở.....

Bối Bối nhìn quanh bốn phía, cho rằng nơi này không thích hợp nói chuyện, đưa tay xem đồng hồ 12:30, cô ra sức ngăn chặn run run, giọng khàn khàn nói với hắn: “Cậu đi theo tôi!”

Nói xong rời khỏi nhà ăn đi đến phía trước, khuôn mặt tuần tú của Đoàn Huy trắng bệch, cúi đầu theo sau cô.

Thang máy dừng ở tầng 33, vừa mới ra cửa đã gặp ngay một nhóm người của Juliet đi đến, nhìn sắc mặt lạnh lùng của Bối Bối cùng vẻ mặt mất mát tinh thần của Đoàn Huy, Juliet mặt cười nhưng trong không cười, ác ý trên choker: “Ài ừ, Lynn, sao lại khéo như vậy?! Tôi vừa mới cùng cấp dưới mở cuộc họp, liền gặp phải hai người, hai người có chuyện gì khó khăn phải mở cuộc họp sao?!”

“Julie, tôi tìm ai họp phải báo cáo với cô sao? Tôi với cô cùng một cấp, nếu phải nói câu gì, đó chính là “Miễn bình luận!” Nói xong, Bối Bối căn bản không thèm đếm xỉa đến khuôn mặt đang giận dữ đến méo mó của cô ta, liền đi qua.

Ngày thường Biện Bối Bối cô có lẽ sẽ giữ cho cô ta ba phần thể diện, nhưng hôm nay cô không có tâm tình!

Chọn một phòng họp nhỏ, bảng ở trên tường có chữ viết của Mark, tựa hồ buổi sáng có người sử dụng qua, thời gian dùng cơm trưa chắc hẳn không có người làm phiền.

Thận trọng đóng cửa, Bối Bối liền bùng nổ.....

“Đoàn Huy, cậu cái gì cũng biết! Ngay từ đầu cậu đã nhận ra tôi, rõ ràng từ đầu đến đuôi cậu đều hiểu rõ, cậu đang trêu đùa tôi phải không?!”

“Không, không phải!”

“Không phải?! Không phải, cậu ở trước mặt mọi người mời tôi ăn cơm, không phải, cậu ở trước mặt mọi người có cử chỉ thân mật với tôi, không phải, cậu còn muốn tôi làm bạn gái cậu?!”

“Học tỷ, chị hãy nghe tôi nói.....”

“Học tỷ..... Hừ hừ, thật đúng là nực cười?! Tôi- Biện Bối Bối, hôm nay lại có thể thua một gã học đệ, chính là bởi vì bốn năm trước tôi uống say không cẩn thận đã bắt lịch sự với cậu! Cậu có thể như vậy trêu đùa tôi sao? Đúng không? Học đệ?!”

.....

“Không! Không phải!” Đoàn Huy đột ngột la lớn một tiếng, hai tay đập lên mặt bàn.

Đồng một tiếng, vang vọng cả phòng họp.....

Bối Bối thờ phỉ phò dựa vào cái ghế trong phòng họp, nhìn Đoàn Huy cũng đang thờ hỏn hển, nhìn theo bóng lưng đang phập phồng, có chút lòng màu đỏ một giọt một giọt rơi xuống trên mặt bàn phòng họp.

Cô sững sốt, im bất .....

Đoàn Huy vươn tay phải lên lau mặt, thanh âm run rẩy nói: “Tôi không nghĩ đùa giỡn chị, tôi là thật sự muốn chị làm bạn gái tôi! Tôi biết chị ở Thánh Thế, cho nên liều mạng thi vào Thánh Thế, ngày đó ở khoá huấn luyện đầu tiên nhìn thấy chị, tôi thật sự kích động, hận không thể lập tức cùng chị nói..... Nói.....”

Cậu ta có chút nghẹn ngào, ngẩng đầu, hốc mắt đỏ hồng, hai mắt đầm lệ mênh mông nhìn về phía cô đang trở mặt đứng nhìn: “Biện Bối Bối, tôi thích chị! Thích bốn năm.....”

Đưa tay cầm cánh tay của cô, lời nói mang theo khẩn cầu: “Tôi không có nói sai, bốn năm trước bởi vì tiệc chiêu đãi học sinh mới của đại học J, một số học trưởng là bạn học, cho nên tôi đi tham gia tiệc chúc mừng. Mà ngày đó cũng tiệc tốt nghiệp, lúc tôi đi ngang qua hành lang bị chị kéo tới hoa viên, chị đã hôn tôi, đó là nụ hôn đầu tiên của tôi!”

Lần này đổi lại là Bối Bối sắc mặt trắng bệch, cô lẩm bẩm nói: “Tôi không nhớ rõ.....”

“Chị uống say, chẳng những hôn tôi, còn cởi áo somi của tôi, cởi dây lưng, ... còn muốn cởi quần của tôi.....”

Mỗi một câu, trên trán của Bối Bối đều nhỏ một giọt mồ hôi!

Orz

Cô có BH như vậy sao?!

“Nhưng là.....” Đoàn Huy đỏ mặt, ngượng ngùng hạ mi mắt: “Nhưng tôi thật thoải mái, rất thích, ngay cả nằm mơ đều mơ thấy chị, mơ thấy chị hôn tôi.....”

Bối Bối囧

“Cho nên, đừng cho rằng tôi đang đùa giỡn chị! Tôi chỉ là, chính là thích chị, nghĩ muốn gần thêm một chút!” Cậu ta lặng lẽ tới gần, vụng trộm hít thở một chút hương vị của cô.

Bối Bối囧tl

Đứa nhỏ này là thích bị ngược hay sao?! Không đúng, đợi chút.....

Bối Bối hai tay ngăn cậu ta dựa vào, chạm trúng ngực cậu ta, mặt đỏ lên quát:” Vậy vì sao cậu muốn mạo danh thể thân?!”

Đoàn Huy chọn mi, hỏi: “Tôi mạo danh thể thân gì?”

Bối Bối lòng đầy căm phẫn, quyết tâm chỉ ra sai lầm của cậu ta:” 419 tiên sinh! Tại phòng trà nước, tôi hiểu lầm chúng ta đã từng, từng có tình một đêm, mà cậu không phủ nhận!”

“Tôi cũng không thừa nhận!” Đoàn Huy lấy lại can đảm, lại lần nữa hướng cô mở lòng: “Tôi chỉ là cảm thấy tôi không cần biết chị có phải xử nữ, hoặc là trước kia chị có bao nhiêu người đàn ông! Tôi chỉ muốn chị có thể nghĩ đến tôi, bởi vì tôi rất thích chị, thích đến như thế này, tới gần chị đều cảm thấy hô hấp thực khó khăn!”

Bối Bối囧ngốc

o(>_<)o

Thật sự tuổi trẻ, nhiệt huyết, nhìn khuôn mặt tuấn tú ở trước mắt, lời nói tràn đầy tình cảm, làm cho cô phải chảy máu mũi!

Đây là tình huống gì?!

Cô nên xử lý như thế nào?!

Ai tới nói cho cô a a a a a.....

Đoạn tiểu tử dường như cảm thấy tình huống như vậy còn chưa đủ hóc búa, cậu ta thừa dịp cô ngẩn người, vòng tay ôm lấy thắt lưng của cô, cúi đầu dựa lên vai cô, ở bên tai cô thổi nhẹ: “Lần trước lời tôi nói ở hoa viên, tôi không hề nói giỡn, tôi thật sự muốn cùng cô làm.”

Khẽ cắn môi, chớp mi, đỏ mặt bỏ sung: “Thử xem xem tôi được không?! Tôi, tôi còn là xử nam.....”

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Sóng To Cuồn Cuộn

Xử nam có thể làm đồ ăn sao?! Xử nam có thể thay cơm sao?!

Được rồi, cho dù là xử nam có thể ăn, nhưng cô ăn như thế nào được a?!

Lần đầu tiên của cô còn không biết đã trải qua như thế nào!

orz

Bị một câu của Đoàn xanh miết làm cho máu tươi phun xa năm thước, Bối Bối nửa đêm không ngủ được đi tắm một lần nữa.

Toàn thân quần bằng khăn tắm lớn, cô đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh lấy một chai Yakult rồi trở lại phòng ngủ xem máy tính.

(Yakult là sữa uống lên men từ sữa bột gầy, đường, nước và chủng khuẩn probiotic.)

Xem xét tin tức trong ngày, quanh đi quẩn lại vài trang thông tin trên “Baidu”, cuối cùng Bối Bối đánh vào khung tìm kiếm hai chữ “Tô Triết”.

Tô Triết – hai chữ này đối với cô như sấm bên tai, thời trung học không biết đã nghe qua bao nhiêu lần, cô tin tưởng mình không thể viết nhầm chữ “Triết” này, bởi vì trước kia Long Điện vẫn gọi anh ta là “Tô Cát Cát”.

(Pup: chữ “Triết” ở đây là chữ này: 詰 (zhe), còn rất nhiều chữ nữa cũng đọc là “triết” cho nên Bối Bối lo viết sai chữ. Nếu ai để ý thì chữ này là chữ ‘hy’ đỏ dán trên tường vào dịp lễ cưới, đám hỏi nha; và nó cũng có âm là ‘cát’ (trong cát tường) nữa cho nên Long tỷ đã gọi anh là Tô Cát Cát.)

Rất nhanh trên màn hình liền hiện ra rất nhiều tin tức về Tô Triết, Bối Bối thuận tay đi chuột vào chủ đề đầu tiên.

Như thế nào là hoàng tử kim quý a? Gia cảnh, điều kiện gia đình đều hạng nhất, hơn nữa từng du học tại Mỹ, ảnh chụp đăng lên cũng là bộ dáng nhã nhặn, tri thức, vẻ mặt thư sinh đeo kính mắt, dịu dàng, càng nhìn càng thấy thuận mắt, có cảm tình tốt.

Nhất là một tin tức nho nhỏ khiến cho Bối Bối chú ý...

Nội dung bài viết: Gia tộc Tô thị nổi tiếng nhất nhì thành phố S trước nay vẫn duy trì mối quan hệ rất tốt với đầu bếp nổi tiếng thế giới. Gần đây con trai thứ ba của Tô gia – Tô Triết tiên sinh từ Mỹ trở về đã mời theo vị đại đầu bếp từ nước Pháp xa xôi – Raymond D.Addison tới Tô gia làm khách. Mr. Addison còn nhiệt tình cùng tham gia tiệc mời với Long gia.

Tiếp đó là một đoạn dài mỹ từ ca ngợi ảnh hưởng của Raymond D.Addison đối với sinh ý kinh doanh của chuỗi nhà hàng thuộc Tô gia.

Sau đó Bối Bối còn thấy một câu: “Phu nhân của Tô tiên sinh là con gái lớn của Chủ tịch tập đoàn Long Đằng cho hay: Tay nghề của Mr. Addison là bậc nhất Thế giới.”

Hóa ra cốc trà trong tay Long Điện không phải trống rỗng, mà là bị người nào đó cướp lấy uống hết!

Thực trùng hợp nha, Lưu Ly cũng là con gái của Chủ tịch tập đoàn Long Đằng!

Bối Bối ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm ba chữ “Tô phu nhân” một hồi lâu mới rời mắt, trong lòng bỗng thấy đối với vị đại đầu bếp nước Pháp vô cùng hiếu kỳ.

Đáng tiếc những bức ảnh của vị đầu bếp này được đăng lên đều rất mờ ảo, nhìn không rõ, nhưng bên dưới có không ít lời ca ngợi dạt dào, ví dụ như: “Nhìn thức ăn đẹp mắt từ tay người đẹp như vậy làm ra, cảm giác giống như được trực tiếp thưởng thức một màn diễn mộng ảo nơi tiên cảnh.”

“Dáng người cao lớn của anh ta đứng ở nơi đó như hạc giữa bầy gà, có một loại khí thế không ai bì kịp!”

“Ánh mắt màu xanh lam trong suốt như bầu trời quang không mây....”

.....

○(_ _ _)○

Đây là đang bàn luận về một vị đầu bếp sao?! Xác định không phải là viết về diễn viên Hollywood chứ?!

Dù sao Bối Bối đã có thể khẳng định, vị đầu bếp Hollywood này nhất định là bằng hữu cùng Tô Triết tham dự sinh nhật Long Thủy Tinh.

Như vậy, 419 tiên sinh rất có khả năng là một người từ Mỹ trở về– abc!

Bối Bối囧

Trong đầu hiện lên hình ảnh mấy người học nói abc thời Khang Hy, bộ dáng vô cùng ghê tởm, Bối Bối trong lòng lạnh...

Đánh một cái rùng mình, cô tự mình xoa xoa hai cánh tay, rời khỏi “Baidu”, mà xui quỷ khiến thế nào lại đăng nhập vào diễn đàn “Bát quái thoại Thánh Thể”.

Không quan tâm lời hoan nghênh trở lại vừa biến thái vừa đáng khinh của diễn đàn, Bối Bối vội vàng nhìn lên trang chủ, lập tức máu tươi lại phun xa năm thước....

Bài viết: “Phòng đoán hình tượng miệng lập xườn Biện Bối Bối – cùng Giám đốc thiết kế có JQ trong thang máy”

Người viết: Chân trái giám đốc lập trình chân phải giám đốc thiết kế

Nội dung bài viết có tính trình thám cực cao, đầu tiên là đề cập đến sự kiện Hầu Ngôn Thanh phải lên tầng 37 tìm tư liệu, mà Biện Bối Bối phải tới tầng

38.

Sau đó lại chỉ ra thời gian chính xác từng phút Bối Bối trở lại tầng 36, mà Hầu Ngôn Thanh bước ngay sau cô vào khu vực văn phòng, căn cứ thời gian thang máy đi tới, có thể dễ dàng suy đoán Biện Bối Bối cùng Hầu Ngôn Thanh là đi cùng một thang máy trở lại tầng 36.

Cuối cùng chính là đưa ra ảnh chụp miệng lạp xưon của Bối Bối, kèm theo một câu nói ẩn ý khiến cho mọi người phải suy nghĩ, “Thình mọi người nhìn xem, thời gian ngắn ngủi từ tầng 37 xuống đến tầng 36, Biện Bối Bối cùng Giám Đốc thiết kế đã làm ra dạng JQ gì?”

Lật bàn.....

Nói như vậy mọi người còn có thể nghĩ thế nào nữa?!

[Giảm lên giám đốc kế hoạch cảm giác thực tốt]: Không nhận ra Giám đốc thiết kế tư tưởng lại rộng mở như vậy! Quả không hổ là từ Mỹ trở về!

[Hoa hậu vạn tuế]: Không có khả năng!! Không cần phá hỏng hình tượng Hoa hậu Biện Bối Bối!

[Cổ phiếu Blue Chip]: Biện Bối Bối thực thèm khát a...

[Soái ca radar]: Chờ một chút, phải sửa lại “Thứ tự xếp hạng của các chàng đẹp trai ở Thánh Ân”...

[D,q]: ㄣ (ㄣ _ ㄣ) ㄣ danh nhân quả nhiên không giống với người thường, ngày mai phải tìm xin chữ ký Biện Bối Bối, tốt nhất là được tặng thêm một dấu son môi, ta đã thấy thỏa mãn!

[Thích mặc vest để xinh đến chết người]: Thêm mắm thêm muối, đây là thêm mắm thêm muối!!

[Tề thiên tiểu thánh thánh]:.....

[Moremoney]:.....

[Ngồi một chỗ vẽ vòng vòng]:.....

[Lão công ta là Jim]: Chỉ bằng những điều này mà nhận định, có phải hay không rất bất công?! Không biết chừng truyện xảy ra trước khi thang máy dừng ở tầng 37! Mà cũng không nhất định phải là Hầu Ngôn Thanh, trong công ty cũng có rất nhiều người đẩy thôi.....

[Bo bo]: Trên tầng!

.....

.....

Bài viết: “Biện Bối Bối – Nam nữ đều không tha”

Người viết: Yêu nhất Chanel

Nội dung bài viết hầu hết đều là ảnh chụp, ghi lại sự kiện hôm nay xảy ra ở nhà ăn Thánh Thê!

Bắt đầu từ lúc Long Điện xuất hiện ở cửa, đến khi cô ôm lấy Bối Bối thì thầm, rồi Bối Bối kiễng chân lên nói nhỏ vào tai cô, sau đó Bối Bối lại đưa cho cô bát canh, cô nhẹ nhàng đỡ lấy uống một ngụm...

Bắt chước theo “Người ngoài hành tinh ẩn núp bên cạnh Biện Bối Bối”, toàn bộ ảnh chụp đều được đánh dấu màu đỏ ở những chi tiết đáng chú ý.

Như là ngón tay Long Điện đặt ở trên cổ của cô....

Như là khi ấy môi cô gần như chạm tới cổ Long Điện....

Như là lúc đưa bát canh, khóe miệng kéo dẫn thành nụ cười dịu dàng.....

Như là miệng bát canh Long Điện uống có dấu son môi in lại.....

.....

Phản hồi bài viết rất kịch liệt:

[Cổ phiếu Blue Chip]: Biện Bối Bối, người đi tìm chết!

[Hoa hậu vạn tuế]: (ㄣ q ㄣ) Oa, cô gái kia là ai?! Cực phẩm.....

[-@-]: Oa, phụ nữ lạnh lùng..... Dáng đẹp..... Đẹp trai..... Cá tính!!!! Chủ nhà, thêm ảnh chụp nữa đi!! thêm nữa đi!!!

[Thích mặc vest để xinh đến chết người]: Thêm mắm thêm muối, lại là thêm mắm thêm muối!!

[Dave]: Không thể nào?! Lynn không phải là người như thế a!

[Ta là tiểu muội]: Thất trọng tội đại nhân, quản lý tăng lại xuất hiện!!

[Thất trọng tội]: Thảo nê mã! Quản lý viên của diễn đàn ta cũng mặc kệ?!!! (Thảo nê mã: chửi tục)

[Lão công ta là Jim]: Người ở trên nói cái gì vậy?!

[Thất trọng tội]: >_<

[Tề thiên tiểu thánh thánh]:.....

[Moremoney]:.....

[Ngồi một chỗ vẽ vòng vòng]:.....

[bo bo]: Bài viết rất ưu việt!

.....

√(“□”)/(“□”)/

Địa Cầu thực khủng bố, mau cho cô trở về hành tinh bé nhỏ đi.....

Địa Cầu thực khủng bố, mau cho cô trở về hành tinh bé nhỏ đi.....

Thời điểm Bối Bối ghen hờn nhìn trên trời, màn hình đột nhiên hiện ra một khung trò chuyện, cô nhấp vào xem thấy bên trong đã có bốn người đang nói chuyện.

[Tề thiên tiểu thánh thánh]: Sếp Bối, chị xem rồi?!

[Moremoney]: Sếp Bối, chị có khỏe không?!

[Ngồi một chỗ vẽ vòng vòng]: Sếp Bối, còn sống sao?

[A Biển]:囧

[A Biển]: Tại sao mấy người biết tôi đang online? Tôi rõ ràng chọn ẩn nick.

[Ngồi một chỗ vẽ vòng vòng]: Ai nha, điều này chị không cần biết.

[Tề thiên tiểu thánh thánh]: Sếp Bối, chúng em sẽ đứng về phía chị!

[Moremoney]: Yên tâm đi..... Chị luôn luôn đúng!

[Ngồi một chỗ vẽ vòng vòng]: Kỳ thật, em rất thích vị tỷ tỷ gấp buổi trưa nha!

[A Biển]:囧

[Tề thiên tiểu thánh thánh]: >_<

[Moremoney]: >_< Mardi, đừng đùa nữa! Vào vấn đề chính đi!

[Ngồi một chỗ vẽ vòng vòng]: A..... Thiếu chút nữa quên! Sếp Bối, nghiêm túc hỏi chị một việc?!!!!

[A Biển]: Cô hỏi đi.

[Ngồi một chỗ vẽ vòng vòng]: Gần đây có phải chị đã đắc tội với ai hay không?!

[A Biển]: >_< Chắc là không có đâu!

[Tề thiên tiểu thánh thánh]: Không có khả năng, nếu không chị xem xem trên diễn đàn đều là tên của chị!

[A Biển]: >_<

[Moremoney]: Đùng vậy! Sếp Bối, chị nói xem chị có hay không loạn xuyên qua đường cái?

[A Biền]: Không có!!

[Tề thiên tiểu thánh thánh]: Kia nhất định là vụng trộm đem cà phê miễn phí ở công ty mang về nhà uống!

[A Biền]: Không có!!!

[Ngồi một chỗ vẽ vòng vòng]: Có phải chị trộm giấy vệ sinh không?!

[Moremoney]: >_< Mardi, cô thật ghê gớm!

[Tề thiên tiểu thánh thánh]: >_< Mardi, cô đã từng làm những việc như thế phải không?

[A Biền]: Không có!!!囧

[Ngồi một chỗ vẽ vòng vòng]: (⊙ o ⊙) a! Tất cả đều không có, vậy chỉ có thể còn một lý do duy nhất!!! Elian, Alice tôi nói cho các cô biết, làm chuyện đó nhất định bị thiên lôi đánh!

[Moremoney]: >_< Sếp Bối, chị có xem ngôn tình tiểu thuyết không? Xem ở trang web nào?

[A Biền]: Có xem, trang jj, làm sao vậy? (jj: web sáng tác tiểu thuyết onl lớn nhất Trung Quốc) <http://www.jjwxc.net/fenzhan/yq/>

[Tề thiên tiểu thánh thánh]: Hiện tại chị đang đọc cuốn tiểu thuyết nào?!

[A Biền]: Hình như là của Phong Lâm Nhi viết “Chẳng phải trộm của người một chiếc cốc?!” Có quan hệ sao?!

[Ngồi một chỗ vẽ vòng vòng]: Sếp Bối, cô có comment không? Có vote không? Có cảm ơn không?

[A Biền]:囧! Không có!!!

[Ngồi một chỗ vẽ vòng vòng]: Sếp Bối, khó trách cô toàn gặp chuyện không may như vậy! Chắc chắn là bị tác giả nguyên rủa rồi!

[A Biền]: Mồ hôi (͡° ͜ʖ ͡°)!!

[Tề thiên tiểu thánh thánh]: A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

[Moremoney]: Elian, cô làm sao vậy?

[Tề thiên tiểu thánh thánh]: Mau, mau, mau trở lại diễn đàn, xem một bài viết mới. ....

Cái gì làm cho Elaine sợ hãi như vậy?!

Bối Bối gỡ đầu, di chuột đến trang chủ của diễn đàn.

Mất thấy ‘Biện Bối Bối’ vừa đưa ra một bài viết mới chưa đầy hai phút trở lại đây đang sáng lấp lánh trên diễn đàn. ....

Bài viết: “Đây mới là ta!!!”

Người viết: Biện Bối Bối

Nội dung chỉ duy nhất một câu: “Khách hàng là thượng đế, thượng đế yêu thiên sứ, ta chính là thiên sứ, thiên sứ là S!” (Pup: S là sadism)

Bên dưới kèm theo một đoạn ghi âm, ghi lại từ đầu đến cuối toàn bộ cuộc nói chuyện, tới cuối cùng còn lại một giọng nam như dư âm văng vẳng bên tai cô: “Thử xem tôi được không?! Tôi, tôi còn là xử nam. ....”

Bài viết đề cập tới chính là câu danh ngôn của ‘phù dung tử tỷ’, mà Biện Bối Bối tự châm chọc chính mình là phù dung tử tỷ!

Bối Bối máu tươi phun xa năm thước. ....

[Cô phiếu Blue Chip]: Biện Bối Bối, người thực tiễn!!! Đoàn Huy mau chạy đến bên cạnh tỷ tỷ!!

[Hoa hậu vạn tuế]: Ách... Không thể nào?!

[Thích mặc vest để xinh đến chết người]: Đánh bom. .... Tổ chức nhóm người đánh bom Biện Bối Bối!!!

[Dave]: ngã lảo đảo. ....

[-@-]: Soái ca đến bên cạnh ta!! Ai cũng đừng tưởng tranh dành xử nam với ta.....

[Yêu nhất Chanel]: Biện Bối Bối, hay cho một cái tiện tên!! Đoàn Huy ta muốn ngươi, ta muốn xử nam!!

[Thất trọng tội]: Thảo nê mã! Quản trị viên đâu?! (Thảo nê mã: một câu chửi tục)

[Tề thiên tiểu thánh thánh]: Ngươi không phải Biện Bối Bối!! Ngươi là” Trư”!

[Ngồi một chỗ vẽ vòng vòng]: Lừa thật lớn!!! Đây là xâm phạm riêng tư! Ngươi còn không biết ngươi đắc tội là ai!!!

[Dẫm lên giám đốc kế hoạch cảm giác thực tốt]: Ông trời của ta!!

[Moremoney]: Vừa rồi nhận được thông tin xác nhận từ phòng hành chính, buổi trưa nay sử dụng phòng hội nghị có ghi âm lại cuộc họp. Thử hỏi hiện tại ngoài ‘quản lý hiện bộ’ đầu “trư” kia còn có ai?!

[Ta là Keroro]: Chủ nhà, ngươi chết chắc rồi!

[Lão công ta là Jim]: Là ai?! Ti tiện như vậy?! Ghi âm trong phòng họp và máy quay đặt ở nơi công cộng đâu có khác gì nhau?! Phàm là người có phẩm chất đạo đức đều phải biết chuyện này thuộc loại riêng tư cá nhân, người đăng chính là đã xâm phạm quyền lợi cá nhân của Biện Bối Bối! Còn những người phía trên mắng chửi cô ấy, các ngươi có tư cách gì mà nói người khác tiện?! Biện Bối Bối mà ta biết là người có thực lực ngồi vào vị trí Giám đốc HR của tập đoàn Thánh Thể, mấy người ghen ghét muốn hại cô ấy, cho rằng âm mưu có thể thực hiện được sao?!

(Pup: Chị nói quá tuyệt vời! Quả không hổ quản lý viên!!!)

Bối bối nước mắt lưng tròng nhìn ID “Lão công ta là Jim”, cô không biết là ai a, đoán không ra.....

Học máu, ngã nhào xuống đất.....

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Mộ Viên Bị Mất Tích

Bài viết vừa được đăng chưa lâu, “Đây mới là ta!!” đã bị quản lý viên xóa bỏ, diễn đàn hiện lên một dòng thông báo màu đỏ ngay trang chủ: “Phát hiện có hội viên sử dụng tên thật của người khác, xâm phạm riêng tư cá nhân. Việc này phá hủy nghiêm trọng không khí bất quái của diễn đàn, nhóm quản trị viên khẩn cấp bàn bạc và quyết định ngăn chặn địa chỉ IP *****! Hành vi ác liệt như vậy, chủ diễn đàn chắc chắn sẽ sử dụng đặc quyền, nghiêm trị không tha!”

Diễn đàn lại ồ lên.....

Cao thủ máy tính dĩ nhiên từ địa chỉ IP công bố mà tìm đến địa chỉ khu nhà ở của chủ nhà; sau đó lại có người xác nhận khu vực kia chính là khu nhà sa hoa mà ‘chủ quản’ Juliet thường khoe với mọi người về nơi ở của mình; cuối cùng không biết là ai lại nói ra buổi chiều vừa nghe được Juliet mắng mỏ trợ lý của mình, nói cô ta đem máy ghi âm vứt bừa bãi để quên tại phòng hội nghị.....

Diễn đàn lại nhanh chóng hiện ra rất nhiều bài viết về sự kiện “Băng ghi âm” lần này, mọi người đều xông xáo, bình luận kịch liệt, phản kích tới đình điểm.

Nguyên lai đây là động cơ ăn thịt người trong truyền thuyết!

Nguyên lai đây là diễn đàn huyết chiến trong truyền thuyết!

Bối Bối囧

Sáng sớm ngày thứ sáu Bối Bối bước vào văn phòng đã thấy ba người cấp dưới của mình đứng chờ lo lắng nhìn cô: “Sếp Bối.....”

Cô nhìn họ cười cười, an ủi nói: “Việc nhỏ như vậy không thể khiến tôi gục ngã được, tôi cũng không có yếu ớt như vậy!”

Thật là, Juliet sao lại cho rằng làm lộ chuyện riêng tư của cô ra ngoài thì có thể chiếm ưu thế chứ?!

Nếu cô ta chỉ cần làm một chút thủ đoạn ti tiện như vậy mà đã thỏa mãn, không dám quang minh chính đại cùng cô phân cao thấp trước mặt mọi người, như vậy chỉ có thể nói ngay từ đầu Juliet đã thua rồi!

Quản địch càng làm cô cảm thấy hổ thẹn, cô lại càng phải ngẩng cao đầu cho đối phương xem!

Cô, Biện Bối Bối hôm nay đã ngẩng đầu ưỡn ngực mà đi vào Thánh Ân!

Nhưng mà cũng không thể xem nhẹ sức ảnh hưởng của lời đồn đãi đối với mọi người, Bối Bối quay đầu nhìn Tiểu Tôn nói: “Elain, Ryan tới công ty thì báo với tôi một tiếng!”

Tiểu Tôn gật gù gật đầu, còn Tiểu Đại thì nhú mày, ánh mắt mở to lộ ra vẻ khó hiểu: “Sếp Bối, cô như vậy rồi còn muốn đi quan tâm người khác?!”

Bối Bối sờ sờ búi tóc gọn gàng của mình, thản nhiên cười: “Bối vì cậu ta là tiểu xử nam nha. ....”

Ba nhân viên cấp dưới toàn bộ ngã nhào xuống đất. ....

Sếp Bối quả không hổ danh là Sếp Bối, ở trong tình huống này rồi mà còn có tâm trạng đùa giỡn!

m(_)_m

Nói không tức giận, không phẫn nộ là gạt người, dù sao chuyện riêng tư của bản thân bị lộ ra ngoài, Bối Bối sao có thể thờ ơ!

Tối hôm qua cô phải hít sâu vài lần, còn ra ngoài đi dạo một vòng, như vậy mới dễ xuống được cảm xúc giận dữ.

Nhưng sáng nay vừa mở máy tính, đã thấy email gửi tới làm cho Bối Bối hít thở mãnh liệt, nhất thời không khống chế được lửa giận bùng phát trong lòng!

“To: Lynn.bian

From: Julie.zhu

Chủ đề: Là cô, đúng hay không?!

Nội dung:

Biện Bối Bối!

Cô thực giỏi! Có thể đem toàn bộ tin tức của tôi đăng trên diễn đàn. Tôi tốt nghiệp Đại học Tam Lư thì sao, chẳng lẽ so với cô tốt nghiệp Đại học J liên yếu kém hơn sao?! Hiện tại chẳng phải cô cũng chỉ cùng chức vụ với tôi mà thôi, muốn lợi dụng chức vụ của mình tới uy hiếp tôi sao? Cô thực đáng ghê tởm!”

Bối Bối nổi giận, Biện Bối Bối cô đã làm công ăn lương bao nhiêu năm, chuyện trải qua nhiều lắm, đối với những lời khiêu khích như vậy cũng có thể chỉ cười một cái liền thôi, nhưng tranh đấu giữa hai người tại sao muốn kéo thêm Đoàn Huy vào làm gì?!

Hắn tuổi còn trẻ, đã phải chịu đả kích lớn như vậy, làm sao có thể đối mặt!

Mà Juliet bây giờ còn dám vừa ăn cướp vừa la làng hay sao?!

Ngón tay gõ bàn phím, cô đã không thể ẩn thân được nữa, chính thức tuyên chiến:

“To: Julie.zhu

From: Lynn.bian

Chủ đề: Re: Là cô, đúng hay không?!

1. Không phải tôi tung tin tức.
2. Kỳ thật phương án tích hiệu khảo hạch tôi đề cập với cô lúc trước có rất nhiều chỗ cần sửa chữa, cô tốt nghiệp ở Đại học Tam Lư có muốn thỉnh giáo một chút tốt nghiệp Đại học J là tôi hay không?!
3. Trước mắt chúng ta là cùng một cấp bậc, cho nên cô hãy cố gắng bảo trì trạng thái hiện nay!”

Rất nhanh đã có hồi đáp, lời lẽ tuy rằng lạnh như băng nhưng không cách nào che dấu được sự tức giận của đối phương.

“Biện Bối Bối, cô thực thừa nhận những gì mình đã làm?! Thật là không hiểu vì sao Vincent coi trọng cô?! Nói cho cô biết, cho dù anh ấy từng uống chung cốc với cô, cũng không nhất định muốn cái thứ tàn hoa bại liễu như cô!”

Oh. .... Hóa ra mục đích của cô ta chỉ vì sự kiện Tỉ yêu nghiệt uống cà phê của cô!

Hồi đáp nhảm chán như vậy, cô phải trả lời như thế nào bây giờ?!

Bối Bối cười khỏ, đem những chữ đã đánh ra toàn bộ xóa hết, đóng hộp thư.

Đi tới phòng trà nước pha một tách cà phê, vừa lúc bắt gặp Đoàn Huy đã tới công ty, đang cùng đồng nghiệp cười đùa nói chuyện.

Xem ra năng lực thừa nhận của đứa nhỏ này cũng rất cao, sau này nhất định có thể làm chuyện lớn.

Bối Bối vui mừng nghĩ, đứng ở trước cửa kính thủy tinh tầng 36 nhìn xuống người người đi lại giống như những con kiến, còn xe cộ thì như bộ cánh cứng... hình ảnh này cùng ngày đó ở Thánh Điện nhìn xuống quả thực giống nhau như đúc.

Ánh mặt trời xuyên qua lớp thủy tinh dày chiếu lên cốc cà phê, thành cốc phản chiếu lại thứ ánh sáng xanh ngọc đẹp đẽ như lưu ly.

Bối Bối bỗng thấy tim đập mạnh và loạn nhịp, nghĩ tới những lời của Juliet, cô ta thực sự nhắc tới chiếc cốc này rất nhiều, có lẽ Ti yêu nghiệt dùng cốc của cô uống cà phê là bởi vì chiếc cốc này của 419 tiền sinh rất đẹp đi!

Ý niệm trong đầu chợt lóe, nháy mắt làm cho thân thể cô cứng đờ, nụ cười ngưng lại nơi khóe miệng, ánh mắt gắt gao nhìn kĩ hoa văn trên cốc thủy tinh, ngón tay niết trên từng đường cong trở nên trắng bệch...

Sắc mặt cô cũng theo đó mà trắng bệch, mở ra Baidu, ở trên khung tìm kiếm đánh ra ba chữ: “Cốc cổ điển”.

Vẫn nghĩ đây chỉ là một chiếc cốc bình thường, tuy rằng hình dáng của nó có chút cổ, nhưng hoa văn cùng màu sắc chiếu trên ánh sáng chưa từng làm cho nàng có liên tưởng tới cốc cổ điển.

Mà cốc cổ điển bình thường đều dùng để uống Whisky!

(▮ ▮ ▮ #)

“Nhà hàng Taji” là một nhà hàng nhỏ trong ngõ ở một dãy bán đồ ăn Thái Lan nằm giữa thành phố. Đây là một trong những khu nhà được chỉnh sửa lại từ nhà cũ kiểu mái ngói đỏ, hai bên cổng là những hàng cây trúc trồng sát nhau rủ nhẹ xuống như nghiêng người nghênh đón khách hàng, đèn lồng đỏ thấp kéo dài từ tượng điêu khắc gỗ đặt ở cổng đến các phòng ăn bên trong.

Bao quát toàn bộ khu nhà là bức tường chắn được điêu khắc tỉ mỉ, dưới ánh sáng đỏ hồng chiếu xuống ánh lên hào quang khiến cho mắt người như bị thôi miên, tưởng như đang thấy bức tường lát những lá vàng vòng mà thành. Hai bên cửa là hai pho tượng Phật bằng đá, đi sau là hai “ông tượng” khổng lồ, lộ ra biểu tượng đặc trưng của phong cách Thái. (ông tượng = voi)

Bước vào lầu một của một tòa nhà, hai bên là tường thác nước tầng tầng đổ xuống tạo một vẻ đẹp tươi mát, diễm lệ, nhưng lên lầu trên mới lại càng cảm thấy choáng ngợp trước phong cách đặc trưng của nơi này.

Lụa mỏng nối liền, treo trên trần được thả thông xuống tự nhiên, chỉ cần với tay lên cao có thể dễ dàng chạm thấy. Bàn ăn nhỏ bằng tre được đặt trên các giường đá. Ngồi từ vị trí sát cửa sổ nhìn ra còn có thể xem thấy vườn hoa lớn với đủ loại màu sắc, hương khí, bất kì người Thái nào xa quê hương, bỗng nhiên được chứng kiến cảnh đẹp nơi ngõ nhỏ này chắc chắn không khỏi trầm rung động...

(giường đá: kiểu xây bậc thềm cao bằng đá, lúc ngồi thường sử dụng bàn ghế gỗ, tre đáng thấp, hoặc thảm nhưng dày.)

“Lynn, nơi này thật đẹp!” Hầu Ngôn Thanh cảm thán nói.

Cởi ra áo khoác cứng ngắc bên ngoài mặc ở công ty, Bối Bối mặc một chiếc áo sơ mi màu bạc cổ đính hai hàng kim tuyến chạy dài lấp lánh, cô đóng lại thực đơn nhà hàng rồi quay mỉm cười đáp lại: “Lần trước cùng bạn tới đây ăn tối, có một khoảng thời gian cô ấy nghiện món ăn Đông Nam Á. Đồ ăn Thái Lan đặc biệt ở chỗ là lấy hoa quả trong tự nhiên làm gia vị, mà dùng vị cay của ớt làm chủ đạo, từ bầu không khí trong nhà hàng đến cách phối hợp nguyên liệu độc đáo, rất nhiều người cảm thấy đồ ăn Thái Lan ở đây là số một. Tôi đã gọi mấy món đặc trưng ở đây: gỏi cuốn tôm kiêu Thái, canh chua Thái chay, súp tôm chua cay, chả giò sầu riêng, Bánh cua vua Alaska, và món xoài để tráng miệng.” (ôi~ mờ cả mắt vì phải tra từ điển các món ăn Thái =,=)

Hầu Ngôn Thanh tao nhã đáp: “Trước kia tôi đều cảm thấy hương vị của đồ ăn Thái rất kì lạ, mấy món em vừa kể ra bỗng nhiên cảm thấy rất ngon, muốn chảy nước miếng!”

Sắc trời cũng đã tối hẳn, nên trong phòng cũng được thấp hết lên, mùi hương nhẹ nhòa tỏa ra trong không khí thơm mát, đồ ăn cũng rất nhanh đã được mang lên.

Hầu Ngôn Thanh gấp lấy một cái càng cua, chấm nhẹ vào trong bát nước mắm vắt chanh, dùng tay ăn mà vẫn thấy nhả nhận vô cùng.

Bối Bối lần đầu tiên nhìn thấy một người đàn ông dùng tay ăn cơm mà vẫn có thể đẹp đến như vậy, cô vừa ăn vừa nói chuyện phiếm: “Tôi cảm thấy thực trùng hợp nha, chúng ta có thể gặp nhau nhiều như vậy thực khéo!”

Hầu Ngôn Thanh dùng giấy ăn lau lau khóe miệng, thâm trầm nhìn cô một lúc rồi nói: “Em có tin đó là duyên phận hay không?”

Bối Bối sững sờ một chút, rồi lại tươi cười: “Ha ha, ông trời nhất định là cảm thấy hành động ở quán bar của tôi thực quá đáng, cho nên muốn cho tôi cơ hội để sửa chữa.”

“Ài. .... Kỳ thật tôi còn hy vọng em càng quá đáng hơn chút nữa, đáng tiếc đã bị vị tiểu thư băng lãnh kia ngăn lại.”

Rất, rất trắng trợn... Bối Bối 囧, mặt bỗng nhiên phỉếm hồng, vội vã chuyển đề tài: “Thấy anh và hai vị giám đốc kia nói chuyện rất thân thuộc, trước kia mọi người đều quen biết sao?”

“Ừ, khi còn ở Mỹ đã cùng cộng tác làm một hạng mục trò chơi. Lại nói họ đều là Vincent giới thiệu cho tôi, cậu ấy là bạn học cũ của tôi.”

“Nga.....” Bối Bối gục gặc đầu, cúi xuống giả bộ ăn tiếp.

Hầu Ngôn Thanh nhìn ánh mắt của cô lúc lơ đãng lúc dò xét, cười cười thần nhiên kể chuyện: “Vincent trong trường học của chúng tôi chính là một đại nhân vật, nhân duyên không ai sánh bằng, lại có khuôn mặt hơn người, tất cả con gái trong trường học đều nguyện quý dưới chân cậu ấy, người người thi nhau tiến đến, mong một ngày được tiến vào phòng của cậu ấy. Nhưng cũng phải biết cậu ấy là người thừa kế của cả một gia tộc, có thể tiếp cận đều phải là những người đã trải qua xét duyệt của gia tộc bọn họ. Cho nên từ trước tới giờ vẫn chưa có người thành công.”

Nghe thêm một câu, đầu Bối Bối liền cúi thấp thêm một chút, trường đại học của Ti yêu nghiệt là trường nổi tiếng Thế giới, những người có thể theo học ở đó nếu không phải gia đình có địa vị thì cũng là đầu óc thiên tài. Nếu ngay cả những nữ sinh ở đó đều không có tư cách nhận được xét duyệt của Ti gia, liệu trên Thế giới này còn có ai có thể sống vai đứng bên cạnh hắn?!

Thật là khủng khiếp, rất dọa người!

“Ha ha, các anh đều rất lợi hại! Dân phổ nhỏ nhỏ như tôi chỉ có thể đứng bên dưới nhìn lên, nhìn lên....” Bối Bối ngượng ngừng cười ha ha.

“Tôi lại không giống như cậu ấy, tôi chỉ cần có một người ở bên cạnh cả đời là được rồi.”

Bối Bối 囧

“Steven, kia... chúng ta cũng chưa tiếp xúc nhiều, không hiểu biết về đối phương, làm sao có thể nói chuyện tình cảm?”

“Không cần tiếp xúc nhiều, lúc em hôn tôi, tôi rất có cảm giác!”

Bối Bối 囧

Đối với ngữ khí thẳng thắn như vậy cô cũng không có cách nào phản bác, đành giả ngốc tiếp tục bữa ăn của mình. ....

Trong đầu nảy ra ý nghĩ, chờ đến lúc dùng xong bữa coi như mọi nợ nần giữa cô và hắn đều giải quyết xong.

Bối Bối liếc mắt ăn cho hết đồ ăn trên bàn, sau đó hưng phấn gọi phục vụ: “Thanh toán!”

Phục vụ đi lại, cung kính cúi đầu, lại quay sang nhìn Hầu Ngôn Thanh, nhẹ giọng nói với Bối Bối: “Thưa cô, vị này vừa rồi đã thanh toán hết cả rồi.”

Bối Bối trừng mắt nhìn hắn, mở miệng hỏi: “Không phải nói bữa này tôi mời? Sao anh lại trả tiền?”

Hầu Ngôn Thanh ngón tay lướt nhẹ trên miệng cốc đang cầm trên tay, dịu dàng chớp mắt với cô: “Bởi vì tôi muốn em vĩnh viễn thiếu nợ tôi một lần. Như vậy chúng ta mới có thêm nhiều cơ hội tìm hiểu, không phải sao?!”

(□□)!

‘Tề Thọ Viên’ nằm ở ngoại ô thành phố là khu mộ viên sa hoa nhất thành phố S, gặp nơi phong thủy tốt, một mét vuông đất cũng có giá hơn mười vạn, tỷ giá so với một mét vuông nhà ở cao cấp còn muốn cao hơn nhiều.

Bởi vì là vùng đất có long mạch duy nhất trong vòng bán kính vài trăm dặm của thành phố S cho nên dù có sang quý thì diện tích vẫn có hạn, lượng cung không đủ cầu, khiến cho nhiều người giàu có, danh nhân còn sống sờ sờ vẫn muốn mua trước phần mộ cho bản thân, sợ sẽ có người nhanh chân cướp mất.

Cha mẹ của Bối Bối chính là được an táng tại nơi này. Mặc dù là hỏa táng, trong mộ chỉ đặt một lọ tro cốt, nhưng cũng chiếm một phần diện tích rất xa xỉ.

Buổi chiều thứ bảy, Bối Bối đi tới Tề Thọ Viên, kinh ngạc phát hiện không thấy mộ của cha mẹ cô.

Làm sao có thể?!

Trong cả khu không có mấy ngôi mộ có người được hỏa táng, hơn nữa cả dãy này chỉ có ba mẹ cô được mai táng với hình thức như vậy. Chưa kể tới khi ba bà qua đời, tự tay cô còn trồng một cây hoa nhỏ, đơn độc đứng giữa vườn cỏ xanh mướt của mộ viên.

Thời điểm Tiết thanh minh, cô còn tới thăm cha mẹ, khi đó mọi thứ vẫn còn tốt a, như thế nào thoáng cái đã không thấy tăm hơi đâu?!

“Tiểu thư a, nơi này ban ngày ban mặt sao có thể xảy ra chuyện đó, cô không cần làm tôi sợ a!” Đại thúc quản lý toàn khu mộ nghe Bối Bối kể lại, sợ tới mức giạt mình: “Khu mộ viên này rộng như vậy, có rất nhiều ngôi mộ hình dáng giống nhau, cô có phải đi nhầm rồi không?! Như thế nào có thể không

tìm thấy mộ được?!”

“Nhưng là tôi không tìm thấy thật!”

“Tiểu thư, phần mộ không có chân nha! Nhìn xem, nơi này cũng không phải là phần mộ hỏa táng sao?” Viên quản lý chỉ chỉ một khu đất.

Bối Bối quay đầu, tức giận nói: “Không có khả năng! Nơi này vừa nhìn đã biết có người mua trọn, ta làm sao có thể mua được miếng đất đắt tiền như vậy?!”

Tâm nóng như lửa đốt, cô đột nhiên nhớ tới lý do ba mẹ được an táng ở ‘Tề Thọ Viên’.

“Bối Bối, con nhìn xem, đối diện kia là phần mộ của ông ngoại, bà ngoại nha, khi họ còn sống mẹ không cách nào báo hiếu cho bọn họ. Chờ một ngày mẹ đi theo ba ba, được an táng ở đây là đã có thể báo hiếu với bọn họ rồi. Đến, Bối Bối, mau cúi lạy ông bà ngoại đi!”

Viên quản lý bị Bối Bối chạy nhanh làm hoảng sợ, cũng đuổi theo cô. Thấy cô hướng một khu mộ tư nhân đi vào liền gọi to: “Ai. .... Đó là phần mộ của Vương gia, không cần loạn tiến a!”

(Vương gia = nhà họ Vương a!~ Không phải cái kia Vương gia ^^! Ma ma của Bối Bối họ Vương.)

Bối Bối không nghe hấn gọi, lục lọi kí ức thơ ấu tìm kiếm từng ngôi mộ bên trong.

Đã thấy! Mộ phần của ông ngoại và bà ngoại, như vậy đối diện không phải là phần mộ của ba mẹ hay sao?!

Bối Bối quay đầu nhìn lại, kia chính là phần mộ hỏa táng khi nãy viên quản lý chỉ tới. Bên ngoài dùng đá cẩm thạch màu ngọc trắng bao quanh, xung quanh còn có rất nhiều cây tùng tán lá rủ xuống. Phía trước phần mộ có rất nhiều tượng điêu khắc tiên hạc, hoặc bay hoặc đứng, hoặc giương cánh hoặc ngẩng đầu, trên cổ cũng trồng loại hoa cúc trắng nhỏ, làm nổi bật khu đá cẩm thạch ở trung tâm như nổi lên giữa tiền cảnh.

Đình cây nhỏ nghỉ mát nhìn lại càng quen mắt, không phải là tự tay cô trồng xuống hay sao?!

--

Cô mờ mịt đi xuyên qua đồng cỏ xanh trắng điểm tuyết, đi vào trong đình, đập vào mắt là rất nhiều hoa hồng trắng. ....

Ngồi xổm xuống bên cạnh, gạt ra mấy cánh hoa hồng trắng rơi trên nền đá, nhìn thấy hàng chữ được khắc cẩn thận:

Cha: Biện Trung Vĩ – Mẹ: Vương Mỹ

Đây là phần mộ của ba mẹ. Hóa ra không phải là biến mất! Không phải không thấy!

Bối Bối tâm tư lo âu bỗng được thả lỏng, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống. ....

(Pup: em cũng khóc! Muốn bóp chết kẻ nào hù tỷ tỷ suýt chết như thế!!! Pa: e còn muốn bóp chết kẻ đó nhiều nhiều=]]~)

“Tiểu thư, đúng là nơi này phải không?! Cô đừng khóc a. ....” Quản lý đại thúc đã thấy qua nhiều gương mặt bi thương, nhưng bộ dạng như mắt hờn vì không tìm thấy phần mộ của cô gái này thật là làm cho người ta cảm thấy chua xót.

“Đúng là nơi này, cảm ơn chú!” Bối Bối nghẹn ngào ngẩng đầu, lại mê mang nhìn ra xung quanh, gương mặt mờ mịt không hiểu: “Nhưng là, nơi này tại sao biến thành như thế này. ....”

Quản lý đại thúc cười thành tiếng: “Đại khái là khoảng một tháng trước có người đem toàn bộ khu vực này mua trọn, ủy thác cho mộ viên chúng tôi sửa sang lại. Còn tưởng là muốn xây trước phần mộ cho gia đình quý tộc nào nha! Không ngờ biến thành xinh đẹp như vậy lại chỉ là tu sửa phần mộ tổ tiên. Còn mua một phần đất gần đây chỉ trồng toàn hoa hồng trắng, yêu cầu cứ ba ngày lại phải mang hoa đến cúng bái! Người nhà cô người nào có tiền như vậy?! Không biết đời trước đã tích bao nhiêu đức a. ....”

(๐๐๐)

Bối Bối囧

Chẳng lẽ là người quen cũ của ba mẹ?! Nhưng tiêu tốn nhiều tiền như vậy, người đó là người thế nào a?!

Hoa hồng trắng nghĩa là: “Anh xứng đôi với em!”

Hướng chi ngoài cô ra làm sao lại có người biết hoa hồng trắng là thứ hoa được ba ba lúc trước dùng để cầu hôn mẹ?! Còn có, ai biết hoa hồng trắng là loài hoa mẹ yêu thích nhất?!

Đầu óc hoàn toàn hỗn loạn, Bối Bối ngơ ngác nhìn phần mộ của mẹ cười ngây ngô hỏi: “Mẹ, nói cho con biết, con nên làm cái gì bây giờ?!”

Lẽ bái cha mẹ xong, Bối Bối chậm rãi bước trở về. Nơi này trở nên xinh đẹp như vậy, mùa đông qua đi cảnh đẹp tươi mát chắc chắn còn hoàn mỹ hơn

nữa.

Khó trách nhiều người sau khi lễ bái còn thuận tiện đi dạo, thả lỏng tâm tình, cũng có khi nhìn thấy một vài chiếc xe có đặc quyền, xe cao cấp di chuyển bên trong này.

Ví dụ như một chiếc đồ trước mặt cô – Maybach. ....

==

Cửa kính màu đen chậm rãi hạ xuống, Ti Hà Di nghiêng đầu ra ngoài, ánh mắt đen như ngọc thạch mang theo trách cứ nhìn cô: “Trời lạnh mà còn mặc ít quần áo như vậy?!”

☞

Bối Bối ghen hòng, nhìn trần trời nói: “Vincent, không phải tôi hẹn anh buổi tối gặp mặt sao? Làm sao anh biết tôi đang ở nơi này? Anh tới đây làm gì?”

Cửa xe tự động mở ra, khoe môi của Ti yêu nghiệt khẽ mân nhẹ, nói một câu: “Tôi tới đây gặp cổ nhân, không được sao?! Lên xe đi!”

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cùng Yêu Nghiệt Ngả Bại

Ngồi trên Maybach rồi Bối Bối mới bắt tri bắt giác suy nghĩ, vì sao Ti yêu nghiệt bảo cô lên xe cô lập tức lên xe?! Vì sao a?! Rốt cuộc là tại vì sao a?!

(—?—)

Ti Hà Di liếc mắt nhìn Bối Bối, chỉ thấy cô mặc một bộ áo màu xanh nhạt mỏng manh, bên dưới là chiếc váy ngắn màu sáng, rất hợp với chiếc áo. Bị gió lạnh bên ngoài thổi mạnh, áo mặc không đủ ấm, khuôn mặt nhỏ nhắn biểu hiện cứng đờ, lại có sắc trắng nhợt nhạt, khoe mi còn đọng lại hơi ẩm ướt của nước mắt.

Ánh mắt hần hơi trầm xuống, đưa tay ra chỉnh lại nhiệt độ điều hòa, rồi rút khăn tay của mình đưa sang cho người bên cạnh.

“A?” Bối Bối không rõ nhìn hần.

“Muốn tôi giúp em lau nước mũi sao?! Thực xấu. ...”

☞

Bối Bối cảm giận nhận lấy khăn tay, lau lung tung trên mặt.

Cô chỉ là cảm cúm chưa khỏi hẳn, vậy cũng bị nói là xấu sao?!

Cô dù sao cũng chỉ là tiểu dân khu phố nhỏ, sao có thể tao nhã, xinh đẹp như bạn bè giàu sang phú quý của hần, lúc nào cũng có thể mỉm cười thân thiện. ...

Hừ, cho dù ngươi là Ti đại thiếu gia, cũng không thể phá bỏ được hình tượng yêu nghiệt trong lòng ta!

Xoa xoa cái mũi, cô vụng trộm ngấm hần một chút.

Vẫn là một bộ tây trang màu đen mặc bên ngoài, bên trong là áo sơ mi cùng cà vạt, đi kèm với quần dài là giày da, tất cả mọi thứ trông thật bình thường nhưng khi mặc trên người hần lại tạo thành một loại cảm giác khó nói thành lời. ...

Bối Bối một bên trộm ngấm một bên tự hỏi, có chút ngơ ngẩn, không cẩn thận gặp trùng ánh mắt Ti Hà Di đảo qua bên này, đối diện sắc mắt đen như hố sâu có thể tùy tiện kéo người ngã xuống kia cô không tự chủ run run.

Hóa ra cảm giác bị người khác hút mất hồn là như thế này. ....

Bối Bối lặng lẽ xê dịch về phía cửa xe, tuy rằng khoảng không gian ghé sau của Maybach rất lớn nhưng vẫn khiến cô cảm thấy chưa đủ, không đủ rộng để giúp cô tránh xa khí lực cường đại của Ti yêu nghiệt đang lan tràn đến.

Nhìn đến khoe môi Ti Hà Di đang nhìn cô mà kích động giương lên, cô không khỏi nhớ tới nụ hôn lần trước, có lẽ không chỉ là hôn, có lẽ còn có.....

Không không chế được hình ảnh cứ hiện lên trong đầu, máu của Bối Bối đã chảy ngược, cảm thấy có bão táp ở trong lòng, quay đầu nhìn kính xe lạng lẽ rơi lệ.

T—T

Sau đó lại bị phong cảnh bên ngoài cửa sổ làm cho sợ hãi.

Lần trước ngồi Maybach trở về là ban đêm, lại bị sự kiện bánh ngọt Đức làm mất hết thần trí nên cô cũng chưa chú ý tới cửa kính bên ngoài nhìn vào là màu đen, nhưng từ bên trong nhìn ra lại giống như kính thủy tinh trong suốt bình thường.

Không, so với kính thủy tinh bình thường còn muốn trong suốt hơn nhiều, hoàn toàn rõ ràng!

Nếu có người đứng bên ngoài ngẩng ngốc nhìn chiếc xe này, nhất định là bị người bên trong nhìn thấy rất rõ ràng.

Bối Bối lệ rơi càng mau, trong lòng thâm mắng bản thân:

“Người ta vẫn đùa giống với ngưởi, nhìn xem ánh mắt si mê của ngưởi, xem ngưởi khổ sở vì hiểu lầm... Ngưởi chính là kẻ siêu cấp đần độn!”

TT—TT

Ngay tại thời điểm Bối Bối ảo não tới mức muốn cào nát ghế da trên xe, Maybach dừng. Ti yêu nghiệt dễ dàng mang cô xuống xe.

Vừa ngẩng đầu liền thấy trước mắt là một quán ăn Nhật Bản, bốn phía đều treo đèn lồng, phía trên cao có một tấm biển lớn đề dòng chữ: “Luru Xuyên 〇 Anh”

(Pup: nào chúng ta cùng mở lớp học Nhật ngữ!!! 〇 (no): là trợ từ sở hữu trong tiếng Nhật. ‘Luru Xuyên 〇 Anh’ ở đây nôm na chính là ‘Luru Xuyên của Anh’ mời mn đọc xuống phần sau sẽ rõ hơn. Lớp học kết thúc Pup sensei tạm biệt tất cả các bạn!! ^^!)

“Luru Xuyên 〇 Anh” là nhà hàng Nhật Bản xa hoa bậc nhất thành phố S. Trong truyền thuyết, đây chính là nhà hàng của nhân vật trong giới hắc đạo Nhật Bản, vì tính nhân của mình ở thành phố S mà mở ra. Trong truyền thuyết, sở hữu đồ đạc của nhà hàng này đều chính là hàng buôn lậu cướp ra từ hoàng cung cao quý. Trong truyền thuyết, ở nơi này có thể ném được tất cả mỹ thực trân quý của Nhật Bản. Trong truyền thuyết...

Được rồi, nó chính là một chữ – ‘quý’ trong truyền thuyết!

Lần trước cùng Long Điện và Sắc Nha tới đây, ba người chỉ tùy tiện gọi một chút đồ ăn, nhưng tới lúc ra tính tiền, ngay cả người ra tay hào phóng như Long Điện cũng phải trợn mắt, nín thở một chút. Mà khi đó bọn họ mới ngồi dãy bàn bình thường bên ngoài, chưa có đi vào phòng riêng sau hoa viên trong truyền thuyết.

Bởi vì lần đó tiêu hết nửa tháng tiền lương của cô, cho nên kí ức trong đầu Bối Bối vẫn mới mẻ như mới hôm qua, khiến cho cô dù là thích sushi tới nhường nào cũng không dám đặt chân vào nơi này một lần nữa.

Cô nhớ lúc trước là mình hẹn Ti Hà Di ra ngoài dùng bữa, cho nên bữa này chắc chắn là do cô trả tiền....

Giờ phút này nhìn cây phong xinh đẹp, mảnh dẻ lác lác giữa không trung, chân của Bối Bối nhất thời như nhũn ra, không tự chủ được tựa vào người ai đó.

∩ (▽ ”) ∩

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết Ti yêu nghiệt không có khả năng ngồi hàng ghế bình thường bên ngoài dùng cơm, một cô gái mặc kimono tới dẫn bọn họ đi vào phòng sau hoa viên trong truyền thuyết.

Núi giả, thác nước, ao nhỏ, cá nhỏ, còn có dòng suối nhỏ cùng mấy gian nhà tranh kiểu Nhật tạo thành một nơi tiên cảnh, tách biệt hoàn toàn với thế giới hiện thực bên ngoài. Xuyên qua cầu đá nhỏ, đi trên con đường đá cuội kéo dài, xung quanh là đủ các loại cây cối cao thấp xanh um tươi tốt, bố trí chẳng chặt nhưng lại đẹp mắt.

Mỗi gian nhà tranh đều có hai phòng riêng, sau khi tiến vào mới phát hiện, dòng nước nhỏ uốn quanh chạy dọc khu vườn, vòng qua mỗi gian phòng rồi lại quay trở về hồ nước. Mỗi gian phòng trong đều có cảnh trong cảnh, mực thủy, cây bonsai, còn có bình phong hoa mỹ và đầy đủ mọi thứ trong căn phòng đón khách của Nhật Bản, ngay cả tượng búp bê gỗ khắc hình người ca múa hiếm thấy đều có.

Nếu không biết, có lẽ thực sự nghĩ bản thân đang ở Nhật Bản, nhà hàng này quả thực là rất xa xỉ!

Cởi giày đi lên sàn tatami, Bối Bối muốn thử mạnh cũng không dám, nhìn thấy nơi cực hạn xa hoa không tiếc vốn liếng trang hoàng như vậy, cô quả thực bị dọa không nhẹ. (Tatami : là một tấm lát dùng để lát sàn nhà truyền thống của Nhật, một căn phòng có thể do nhiều tấm xếp xen kẽ với nhau, mỗi tấm thường có kích thước chiều dài gấp đôi chiều rộng. Mục đích của các tấm nệm ngoài việc cách nhiệt còn có khả năng đàn hồi tốt, đi êm ái, nhất là đi chân không trong nhà.)

(Pup: tatami còn kẻ nào không biết? Pa: vẫn phải chú thích nha kung ^0^)

Cô, cô, cô chỉ là tiểu bình dân quen biết nhà giàu mới nổi a a a....

(Pup: ‘nhà giàu mới nổi’ chắc chỉ Long Điện tỷ tỷ, còn Ti yêu nghiệt thì... chắc chắn không phải rồi! Pa: chính là chỉ Long Điện tỷ đó :>)

“Cái kia, hay là để tôi gọi món đi!” Bất chấp lễ giáo, Bối Bối cố tranh thủ đem tồn thất hôm nay hạ thấp tới cực điểm

Lại bị một câu của Ti yêu nghiệt đánh trở lại vực sâu của địa ngục : “Đã sớm đặt trước rồi, còn cần gọi món làm gì nữa?”

(□)!!

Bối Bối tư thế ngồi nghiêm chỉnh, trên trán mồ hôi lạnh ứa ra như mưa, cũng là lúc một nhóm các cô gái mặc kimono lục tục kéo nhau bùng nổ tiến vào, trên bàn mỹ thực cùng đồ đựng xinh đẹp, tinh xảo vô cùng, xa trông cũng thấy là một kiệt tác nghệ thuật.

Điểm một chút: dưa xiêm tiềm bào ngư, tôm cuộn rong biển, cá ngừ cuộn bánh ướt, cá hồi chưng nước tương, cá ngừ nướng sốt xoài, đậu Nhật chiên xù sốt thịt băm, hầu sốt hành, cá tuyết nướng, sushi hải sản...

Bối Bối không kìm lòng được, roi lệ!

TT—TT

(Pup: em cũng không kìm được roi lệ! Chương trước đồ Thái, chương này đồ Nhật, cho ‘ôn nhu phong nhã’ ăn mấy món bình dân còn được, để Ti yêu nghiệt ăn mấy món tâm phào em ăn làm sao cam lòng á?! Nhưng mà kẻ được mấy món trên đã ứa hết cả nước miếng ra rồi!!)

Không phải bởi vì trên bàn đều là những món ăn cô yêu thích nhất, mà cá hồi Bắc cực nhỏ như vậy, lần trước ăn cùng Long Điện đã là rất quý, hiện tại ở trước mắt còn nhiều gấp ba lần, như vậy mất bao nhiêu tiền a?!

Thẻ tín dụng của cô liệu có đủ dùng hay không?!!!

“Thích không?” Ti Hà Di đem nước tương trộn mù tạt hắc đã điều chế để trước mặt cô.

Bối Bối từ vực sâu của địa ngục đang đau lòng vì thẻ tín dụng bị vạt cạn lại bò lên, cuống quýt gấp lấy một miếng sushi chấm nước tương nhét vào miệng, đem tâm tình kéo trở về: “Thích! Tôi thích nhất là đồ ăn Nhật Bản.”

Miếng cá sống vừa vào đến miệng đã cảm nhận được vị béo của thịt, mùi vị thơm ngon nháy mắt lan tràn, mà wasabi (nước tương mù tạc) cũng đạt tỉ lệ cô thích nhất – 1:1

(Pup: Phong Lâm Nhi, tỷ có thể BT hơn được nữa không?! Tại sao viết ra cái đoạn làm người khác phải nuốt nước miếng ừng ực thế này?! Bối Bối tỷ tỷ, tỷ tỷ có cần thích thú với loại nước tương kinh dị như vậy đến mức đấy không?! Thử lỗi vì sự quá khích tột độ của em Pup, tại vì em cũng là fan tử của đồ ăn Nhật Bản mà lâu rồi em chưa được đi ăn >”<)

Mỹ vị vào đến đầu lưỡi, cay nồng kích thích đến cực điểm, thoáng cái đem cô đẩy vào giữa những đám mây mềm như bông trôi lững lờ.

Ti Hà Di nhìn bộ dáng hưởng thụ cùng vẻ mặt không gì hạnh phúc hơn của cô, ánh mắt khẽ đảo, con ngươi hơi trầm xuống, hừ nhẹ nói:

“Thích đồ ăn Nhật Bản, vậy mà ngày hôm qua còn cùng người đàn ông khác ăn đồ Thái Lan sau lưng tôi?!”

Phốc.....

Bối Bối lấy tay đập nhẹ vào lồng ngực, nước mắt nước mũi đồng loạt chảy xuống, bi thương khẳng định: Ti yêu nghiệt là vì muốn mưu sát cô nên cố ý tới nơi này!

Vì sao cả chuyện này Hân Ngôn Thanh cũng nói cho hân?! Vì sao a?! Rốt cuộc là vì sao?!

Đang lúc Bối Bối giãy dựa trên đoạn đường sống chết, có tiếng gõ cửa vang lên, cửa phòng bỗng mở ra, xuất hiện một thân ảnh quý gồi bên ngoài.

Cô gái mặc một bộ kimono màu vàng cam, bên trên thêu những hoa văn tinh xảo, còn có kí hiệu gia tộc mà cô chưa từng thấy, vạt áo cách điệu che đi chiếc cổ cao tinh tế, trong nháy mắt người đó ngẩng đầu lên mang lại cho đối phương một cảm giác đẹp tinh lạng không gì sánh kịp.

Đại mỹ nữ lễ độ cúi đầu dùng Nhật ngữ nói chuyện với Ti Hà Di: “Đã quây rầy rồi, nghe nói Ti tiên sinh đại giá quang lâm, Anh có thể nào không đến kính rước một ly?”

“Sao có thể? Là tôi tới làm phiền mới đúng.” Ti Hà Di không đứng lên, hơi cúi người dùng tiếng Nhật chuẩn trả lời.

Mỹ nữ tên Anh nhận được sự đồng ý liền đứng dậy bùng bầu rượu chậm rãi đi tới trước bàn, ngồi quý xuống, động tác thanh thoát mà cao quý, nhìn qua đã biết là lễ nghi mà người bình thường không thể làm được thành thực như thế.

Đại mỹ nữ lễ độ cúi đầu dùng Nhật ngữ nói chuyện với Ti Hà Di: “Đã quây rầy rồi, nghe nói Ti tiên sinh đại giá quang lâm, Anh có thể nào không đến

kính rượu một ly?”

“Sao có thể? Là tôi tôi làm phiền mới đúng.” Tì Hà Di không đứng lên, hơi cúi người dùng tiếng Nhật chuẩn trả lời.

Mỹ nữ tên Anh nhận được sự đồng ý liền đứng dậy bưng bầu rượu chậm rãi đi tới trước bàn, ngồi quỳ xuống, động tác thanh thoát mà cao quý, nhìn qua đã biết là lễ nghi mà người bình thường không thể làm được thành thực như thế.

Anh mỹ nhân rót đầy rượu vào chén của Tì Hà Di rồi lại rót cho Bối Bối, sau đó nhìn cô cười nhẹ, cũng không chào hỏi hay tự giới thiệu mà lập tức quay đầu cùng Tì Hà Di nói chuyện phiếm bằng tiếng Nhật: “Từ sau khi cậu trở lại Thành phố S, đây là lần đầu tiên cậu tới chỗ này của tôi nha. Dựa vào mối quan hệ của chúng ta, điều này rất không nên nha!”

Bối Bối ở một bên ㄟ ngốc, hóa ra Anh mỹ nhân cùng Tì yêu nghiệt quan hệ không tầm thường, khó trách hẳn chọn tới nơi này.

“Luu Xuyên tiên sinh vẫn tốt chứ? Còn nhớ rõ lúc còn đi học, lúc chúng tôi cùng uống rượu, cậu ấy hỏi tôi một vấn đề, hôm nay tôi quay lại trả lời.”

Ánh mắt của Anh mỹ nhân đảo một vòng xem xét biểu hiện trên mặt Bối Bối, đưa tay che miệng cười khế, sau đó làm bộ nũng nịu nói: “Tì tiên sinh, cậu thật xấu, chỉ nhớ hỏi hẳn có tốt không, thế còn tôi thì sao?! Kỳ thật người ta rất nhớ cậu nha!”

Bối Bối ㄟ, cùng là bạn học ở trường dành cho con nhà giàu kia, cũng coi như là thanh mai trúc mã đi!

Bối Bối giả bộ không để ý, đánh giá những đồ vật tinh xảo bày biện trong phòng, nhưng tiếng cười của Anh mỹ nhân lại nhiều lần truyền vào trong tai, vì thế lại một lần nữa quay sang đánh giá cô ta. Sau đó càng bị đã kích nghiêm trọng hơn.

Người ta xinh đẹp như hoa, lại tốt nghiệp trường đại học đẳng cấp thế giới, tùy tiện giơ tay nhắc chân đều lộ ra dáng vẻ tao nhã, thoát tục, vừa thấy liền biết cùng yêu nghiệt bên cạnh là cùng một thế giới.

Trong lòng có chút tự ti, thân hình thu nhỏ lại. ....

Lại nhìn đến hình ảnh của chính mình phản chiếu qua chén rượu, tóc tai bù xù, trên mặt còn lưu lại dấu vết của nước mắt cùng nước mũi, trông giống như nha đầu hoang dã không biết chui ra từ đồng cỏ nhà nào mà ra.

Trong lòng lại thêm trầm mặc, thân hình lại thu nhỏ lại. ....

Lại tiếp tục nhớ đến những lời nói của Hầu Ngôn Thanh đêm qua, tự phỉ nhổ chính mình lúc trước ngồi trong Maybach si tâm vọng tưởng.

Trong lòng lại càng chua xót, thân hình lại lần nữa thu nhỏ lại. ....

Dường như đã thu nhỏ tới mức dưới gầm bàn, trong lòng Bối Bối bi thương kêu rên: “Anh Từ tiểu thư, cô cũng không cần lại lần nữa kêu Tì tiên sinh, Tì tiên sinh được không? Xương cốt tôi nghe cô kêu tới mức xóp gòn rồi!”

○(_ _ _)○

Lệ rơi đầy mặt, đưa tay cầm lấy chén rượu trên bàn, mạnh mẽ đưa lên miệng. ....

Có một loại nói không nên lời, hương vị dịu nhẹ, lại nhu hòa tới mức làm người ta飘飘 đến tiên cảnh. Loại rượu này khác với rượu gạo cô thường uống, có cảm giác như là rượu Trương Hạc trong truyền thuyết.

A. .... Hương vị nhẹ nhàng kích thích giác quan, cảm thấy giống như đang trầm mình giữa núi rừng, nước suối trong treo chảy quanh thân, có lẽ chỉ có rượu Trương Hạc trong truyền thuyết mới có thể đạt đến vị như vậy.

“Sake Nhật Bản!” Vốn thu nhỏ lại q lần, trong nháy mắt Bối Bối trở lại bình thường, chậm rãi dùng tiếng Nhật phun ra ba chữ này.

Đôi mắt đen như ngọc của Tì Hà Di nhìn cô chăm chú, mang theo một chút ngạc nhiên, mà Anh mỹ nhân cũng quay đầu nhìn Bối Bối, khoe miệng khế cười, nét mặt không thay đổi, dùng Nhật ngữ nói với Bối Bối: “Oh?! Cô có thể nhận ra sao?!”

Sao lại có ngữ khí không tin tưởng như vậy?!

Bị xem thường, Bối Bối có điểm nổi giận, ra sức đào hết mọi góc ngách trong trí nhớ, giống như trả bài cho thầy giáo mà nói, dùng tiếng Nhật đáp lại: “Trương Hạc rượu là đặc sản rượu nổi tiếng trên thị trường Nhật Bản từ thời Edo Nhân Hiếu năm 2, cũng chính là công nguyên năm 1819, do ông chủ của ‘cung vị rượu’ chế tạo. Trương Hạc rượu là dùng nguồn nước ở đầu nguồn hàng ngày được mặt trời chiếu rọi, giữa không khí tươi mát mà ủ thành. Là quý quốc tác giả nổi tiếng Xuân Thụ cùng An Tây Thủy Hoàn đã từng sinh sống. Thủy Hoàn còn từng nói qua, đã từng uống rượu Trương Hạc sẽ không thể uống một loại rượu nào khác. Rượu sake là loại rượu hiếm nhất trong những loại rượu Trương Hạc, chỉ có thể ở nơi ủ rượu uống một ly, rất khó mua được.”

Có phải hay không cô nói sai rồi?! Nguyên liệu sản xuất rượu có đúng là như vậy không? Có phải cô đã nhớ nhầm tên đầy đủ của An Tây Thủy Hoàn không?!. ....

Tuy rằng tiếng Nhật của cô rách nát, thực mắt mặt chính mình, nhưng là thua người nhưng không thua trận!

“Ah ôi ôi ôi ôi.....” Anh mỹ nhân che miệng, cười đến trời long đất lở, tay kia thì đập mạnh xuống bàn.

(□)!!

Bối Bối khoe miệng run rẩy. Rất buồn cười sao?! Rất muốn nói với cô ấy, cười như vậy thực phá hư hình tượng mỹ nhân.

Tì Hà Di dựa lại gần, đưa tay nắm lấy cằm của Bối Bối, nhìn chằm chằm cái miệng nhỏ nhắn của cô vừa rồi làm cho hấn kinh ngạc, cười nói: “Bảo bối, em còn cất giấu những gì làm cho tôi phải ngạc nhiên?”

☹

Bối Bối khoe miệng càng run rẩy, rất muốn rít gào, không cần trước mặt ‘lão’ tình nhân tán tỉnh tôi!

Anh mỹ nhân cuồng tiếu một trận, dùng tiếng Trung chuẩn lời kéo Bối Bối: “Cái cốc tiểu thư, quả là trăm nghe không bằng gặp mặt, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!”

Thèm vào..... Cô tên là Bối Bối, không phải là Bối Từ! (cái cốc = bối từ) Người Nhật Bản chính là thích thêm vào đằng sau tên cô gái một chữ “Từ”, ôi chao “Từ”!

Mỹ nhân lại quay đầu, dùng tiếng Pháp nói với Tì Hà Di hai câu, Tì Hà Di cũng đáp lại hai câu, Bối Bối không hiểu họ đang nói gì, sau đó Anh mỹ nhân khôi phục phong thái tao nhã, rời khỏi gian phòng.

Sau khi nhận thức Tì Hà Di, cô phát hiện hấn có thể sử dụng lưu loát năm loại ngôn ngữ: tiếng Trung, tiếng Anh, tiếng Nhật, tiếng Ý, giờ còn có cả tiếng Pháp.

Rất tự ti.....

Cô thực sự không muốn đắc tội với yêu nghiệt cường đại như vậy, nhưng hôm nay đã hứa với mẹ, nhất định phải giải quyết vấn đề này.

Cô không thể lùi bước, chỉ có thể dũng cảm đối mặt, chấp nhận sự thật!

Cô là con gái của mẹ!

Nghĩ như vậy, Bối Bối rút ra thẻ rút tiền trong túi, đặt lên bàn đầy vẻ hướng Tì Hà Di.

Tì Hà Di buông chén rượu, nhìn thẻ rút tiền lấp lánh trên bàn, lông mi khẽ nhướng, nghiêng mắt nhìn cô.

Cô xê dịch một chút, háng giọng nói: “Kia...kia, lần trước...lần trước, chính là lần đó...ở nhà anh, chính là ở Thánh Điện, cái kia...cái kia... là bởi thường cho những đồ vật bị phá hư, 20 vạn không biết đủ hay không đủ... để mua lại chúng...”

┐┌ Cô đang nói cái gì?! Ông trời mau cho thiên lôi xuống đánh chết cô đi!

“Đã phát hiện rồi? Tôi còn nghĩ em thiếu tâm nhãn đến mức cả đời đều không phát hiện đâu?!” Tì Hà Di nghe hết những gì cô nói, quả nhiên đã thay ông trời cho cô một đạo thiên lôi.

☹ Như thế nào có thể nói cô như vậy?!

“A..... Tôi nhớ rồi, lúc trước em nhận lầm Đoàn Huy làm lãng phí chút thời gian.”

>_<

Không được, cứ như vậy đi xuống chắc chắn cô sẽ thua lần nữa!

Bối Bối ngẩng đầu, cổ lấy dũng khí, cố gắng tự cứu: “Anh đã sớm nhận ra tôi, ngày hôm sau ngồi trên Maybach đi ngang qua tôi liền đã nhận ra, cho nên anh mới có thể nói chiếc cốc kia là dùng để uống Whisky, cho nên anh vẫn xem tôi là thứ đồ chơi để vui đùa! Đêm đó tôi uống rượu say không nhớ rõ mọi chuyện, sáng sớm tỉnh lại đã làm ra chuyện kinh động như vậy tôi cảm thấy rất có lỗi. Thẻ rút tiền này chứa 20 vạn tiền mặt, mật mã là 123456. Tôi hy vọng anh có thể hiểu được thành ý muốn giải quyết mọi chuyện của tôi.”

Liên tiếp nói ra, không cần nghỉ lấy hơi.....

Dường như Tì yêu nghiệt có chút tức giận, ngữ khí lạnh như băng nói: “Hai mươi vạn?! Là ý gì?!”

Bối Bối đón nhận ánh mắt sắc bén của hấn, cả người run run tiếp tục nói: “Tôi biết hai mươi vạn có lẽ không đủ, nhưng có thể để cho tôi trả dần mỗi tháng được không? Tôi chỉ hy vọng, hy vọng anh không cần dùng những lời nói ái muội như vậy trêu đùa với tôi nữa, chuyên tình một đêm như vậy chấm dứt ở đây, được không?!”

Tì yêu nghiệt tức giận không giảm, ánh mắt càng lạnh lùng, nháy mắt không khí trong phòng trở nên đông lạnh: “Em nghĩ rằng tôi đang trêu đùa em?!”

Thật là khủng khiếp, rất dọa người a.....

Gió lạnh bắc cực thổi thật lâu, lâu đến nỗi răng nanh của Bối Bối đã run lên, tiếng nước chảy róc rách phủ kín căn phòng.

Hắn kiểm chế giận dữ, thờ phỉ phò, con người sáng như mặt ngọc chớp động tinh quang, thông thả nói ra từng chữ từng chữ: “Tôi và em vĩnh viễn sẽ không có kết thúc! Bởi vì em còn thiếu tôi!”

Bối Bối quá sợ hãi: “Cái gì?”

“Cả đời!”

“Một chiếc cốc?!” Bối Bối thốt lên, có chút run rẩy, chiếc cốc kia rất quan trọng sao?!

(Trong tiếng Trung, từ cái cốc đồng âm với từ cả cuộc đời (yi beizi))

Cô gợn tay lên tuyên thệ: “Được, Ngày kia tôi sẽ đem chiếc cốc gửi trả lên tầng 38!”

Tì Hà Di cảm thấy chán nản, cô gái này chẳng những thiếu tâm nhãn còn có khả năng làm người khác tức chết!

Hắn dang tay ôm lấy cô, ngón tay lồng vào những sợi tóc dài nâng nhẹ đầu của cô, hung hăng chà đạp cánh môi của cô như đang trừng phạt!

Đầu lưỡi liếm nhẹ lên phiến môi mỏng, khiêu khích mở ra đôi môi, xâm nhập hai hàm răng, tìm đến đầu lưỡi, dùng sức hút lấy.....

Không thể nào?! Lại nữa?!

Bối Bối trừng mắt nhìn hàng lông mi dài trước mặt, còn có đôi mắt đen như ngọc bị che phủ, mặt áp mặt, ánh lên tầng ánh sáng lại có một lực áp bức khiến cho cô choáng váng, mà nụ hôn này cùng nụ hôn lần trước bất đồng.

Hắn vuốt ve, nâng lên gương mặt cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng cuốn lấy, khiêu khích đầu lưỡi mẫn cảm của cô, dụ dỗ cô đáp lại.

Ách..... Thật thích, thật thoải mái, cô thông thả nhắm mắt lại không dám nhìn hắn, lại làm cho chính mình chìm đắm vào cảm giác hương thụ.

Tay tự nhiên ôm lấy cổ của hắn, môi khẽ hé ra, vờn đầu lưỡi chậm rãi chạm vào hắn, xúc cảm tiêu hồn làm cho hai người chấn động.

Hắn thuận thế đem cô đè xuống sàn, một tay vuốt ve đùi của cô, một tay xâm nhập vào trong làn váy mỏng.....

Hôn kịch liệt đến khi hai người đều cảm thấy thiếu không khí mới buông ra, hắn nâng lên đôi môi đang hôn hên hút lấy không khí của cô, còn đọng lại những giọt nhỏ trên môi cô.

Tì yêu nghiệt vuốt nhẹ cánh môi đỏ tươi của cô, một bên vờn tay tham nhập vào trong váy, ngón giữa ngón trỏ ngón cái nhẹ nhàng nắn vuốt, sau đó mang theo chất lỏng còn dính lại trên tay làm cô ngượng đến nỗi đỏ mặt:

“Kết thúc?! Nhưng là bảo bối.... thân thể của em còn nhớ rất rõ tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Sét Đánh Liên Hoàn

Vừa định tiếp tục hôn lên cánh môi đang ửng đỏ, nhưng lại thấy mình bị đập một cước thật mạnh, Tì Hà Di vỗ vỗ ngực có chút không dám tin nhìn Bối Bối.

Bối Bối một tay chống trên mép bàn, một tay cuống quýt kéo váy lại che khuất quần lót cùng dây buộc tất vừa mới lộ ra: “Tì Hà Di, đừng tưởng rằng anh là cấp trên của tôi, lại có bộ dạng đẹp trai, có thể tùy tiện bắt buộc tôi?! Tôi, tôi sẽ kiện anh tội quấy nhiễu tình dục!!”

Tì Hà Di trầm thấp cười ra tiếng: “Quấy nhiễu tình dục?! Với người phụ nữ của mình?!”

Bối Bối sắc mặt đỏ bừng, nhất thời không có biện pháp phản bác, trong lòng thoáng có ý nghĩ chua xót: Hắn là Tỷ đại thiếu gia, là thân phận địa vị gì, muốn dạng phụ nữ nào mà chẳng có?! Nói không chừng cô cũng chỉ là muối bỏ biển, là bát cháo thanh đạm sau khi ăn những thức ăn phát ngấy kia. Chẳng qua chỉ là một lần 419 mà thôi!

Nước mắt chợt trào ra, cô ngẩn đầu nói thật nhanh: “Tôi không phải là người phụ nữ của người nào, tôi là Biện Bối Bối!”

Nhìn Bối Bối đầy ghê chạy đi, đôi mắt đen như ngọc của Ti Hà Di bỗng hiện lên một tia ôn nhu.

Ngày hôm qua biết được cô hẹn gặp Steven ở “Nhà hàng Taiji”, anh cảm thấy khó chịu cả một đêm, cho nên hôm nay mới kịch liệt như vậy, không thể ngăn cản nổi.

Biểu hiện trên mặt anh có chút phức tạp, hơi hơi mất mát, ghen tị, vẻ mặt mê say, anh mong muốn tâm tư mình bình ổn.

Nhưng là nhưng là ... vẫn không được, bởi vì trừ bỏ chính mình, không ai có thể biết tâm trạng pháp phòng mấy ngày nay của anh, anh đã hao tổn bao nhiêu tâm lực mới có thể khống chế được cảm xúc của chính mình, từng bước một chậm rãi tiến gần vào cuộc sống của cô, e sợ cho cô gái nhỏ này không thể tiếp nhận.

Glan cho rằng anh thực sự phải rất nỗ lực, nhưng là nhìn thấy cô bắt đầu chấp nhận từng chút, anh vui vẻ chịu đựng. ....

Bởi vì, cô không phải bất kỳ người phụ nữ nào khác, cô là Biện Bối Bối!

Tặng anh cả đời, lại là cô gái nhỏ đã trộm hân cả đời. ....

Bối Bối chạy trốn vào buồng vệ sinh, liền mở nước vào bồn rửa tay, nhìn gương mặt cực kỳ hỗn loạn của mình, xuân triều cuộn cuộn nổi lên.

Hồng mất rồi. ....

Hất mạnh nước trong bồn lên mặt, một bên hất nước một bên tự mắng bản thân: “Biện Bối Bối, người là đồ đàn độn! Anh tiểu thư người ta xinh đẹp như thế, có bao nhiêu khí chất, người cư nhiên còn vọng tưởng cùng nàng đánh đồng. Người ta cứ chỉ tao nhả phi phạm, người nha, cũng chỉ giới giả vờ đứng đắn, người ta biết Nhật – Trung – Pháp, 3 ngôn ngữ, người nha, nói chuyện còn lấp bắp, người ta là chủ nhà hàng cao cấp như vậy, người nha, cũng chỉ là một cái giám đốc nho nhỏ! Người đó kỳ cái gì?! Nổi giận cái gì a!!! Người ta muốn phụ nữ, chỉ cần phát tay liền có một đống cô gái trẻ trung xinh đẹp xếp hàng, người lại nhiều lần ảo tưởng cái gì. .... Ô. ....”

Một nhân viên mặc kimono ở bên cạnh hơi nhếch khóe môi, dường như cô đã không cần thận nghe được bát quái của bà chủ. ....

“Mẹ, con nghĩ trả hân hai mươi vạn kia, như vậy con và hân liền song phẳng. Mẹ nói có đúng không?” Cô lại có thể đem tâm tư ngổ ngán đến mức nói chuyện với mẹ.

Tự khinh bỉ mình một hồi, Bối Bối cảm khăn bông ướt có mùi Ngải thảo xoa xoa trên mặt, bi thương nghĩ: Sớm biết như thế này sẽ không trả lại hai mươi vạn kia, lại còn tự chui đầu vào lưới, tự làm cho mình mất mặt, có lẽ Boss yêu nghiệt không cần số tiền đó.

Hai mươi vạn này với hân xem ra có lẽ không đáng kể, nhưng sẽ làm cho cô thực gian nan, cái này có nghĩa là cô phải giảm bớt sinh hoạt phí đến mức thấp nhất, không chỉ có tiền nhà phải trả, còn phải để dành tiền trả lại cho Long Điện.

Tối trọng yếu nhất là tuyệt đối không thể mất đi công việc, mà chỉ có thể yên lặng chịu đựng rất nhiều thứ, việc đầu tiên chính là khuất phục sự việc thảm thương trước mắt. ....

Chỉ vì muốn ở thế ngang hàng, thậm chí làm cho hân đứng vì 419 mà khinh thường một phần tôn nghiêm của chính mình, có phải rất rõ ràng hay không?!

“Tiểu thư, khăn mặt dùng xong có thể để vào thùng này!” Nhân viên mặc kimono thật dè dặt nói với Bối Bối.

” A. .... Thực xin lỗi, giao cho cô!” Bối Bối lấy lại tinh thần, đưa khăn mặt đang cầm trong tay cho nhân viên.

Nhân viên mặc Kimono cúi chào cô, tiến lại gần, thần bí nói nhỏ: “Tiểu thư, tôi có thể hỏi thăm cô một việc không?”

Bối Bối quay lại nhìn cô ta, hơi khó hiểu gật đầu: “Có thể a. .... Cô hỏi đi!”

“Vừa rồi nghe trong lời tiểu thư nói, cái kia, bà chủ của chúng ta, Anh tiểu thư thật sự cùng vị nữ nam trong phòng đặc biệt kia có gì gì phải không?!”

Bối Bối: “.....”

Nguyên lai bát quái là chỗ nào cũng có, nơi nào có người là bát quái liền xuất hiện!

Mà WC không chỉ có thừa hoàng kim, còn có thừa bát quái sánh cùng hoàng kim!

>_<

Cho dù đã đá hân một cước, cho dù có bị đánh vào địa ngục sâu thẳm, Bối Bối vẫn dùng hết dũng khí đi đến gian phòng đặc biệt.

Tiếp tục chịu đá kích cũng không sao cả, cô – Biện Bối Bối đã từng trải qua rất nhiều thử thách, phải xứng đáng là con gái của mẹ cô!

Nhớ lại ngày hôm nay ở khuôn viên lăng mộ có một vườn hoa hồng trắng, giống như mẹ đang mỉm cười cổ vũ cô!

Một lần nữa lấy lại tự tin, Bối Bối phấn chấn lại, giống như chiến sĩ bước lên chiến trường!

Trước cửa gian phòng đặc biệt, nhân viên xinh đẹp mặc kimono đang chuẩn bị dẫn hai người vào phòng đối diện, cô gái mặc quần ống bó rất đẹp, áo khoác lông cừu, cảm giác rất nữ tính.

Mà chàng trai kia cầm trong tay một chiếc áo vét nữ, một tay đỡ lưng cô gái, bộ dáng rất là thân mật..

Bối Bối lặng lẽ đi từ từ đến trước cửa phòng của mình, một bên cời giày, một bên đánh giá bóng dáng cô gái kia.

Nhìn rất quen thuộc, dường như đã gặp qua bộ dáng này ở đâu rồi. ....

Thời điểm cô đang định thu hồi tầm mắt, cô gái kia dường như phát hiện điều gì, cô nhẹ nhàng quay đầu lại.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, nhất thời cực kỳ khinh hãi. ....

Đồng một tiếng, đầu Bối Bối đụng vào cửa, bất chấp đau cô chỉ tay vào cô gái kia kêu: “Daisy!!”

“Ách.....” Trương Thu Cẩn cũng bị trùng hợp như vậy dọa, không nói được tiếng nào.

”Làm sao vậy?” Chàng trai bên cạnh cũng quay đầu nhìn theo.

.....

Kia cũng là gương mặt quen thuộc, Bối Bối phun ra một ngụm máu, như là gặp quỷ kêu lên: “Jim!!”

Bỗng chốc cửa phòng bị mở ra, Bối Bối không có phòng bị, lập tức ngã vào trong lòng Tì Hà Di, hấn ôm cô nói: “Sao lại không tiến vào, làm nữ nhân của tôi để cho em phải khó xử đến vậy sao?!”

Bối Bối 囧tl

Cát Thanh cùng Trương Thu Cẩn hai người chỉ vào cô, đồng thanh kêu to: “Lynn!!”

Tiếp đến lại chỉ vào Tì Hà Di, lại đồng thanh kêu to: “Vincent!!”

Bốn người đứng ở trước gian phòng ngơ ngác nhìn nhau. ....

Nhân viên mặc kimono hai mắt tỏa sáng, trong lòng âm thầm nói: Chẳng lẽ là hai người bạn tốt hồng hạnh ra tường (ngoại tình) sau đó bắt gặp ở cùng một địa điểm, mới phát hiện đối tượng ngoại tình hóa ra là ông xã của đối phương?! Thật sự là rất JQ (JQ= gian tình)

(= = vị tỷ tỷ này, người có muốn thay ta viết tiếp truyện không!)

囧tl, lặp lại n lần. ....

Thành phố S lớn như vậy, lại có thể cùng người một nhà tại nơi này phát hiện JQ, đây đều là trò khi nha, trò khi nha. ....

Vì thế CEO Thánh Thế, CHO Cát tổng, trưởng phòng tuyển dụng nhân sự Trương Thu Cẩn cùng vào một gian phòng đặc biệt, gian phòng đó chính là gian phòng mà Tì Hà Di đã đặt trước, bốn người cùng ngồi một bàn.

Boss yêu nghiệt vừa gọi thêm rất nhiều đồ ăn, không chú ý đến Bối Bối đau lòng vì thẻ tín dụng sắp bị quét sạch mà rơi lệ. ....

Rất nhanh, đồ ăn đã được đem đến, trong phòng một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng bát đĩa leng keng quanh quẩn trong phòng. ....

Tầm mắt của Bối Bối không rời khỏi Trương Thu Cẩn ở đối diện, chỉ thấy đầu tiên cô ấy giờ đưa gấp một miếng cá hồi chung nước tương vào trong bát, cười cười với Cát Thanh ngồi bên cạnh, sau đó lại chậm rãi đưa lên miệng thưởng thức.

Bộ dạng kia của cô ấy làm cho Bối Bối nhớ tới dáng vẻ cung kính của cô đối với Cát tổng ở trong công ty, mồ hôi lạnh giọt giọt chảy ra sau ót ....

Đây là loại tình huống gì?! Ai tới nói cho cô biết với?!

“Lynn, cô biết không?! Lúc trước ở buổi phỏng vấn, năng lực của cô đối với HR rất độc đáo, làm cho tôi có cảm giác tìm được nhân tài có thể bồi dưỡng. Thậm chí tôi vẫn cho rằng không quá một năm, cô có thể thăng tiến lên làm giám đốc quản lý. Thật là không nghĩ tới cô lại có thể mất gần bốn năm để đi đến vị trí giám đốc! Lynn, cô cũng thật chậm chạp a.....” Trương Thu Cẩn nuốt đồ ăn xuống, trầm tĩnh nói.

Bối Bối 囧tl, thân hình thu nhỏ lại. ....

“Quản lý HR tiềm nhiệm bắt ngờ từ chức, tôi nghĩ cơ hội tốt đến như vậy đặt ở trước mắt, cô sẽ cố chút sức lực để đi lên?! Nhưng là, cô lại có thể làm

như không thấy gì, tùy ý Julie ở nơi này làm mưa làm gió, ý đồ nắm quyền! Hai người cũ là tôi đây không muốn xuất đầu lộ diện cũng phải làm, Cường ép chế ngự khí thế kiêu ngạo của cô ta! Lynn, cô làm cho tôi thật thất vọng a.....”

Bối Bối 囧tl, thân hình càng thêm thu nhỏ lại.....

“Cô nói xem đến chừng nào cô có thể lên giọng một phen, sớm một chút ngồi trên vị trí giám đốc nhân sự?”

Bối Bối như nghe sấm nổ bên tai, đối thủ cạnh tranh lại có thể yêu cầu cô sớm một chút làm người lãnh đạo trực tiếp!

Địa Cầu thật sự khủng bố, làm ơn cho cô trở về hành tinh nhỏ bé đi.....

Cố gắng khôi phục lại thần sắc, Bối Bối mới gian nan trả lời:” Julie với tôi mặc dù có chút khúc mắc, nhưng cũng không thể phủ định năng lực của cô ấy. Lại nói nếu so sánh tư cách, hai chúng tôi cũng chưa thể so sánh được với cô, cho nên đối với tôi mà nói ai làm giám đốc nhân sự kỳ thật không có khác biệt gì, tôi vẫn vì Thánh Thế phục vụ, đều phải làm tốt công tác chức trách của mình. Thực ra, tôi vẫn luôn hi vọng cô sẽ luôn giữ chức giám đốc nhân sự của Thánh Thế!”

Trương Thu Cẩn nhìn Bối Bối, biết cô là xuất phát từ thực tâm mới nói những lời này, vì thế thân nhiên nở nụ cười: “Tôi không thể đảm đương nổi chức giám đốc nhân sự, trường phòng tuyển dụng là công tác thích hợp nhất với tôi!”

Tiếp theo cô nắm lấy tay Cát Thanh, một lần nữa giới thiệu: “Giới thiệu một chút, thân phận khác của anh ấy, là chồng của tôi!”

(□□)!

Bối Bối chớp mắt bị nổ tung, há mồm to.....

Soái ca có thứ hạng trong bảng “Danh sách những chàng đẹp trai ở Thánh Thế” – Cát Tổng chính là ông xã của trường phòng tuyển dụng ?!

>_<

Nếu đem tin tức thú vị này công bố ở diễn đàn “Bát quái Thánh Thế thoải“, bài viết của cô – Biện Bối Bối có phải sẽ được xếp hạng nhất không?!

Tì Hà Di ở một bên nhẹ nhàng khép cằm nâng lại: “Jim chính là ông xã đáng kinh ngạc của Daisy!”

Vẫn đắm chìm ở trong thế giới YY của mình, Bối Bối không có phát hiện cử chỉ vô cùng thân mật của hấn, gật gật đầu nói: “Thật sự là ra ngoài dự đoán của tôi!”

Anh cười khê: “Bọn họ kết hôn đã năm năm rồi!”

Cho tới bây giờ cô cảm thấy chính mình là rất rối loạn, càng không nghĩ tới ở trong này, lại có thể biết cấp trên đã kết hôn năm năm, lại ở trong cùng một công ty, vậy mà ngay cả một chút tin đồn cũng không có, có thể che dấu hoàn mỹ không chút tỳ vết!

Cái gì là điệu thấp?! Đây mới là chân chính là điệu thấp!

Trước tình hình hiện tại Bối Bối lại nhìn không được rơi lệ .....

Đợi chút, Jim là ông xã của Daisy!!!

Bối Bối đột nhiên như bị sét đánh nảy ra ý nghĩ kỳ lạ, cô nhảy dựng lên, chỉ vào Trương Thu Cẩn đang uống trà lúa mạch hét lớn một tiếng: “Lão công của ta là Jim!! Cô là [Lão công của ta là Jim]!”

“Vợ yêu, bảo em không cần dùng ID rõ ràng như vậy! Xem đi, bị vạch trần tại chỗ rồi!” Cát tổng cười ha ha, một tay vuốt về mái tóc dài của Trương Thu Cẩn.

Trương Thu Cẩn kéo tay hấn ra, cũng cười nói: “Em nào có biến thái như ai đó, còn ở trên diễn đàn vẫn liên tục kêu gọi quản lý viên “ban” ID người khác!”

Hồ nháo làm cho quản lý viên ban ID người khác?!

Làm chuyện như vậy chỉ có một người ở trong ấn tượng của Bối Bối, bởi vì ID kia không chỉ có mỗi lần đòi ban ID Dave, còn mắng nhiều câu khiến cho cô phải nổi da gà.

Chẳng lẽ Cát Tổng chính là người mắng câu “Thảo nê mã” ở trên diễn đàn – [thất trọng tội]?!

#-.-

Nhìn thấy Cát tổng một bộ dáng đang hoảng, vậy mà có thể lên diễn đàn bát quái!

Bối Bối khóc thành sông.....

Cái gì kêu đáng khinh?! Đây mới là chân chính đáng khinh!!

Nếu chiếu theo suy đoán logic này, không phải mọi người ở tầng cao nhất của Thánh Thể đều cho rằng cô là con gà bị nhét ở trong nôi chờ lược chín?!

ㄟtl

Theo địa ngục sâu thẳm bò lên, cô chuyển hướng nhìn đến Boss yêu nghiệt, chuẩn bị nhận phán xét cuối cùng của thượng đế: “Được rồi, anh ở trên diễn đàn là ID nào?! Nói đi, tôi tuyệt đối có thể chấp nhận!”

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Bật Mí Đội Quân Ếch

Ta là Keroro] ? [Dave] ?

[Hoa hậu vạn tuế] ?

Sẽ không phải là [Thích mặc vest để xinh đến chết người] chứ ?!

==

Đôi mắt đen như ngọc của Boss yêu nghiệt càng lúc càng gần, gần đến lông mi cũng có thể đếm được, môi bạc khẽ lướt qua mặt Bối Bối, ở bên tai cô thối ra một câu :

“Kiss me tender and hold me tight forever.”

(HuLi: câu này cuối chương sẽ bật mí đó mọi người)

==

Tên yêu nghiệt này!

Diễn đàn làm gì có ID nào dài như vậy chứ?!

Không muốn nói cho cô thì đừng nói nha!

Sao có thể ở trước mặt Daisy và Jim đùa giỡn cô như vậy?!

Lật bàn.....

(´□´) ˘ ㄣ

Bối Bối nhìn qua Trương Thu Cầm, lại nhìn Cát Thanh.....

Đột nhiên tức giận nhìn lại phía yêu nghiệt, ánh mắt như bắn ra những tia lửa xuyên qua người hắn.....

Sau đó đem toàn bộ những lời mắng chửi đang sắp phun ra nuốt xuống, quay về nhìn đĩa cá hồi yên lặng rơi lệ.

Cá hồi ơi cá hồi , người hôm nay nằm ở trong này thấy một hồi JQ, cũng thật đáng buồn a.....

Vậy mà, ở trong trận JQ này, Cát tổng có thể tràn trề hăng hái nói chuyện về “cây cỏ nê mã” là một loài sinh vật đáng yêu của đất nước Trung Hoa....

==

Thực may mắn là, “Lưu Xuyên 0 Anh” từ đầu tới đuôi không nhắc đến việc thanh toán hóa đơn.

Có lẽ Anh nỡ nhân hào phóng mời Boss yêu nghiệt một bữa.

Hay là con số trên hoá đơn có rất nhiều chữ số chỉ thích hợp đem giấy tờ gửi qua bưu điện.

Tóm lại, Bối Bối trong lòng thầm cảm tạ “Luu Xuyên 〰 Anh”, không tiếp tục làm hình tượng của cô bị sụp đổ!

Khi đi ra ngoài, cô phát hiện, những mỹ nữ mặc kimono đi ngang qua họ đều nhìn họ với ánh mắt tò mò.

Cô có thể chắc chắn đoạn JQ khó hiểu này, sẽ được bàn luận thật lâu ở nhà hàng này.....

==

“Đã đến nơi rồi!” Bối Bối xoay người ra mở cửa xe.

Cô mở cửa xe Maybach, một chân bước ra, nhưng áo khoác bị người nào đó nắm lại, ngăn không cho cô bước thêm bước nữa.

Giọng nói của người nào đó trầm thấp, vô tận dụ hoặc: “Không mời tôi lên nhà ngồi chơi một lát sao?”

Bối Bối không dám quay đầu lại, không dám nhìn đôi mắt sâu thẳm dụ hoặc của hắn, thanh âm rất rõ ràng trả lời: “Tôi nghĩ sẽ tìm một người xứng đôi để yêu thương, có lẽ còn có thể kết hôn sinh con, tuy rằng cuộc sống bình thường, nhưng sẽ thật hạnh phúc!”

Nhìn bóng dáng quật cường của cô biến mất ở hành lang, ánh mắt của Tỉ Hà Di trầm xuống, nhẹ nhàng rút tay vào túi áo khoác.

Như chạm đến một vật cứng gì đó, anh lấy ra nhìn một chút.

Thẻ tín dụng màu vàng dưới ánh đèn ở bên trong xe phát ra ánh sáng chói mắt, mắt đen như ngọc lại lần nữa thêm thâm trầm.

Ngắm thẻ tín dụng ở trong tay một lúc, anh ấn nút bộ đàm nói với lão Trương ở phía trước: “Trở về Thánh Điện.”

Maybach đen lập tức ẩn mình vào bóng đêm.....

Bối Bối phóng nhanh như chớp lên đến tầng 7, đóng cửa lại, sau đó thở dốc, không cời giày, chạy nhanh ra ban công, lén lút kéo nhẹ màn ra 1 chút, vừa lúc thấy đèn sau của Maybach biến mất chỉ còn một điểm sáng nhỏ.

Cảm xúc của cô đang rất hỗn loạn, vừa có một chút tự cho mình là siêu phàm, lại có một chút hối hận vô cùng.

Tự cho mình là siêu phàm bởi vì cô đã từ chối yêu nghiệt!

Hối hận vạn phần cũng là do cô đã cự tuyệt yêu nghiệt!

Tỉ Hà Di a!

Yêu nghiệt này là cấp trên của cô, trọng điểm là hắn chính là CEO của tập đoàn Thánh Thế, chính là Kim cương Vương Lão Ngũ!

Mặc dù cô không thể từ chim sẻ biến thành phượng hoàng, nhưng ít nhất nhất định có khả năng có được một chỗ tốt!

Không nói đến những vụn vặt, có lẽ cô còn có thể có được một khoản tiền thưởng lớn, chỉ việc ung dung ngồi đếm tiền.

Bối Bối không kìm được những ý nghĩ YY, tự nhiên tỉnh ngủ, nghĩ tới việc đếm tiền, ngón tay liền co giật.

A, còn có khuôn mặt đẹp trai của yêu nghiệt, muốn thân hình cũng có thân hình.

Về phần bản lĩnh nha, nhớ lại hai lần trước tiếp xúc thân mật, cũng đủ để chứng minh khi ở trên giường hắn có thể phục vụ tốt lắm.

Bối Bối lại không kìm được lòng tự YY, giữa lúc này vô duyên vô cớ tùy tiện nghĩ... một đêm bảy lần mạnh mẽ như sói.

Trong đầu bỗng hiện ra những hình ảnh mờ ám, ở bên mũi có chút nóng nóng.

Bối Bối chảy nước mắt thầm mắng chính mình: Ngươi nha, lại có thể đọc loại tạp văn H của Sắc Nha?! Nhớ kỹ, ngươi là người có khí phách!

Có khí phách!

Có khí phách!

Có khí phách.....

Được rồi, cho dù cô không có khí phách, cũng đã lén lút đem thẻ tín dụng hai mươi vạn nhét vào túi áo khoác của Tỉ yêu nghiệt!

Có khí phách, lại đem cơ hội tốt vứt bỏ đi!

ㄣ (_ _) ㄣ

Có khí phách – Biện Bối Bối, có chút sa sút tinh thần, mất hết tinh thần đi vào nhà tắm, sau đó ra phòng khách đi đến phòng bếp, rồi từ phòng bếp lại đi đến phòng ngủ, lại theo phòng ngủ quay trở lại buồng vệ sinh.....

Mở di động ra, rồi lại cất đi, chỉ cảm thấy thêm bức dọc, liền mở máy tính truy cập vào diễn đàn “Bát quái thoại Thánh Thế”.

Hệ thống: Hoan nghênh “A Biền” trở lại “Bát quái thoại Thánh Thế”, bát quái cũng phải bát quái có nguyên tắc, phải có phẩm hạnh! Bằng không ngươi sẽ không là tám người, mà là tam bát!

☹t1

Tuy rằng quản lý viên của diễn đàn đã chặn bài viết có đoạn “ghi âm” lần trước. Áp dụng biện pháp xử lý khẩn cấp nhưng là uy lực của dư âm vẫn còn lại.

Chính là những điểm dưới đây:

1. Đoàn Huy có fan của riêng mình, gọi là “Nhóm bảo vệ xử nam”. Ví dụ điển hình như [Huy Huy lại đây với tỷ tỷ], [Ta thích Ryan], [Ngủ phải xem túi tiền]... rất nhiều ID gia nhập, làm cho Bối Bối hiểu được “quần chúng” có thể lực rất cường đại.
2. Tuy rằng làm tổn hại thanh danh Bối Bối, nhưng số phận của Juliet cũng khá thê thảm. Không những bị cảnh cáo, ban ID, lại còn có cả những người ở diễn đàn hợp lại cùng nhau, sau khi tan tâm đi theo Juliet về nhà, cũng may đã bị quản lý diễn đàn ngăn cản đúng lúc, tránh cho phát sinh thêm chuyện.
3. Mặc dù đa số mọi người cho rằng tình một đêm của Bối Bối là chuyện cá nhân, nhưng vẫn còn một số người đặc biệt rảnh rỗi gửi những tin nhắn lăng chửi. Như là “Ruồi nặng không bầu vào quả trứng thối”, “Không muốn về nhà chồng khi còn là lão xử nữ sao?!” “Nhìn không ra ngươi là người ti tiện như vậy a!”.

Bối Bối yên lặng lướt qua trang chủ, ánh mắt rất nhanh xem qua trang vừa mới được đăng lên, mà trong đầu lại vang lên những thanh âm ồn ào:

“Chắc chắn, ai biết cô ta làm gì để một mình nuôi sống một đứa nhỏ?”

“Ai nha, người ta tuổi còn trẻ a.....”

“Hắc hắc, quả phụ rất nhiều thị phi!”

.....

Năm đó cô không thích giọng điệu nói chuyện của những người đó, có nghe cũng không hiểu ý tứ trong lời nói, chính là mỗi lần cô đem những lời nghe được đó nói cho mẹ cô, khi đó lưng mẹ cô thẳng tắp nói.

“Bảo bối, người sống ở thế giới này chính là phải chịu khổ, không có nếm qua đắng làm sao có thể nhận ra được vị ngọt? Bất kể là người khác nhìn con như thế nào, con phải nhớ kỹ, con chính là ngọt ngào cuối cùng mà mẹ có! Cho nên mẹ nguyện ý chịu khổ, chỉ vì cho con hạnh phúc!”

Một giọt nước rơi xuống bàn phím, cô đưa tay lau đi, nhưng lập tức vài giọt tiếp theo rơi xuống bàn phím.

Cô vẫn là không ngờ những lời châm biếm lần nữa lại hiện ra trước mắt, sống lưng lại cố gắng thẳng lên....

Bối Bối rũ mắt xuống, cũng không đóng lại trang chủ diễn đàn, mà lại đọc một chủ đề mới vừa được post trên trang chính.

Chủ đề: “Chờ người hào phóng đánh cược: Bông hoa của Thánh Thế thuộc về ai?!”

Người post: Hoa hậu vạn tuế

Nội dung:

Có phải mọi người cảm thấy bát quái tệ của diễn đàn đã lâu lắm rồi không được dùng đến?! Lâu đến đều mốc meo?!

Như vậy hãy đến đây, tham gia đánh cược chưa từng có ở Thánh Thế!

Đương kim Hoa hậu của Thánh Thế – Biện Bối Bối rút cuộc sẽ thuộc về ai?!

Cấp dưới: Nụ cười như nắng mặt trời, nhân viên lập trình trò chơi của Thánh Du – Đoàn Huy?

Cùng cấp: Lịch sự, ôn tồn, lễ độ, giám đốc thiết kế tạo hình của Thánh Du – Hào Ngôn Thanh?

Cấp trên: Yêu nghiệt anh tuấn, khôi ngô, CEO lãnh đạo tối cao của tập đoàn Thánh Thế – Tì Hà Di?

Đây chính là tình hình giằng co ở thực tế, cũng là JQ ở bát quái, chẳng lẽ các ngươi đều không có hứng thú nắm bắt cơ hội dùng đến bát quái tệ đánh cược một lần sao?!

So với việc đọc và nhìn xem sẽ kích thích hơn!

Ta cam đoan đảm đương công bằng của việc đánh cược này, theo dõi thống kê số tiền cược và số người cá cược.

Ta xin tuyên thệ, nếu có hành vi giả dối, kính mời Mod công bố IP, cho mọi người xử lý ta!

Thời gian công bố thống kê: 10 giờ mỗi đêm

.....

.....

Toàn bộ diễn đàn lại một lần điên cuồng. ....

[Thích mặc vest để xinh đến giết người]: Không thể như thế, sao có thể là Ti Hà Di?!

[Ngủ phải xem túi tiền]: Ủng hộ 1 chút, cá cược 10 bát quái tệ!

[Yêu nhất Chanel]: Biện Bối Bối đã trải qua nhất đêm tình, Ti Hà Di sao có thể còn cần cô ta?! Ti Hà Di chính là vương tử nhà giàu, cho dù hấn không ngại, Ti gia cũng không thể chấp nhận một người phụ nữ như vậy?! Chủ nhà, như vậy thật kỳ lạ.

[Ngồi một chỗ vẽ vòng vòng]: Chủ nhà, ta vẽ vòng tròn lớn nguyên rửa người!

[-@-]: Soái ca, soái ca, rất khó chọn a!! Ta đều cược 2 bát quái tệ cho mỗi người!!

[Dave]: Này, ta cũng tùy tiện đánh cược cho Hầu Ngôn Thanh 3 bát quái tệ!

[Thất trọng tội]: Mod cũng ngang nhiên đánh bạc sao?! Mở cửa, thả chó. ....

[Dave]: >_<

[Bo bo]: Bài viết có thể được lưu danh. ....

.....

Bối Bối 囧tl lần thứ n. ....

Cò lẽ bởi vì lời nói của [Yêu nhất Chanel], đã đến 10 giờ, thời gian để [Hoa hậu vạn tuế] thống kê số lượng, thế nhưng không có mấy người đặt cược cho Ti Hà Di, tỉ lệ cược của hấn chỉ là 1:50.

Ngay sau đó, toàn đội quân ếch xâm lược xuất hiện:

[Ta là Tamama]: Hoa hậu vạn tuế thật sự rất có ích!

[Ta là Dororo]: Tamama, ta cũng hiểu được, chủ nhà thật sự thực thông minh, thực bản lĩnh!

[Ta là Kururu]: ....

[Ta là Keroro]: Trời ạ, tỉ lệ đặt cược nhìn thật đáng sợ, đại nhân cũng cảm thấy sợ a!

[Ta là Giroro]: Sẽ không như vậy, ta thích xem người khác thua đến mất quần!

.....

Một lát sau [Ta là Giroro] gửi phản hồi: Ta cược 1920 bát quái tệ, dùng cả đời cược Ti Hà Di thắng!

Hiện tại mọi người ở đây đều không vượt qua 20 bát quái tệ, người này như thế nào lại có đến nhiều bát quái tệ của diễn đàn như vậy?!

Bối Bối có chút run run, nhìn bài post mới một chút, sau đó nhìn lại Đội quân ếch xâm lược này, bát quái tệ của các thành viên chỉ còn là số 0. Hóa ra bát quái tệ cũng có thể đưa tặng.

Nhưng vẫn là thực thần kỳ a, trong khoảng thời gian ngắn như vậy tự nhiên có thể chuyển tới 1920 bát quái tệ, mà xem account của [Ta là Giroro] vẫn còn có 80 bát quái tệ, sao không cược luôn 2000 bát quái tệ?!

Bối Bối gãi gãi đầu, quyết định rời khỏi diễn đàn, không nên tự làm đau đầu mình, vừa rồi cảm xúc đã dao động quá nhiều, như vậy sẽ mau bị lão hoá nha.

Tắt máy tính, đi đến lò vi sóng lấy bắp rang bơ vừa nổ, lại ôm lấy con mèo bông, sau đó thoải mái ngồi ở sô pha mở IPTV. (IPTV: Internet Protocol Television)

Tuy rằng trong thực tế, Đội quân ếch là những người ẩn nấp ở bên cạnh cô, nhưng cô vẫn rất thích bộ phim hoạt hình “Đội quân Keroro”, nội dung rất vui nhộn, đáng xem.

Bối Bối vừa vui vẻ ăn bắp rang bơ, vừa xem phim hoạt hình, thì ra nhân vật hoạt hình nhỏ xíu cùng với những động tác hài hước cũng có thể làm cho người ta cảm thấy vui vẻ, thả lỏng tâm tình, những phiền não giống như đều đã biến mất!

Hiện tại cô đang xem đến tập 38, chính là đoạn Sumomo giả thành Hạ Mĩ (Natsumi) đi quyến rũ Giroro, sau đó Hạ Mĩ thật xuất hiện liền bị Kururu lập kế, đeo lên cô chiếc vòng biến Hạ Mĩ thành chiến sĩ cuồng bạo, Giroro vì thích Hạ Mĩ nên tìm cách cứu cô.

Đoạn cao trào đã sắp kết thúc, Bối Bối lại lấy bắp rang bơ nhét đầy miệng, trong lòng mong chờ đến giây phút Giroro nói ra mật mã của chiếc vòng cổ.

Thật chờ mong a.....

(≥▽≤)/

Ở giữa màn hình chiếu ra một cảnh chiều tà giữa không trung, Giroro đang ấn nút mật mã trên vòng cổ của Hạ Mĩ, đương nhiên trên không trung còn có khoai lang nướng đang tung bay.....

Giroro nói ra mật mã: “Hạ Mĩ (Natsumi) – My love, kiss me tender and hold me tight forever.”

Mật mã vừa được nói ra, chiếc vòng lóe sáng, phát cảnh báo.....

Kururu nói: “Thất bại, thử lại lần nữa!”

Từng chữ từng chữ của mật mã hiện ra trong đầu Giroro, cũng bởi vì khản trương mà đôi mắt trở nên mù mịt.....

Bối Bối không vui, đáng thương cho trung sĩ, tự nhiên phải nói lại mật mã một lần nữa, thật sự là rất mất mặt!

Cô lẩn qua lẩn lại ở sô pha.....

Giroro ở giữa ánh sáng của chiều tà, nhìn Hạ Mĩ, lần nữa chậm rãi nói: “Hạ Mĩ – My love, kiss me tender and hold me tight forever.”

Bối Bối vui vẻ lại nhét bắp rang bơ vào miệng, trong lòng hồi tưởng lại:

Người lồng tiếng Nhật phát âm thật sự là rất kém a, nghe Boss yêu nghiệt phát âm đúng là chuẩn hơn nhiều, cả câu thật chính xác, còn có luyện âm nữa nha.

Vì sao cùng là nói một câu tiếng Anh, mà sự khác biệt lại lớn như vậy?!

.....

.....

Tì Hà Di, Giroro?! Tì Hà Di, Giroro?!

Phốc..... Bối Bối phun bắp rang bơ văng đầy trên sàn.....

Hoá ra Tì Hà Di hôm nay đã muốn nói cho cô biết ID của hắn ở “Bát quái thoại Thánh Thế”, chính là trung tá của đội quân ếch [Ta là Giroro]!!!

Mà cô cũng có một ID [Ta là hạ mĩ]!

Trọng điểm không phải chỗ này, trọng điểm là ở câu tiếng Anh kia – “My love”!

My love?

My love!

(￣□￣)!

Chẳng lẽ đây là thỏ lộ?!

Bối Bối gần như ngã nhào đến mở máy tính, bước vào diễn đàn, truy cập lại trang vừa nãy [Ta là Giroro] đánh cược.

“Ta cược 1920 bát quái tệ, dùng cả đời đánh cược Tì Hà Di thắng!”

Ánh mắt của giống như có thể đốt cháy cả màn hình, nhớ tới Boss yêu nghiệt ám chỉ Cốc thủy tinh. ....

Lập tức tham khảo Baidu, ở khung tìm kiếm đánh ra một câu hỏi thật dài: Con số 1920 có ý nghĩa gì?

Ở trên mạng tìm không được đáp án thuyết phục, Bối Bối rơi lệ đầy mặt ....

TT—TT

Không mang theo ý đồ lộ sao!!

Cô còn không có hiểu rõ ý tứ của hắn, đã rất có khí phách cự tuyệt!

Thật sự rất mất mặt nha, Bối Bối đập đầu mạnh xuống mặt bàn .....

Bạn đang đọc truyện *Chàng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Có Yêu Nghiệt A!

Trong lúc Bối Bối đang rối rắm, ở một phòng tán gẫu nào đó trên diễn đàn:

[Ta là Kururu]: Tại sao nhất định người phải đặt cược 1920 bát quái tệ, cược luôn 2000 không phải tốt hơn sao?

[Ta là Keroro]: Ai nha, 1920 là chữ số có tâm ý nha, đại biểu cho “Vẫn như cũ yêu người” Rất thú vị nha! Các người thực không biết lãng mạn là gì sao?! Nếu có thể thu thập nhiều bát quái tệ hơn, ta còn hy vọng có thể cược 2010000 “Yêu người một vạn năm”! A a a, thật lãng mạn quá lãng mạn, *guang mặt tăng tốc* ..... \((\geq \nabla \leq)/

[Ta là Kururu]: Ta không tin nữ nhân kia sẽ phát hiện ra điều đó đâu! Cô ta ăn cơm nhân viên đã lâu như vậy rồi, thế mà đến bây giờ còn không phát hiện được hành động của ta, đúng là tri độn. ....

[Ta là Giroro]: Bị cô ấy phát hiện, người sẽ bị ta cho toi đời!

[Ta là Kururu]: Hừ. .... Diễn hình của việc qua cầu rút ván nha! Không có khả năng không bị cô ta phát hiện, hơn nữa địa vị của ta như thế, làm sao có thể phục vụ một mình cô ta?! Đừng trông cậy vào ta giúp người tán gái!

[Ta là Giroro]: Khi ta hoàn thành được đại sự, bất cứ điều kiện gì tùy tiện người đề xuất!

[Ta là Kururu]: Hừ. .... Cỗ mà hoàn thành đi! Nhanh làm cho nữ nhân ngốc kia hiểu rõ đi!

[Ta là Keroro]: Hà Di ca cực giỏi nha! Không gì có thể so sánh được với ca ca a! Ca ca là anh hùng siêu cấp nha!

[Ta là Kururu]: <(`□`)— C <- ____ -)|| Người ở trên đúng là tiểu nhân !! Chính xác là con ếch xanh nha !!

[Ta là Dororo]: icon đó làm kiểu gì thế?! Rất thú vị a, ta cũng muốn!

[Ta là Tamama]: Ăn xong các người toàn nói chuyện trong nhà !

.....

Dưới góc màn hình máy tính chợt sáng lên, giọng nữ của hệ thống nhắc nhở “Có một email khẩn cấp”.

Tì Hà Di ngừng nói chuyện phiếm, vừa nhìn thấy, nhất thời nhú mồm.

Chuông điện thoại di động cùng lúc đó vang lên, anh nhận điện thoại.

“Vincent, cậu nhận được email chưa?”

“Rồi, lần trước cậu đi Mỹ bàn chuyện hợp đồng có lộ ra tin đồn gì hay không?”

“Không có, nhưng là cậu cũng biết cá tính của ông nội cậu! Dường như đã biết được từ sớm. ....”

Đứng dậy đi đến trước cửa sổ thủy tinh trong suốt nhìn xuống khu phố trung tâm, cầu vồng phản chiếu sáng tối trên gương mặt anh, giống như đế vương đang trầm tư.

Vừa mới đến “Luu xuyên〰 anh”, không được vài giờ ông nội đã có phản ứng, chắc là nhận được điện thoại của Anh, chẳng nhẽ anh phải áp dụng hành động khẩn cấp sao?!

Nhớ tới cuộc kiểm tra của hai mươi năm trước, đôi môi của Tỉ Hà Di hơi nhếch lên, để lộ nét cười trên gương mặt.

Ông nội xấu tính, anh lại không thể nhúng tay vào chuyện này, nên làm thế nào để nữ nhân có khí phách nhưng không có tiền đồ kia đối mặt với chuyện này bây giờ?!

Anh đến ngồi trước bàn máy, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ lên bàn phím, Thánh Thế nơi cao nhất, tầng 38 vang vọng tiếng lách cách của bàn phím.

[Ta là Keroro]: Không cho phép người nói xấu sếp Bối nha! Cô ấy thực sự giống thiên thần!!

[Ta là Kururu]: Một chút cũng không cảm thấy!

[Ta là Keroro]: (ゝーゝー) 凸, ca ca đúng là trứng thối!

[Ta là Dororo]: icon, icon, hảo đáng yêu!! Ta muốn icon, hai người các người trước khi chết hãy mau đưa icon cho ta!

[Ta là Tamama]: Trước khi chết?! = =

[Ta là Girono]: Lão đầu đã muốn bắt đầu trò chơi, ta không thể đợi nữa!! Hành động đi!

***

Chủ nhật được ngủ cả ngày ở nhà, ngày hôm sau Bối Bối tỉnh thần phấn chấn đi làm.

Dù sao kế sinh nhai vẫn là rất trọng yếu, bởi vì cô có khí phách, nên hiện tại cô đang phải gánh món nợ lớn, thà rằng bị người khác bẻ cong cột sống, cũng muốn thẳng lưng đi làm.

Công ty “Thánh Du” đã theo như sắp xếp chậm rãi tiến vào quỹ đạo, ba vị tổng giám mỗi ngày vì một ít vấn đề nhỏ mà cãi nhau, mà nhân viên cũng nhắm mắt làm ngơ, hoàn thành tiến độ kế hoạch hạng mục gọn gàng ngăn nắp.

Để thuận tiện cho việc nhân viên tăng ca, tầng 36 đặc biệt bố trí một tủ lạnh chuyên dụng, liên tục tiếp viện nước cùng thực phẩm kịp thời, nhận được nhất trí tán thành của toàn bộ nhân viên “Thánh Du”.

Vào buổi cơm trưa, Bối Bối một mình dùng cơm ở nhà ăn nhân viên, Tiền Trinh đi giúp công ty phân phối huấn luyện đào tạo, Tiểu Tôn đi khảo sát thị trường chưa về, trước giờ ăn cơm Tiểu Đại liên biến đầu mắt không thấy, tiểu cô nương thần bí như vậy không biết đi nơi nào.

Đoàn Huy vừa mới được lên chức lập trình viên, công việc áp lực nặng hơn, vậy nên có lẽ vẫn còn đang họp ở tầng 33, không có thời gian lại đây đeo bám.

Salad khoai tây, thịt heo cốt lết rán, xào thập cẩm, cá hấp, cộng thêm súp đậu phụ rau thơm, lượng thức ăn vừa đủ, trang trí cũng thực tinh xảo, cô ăn rất ngon, không khỏi có điểm YY.

Chẳng lẽ cái vị đầu bếp mắt nâu kia để ý đến cô, cho nên đặc biệt chiều cô?!

ㄗ (— —) ㄗ

Ăn uống xong đi đến thang máy, đồng nghiệp mới từ trên lầu xuống dưới nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của cô, đều nhìn cô nói: “Chúc mừng.”

Bối Bối có chút bối rối, sao lại chúc mừng cô?!

Bước vào khu làm việc chung của tầng 36, ngồi ở bàn làm việc người đầu nhìn cô chào hỏi, cô nhẹ nhàng gật đầu.

Càng kỳ lạ là, một đồng nghiệp mặc quần áo nhãn hiệu Coco vừa mới buổi sáng còn nhìn cô khinh thường, vậy mà bây giờ lại chạy như bay đến nắm tay cô nói: “Lynn, chúc mừng cô! Thứ Sáu này tôi đi Hongkong chơi, cô muốn hàng hiệu nào, tôi mua giúp cô, miễn phí nha! Cam đoan sẽ đền được tay cô trước khi cô chuyển đến tầng 38!”

Nữ đồng nghiệp ở bên cạnh ăn mặc rất thời trang cũng không cam lòng yếu thế, cầm tay kia của cô nói: “Lynn, bác tôi ở Pháp, cô muốn cái gì chỉ cần nói một tiếng!”

ㄗtl

Thái độ có phải chuyển biến quá nhanh hay không, Bối Bối có chút không hiểu nổi, chỉ có thể cố gắng mỉm cười từ chối khéo, mượn cơ công việc trốn về phòng làm việc.

Đóng cửa kính lại, rồi kéo lại rèm cửa sổ che khuất ánh mắt của đám đông ngoài kia, cô uống một ngụm cà phê để trấn tĩnh lại, thuận tay mở hộp thư vừa nhận buổi chiều.

Có một email có dấu chấm than màu đỏ không ngừng lóe sáng, người nhận là toàn bộ nhân viên của trụ sở Thánh Thế ở Châu Á, mà địa chỉ của người gửi làm cho mắt Bối Bối chớp liên tục!

Đó là địa chỉ của văn phòng chủ tịch của trụ sở Thánh Thế ở Mỹ, chắc chắn đó còn là hòm thư chuyên dụng duy nhất của chủ tịch!

Email bằng tiếng Anh rất dài, chủ yếu là nói chủ tịch Thánh Thế muốn cùng toàn bộ nhân viên của Trụ sở ở khu vực Châu Á – Trung Quốc liên hoan năm mới.

Vì nó liên quan đến nhiều vấn đề, cho nên Trụ sở ở Châu Á sẽ phải thành lập một nhóm dự án đặc biệt, chịu trách nhiệm thu xếp hành trình cùng công việc ngoại giao của chủ tịch ở Trung Quốc.

Phòng làm việc của nhóm dự án này sẽ được bố trí làm việc ở tầng 38, cần người phục trách tuyển chọn, tổ chức, phối hợp hạng mục.

Được rồi, điều này vẫn chưa phải là trọng điểm!

Trọng điểm là trong email một câu nói có hàm ý : “Chủ tịch có một ấn tượng rất tốt với nhân viên Lynn.Bian ở trụ sở Châu Á, hy vọng CEO có thể chỉ định vị tiêu thụ làm chịu trách nhiệm chung cho nhóm dự án. Đương nhiên, văn kiện bổ nhiệm chính thức sẽ do văn phòng CEO ở Châu Á công bố.”

Lynn.Bian?!

Bối Bối trước mắt cảm thấy tối sầm, để cô đảm nhiệm chức vụ tổng phụ trách hạng mục?!

Nhiệm vụ này không chỉ liên quan đến sắp xếp hành chính cao cấp, còn phải phối hợp với rất nhiều giám đốc quan hệ đối ngoại, dù sao cũng là chủ tịch tập đoàn Thánh Thế tới thăm.

Người nào thông báo tin tức chậm trễ sẽ bị phạt?! Nhân viên sắp xếp không tốt sẽ bị phạt?! Nhiệm vụ không hoàn thành tốt sẽ bị phạt?! Sắp xếp hành trình không hợp lý sẽ bị phạt?!

Rất nhiều vấn đề liên quan đến nhau, có các khía cạnh cô không hiểu biết được hết!

Vì sao ông nội của Ti Hà Di lại muốn tới thăm thành phố S?!

Vì sao trong email còn nhắc tới tên cô?!

Vì sao lại sử dụng phương thức này để truyền mệnh lệnh?!

Thật sự cô chỉ là một quản lý HR nho nhỏ, đối chủ tịch mà nói có thể chỉ là hạt bụi vô cùng nhỏ bé mà thôi!

Còn ấn tượng rất tốt?! Cái rắm.....

Chỉ là nhìn thấy qua ảnh mà thôi, mà cũng chỉ là cô thấy ông ta!

Bối Bối rơi lệ, nằm trên bàn nửa ngày, bỗng dưng đứng dậy thẳng hướng tầng 38.....

TT—TT

Bối Bối rơi lệ, nằm trên bàn nửa ngày, bỗng dưng đứng dậy thẳng hướng tầng 38.....

TT—TT

“Ti Hà Di, ông nội của anh có ý gì vậy?!” Bối Bối gần như lấy tốc độ chạy nước rút 100m chạy đến tầng 38, đã không thèm nghĩ đến lễ nghi gì nữa, một cước đá văng cửa chính bằng gỗ đen của văn phòng CEO, lúc đi qua hoa viên ở trung tâm, ngay cả cây trúc cũng bị cuồng phong của Bối Bối thổi trúng mà nghiêng ngả!

“Cái gì gọi là có ấn tượng rất tốt với Lynn.Bian, hy vọng CEO có thể chỉ định làm người tổng phụ trách hạng mục? Tô ý công khai như vậy, không phải chỉ cho tôi hai con đường, một là phải tiếp nhận củ khoai lang nóng bỏng tay này, nếu không liền không chỉ còn cách cuốn gói bỏ của chạy lấy người!” Bối Bối thờ dốt, đập thật mạnh tay lên mặt bàn gỗ.

Ti Hà Di buông bút trong tay xuống, hai tay đan chéo nhau chống cằm, rất bình tĩnh, lạnh lùng trả lời: “Ý của ông nội tôi không phải như thế!”

“Vậy đó là ý gì?!” Bối Bối nhú mi.

“Ông cho em một sự lựa chọn!”

”Lựa chọn?!”

“Đừng, lựa chọn!” Ánh mắt Ti Hà Di sâu kín nhìn sâu vào đáy mắt cô: “Một là ở lại bên tôi, hoặc là lựa chọn rời đi!”

Bối Bối chột bùng tình .....

Nếu lựa chọn ở bên cạnh Boss yêu nghiệt, cũng có nghĩa bắt buộc cô phải thông qua bài kiểm tra.

Như vậy nhiệm vụ kế tiếp rất khó khăn phức tạp, có phải là đang thử xem cô có tư cách để đứng bên cạnh hắn hay không?!

“Có thể ở cạnh bên hắn đều phải trải qua xét duyệt của người nhà hắn!”

Ti gia như sao sáng trên trời cao, muốn hái được ngôi sao mọi người phải bắt thang trèo lên, mỗi bước trèo lên trên, cầu thang phía sau sẽ biến mất.

Phải dựa vào năng lực đi lên đến đỉnh, nếu không liền ngã xuống tan xương nát thịt!

Mà cô đã bị bắt buộc bắt đầu hành trình leo lên thang này rồi.....

“Tôi cự tuyệt!” Bối Bối ngẩng đầu nói ra.

“Biện Bối Bối, em muốn lựa chọn rời bỏ tôi?! Cũng là bỏ đi tâm tư của chính mình!” Giọng nói của anh trầm thấp giống như một mũi tên đâm vào trái tim của cô, nơi đó bị co thắt lại, lại co thắt lại, rất chặt rất khó chịu.

Có chút ghen ngạo, cô đứng thẳng lưng nói to: “Anh là con cưng thiên tử cao cao tại thượng, mà tôi bất quá chỉ là một thường dân nhỏ bé. Vì sao tôi lại phải cùng anh chơi trò chơi này?! Vì sao lại là tôi!”

Ti Hà Di từ sau bàn gỗ lớn bước ra, kéo cô vào trong lòng: “Thực xin lỗi, bảo bối. Anh cũng đã trải qua những chuyện này, anh hiểu được cảm giác hiện tại của em.”

Hiểu được cái rắm, nếu ngay lập tức cô từ chức thì quá mất mặt, nếu đảm nhận chức vị kia, lúc sau mới từ chức lại càng mất mặt!

Bối Bối hai mắt đầm lệ, bi thương đem nước mắt nước mũi chùi chùi vào áo somi của hắn.

Anh nhẹ nhàng nâng cằm của cô, ngăn cản sự phản kích của cô: “Ai bảo em trộm của anh cả đời?!”

Bối Bối mắt tròn trắng: “Cái cốc kia cũng chẳng đáng giá gì! Trả lại cho anh.....”

Anh cười nhạt: “Tốt, còn phải trả cả đời!”

Bối Bối lật bàn: “Nói nhảm, tôi đã trả cho anh một cái cốc, chẳng lẽ còn phải tiếp tục trả cho anh một chiếc cốc khác?!”

Ti Hà Di cười nhẹ ra tiếng, dựa vào sau gáy của cô, vai kề vai.

“Anh cũng không ngại đem kiếp sau tặng luôn cho em!” Hắn thoải nhẹ ôm ái vào tai cô.

Đợi chút, nói như thế nào tự nhiên thấy rất kỳ quái?! Cái cốc gì chứ?!

Một chiếc cốc, một chiếc cốc.....

Chẳng lẽ hắn nói là “Cả đời”?!

Một chiếc cốc = cả đời?!

(Trong tiếng Hán, 1 chiếc cốc đồng âm với cả đời – yi beizi)

Vừa rồi chính mồm cô đồng ý trả cả đời, còn đem kiếp sau cũng tặng luôn cho hắn!

TMD yêu nghiệt này, ngay cả ăn đậu hủ của cô cũng sỗ sàng như vậy, cô không sống nổi!

Bối Bối nằm đường.....

(>?<)?

Ping.....

Bối Bối đẩy Ti Hà Di ra, sau đó như trinh nữ chạy ra khỏi văn phòng CEO, có một tiếng nổ.

Ngay sau đó ruy băng bay la tả đầy trời, các nhóm bạch cốt tinh của tầng 38 đều xông tới.

“Chúc mừng a! Lynn.”

“Nhanh chút lên tầng 38 này đi, chúng tôi rất chờ mong!”

“Đúng vậy đúng vậy, cô đến đây, tầng 38 rồi sẽ không nhàm chán nữa.....”

☹tl

“Tránh ra!” Chu Ba gian nan đẩy đám người ra, đến gần Bối Bối đang bị ☹ ngốc: “Lynn, chúng tôi thay cô mở tiệc chúc mừng nha! Tối nay ở Phúc Lâm Môn!”

>_<

Bối Bối thờ người ra : “Không cần đâu, tôi còn chưa đồng ý nhân chức.”

Linda cầm tay cô, vẻ mặt hiền lành nói: “Không cần lo lắng, tiếp tục dùng nhiều canh một chút để tắm bổ thân thể!”

Orz, không phải lo lắng, thân thể của tôi rất tốt?! Linda!

“Cái kia, tôi muốn trở về làm việc.....” Bối Bối lại sử dụng đến Thái Cực quyền.

Lilian có một mái tóc dài, nhanh chóng đưa tay ra, như chụp ruồi bọ đem Bối Bối chụp trở về: “Không cần trở về nữa! Vincent nói chiều nay có thể về sớm đi ăn cơm!”

Bối Bối quay đầu lại, thấy Ti Hà Di tựa vào cạnh cửa nhìn cô cười cười, mồ hôi lạnh lại chảy xuống từng giọt từng giọt.....

Tiệc Hồng Môn ai dám đi ăn chứ?!

“Việc này không được! Tôi muốn trở về xem mấy người cấp dưới của tôi có làm tốt công việc hay không!!!” Bối Bối lại lần nữa trốn tránh.

“Sếp Bối, chúng tôi ở trong này!” Tổ 3 người cấp dưới liền xuất hiện.

Bối Bối khóc hết nước mắt: “Các cô.....”

Tiểu Đại chớp chớp mắt bổ sung: “Sếp Bối, cô đi ăn cơm, chúng tôi – nhóm lâu la đương nhiên cũng phải đi châm trà rót nước!”

Tiền Trinh & Tiểu Tôn: >_<

Ngươi mới là lâu la. Các người tất cả đều là lâu la.

☹tl lần thứ n.....

Bối Bối gần như là bị mọi người hộ tống đến Phúc Lâm Môn, ngay cả áo khoác với túi xách của cô đều được thuận tay mang theo.

Phúc Lâm Môn là nhà hàng Trung Hoa cao cấp bậc nhất, thức ăn có tiếng xa gần.

Toàn bộ quản lý nhân viên tầng 38, thêm nhóm bốn người của Bối Bối, vừa đứng hai bàn.

Chu Ba rất hưng phấn, khui thiết nhiều rượu ngũ lương..... (rượu ngũ lương – Wu liang ye: loại rượu trắng nổi tiếng ở Tứ Xuyên được chưng cất bằng năm loại lương thực)

Được rồi, điều này không phải trọng điểm, trọng điểm là vì sao lúc bắt đầu mỗi người đều phải đi đến kính cô một ly?

Từng người kính cô một ly còn chưa tính, vì sao nhất định cô phải uống liên tiếp ba chén, mà những người khác lúc bắt đầu cũng chỉ cần uống một chén?!!

Âm mưu! Nhất định có âm mưu!!

“Sếp Bối, sếp Bối, em kính chị một ly, cảm ơn chị đã chiếu cố em!” Tiểu Tôn uống đến mặt đỏ bừng, bước đi loạng choạng!

Bối Bối vẫn chưa say, thần trí thanh tỉnh nói: “Elian, cô không thể uống nữa, uống tiếp sẽ say!”

“Ai nói em say?! Em muốn kính sếp Bối, sếp Bối, sếp Bối, nếu không phải chị, Elian – em sẽ không thể ở Thánh Thể lẫn lộn! 5555555555555555”
Tiểu Tôn nói xong ôm Bối Bối ô ô bật khóc: “Sếp Bối, rốt cục chị cũng tìm được chỗ tốt! Em rất vui mừng a!”

Bối Bối☹ ngốc, đứa nhỏ này đang nói cái gì?!

Tiền Trinh ở bên cạnh đột ngột đập bàn, cao giọng kêu: “Sếp Bối, chị uống hay không uống?! Chị uống hay không uống?! Chị không uống, em liền.....
liền đi đâm đầu vào tường!”

Nói xong cô ấy vọt tới vách tường, dùng đầu đập mạnh vào tường.....

Bối Bối 囧 ngốc đến không thể ngốc hơn, đứa nhỏ này cũng điên rồi!

Bị bắt ép uống mấy ly, đầu đã có chút mơ màng, Bối Bối biết chính mình đã bắt đầu đến cực hạn.

Nhìn Boss yêu nghiệt ngồi cùng bàn mỉm cười nhìn mọi người đang huyền não, đôi mắt đen như ngọc tràn đầy ý cười.

Cô nhất thời run run, không chế chính mình nuốt rượu xuống.....

“Sếp Bối.....”

Không thể nào?! Vẫn còn sao?!

Tiểu Đại chớp mắt nâu to tròn hồn nhiên, nhìn cô cười ngọt ngào: “Chị uống thiệt nhiều nha, như vậy đi, em uống cạn, chị muốn uống bao nhiêu thì tùy!”

Nói xong Tiểu Đại uống cạn, thuần khiết nhìn Bối Bối.

Bối Bối thở ra một hơi, nghĩ rằng đứa nhỏ này coi như biết quan tâm người khác, nể mặt cô ấy, Bối Bối uống một phần ba chén.

Sau đó tranh thủ trốn đến bên người Linda, Linda là lão nhân, không ai dám lại đây kính rượu làm càn.

Cô ấy cũng không ngạc nhiên, rất vui vẻ uống một ly trà, nếp nhăn hiện lên trên mặt cười tủm tỉm.

Bối Bối hết sức hâm mộ, ngồi ở bên cạnh cô ấy hỏi: “Linda, cô lấy trà ở đâu vậy?! Cháu rất khát.....”

Linda nhìn cô, mỉm cười đem chén nước của cô đưa qua, nói: “Vậy cô uống của tôi trước vậy! Một chút tôi đi rót lại.....”

Bối Bối thật sự là khát sắp chết, nhưng là mọi người đều uống rượu, kêu người phục vụ cũng không đáp ứng.

Chắc là cô có thể tin tưởng lão nhân đi?!

Tiếp nhận cái cốc, cô không hề nghi ngờ một ngụm uống hết.....

“Uống rất ngon sao?!” Linda cười hỏi: “Kỳ thật, trà Long Tĩnh thêm vào rượu thuốc uống rất ngon a!”

Phốc.....

Bối Bối sặc một cái chết khiếp, đứng bật dậy, đầu óc choáng váng một trận, trong lòng la lớn: Rượu thuốc 46 độ, Linda, cô thật giỏi!

Lảo đảo hai bước, dùng chút ý thức còn sót lại mông lung nhìn bốn phía, cô còn có thể tin nhiệm ai nữa đây?!

Tiểu Tôn lúc này đang ôm Chu Ba khóc ròng nước mắt chảy dài, mà Tiền Trinh còn đang đập đầu vào vách tường.....

Chỉ thấy Tiểu Đại tinh táo đang đi đến gần cô, Bối Bối ngã về nạng, cuối cùng nói một câu: “Mardi, đưa tôi về nhà!!”

o(—?—+)o

Lim dim mở mắt, chiếc giường không phải là thiết kế nổi tiếng Italy, mà là chiếc giường gỗ thông cô tiết kiệm tiền mua nó, đèn bàn là do cô mua được từ chợ đồ cũ.

Mơ mơ màng màng nhìn quanh, không phải ga trải giường màu cà phê, mà là ga trải giường vải bông hình mèo kitty.

Bối Bối có chút thanh tỉnh, mọi thứ đều quen thuộc cho thấy một việc: Tiểu Đại thật sự đã đem cô đưa về nhà!

Không phải nơi xa lạ hù chết người nào đó, càng không phải nơi Thánh Thế hù chết người kia! Mà chính là tổ nhỏ của cô!!

Tiểu Đại ngoan, về sau sẽ thưởng cho cô!!

ㄣ (ˊ ▽ ˋ) ㄣ

Ánh mặt trời xuyên thấu qua bức màn mờ hồ chiếu vào trong phòng, Bối Bối ý thức được một vấn đề.

Hôm nay là thứ Ba, hiện tại đã là mấy giờ?!

Cô ôm chầm lấy cùng lẫn lồng lổc xuống giường, kéo rèm cửa ra một chút, ánh sáng chói mắt tràn vào.

Ách.....

Cô bi thương la to: “Đi làm muộn! Ta đi làm muộn!!”

“Trước không cần lo cho vấn đề kia, đem rèm kéo lại đi, em đem chăn cầm đi hết, làm cho anh bị chói mắt!”

Bối Bối cứng ngắc quay đầu, thấy rõ ràng có người nằm trên giường, nhất thời hồn phi phách tán.....

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Bị Ăn Không Còn Một Mảnh

Trên giường cô có một người đang nằm!

Không chỉ là một người, lại còn là một người đàn ông!

Không chỉ là một người đàn ông, mà còn là một người đàn ông không mặc gì!

Ánh mặt trời chiếu vào trên người hắn, đường cong từ lưng kéo dài, ở cái mông vẽ một độ cong hoàn mỹ, sau đó quay trở về chân dài thẳng tắp.

Làn da ngày thường vẫn được giấu sau lớp quần áo nay hiện ra mịn màng giống hệt làn da trên khuôn mặt hắn, màu lúa mạch khỏe mạnh.

Anh nằm nghiêng trên giường, nghiêng mặt nhìn về phía Bối Bối, tóc có chút hỗn độn, đưa tay che ánh sáng mặt trời chiếu vào mắt.

Sau khi xoa nhẹ vài cái, con người đen như ngọc của anh nhìn quanh, khởi động thân thể chậm rãi đi đến bên cạnh cửa sổ.

Người đàn ông này là Ti yêu nghiệt!

Ti yêu nghiệt ở nhà cô?!

Được rồi, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là vì sao hắn lại trần truồng a a a a.....

Bối Bối chân nhuyễn, ôm lấy chăn từ cửa sổ liền ngồi phịch xuống.....

Ti Hà Di bị ánh mặt trời chiếu đến ánh mắt, anh cử động thân thể xuống giường, đi đến cửa sổ, lướt qua Bối Bối đem bức màn kéo lại.

Hơn nữa, tuy rằng nơi này là tầng 7, anh cũng không muốn làm cho người ta thương thức mình không mặc gì.

Đương nhiên, ngoại trừ người nào đó!

Mà người nào đó đang trừng lớn hai mắt, nhìn thân hình như điêu khắc đang đến gần, trọng điểm bộ vị cũng đi theo động tác của hắn — hoảng a hoảng a!

Cô, đã thấy được vật thô to gì đó trong truyền thuyết!

Mà vật này nọ hiện tại cách ngực của cô rất gần, có xu thế chậm rãi hướng về phía cô chào hỏi.....

Bối Bối khóc không ra nước mắt, sao cô vẫn còn ở lại Địa Cầu này?!

Vì sao lãnh đạo của các hành tinh nhỏ còn chưa đến cứu cô? Hãy cứu thoát, cách ly cô khỏi Địa Cầu toàn sấm sét này đi!

TT—TT

Ti Hà Di kéo bức màn xong, cúi đầu xem Bối Bối.

Tiểu nữ nhân này đang ở trong trạng thái cực kỳ khiếp sợ, ôm một đồng chần lúi ở chân tường run rẩy, mái tóc dài hỗn độn ở trên vai, khăn trang đến mức có thể thấy được xương quai xanh của cô nổi lên những mạch máu.

Theo ánh mắt đại ra của cô, anh cúi xuống chút nữa, thấp mấy độ, phát hiện chính mình đang cương. ....

Góc độ chỉ thẳng vào bộ ngực đang được che lấp của người nào đó, trong lúc nhất thời, anh cảm thấy cái chắn kia thật sự rất chướng mắt!

.....

“Làm gì, làm gì, cứu mạng a. ....” Cả chắn cùng người Bối Bối đều bị ôm lên trên giường, phát ra một tiếng hét thảm

Mỗ yêu nghiệt mắt diếc tai ngơ: “Kêu tiếp đi, ngày hôm qua đã thử qua, dù có kêu đến mức hồng yết hầu cũng không có người để ý nha.”

Bối Bối khóc không ra nước mắt, người ta chỉ nói thôi mà?!

Trơ mắt nhìn chính mình bị vút lên giường của mình, hai tay Bối Bối nắm chặt lấy chiếc chắn, không thể phản kháng, ý đồ muốn đánh tan sự chú ý: “Tôi còn phải đi làm, còn chưa xin phép!”

Mỗ yêu nghiệt đẩy mái tóc dài của cô qua một bên, kéo chắn: “Đã dặn Mardi xin nghỉ bệnh cho em!”

Cô ôm chắn lần đến đầu giường bên kia, nguyên rủa nói: “Mardi, con nhóc xấu xa này, cô chết chắc rồi!”

Vùi đầu vào gối đầu, cô sống chết ôm sát chắn, thề sống chết cùng chắn đồng sinh cộng tử!

Mỗ yêu nghiệt cười khanh khách, tiếng cười trầm thấp ngay sát bên tai cô: “Bảo bối, chẳng lẽ anh không bằng chiếc chắn này?! Ngày hôm qua, dọc đường từ Phúc Lâm Môn về đây, em đều số chết ôm lấy anh!”

ㄟㄟㄟㄟㄟㄟㄟㄟㄟㄟㄟㄟ

Bối Bối hoàn toàn hỗn độn, liều mạng lắc đầu: “Không có khả năng, ngày hôm qua tôi ngã vào người Mardi!”

“Em là ngã vào người Mardi, nhưng là anh đi đến đỡ lấy em, em liền bỏ nhào vào người anh — hôn anh!”

Orz

Loại sự tình có máu chảy đầm đìa này, cô có cảm giác sự việc đã xảy ra đúng theo lời của hắn!

Bối Bối đột nhiên nhớ tới một việc, quay đầu kêu: “Anh bảo tôi ở trước mặt mọi người hôn anh?!”

Mỗ yêu nghiệt liếc mắt, rõ ràng phun ra một chữ: “Đúng!”

Bối Bối hóa thạch. ....

Sau đó trì độn phát hiện ở thời điểm tim cô đang đập rất nhanh và loạn nhịp, chắn đã bị kéo, mà trên người không có một mảnh vải!

Cả người cô run run, học đà điều lại lần nữa vùi vào gối đầu, không dám quay đầu nhìn biểu tình của hắn.

Mái tóc đen dài phủ xuống lưng trắng như tuyết, không có một mảnh vải che lấp, nhất thời làm cho thanh âm của Ti Hà Di thấp xuống tám độ.

“Quay lại đây.”

Anh đem mái tóc dài của cô hất qua một bên, bị tấm lưng trắng như tuyết ở trước mắt kích thích, dục vọng không ngừng kéo lên.

Mỗ đà điều như trước chôn ở gối đầu, tự thôi miên bản thân : Người đang nằm mơ, đang nằm mơ, đang nằm mơ. ....

Ti Hà Di đem thân thể của mình bao trùm lên tấm lưng trắng như tuyết, một tay vuốt ve bả vai của cô, một tay trượt dọc theo đường cong của thân thể cô.

Anh nhẹ nhàng hôn lên vành tai của cô, hơi thở ấm áp phả vào tai: “Bảo bối, những chuyện cần làm ngày hôm qua chúng ta đều đã làm. Em còn nhớ rõ không?!”

Thân thân thể mềm mại ở bên dưới người anh trở nên cứng ngắc, mỗ đà điều thanh âm rầu rĩ truyền đến: “Không nhớ rõ! Hoàn toàn đã quên!”

“Vậy để cho anh giúp em nhớ lại một chút!” Mỗ yêu nghiệt hôn lên cổ của cô, chế tạo ra rất nhiều dấu hôn, tràn ngập dụ hoặc nói: “Quay lại đây!”

Đùa gì chứ?! Quay lại mà không bị ăn không còn một mảnh có quý mới tin!

Bối Bối như trước làm đà điều. ....

Lửa giận cùng dục hòa trong người Ti Hà Di dâng lên, tiểu nữ nhân đã bức điên anh rồi!

Con người anh trầm trầm, cắn một ngụm thật mạnh vào cổ cô làm cho thân thể của cô run rẩy, tay cũng không nhả rời, xoa nắn cánh mông tròn trịa trắng như tuyết, ngón tay tà ác vuốt ve chỗ lõm xuống ở giữa.

“Nói một lần cuối cùng, quay lại đây.” Ngón tay hướng vào trong, lại bị kẹp chặt, anh nói rõ từng chữ một, uy hiếp: “Nếu không quay lại đây, anh cường bạo cúc hoa của em!”

(□□)!

Ông trời ơi, người trực tiếp đánh chết ta đi! Không cần đem ta sống dở chết dở như thế này đâu!

Khí thế áp bức, cộng thêm vật thể gì đó đang nóng rực dán ở giữa hai đùi của cô, đều tỏ vẻ mỡ yêu nghiệt không hề nói đùa.

Khí phách?!

Hay là cúc hoa?!

Đó là một vấn đề!

Bối Bối càng ra sức kẹp chặt cúc hoa, hàm chứa nước mắt, không tiền đồ oán hận xoay người, nhưng ánh mắt vẫn gắt gao nhắm chặt, không dám nhìn hẳn.

Không có người nào lại bị bắt buộc như vậy.....

TT

Hai tay cô ngưng ngừng che ở trước ngực, bên hông bởi vì hai chân kẹp chặt mà càng hiện rõ đường cong yếu điệu.

Mái tóc dài hỗn độn được hất sang một bên, còn có mấy đút tóc bởi vì cô xoay người mà phát qua gương mặt cô.

Anh chậm rãi đem hai tay cô mở ra, khuôn mặt ửng đỏ, đôi môi đỏ mọng, còn có bộ ngực đầy đà cũng phập phồng.....

Lần đầu tiên từ phía trên nhìn xuống, trong nháy mắt Ti Hà Di ngừng hô hấp.

Cảnh đẹp trước mắt làm cho cổ họng anh khô cứng, không tự chủ được cúi người ngậm lấy núm anh đào hồng hồng, cảm thụ được thân thể cô run rẩy.

Mùi hương quen thuộc tiến vào chóp mũi, anh ngửi hương vị thân quen trong trí nhớ.

Mạnh liệt ôm lấy cô, hạ thân bỗng đứng trở nên thực cứng rắn, ở một bên ngực tuyết trắng đầy đà liều mạng mút vào, một tay trượt xuống dưới, nhẹ nhàng xoa nắn chỗ ướt át.

Trong người cô nóng rực, không ngừng vận vẹo, ma sát dục vọng, cơ hồ muốn nổ tung.

Anh có chút khống chế không được, tách đùi của cô ra, làm cho chính mình để ở non mềm của cô.....

Bối Bối cắn bản không có biện pháp phản kháng, thân thể mềm nhũn như bị rút hết xương cốt, chỉ có thể mặc anh mở ra hai chân của cô.

Đầu lưỡi của anh cuốn ngực có điểm đau đớn, nhưng cũng thực kích thích, hô hấp nóng rực phun ở trên làn da, giống như đem cô thiêu đốt.

Mà cái tay của anh đang vuốt ve thân thể cô thật đáng giận, kệ cho cô lắc lư eo như thế nào, vẫn cứ để nguyên tại chỗ, áp bức linh hồn.

Tiếp theo có vật thể cứng rắn gì đó để ở giữa hai đùi của cô, toàn thân kích động, xuân triều ướt át chảy ra ngoài.....

Ý thức được để ở giữa hai đùi của mình là vật thể này nọ, thân thể của cô trở nên cứng ngắc, nhắm chặt hai tròng mắt, ưm ra tiếng:

“A..... Em sợ.....”

Ti Hà Di miễn cưỡng ngừng đầu, nhìn thấy khóe mắt đáng thương hê hê nước mắt của cô, đáy mắt hiện lên một mảnh yêu thương dịu dàng.

Đây mới tính là lần đầu tiên cô thực sự tỉnh táo, khó trách lại sợ hãi như vậy.....

Giúp đỡ hai chân mềm mại của cô đặt lên thắt lưng anh, anh cúi người hôn lên đôi môi của cô, nhẹ nhàng vuốt ve dụ dỗ cô mở miệng.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng tham nhập, nhẹ nhàng ngấy nhiều dây dưa, làm cho cô bối rối, duyên ra chất lỏng ngọt ngào nuốt vào trong bụng, cảm giác được non mềm càng chảy ra nhiều ướt át.

Bối Bối đang bị hôn đến mất hồn, đột nhiên cái lưỡi kích thích ở khoang miệng lại rút ra, hại cô nhin không được lại lần nữa ưm, chủ động ngậm lấy cánh môi của anh, thử thăm dò hôn trả lại.

Anh khẽ cười một tiếng, hôn nhẹ lên môi của cô, dịu dàng gọi: “Bảo bối, mở to mắt nhìn anh!”

Sau khi liên tiếp không đạt được mục tiêu, cô chỉ có thể mở hai mắt mù mịt.

Bốn mắt nhìn nhau, dường như ở sâu tận bên trong, hai linh hồn chạm vào nhau. ....

Một khắc long trời lở đất kia, anh vui thật sâu vào mềm mại của cô, lợi dụng nhiệt độ ấm áp cơ thể, cùng ẩm ướt do chính mình găt gao vòn quanh.

Đẩy ra những sợi tóc ở trên trán của cô, nuốt vào những tiếng rên rỉ của cô, hần rút ra rồi lại nhập vào, một chút lại một chút, một lần nữa cảm nhận hạnh phúc dâng trào.

Nhìn ánh mắt của cô dần dần trở nên mơ hồ, trong chớp mắt, hốc mắt của anh nóng lên. ....

Khoái cảm mãnh liệt cùng những cảm xúc phức tạp hỗn thành một đoàn, anh giống như đang chìm trong mật ngọt, thà rằng chết chìm cũng muốn trầm luân.

Tốc độ nhanh hơn, càng thêm dùng sức tiến sâu vào thân thể của cô, mỗi một lần đều tiến thẳng vào chỗ sâu nhất trong thân thể cô, anh có chút lâm vào điên cuồng.

Bối Bối trong nháy mắt không chống đỡ kịp, có cảm giác hoảng sợ, cũng may lúc trước dây dưa cùng anh hôn, làm cho cô đã trở nên trơn ướt, không quá đau.

Những động tác của anh tiến vào trong thân thể cô giống như một ngọn lửa, đốt cháy cô, cô nhìn không được liên tiếp rên rỉ.

Mà cô vừa phát ra tiếng, liền bị anh lấy môi ngăn chặn, dùng động tác kịch liệt phụ giúp chính mình chậm rãi trôi giữa không trung.

Con người đen như ngọc của anh đã không còn vẻ lạnh như băng như lúc bình thường, mà là tăng hơi nước, như đám sương mù bao phủ quanh cô, giống như đang kêu gọi cô.

Bối Bối đặt tay lên bả vai rộng rãi, vuốt ve những giọt mồ hôi chảy xuống cổ anh.

Những sợi tóc trên trán anh bị kích tình ướt đầm, mồ hôi theo đó chảy xuống mặt, nghe được tiếng tim đập theo va chạm đập dồn dập. ....

Bộ ngực cường tráng cùng với bộ ngực tuyết trắng đầy đà ép sát lấy nhau, liều chết triển miên, kích tình mồ hôi liên tục bốc hơi. ....

Cô đến cực hạn, thét chói tai: “Dừng lại, dừng lại. .... A. ....”

“Đến đây đi, bảo bối, đến đây đi!” Anh dừng không được, ngược lại càng tiến nhanh hơn, đem cô đưa đến đỉnh.

Nhìn cô hưởng thụ cao triều mà khuôn mặt ửng hồng, anh thăm dò một lần nữa, sau đó ở sâu tận trong thân thể cô, phóng ra chính mình.

~(▽)~(▽)~

Chờ hai người khôi phục hô hấp bình thường, Bối Bối uể oải nằm ở trên giường. ....

Vì sao lại như vậy?!

Vì sao lại cùng Ti yêu nghiệt làm?!

Vì sao lúc cô tỉnh táo, vẫn là cùng Ti yêu nghiệt làm?!

Ông trời a, việc này rốt cuộc là vì sao a a a?! (Vây xem toàn quá trình mỗ Lâm đáng khinh lạng lẽ thổi qua ==)

Cô ảo não cắn chần. ....

“Vừa rồi không thoải mái sao?” Ti Hà Di khẽ vuốt ve tấm lưng trắng như tuyết ở trước mắt, cảm nhận được làn da mềm mại như tơ, ánh mắt lại trầm trầm.

Cô bỗng dưng xoay người, ngăn cản người nào đó đang không ngừng chế tạo những dấu hôn ở trên lưng của cô, không tiền đồ trả lời: “Không có, không không hề thoải mái.”

Anh nhẹ nhàng cười: “Vây phải là rất thoải mái. ....”

==

Nhìn thấy cô xoay người, bộ ngực đầy đà trắng như tuyết cũng trở nên phập phồng, Ti Hà Di quét mắt nhìn qua, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm bộ ngực của cô.

Bối Bối đem chăn bọc quanh người, run run hướng mép giường xê dịch, lại xê dịch, ý đồ rời xa khí thế cường đại của mỡ yêu nghiệt.

Người này thật sự rất yêu nghiệt, không mặc gì mà bị nhìn như vậy, cô cảm thấy dù cho có quần mấy cái chăn cũng không đủ!

Thật đáng sợ.....

Mỡ yêu nghiệt nhìn trên người mình dần dần bị tiểu nữ nhân chậm rãi kéo hết chăn, nhíu mày nói: “Em kéo chăn như vậy, là muốn nhìn thân thể không mặc gì của anh sao?!”

Mỡ tiểu nữ nhân điên cuồng lắc đầu, anh trầm thấp cười, đẩy chiếc chăn dư thừa ra khỏi người: “Hoan nghênh xem xét!”

Bối Bối rơi lệ đầy mặt.....

Cô, lại nhìn thấy vật thô to cứng rắn gì đó trong truyền thuyết!

Bất quá dáng người của Ti yêu nghiệt thật không sai, eo là eo, mông là mông, cơ bắp đầy đủ, cường tráng rắn chắc, bụng bằng phẳng, hai chân thon dài.

Bối Bối có chút tò mò nhìn một đường từ khuôn mặt tuấn mỹ thẳng đến tận ngón chân của anh, sau đó lại quay trở lại nhìn cái vật thô to cứng rắn gì đó, vụng trộm, lén nhìn.

Mặt cô đỏ bừng lên, trong lòng tưởng: 419 ngày đó, cũng là thứ này tiến vào thân thể của chính mình sao?!

Nghĩ đến lúc ân ái yêu thương, Bối Bối nhìn không được đỏ mặt thẹn thùng.....

Ti Hà Di nhìn theo ánh mắt đánh giá của cô quét qua thân thể của anh, sau đó ánh mắt dừng lại ở nơi nào đó rất khiêu khích, làm anh có chút rục rịch.

Con người đen như ngọc của anh trầm trầm, đưa tay kéo lấy tay cô đặt ở hạ thân của anh.....

Dọa! Bối Bối giãy dụa kêu: “Sao chứ? Anh định làm gì vậy?!”

Anh bất vi sở động, vẫn kéo lấy tay của cô thanh âm dụ hoặc: “Sờ nó! Chẳng phải em rất thích sờ của anh sao?!”

Bối Bối khóc không ra nước mắt: “Nói bậy, em khi nào thì thích sờ của anh?!”

Mỡ yêu nghiệt chỉ vào một dấu răng ở bên đùi: “Em không chỉ có thích sờ, còn thích hôn, thích cắn!”

Mỡ Bối bị lôi đến trong gió hỗn loạn, không còn đi để bắt bẻ liền đưa tay ra sờ nó.....

T ° T

Ngày mai tay của cô có thể bị nát vụn không?!

Địa Cầu quá gian nan, để cho cô trở lại hành tinh bé nhỏ đi.....

Ti Hà Di dẫn đường cho cô vuốt ve chính mình, thoải mái ôm chầm lấy cô, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, thanh âm càng thêm mê hoặc: “Bảo bối, sau khi em uống say có điểm bạo lực.”

==

“Lần đầu tiên làm xong, trên người anh đều là dấu vết do em lưu lại!”

@_@

“A..... Đúng, cứ như vậy.”

—

“Bất quá, anh rất thích!”

T ° T

Dục vọng của hắn ở trong lòng bàn tay của cô trở nên bành trướng, Bối Bối cảm thấy nơi đó có điểm ẩm ướt còn có điểm trơn dính.

Ngẩng đầu nhìn thấy hai mắt có lớp sương mù của anh, hưởng thụ vẻ mặt yêu nzy, cô không kìm lòng được hôn lên đôi môi xinh đẹp của anh, tốc độ trên tay nhanh hơn.

Lần này cô xong rồi, giống như ném một quả bom lên người Ti Hà Di, cái gì cũng có thể thổi bay, chỉ giữ lại dục vọng.

Anh kéo chân trên người của cô xuống, xoay người cô lại.....

“Làm gì, làm gì, cứu mạng a.....” Bối Bối phát điên.

Sau khi thể cục thay đổi, cô hoảng sợ phát hiện mình đang cười ở trên người anh, nước mắt phụt ra: “Không cần a.....”

“Anh bất động, em động!” Mồ yêu nghiệt mắt như tơ bần nhìn nàng, trên đầu dương, hầu kết sự trượt.

o(>___<)o

“Em, em sẽ không.....” Bối Bối càng phát điên.

“Em sẽ không sao?! Lúc em uống say, đều là em ở mặt trên a!” Ti Hà Di một tay giúp đỡ vòng eo của cô, một tay nâng cánh mông, tìm được vị trí đối ứng, chậm rãi buông cô xuống.

Nhìn thấy biểu tình hỗn độn của cô, anh vừa hưởng thụ cảm giác ấm áp trong thân thể, vừa tà ác tiếp tục dùng ngôn ngữ tra tấn nữ nhân ngu ngốc này.

“Đến nhớ lại một chút!”

.....

〒 〇 〒

Không ai lại bắt buộc người khác như vậy!

Trong lòng Bối Bối chưa xót, bị bắt làm vận động yêu quá độ, còn một lần nữa bị bắt tập cười ngựa.

Chỉ biết là cả ngày cũng chưa rời khỏi giường, bữa sáng và bữa trưa đều chưa ăn.

***

Sau đó cô đập máy điện thoại.....

Cô lấy điện thoại di động của Ti yêu nghiệt, gọi nhà hàng đưa com tới đến đây!

Không cần phải chờ lâu, chuông cửa vang lên.

Trời đã tối, đại khái là nhà hàng đem com đưa tới đi.....

Bối Bối nhảy xuống giường, lung tung bắt lấy chiếc áo somi mặc vào người, còn có chiếc váy của cô đang ở góc tường.

Mở cửa.....

Đầu tiên là một bó hoa rực rỡ đập vào mắt, ngay sau đó là khuôn mặt tuần tú đầy ánh mặt trời hiện ra.

“Không nghĩ tới đi?! Biết cô xin nghỉ bệnh, cho nên tôi hỏi người khác địa chỉ đến thăm cô! Ngay cả làm thêm cũng bỏ qua.....” Đôi mắt to tròn của Đoàn Huy lộ ra hưng phấn, lại nhìn thấy quần áo trên người Bối Bối, nhất thời thanh âm trở nên trầm thấp.

Bối Bối 囧tl, phát hiện cậu ta nhìn chăm chăm vào chính mình, cúi đầu vừa thấy, phát hiện cô đem áo somi của Ti yêu nghiệt mặc đi ra!

Áo somi từng tiện mặc ở trên người, vừa thấy chỉ biết là kiểu nam.....

(͡ ▽ ͡ #)

Bối Bối xấu hổ ở cửa ngăn cậu ta lại, lắp bắp nói: “Cám ơn cậu tới thăm, tôi không sao, không có việc gì cậu trở về nhà trước đi!”

Đoàn Huy bình tĩnh ánh mắt, nhìn khắp phòng khách một vòng, đẩy cô vào: “Không mời tôi vào ngồi chơi sao?!”

囧tl

Ngồi chơi a! Gặp mặt yêu nghiệt phải làm sao bây giờ?!

Cô cố gắng ngăn cậu ta lại.....

“Bảo bối, đồ ăn đã đưa tới chưa?” Giọng nam dụ hoặc từ phòng ngủ vang lên.

Hai người ở ngoài cửa giường mắt nhìn lên.....

Tì Hà Di cũng không nghĩ đến lại có một màn như vậy, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ kinh ngạc, thân thể tựa vào phòng ngủ, trừ bỏ trọng điểm bộ vị đang có một chiếc khăn tắm hình con mèo vây quanh, còn đâu cái gì anh cũng chưa mặc.....

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Phiên Ngoại: Lời Thề Hoa Hồng Trắng (Thượng) (Hạ)

ương My đạp xe từ chợ trở về, phía trước giỏ xe chứa rất nhiều thực phẩm tươi nguyên. Ngày thường vì bận rộn đi làm, thức ăn ở nhà trẻ chưa chắc đã đầy đủ dinh dưỡng, cô thừa dịp ngày chủ nhật được nghỉ ở nhà làm hoành thánh cho Bối Bối đổi món. Cô cũng biết con của mình là đứa trẻ kén ăn.

“Tiểu Vương, đã về rồi?”

“Vâng, cô Lý.” Vương My cười chào người phụ nữ trung niên đứng ở phía trong vườn rau xanh. “Cô Lý, cô có nhìn thấy Bối Bối nhà cháu hay không? Cháu nhờ Danh Danh trông giúp.”

Bà Lý cảm bình tưới, vừa tưới nước lên rau xanh vừa nói: “Buổi sáng lúc cô ra ngoài còn thấy Danh Danh mang theo Bối Bối chơi trốn tìm ở kho thóc, thoáng cái giờ đã không thấy đâu rồi a...”

Ánh mắt bà Lý nhìn qua lại một hồi, lau bàn tay ướt nước tiến lại gần chỗ Vương My nói nhỏ: “Tiểu Vương, nghe nói mẹ của Danh Danh chưa lấy chồng mà đã sinh ra thằng bé, cho nên bị người thân đuổi ra khỏi nhà, mang theo thằng bé đến Thái Dương cung? Cháu cùng cô ấy là chỗ quen biết, cháu nói chuyện này có phải thật hay không?”

Những năm này, phụ nữ chưa lấy chồng mà đã có con là chuyện bị người đời khinh ghét. Phụ nữ chưa chồng mà đã sinh con luôn bị người người mắng nhiếc, lên án.

Bà Lý là người tốt, nhưng lại thích đưa chuyện, nếu đem chuyện của Thư Hinh nói cho bà biết, chỉ sợ khắp Thái Dương cung không ai là không biết.

Vương My hơi nhú mày, nhưng vẫn thản nhiên cười: “Cô Lý, mấy năm trước Trung Vĩ ra đi, để lại cháu cùng Bối Bối một mình ở nơi này. Cô cũng biết một mình nuôi con là chuyện không hề dễ dàng, cháu làm sao có thể hỏi cô ấy những chuyện này, có phải hay không?”

Bà Lý suy nghĩ một lúc, Thư Hinh mang theo con nhỏ chuyển tới Thái Dương cung chưa đến một năm, có lẽ cũng giống như Vương My chồng chết vất vả nuôi con một mình. Ở khu nhà Thái Dương cung vì sao lại có tới hai người phụ nữ số khổ như vậy? Đều tuổi trẻ xinh đẹp nhưng lại nuôi con một mình.

Bà Lý càng nghĩ càng thấy thương cảm cho hai người, liên tục lẩm bẩm: “Ai..... Đều là số mệnh đã định. Thằng bé Danh Danh nhìn cũng rất sáng sủa, thông minh, lớn lên chắc sẽ rất đẹp trai a. Chắc chắn là di truyền từ cha rồi. Lúc này thấy thằng bé ôm Bối Bối đi ra, không biết hai đứa làm gì mà mặt mũi đỏ bừng bừng, trông thật đáng yêu.”

Nói xong, bà Lý bỗng nhiên hưng phấn kéo tay đuổi theo Vương My đã đi về phía cửa nhà, về mặt buôn chuyện thì thầm nói: “Danh Danh hình như có ý với Bối Bối nhà cháu nha. Có phải đã thích con bé rồi hay không? Lúc nào cũng thấy hai đứa nhỏ dính chặt lấy nhau như đường như mật. Một đứa đẹp trai một đứa xinh gái, cô nghĩ hay là cháu cùng Thư Hinh cho hai đứa đính ước đi, sớm trở thành người một nhà.”

Vương My bật cười: “Aiz..... thời buổi này đã là những năm bao nhiêu rồi mà còn muốn đính ước ă? Cô Lý, cô cũng nghĩ nhiều quá rồi, Bối Bối nhà cháu mới bốn tuổi, Danh Danh cũng hơn mười tuổi thôi. Hai đứa trẻ chơi với nhau thì có thể có cái gì nha!” Vừa nói chuyện, Vương My vừa mang mấy túi đồ vào nhà.

Bà Lý không đồng tình: “Tiểu Vương, cháu không nhận ra Danh Danh không giống với những đứa trẻ khác. Thằng bé này có thể là sói con đó nha, ánh mắt đó vừa nhìn đã biết lớn lên sẽ rất có tiền đồ. Cháu không thể không nghe trưởng bối nói, không bằng sớm đính ước cho hai đứa nhỏ, nếu không có giúp Kì Kì nhà cô đi trước một bước.”

“Mau a..... Cô mau đi đính ước đi.....” Vương My cắt đồ ăn vào nhà, sau đó quay ra, cười tiễn bà Lý.

“Dì My.” Thanh âm trong trẻo không phân biệt là của bé trai hay bé gái từ ngoài cửa vang lên. Vương My ngừng động tác, ngẩng đầu nhìn thấy một đứa bé trai mặc áo trắng quần màu xanh đang dắt tay một bé gái mặc đồ lụa mỏng đứng ở cửa.

Cô đứng dậy, lau tay, đi qua ôm lấy Bối Bối, rồi lại quay sang hỏi bé trai: “Danh Danh, mẹ của cháu đã về chưa?”

“Vẫn chưa. Mẹ cháu dạy đàn dương cầm ở CổNam, cách nơi này rất xa. Cháu bảo mẹ buổi trưa không cần trở về, buổi chiều còn có buổi dạy nữa, tránh đi về nhiều lần.”

Ngay cả CỏNằm nơi nào thằng bé cũng đã biết. Vương My cười hiền hỏi lại: “Vậy buổi trưa cháu ăn gì?”

“Có lẽ là tự mình rang cơm, hoặc là ở chỗ bác Trương hoặc bà Lý ăn gì đó.” Thằng bé nhìn lướt qua mấy đồ đặt trên bàn, ngẩng đầu cười nói: “Nhưng mà bây giờ cháu nghĩ có thể ở nhà của dì My ăn hoành thánh.”

Nhìn đôi mắt đen tủa sáng của đứa bé đối diện mình, cùng khuôn mặt nhỏ nhắn khoan khoái lộ ra mỉm cười mê hoặc lòng người, Vương My có chút sùng sốt, phát hiện chính mình không thể cự tuyệt thỉnh cầu. Cô bật cười, một tay ôm lấy Bối Bối, một tay sờ nhẹ đầu hắn: “Cháu đúng là tiểu tử tinh quái!”

Bối Bối ở trong lòng cô vắn vẹo một hồi, chen miệng nhỏ nhắn nói: “Tiểu ca ca là tiểu tinh quái, Bối Bối là tiểu tiểu tinh quái!”

Hai người cười rộ lên. ....

Biết dì My sẽ lưu mình lại cùng ăn cơm trưa, Danh Danh quen thuộc chạy tới bồn rửa tay sạch sẽ, rồi trở lại ngoan ngoãn nhìn Vương My đang bao hoành thánh trên bàn.

Chăm chú nhìn cô làm vài cái, không cần cô chỉ dạy, thằng bé còn tự học được, càng bao càng đẹp.

Nhớ tới lời của bà Lý, cô không khỏi thử đánh giá đứa bé này. Đang ở thời điểm phát dục trưởng thành, tuy thân thể hơi gầy yếu, nhưng khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn kia lớn lên nhất định sẽ mê hoặc nhiều cô gái. Đặc biệt là đôi mắt đen láy tủa sáng, đồng tử trong vắt như mặt nước tĩnh lặng, cùng với khuôn mặt bình tĩnh tươi cười, một chút cũng không giống với đứa nhỏ mới hơn mười tuổi.

Đứa nhỏ này là thực hiếm có, phơi nắng cả ngày cũng không thể tìm thấy trong đám người một người giống như nó.

Vì sao Danh Danh từ bỏ đi học hoặc là giúp Thư Hình dọn dẹp nhà cửa, đều qua nhà giúp cô trông Bối Bối?

“Danh Danh, tại sao không thấy cháu đi chơi cùng bạn bè? Chơi với Bối Bối không phải là rất buồn hay sao?”

Tay Danh Danh đang bao bột ngừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt lạnh như băng: “Không có gì buồn chán! Bối Bối là thiên sứ của cháu, em ấy sẽ không nói cháu là đứa nhỏ không có cha!”

Vương My bỗng dừng cảm thấy chưa xốt, thằng bé mới mười tuổi đã phải nhận lấy rất nhiều lời qua tiếng lại, sự lạnh lùng của con người, nhìn tới Bối Bối đang ở bên cạnh cười đến vô ưu cô tự, cổ họng giống như nghẹn đắng lại, sau đó chậm chạp an ủi nói: “Danh Danh, cháu không cần để ý lời người khác nói bậy.”

Danh Danh cười yếu ớt, nhìn về phía Bối Bối, trong mắt ánh lên tia dịu dàng: “Bọn họ cũng không phải là gì của cháu, cháu chỉ cần Bối Bối.”

Nhờ có sự giúp đỡ của Danh Danh, hoành thánh rất nhanh đã bao xong. Vương My bắc bếp, nhanh chóng thả vào nồi nấu chín.

Trên bàn cơm, Bối Bối ngồi ở ghế cao của con bé, tay cầm thìa nhỏ chọc chọc hoành thánh trong bát nhưng lại không hề đưa vào miệng ăn một miếng.

“Bối Bối, đừng nghịch nữa. Mau ăn đi!” Vương My dỗ dành đứa nhỏ, quay qua nhìn Danh Danh đang chăm chú nhìn con mình. Cô nhìn thấy môi thằng bé có vết thương, lúc ăn hoành thánh bị chạm vào có vẻ bị đau liền quan tâm hỏi: “Danh Danh, miệng của cháu làm sao vậy?”

Thằng bé dùng tay trái che giấu vết thương trên môi, mắt hơi rũ xuống trả lời: “Không có việc gì ạ.”

Bối Bối ở bên cạnh đột nhiên hưng phấn ném thìa lại trong bát không ngừng kêu lên: “Bối Bối cắn! Là Bối Bối cắn!”

Vương My thờ dãi, con gái của cô làm sao có thể đi cắn người khác.

“Bối Bối, sao con lại cắn ca ca?”

Bối Bối mím mím môi, ánh mắt suy nghĩ hỏi: “Vì sao không thể cắn a?! Ca ca cắn Bối Bối, Bối Bối cũng cắn ca ca! Bối Bối muốn cắn ca ca!”

Vương My chấn động, tay kéo gương mặt nhỏ nhắn của Bối Bối, nhìn trái nhìn phải đều không có dấu vết bị cắn, lại ngẩng đầu nhìn Danh Danh.

Thằng bé cúi đầu ăn hoành thánh, hai tai đều đã đỏ ửng. Cặp mắt đen láy trộm liếc cô một chút rồi lại vui đầu ăn, mặt càng ngày càng hồng.

Ăn xong phần mỳ trong bát, thằng bé buông thìa, cẩn trọng nhìn Vương My nói: “Dì My, cháu có thể nói với dì chuyện này được không?”

Bối Bối vung thìa, mang hoành thánh trong bát đổ cả ra ngoài, làm cho Vương My chú ý. Cô cầm thìa đem hoành thánh nhét vào miệng nhỏ nhắn của con bé, mà Bối Bối lại xoay người, đem hoành thánh phun hết lên trên bàn, lớn tiếng kêu: “Thực khó nuốt, Bối Bối không ăn, không ăn!”

Vương My bắt lực, một tay nắm lấy Bối Bối đang muốn bỏ chạy, một bên nói với Danh Danh: “Chờ một chút, để dì cho Bối Bối ăn xong đã. Con bé này ngày hôm nay tại sao lại biếng ăn như vậy?”

Danh Danh kéo tay nàng, nhẹ giọng nói: “Dì My, để cháu thử có được hay không?”

Thằng bé đi qua đoạt lấy thìa đồ chơi trong tay Bối Bối, lại kéo ghế của mình tới gần, ngồi xuống bao vây xung quanh Bối Bối, tránh cho con bé lộn xộn.

Trong tay Bối Bối không có thứ gì chơi liền bắt lấy mặt chìa khóa trên cổ Danh Danh, xoay qua xoay lại thích thú nghịch ngợm.

“Bối Bối, đến, ăn hoành thánh.” Thằng bé không giận, ôn nhu nhìn con bé.

“Nuốt không trôi, Bối Bối nuốt không trôi! Bối Bối không ăn.....”

Thằng bé nhìn một đám hoành thánh đã bị quấy lung tung ở trong bát, rồi lại nhìn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, bỗng đem thìa chuyển về chính mình, trước đem lớp vỏ bên ngoài cắn một miếng, phần còn lại đưa về cửa miệng con bé dụ dỗ: “Ca ca một nửa, Bối Bối một nửa, thì xem ai ăn hết trước được không?”

Nói xong còn cố ý làm động tác nuốt xuống: “Xem, ca ca sắp nuốt mất rồi!”

Tiểu Bối Bối nóng nảy, lập tức há miệng ngậm lấy miếng hoành thánh, rồi không kịp nhai đã vội vàng nuốt vào trong bụng, sau đó há miệng thật lớn kêu lên: “Bối Bối trước, là Bối Bối trước.....”

Thằng bé cười khế, nhìn thấy cổ họng nhỏ của Bối Bối di chuyển lên xuống, đem tốc độ ăn của mình chậm lại, sau đó dùng phương thức cũ giúp con bé ăn hết hoành thánh.

.....

Vương My thật sự rất ngạc nhiên.....

Cô ghen hờn nhìn trần trối thằng bé buông chiếc bát xuống, dùng khăn tay giúp Bối Bối lau miệng.

Sau đó con gái cô còn không biết xấu hổ đứng lên ghế nhào vào lòng thằng bé, miệng hôn nhẹ lên môi thằng bé, đem nước miếng vương đầy trên mặt thằng bé.

Mà thằng bé cũng ôm lấy vai con bé, nhẹ nhàng vuốt ve, mặc kệ cho con bé tàn sát bừa bãi gương mặt mình.

Vương My lại lần nữa ngạc nhiên rồi.....

“Bối Bối, xuống dưới, sao có thể cắn ca ca?!”

“Bối Bối cắn ca ca, ca ca cũng cắn Bối Bối!” Tiểu cô nương còn không rõ chính mình làm sai cái gì, vẫn chu miệng tiếp đi lên.

“Không sao ạ, khi nào Bối Bối vui vẻ đều như vậy.” Thằng bé sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn của Bối Bối, rồi vui vẻ hôn nhẹ lên môi con bé hai cái, ý tứ chính là mình cũng có cắn ngược lại.

“Bối Bối còn muốn.....” Tiểu cô nương nhú mày, cảm giác đối phương hôn mình lấy lệ.

Vương My mau té xỉu.....

Cô đem con gái từ trên người thằng bé kéo qua: “Không thể! Bối Bối!”

Tiểu cô nương tay cầm mặt chìa khóa của thằng bé, vịn vịn muốn thoát khỏi vòng tay mẹ.

“Di My, di cảm thấy con trai lớn lên đẹp trai là kẻ vô trách nhiệm sao?” Giọng nói trong trẻo vang lên, kéo không khí hỗn loạn trong phòng trở về.

“Sao?” Vương My nâng mi nhìn thằng bé: “Danh Danh, sao cháu lại hỏi như vậy?”

“Bởi vì mọi người đều nói ba cháu rất đẹp trai, nhưng lại không có trách nhiệm, bỏ lại mẹ con cháu. Cho nên bọn họ nói cháu sau này lớn lên rất dễ nhìn, cũng sẽ giống như ba là người vô trách nhiệm!”

Vương My nhú mày, trong lòng thầm mắng những người đưa chuyện, trước mặt đứa nhỏ mười tuổi còn có thể nói như vậy, cũng không sợ bị trời quạ báo.

“Danh Danh, cháu nghe đi nói, mọi chuyện không phải là như vậy. Ba cháu không phải người vô trách nhiệm, con trai đẹp trai cũng không nhất định phải là người vô trách nhiệm!”

Về mặt của thằng bé trở nên nghiêm túc, hỏi lại: “Vậy di My, di có cảm thấy cháu lớn lên sẽ trở thành một người rất vô trách nhiệm hay không?”

Vương My nhú mày, cảm thấy những lời Danh Danh nói đều ẩn chứa hàm ý. Nhưng là vấn đề của trẻ con, cô cũng không muốn một lần nữa để thằng bé chịu đả kích.

“Sẽ không.” Cô do dự nói: “Cho dù Danh Danh sau khi lớn lên dễ nhìn cũng nhất định sẽ là người đàn ông rất có trách nhiệm!”

Danh Danh cười giảo hoạt, đem lời nói lúc trước lặp lại: “Di My, di thực nghĩ như vậy, cháu có thể hỏi một chuyện được hay không?”

Vương My lại nhú mày, gật gật đầu.....

Đôi mắt đen của thằng bé ánh lên tia sâu thẳm, hút hồn người, nhìn Vương My từng chữ từng chữ một nói ra: “Di My, chờ cháu trưởng thành, có thể đem Bối Bối giao cho cháu được không?”

A.....” Vương My cứng ngắc, bật ra một tiếng: “Không thể!”

Danh Danh cau mày, đôi mắt ánh ra tia nóng nảy, giọng nói lạnh như băng: “Vì sao không thể? Lúc trước di nói dối sao? Di vẫn cảm thấy khi cháu lớn lên sẽ là một người vô trách nhiệm sao?!”

Hiện tại, không có từ ngữ nào có thể hình dung được cảm xúc của Vương My, cô mở lớn mắt nhìn đứa trẻ trước mặt. Một đứa trẻ còn chưa cao tới vai cô lại có thể dùng lời nói như vậy đã kích cô, ánh mắt sắc bén tới mức muốn đem cô bức vào chỗ chết. Mà thằng bé... mới chỉ có mười tuổi.

Trong một phút, ánh mắt hai người giao nhau, một lớn một nhỏ đều nhìn thẳng đối phương, ánh mắt lạnh đậm.

Bối Bối vẫn là không cảm giác được hoàn cảnh lúc đó, ở trong lòng mẹ không ngừng cựa quậy, trên tay vẫn đùa nghịch mặt khóa đeo ở cổ nam hài.

Vương My kinh ngạc, ánh mắt nhìn thẳng thằng bé: “Danh Danh, sau này cháu lớn lên có phải là người có trách nhiệm hay không, cùng việc di có giao Bối Bối cho cháu hay không, hai việc này không thể so sánh. Cháu là đứa trẻ thông minh, chắc là hiểu ý tứ của di!”

Ánh mắt của thằng bé lóe ra một chút, di My dù sao cũng là người lớn, tiểu kỹ xảo của nó không thể qua mắt cô.

Chính là nó không muốn từ bỏ: “Di My, cháu chỉ muốn nói với di, cháu sẽ là một người đàn ông có trách nhiệm! Về sau cháu sẽ chăm sóc Bối Bối cả đời!”

Đáy mắt của Vương My tràn ra tia dịu dàng, cô đặt Bối Bối xuống, ngồi xổm trước mặt nam hài, dùng ánh mắt chân thành nhìn nó.

“Danh Danh, cháu vẫn còn nhỏ, cháu sẽ không hiểu được như thế nào là hứa hẹn ‘cả đời’. Không phải chỉ cần cháu hôm nay nói ra tương lai sẽ là như vậy, ‘cả đời’ phải trải qua rất nhiều năm tháng khảo nghiệm, vượt qua rất nhiều chuyện tình mới có thể hiểu được ý nghĩa thực sự của hạnh phúc. Danh Danh, cháu có hiểu hay không?”

Thằng bé nhìn cô, lại nhìn nhìn Bối Bối đang ở trong lòng mình nghịch ngợm mặt khóa, trầm giọng nói: “Nếu ‘cả đời’ giống như di với chú Trung Vĩ, giống như mẹ của cháu hàng đêm nhìn ảnh ba mà rơi lệ, như vậy... cháu hiểu được! Di My, chú Vĩ đã qua đời, di cũng không thể vĩnh viễn ở bên cạnh bảo vệ Bối Bối, mà cháu có nhiều thời gian hơn di, không phải sao?”

Vương My lại lần nữa cảm thấy kinh ngạc, cô không thể xem thường đứa trẻ này, nó đã có tư duy mà ở độ tuổi như vậy chưa thể có.

Đứa nhỏ này chưa trưởng thành nhưng đã đứng ở góc độ người lớn để nhìn nhận mọi việc, như vậy ý của nó đối với Bối Bối là đúng như cô đã nghĩ?!

Nghĩ kĩ lại lần nữa, đứa trẻ mới mười tuổi có thể rõ ràng nó đang nói là cái gì hay sao? Cho dù nó là thần đồng, chỉ cần cho nó gặp chút khó khăn, tự nhiên sẽ từ bỏ ý nghĩ này đó!

Suy nghĩ vòng vo một hồi, cô lấy ngữ khí ngang hàng nói với nam hài: “Danh Danh, di không cách nào thay Bối Bối đồng ý với cháu! Nhưng mà nếu cháu có thể đáp ứng điều kiện của di, di liền hứa với cháu, sau này hai đứa lớn lên, nếu Bối Bối đồng ý đứng ở bên cạnh cháu, di sẽ không phản đối. Có được hay không?”

Đáy mắt của thằng bé hiện lên tia sáng rực rỡ, trên mặt mở một nụ cười mê người, nó ôm sát Bối Bối vào lòng, gật gật đầu nói: “Được! Điều kiện gì ạ?”

Vương My xoa nhẹ mái tóc đen của nó, cười nói: “Đưa cho di ba mươi ba đóa hồng trắng!”

“Hoa hồng trắng?”

“Đúng vậy, là một loài hoa rất có ý nghĩa!”

.....

“Chú, hoa hồng trắng này bao nhiêu tiền?”

Ông chủ hàng hoa lần đầu nhìn thấy có đứa nhỏ đến hỏi giá hoa, thuận miệng nói: “Tiểu quý, hoa hồng này cháu không mua được đâu! Đi....”

“Chú, bao nhiêu tiền?” Giọng nói trong trẻo vang lên, có chút không buông tha cho câu hỏi: “Cháu từ Thái Dương cung đi tới đây, chỉ có nơi này có hoa hồng trắng.”

Thái Dương cung?! Nơi đó cách nơi này rất xa, sao đứa trẻ này có thể một mình tới đây, lại còn hỏi mua hoa?

Ông chủ cửa hàng nhìn từ trên xuống dưới đứa nhỏ, một thân áo sơ mi bạc màu, quần màu xanh bình thường, có vẻ vừa mới tan học chạy đến, trên vai vẫn còn đeo cặp sách đã cũ, nhìn qua liền biết không phải đứa trẻ nhà có tiền.

Hắn bĩu môi nói: “Một bông tám đồng.”

Một bông tám đồng, ba mươi ba bông chính là 264 đồng, tương đương với nửa tháng tiền lương của công nhân viên bình thường.

Đối với một đứa bé mà nói, số tiền này quả thực rất lớn. ....

Đối với nam hài mà nói, nó hiểu 264 đồng có giá trị lớn như thế nào. Hôm nay buổi sáng nó còn giúp mẹ đi chợ, một bó rau chỉ mất chín hào, mà một bông hồng lại có thể bằng mười rổ rau.

Hừ hừ. .... Biết sợ rồi sao?!

Ông chủ hàng hoa lớn tiếng đuổi người: “Đã biết chưa? Cháu không thể mua được... Đi đi... Đừng cản trở ta buôn bán.

Hắn đẩy thân thể đã muốn cứng ngắc của thằng bé ra ngoài, hướng tiếp đón một vị khách vừa đi vào cửa, góc áo liền bị kéo lại.

“Chú, cháu có thể mỗi ngày tan học tới đây phụ việc đổi lấy hoa sao? Cháu có thể làm rất nhiều việc.”

Ông chủ hàng hoa sùng sốt, lập tức đẩy tay nó ra: “Đứa bé như cháu có thể làm được cái gì? Người khác nhìn thấy sẽ nói ta dùng lao động trẻ em! Đi đi. ....”

Hắn túm cổ áo thằng bé, đem ném ra khỏi cửa.

Thằng bé bất đắc dĩ nhìn cửa kính đóng lại, bên trong rất nhiều hoa hồng trắng xinh đẹp. 264 đồng thực quý giá!

Mẹ khẳng định sẽ không thể đưa cho nó nhiều tiền như vậy. Mẹ phải thực vất vả mới có thể duy trì cuộc sống như bây giờ cho cả hai mẹ con, trong mắt nó chợt có chút ảm đạm. ....

***

Sáng sớm, 4 giờ, nghe thấy tiếng động, Thư Hình giật mình mở mắt, cô đã tỉnh nhưng không xoay người lại, như trước quay mặt vào trong.

Cảm giác con trai đang nằm bên người nhẹ nhàng đứng dậy, lặng lẽ mặc quần áo, lách cách một hồi, trên người chăn bị kéo cao thêm một chút, sau đó nghe thấy tiếng cửa chính “Kẹt!” một tiếng mở ra. Rồi hết thấy lại chìm vào im lặng.

Thư Hình mở to mắt, trong lòng có thật nhiều nghi hoặc. Gần một tháng nay, mỗi sáng 6 giờ tỉnh dậy đã thấy Danh Danh chuẩn bị xong bữa sáng.

Cô bảo con ngủ nhiều một chút, dù sao 7 giờ rưỡi mới tới giờ đi học, nhưng thằng bé lại chỉ cười cười với cô.

Danh Danh là đứa nhỏ ngoan ngoan, ban đầu cô nghĩ con là vì sợ cô mệt nhọc nên dậy sớm chuẩn bị bữa sáng. Nhưng hôm trước Vương Mỹ nói, buổi sáng mỗi ngày, cứ mở cửa đều thấy trước cửa đặt một chai sữa, cô ấy hoài nghi là Danh Danh đưa cho Bối Bối.

Nhưng thằng bé làm sao có thể có tiền mua sữa?!

Cô mặc quần áo, mở cửa theo ra ngoài, thấy thân ảnh nho nhỏ biến mất trong bóng tối. Thư Hình đột nhiên phát hiện: Cô một chút cũng không hiểu con trai của chính mình!

.....

“Danh Danh, cháu đã đến rồi sao?”

Thằng bé thở hồng hộc chạy đến trước mặt ông lão, vuốt nhẹ mồ hôi trên trán chào hỏi: “Bác Khang, xin lỗi, cháu đến muộn!”

Nó không nói nhiều lời, nhanh tay xắn lên tay áo, bắt đầu mang theo kết sữa chuyển lên phía sau xe đạp.

Bác Khang nhìn thấy vóc dáng nhỏ nhắn của hắn, lại phải mang theo kết sữa lớn như vậy không đành lòng nói: “Chậm một chút, chậm một chút, không cần vội vã. ....”

Chân trời bắt đầu chuyển màu, một tia sáng xuất hiện ở cuối đường.

Cố định an toàn mấy kết sữa, bác Khang ở phía trước đạp xe, Danh Danh ở phía sau trợ giúp đặt sữa vào trước cửa mỗi nhà, bắt đầu đi khắp đầu phố cuối phố, hăng cùng ngõ hẻm.

Đi vào một sân lớn, bác Khang lấy sổ ra, đưa cho Danh Danh một giỏ năm bình sữa nói: “Nhà 32, bốn gia đình Triệu, Lý, Sở, Vương như cũ không đổi, nay thêm nhà họ Tôn – chính là trước cửa có gương bát quái kia.”

“Đã biết ạ.” Namhài nhanh nhẹn đáp lời, mang theo giỏ chạy đến nhà 32, không lâu sau đã trở lại.

Bác Khang lại tiếp tục đặt sữa vào rổ, lại nói: “Nhà 33, gia đình họ Tiền đã không đặt sữa nữa, chỉ cần đưa hai nhà khác là được.

“Vâng. ....” Namhài lại nâng giỏ lên đi đến một công nhà khác.

Mặt trời dần dần lên cao, đi hết phố này đến phố khác, hết ngõ này lại đến ngõ khác, nhà nọ rồi đến nhà kia. Giỏ đầy rồi lại trống không, giọng nói của bác Khang vang lên phá vỡ yên tĩnh, nam hải nhanh nhẹn chạy đến đặt sữa trước mỗi cửa nhà. Trên đường một già một trẻ, phối hợp nhịp nhàng vô cùng.

Hai người đi được một vòng Thái Dương cung rộng lớn, những nơi bác Khang cần phải đưa sữa cũng không còn. Namhài từ phía sau xe đạp nhảy xuống, nhận lấy một chai sữa nhỏ cùng năm hào tiền công.

“Cảm ơn bác Khang!” Nam hải đem tiền cẩn thận nhét vào túi áo, đem khay cái cẩn thận, xác định tiền đã an toàn mới hướng bác Khang chào tạm biệt.

Cầm sữa của mình chuẩn bị rời đi, lại thấy bác Khang vất vả xếp những lọ sữa rỗng lên xe, nó nhìn trời một chút, rồi đặt bình sữa xuống chạy tới giúp đỡ.

Bàn tay thô ráp nhẹ xoa tóc đen trên đầu nó, trên gương mặt đầy nếp nhăn của bác Khang hiện lên một tia tươi cười: “Đứa nhỏ ngoan, Danh Danh, cháu là đứa nhỏ tốt bụng nhất bác từng gặp. ....”

Danh Danh một tay ôm sữa, một tay đặt lên trước ngực áo che chắn tiền xu trong túi, vui vẻ trở về.

Bác Khang thật sự là người tốt, không những trả cho nó tiền, mỗi ngày đều cho thêm một chai sữa.

Nó cẩn thận mở ra lớp giấy thiếc, uống lấy hai ngụm rồi đem giấy thiếc dán trở về như cũ. Lúc đi ngang nhà Bối Bối, nó đem hơn nửa chai sữa còn lại lên kút đặt ở trước cửa nhà, như vậy, mỗi sáng đi Mỹ mở cửa đều có thể thấy được.

Mỗi ngày kiếm được 5 hào, cộng thêm mỗi ngày tiết kiệm tiền ăn sáng, như vậy không đến một năm, nó có thể kiếm đủ tiền đi mua hoa hồng.

Không mua bữa sáng cũng không có vấn đề gì, dù sao mỗi ngày đều có đám con gái vụng trộm giấu trong ngăn bàn nó rất nhiều đồ ăn, dù không biết là người nào để lại, nhưng ăn chắc cũng không có vấn đề gì.

Bất quá, mỗi ngày đều dậy sớm như vậy, chỉ sợ bị mẹ phát hiện.

Vừa nghĩ vừa đẩy cửa ra, liền bất gặp về mặt thâm trầm của Thư Hình ngồi ở trên ghế đợi hán.

“Con vừa đi đâu về?”

Danh Danh nhìn thấy thước dài trong tay mẹ, cơ thể không tự nhiên run run: “Con... con không... không đi nơi nào cả!”

Cả buổi theo sau, chứng kiến tất cả mọi việc, Thư Hình trong lòng một trận nóng giận xông lên. Cô mạnh tay kéo áo của nó, giật mở túi nhỏ trước ngực, 5 hào rơi xuống trên sàn nhà, lăn vài vòng rồi mới dừng lại.

Nhìn thấy tiền dưới chân càng làm cho Thư Hình thêm giận dữ, cô hung hăng đem thước đánh xuống lưng con trai. Vừa đánh vừa mắng: “Tuổi còn nhỏ mà đã muốn làm lao động trẻ em... là ai dạy con?! Ai cho phép con làm như vậy?!”

Thằng bé nước mắt lưng tròng, hai tay đỡ lấy thước vụt xuống, miệng không ngừng kêu: “Mẹ, là con xin bác Khang việc làm, con muốn kiếm tiền mua ba mươi ba bông hồng trắng. Nhưng con lại không thể hỏi xin mẹ tiền!”

Thư Hình sững sờ, ngừng tay hỏi: “Con vì sao muốn mua hoa hồng trắng?”

“Bởi vì...” Thằng bé do dự: “Bởi vì con đã hứa với dì Mỹ... chỉ cần con đưa cho dì ba mươi ba bông hồng trắng, sau này, khi con trưởng thành có thể chăm sóc Bối Bối cả đời...”

Thư Hình lại lần nữa giật mình, Vương Mỹ cũng từng nói với cô chuyện này, lúc ấy hai người chỉ xem là nói chuyện đùa, nhưng hiện tại cô phát hiện con trai của cô thực sự tin là thật!

Cô giận đến mức không thể hít thở đều đặn, thước trên tay đánh xuống càng nhiều hơn: “Con thực có tiền đồ! Thực có tiền đồ! Có thể vì Bối Bối mà làm lao động trẻ em! Mẹ như thế nào lại có thể sinh ra con trắng hoa như vậy? Mẹ đánh chết con. .... Con còn nhỏ đã làm được như vậy, ai biết về sau sẽ không xuất hiện Trần Trần, Yêu Yêu khiến cho con làm những chuyện động trời động đất!”

“Sẽ không có!” Thằng bé ngẩng đầu chặn lại thước vụt xuống: “Không có Trần Trần, Yêu Yêu gì hết! Chỉ có Bối Bối!”

“Chỉ có Bối Bối đang vòng tay nhỏ bé ra muốn con ôm, chỉ có Bối Bối tin tưởng con, chỉ có Bối Bối nghe con nói chuyện, cũng chỉ có Bối Bối thấy những người khác mắng con không có cha xông lên can thiệp họ. Mọi người đều mắng con là con hoang, mắng con không có cha dạy dỗ, chỉ có Bối Bối nói với con: ‘Tiểu ca ca không phải con hoang, tiểu ca ca là tiểu ca ca của Bối Bối!’. Ô... ô... ..”

Thư Hình sững sờ lùi về sau hai bước, nhìn con trai quý trên đất nứt nẻ không ngừng, thước trên tay run run một hồi rơi xuống.

Cô quỳ gối trước mặt con, ôm chầm lấy cơ thể nhỏ bé của nó, cũng chậm rãi nức nở từng tiếng: “Thực xin lỗi, mẹ xin lỗi con... xin lỗi con... con trai của mẹ.....”

Trong gian phòng cũ nát, hai mẹ con ôm nhau khóc đến thê lương, không phát hiện ngoài cửa bỗng nhiên xuất hiện thêm vài bóng người.....

***

Vương My tới nhà trẻ đón Bối Bối trở về, vừa đi vào khu nhà đã thấy Thư Hinh và Danh Danh đứng ở cửa nhà nàng, trên tay thằng bé cầm một bó hoa hồng trắng thật lớn.

“Này.....” Cô kinh ngạc nhìn hai người. Cả hai đều đã thay đổi quần áo mới tinh, mà trước cửa nhà cô cũng có rất nhiều người xa lạ đứng đó, giống như đang chờ bọn họ.

“Tiểu ca ca, tiểu ca ca.....” Bối Bối hét lên, buông tay mẹ chạy đến bên cạnh ôm lấy Danh Danh, trên tay cô còn cầm một cặp cốc mới mua.

Thư Hinh tiếp nhận đóa hoa trong tay con trai, để nó mang theo Bối Bối chạy ra một góc chơi, rồi lại đem hoa tới đặt trên tay Vương My: “Tiểu My, con mình vì thực hiện lời hứa với cậu đã làm lao động trẻ em suốt hơn một tháng qua...”

Vương My kinh ngạc nhìn nàng: “Hinh, bạn nói cái gì?!”

“Minh nói... con mình mỗi ngày đưa sữa để lấy 5 hào tiền công, chuẩn bị dùng 528 ngày làm công để đổi lấy lời hứa với bạn! Bạn xem đi!”

Vương My khiếp sợ nhìn Danh Danh, thiếu chút nữa bị ba mươi ba bông hồng đè chết...

Đứa bé này vì thực hiện lời hứa với cô, có thể làm ra chuyện như vậy?!

Không đợi cô hỏi tâm phản ứng đã thấy Thư Hinh tiến lên nắm lấy tay cô, đặt vào trong tay một phong bì màu trắng: “Tiểu My, thời gian qua cảm ơn bạn đã chiều cố hai mẹ con mình. Một mình bạn nuôi dưỡng Bối Bối nhưng còn chưa từng nhờ tới sự giúp đỡ của mình, vậy mà mỗi ngày đều giữ Danh Danh lại ăn cơm trưa... Những chuyện này mình đều biết!”

Cô lau khóe mắt đầm lệ tiếp tục nói: “Tiểu My, mình phải đi rồi. Mình có rất nhiều điều muốn nói với bạn... tất cả đều viết trong thư này rồi. Đợi tới khi mình đi khỏi bạn hãy mở ra xem”

“Hai người định đi đâu?” Vương My nóng nảy hỏi.

“Đừng nóng vội... Ông nội của Danh Danh đã tìm được chúng tớ rồi, muốn mang chúng tớ trở về.....”

Vương My nghe vậy, lòng trở nên an tâm hơn. Cùng lúc đó, Danh Danh nắm tay Bối Bối, đi đến bên cạnh cô nói: “Di My, vậy lời hứa của di và cháu còn được tính hay không?”

Cô cúi đầu nhìn đứa nhỏ, đôi mắt nó đen sâu thẳm khiến cho cô cảm giác đứng trước mặt mình là một người người đàn ông chân chính trong tương lai. Cô ngồi xuống, cầm lấy tay nó: “Cháu có biết tại sao di lại muốn lấy ba mươi ba bông hồng trắng của cháu hay không?”

Nó lắc đầu.....

“Bởi vì, trước kia chú Trung Vĩ cũng dùng ba mươi ba bông hồng trắng đặt lời thề ước với di, thề ba đời ba kiếp cùng chung một chỗ. Mà di và chú, kiếp này ước định có Bối Bối làm chứng giám, cho nên Bối Bối mới gọi là “Bối Bối”.

Ánh mắt của thằng bé bỗng trở nên sáng ngời: “Bối Bối! ‘Bối’ là cả đời, ‘Bối’ đồng âm với ‘cả đời’!” (**)

“Đúng vậy, mà hoa hồng trắng có nghĩa là: Anh xứng với em!” Vương My đem hoa hồng trắng đặt lại trên tay nó, mỉm cười hứa với nó: “Chờ sau này cháu trở lại, di cam đoan Bối Bối nhà di xứng đáng nhận được ba mươi ba bông hồng trắng của cháu.”

Có buổi tiệc nào là không tàn, nhưng đời người lại giống như một vòng tròn luẩn quẩn, đi một vòng lớn lại trở về điểm khởi đầu.

Giống như tình yêu của cô với Trung Vĩ, như tình bạn của cô và Thư Hinh, như vận mệnh của Thư Hinh và Danh Danh.....

Vương My nắm chặt phong thư của Thư Hinh trong tay, nhìn Bối Bối ở bên cạnh còn không biết đã xảy ra chuyện gì, hỏi: “Bối Bối, một chiếc cốc mới mua của con đâu rồi? Vừa rồi còn thấy con cầm trên tay cả hai chiếc mà!”

Bối Bối mím môi ngẩng đầu, suy nghĩ một chút rồi vui vẻ trả lời: “Bối Bối đưa cho tiểu ca ca rồi! Bối Bối đem cốc tặng cho tiểu ca ca!”

Đem cốc tặng?!

Vương My sững sờ, nhìn con gái mỉm cười, thuận tiện xé mở phong thư trên tay. Bên trong là một bức thư dày đặc những chữ viết cùng với hai mươi vạn tiền mặt, giống như những cánh hoa chậm rãi rơi xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Hiệp Đấu Cuối Cùng

Đoàn Huy choáng váng, cậu nhìn trên người Ti Hà Di chỉ quấn quanh một cái khăn tắm...

Lại quay đầu nhìn Bối Bối áo quần lộn xộn....

Một lần nữa nhìn Ti Hà Di.....

Hoa tươi trên tay lập tức rơi xuống!

Ti Hà Di về mặt kinh ngạc nhìn Đoàn Huy...

Lại quay đầu nhìn Bối Bối đã hồn phi phách tán....

Lại quay đầu nhìn Đoàn Huy đang ôm người phụ nữ của mình.....

Thân thể căng cứng, mảy nhíu lại!

Bối Bối nhìn Đoàn Huy...

Lại nhìn Ti Hà Di....

Rồi lại quay sang Đoàn Huy....

Nước mắt chảy thành sông!

——

Trong lòng cô đang rất muốn ngửa mặt lên trời hét: Địa Cầu rất nguy hiểm, hành tinh nhỏ bé mau phái phi thuyền tới đón cô trở về đi!

Nữ nhân vật chính đúng là không thể sống a a a a a.....

Ti Hà Di đứng ở cửa phòng ngủ, Đoàn Huy và Bối Bối hai người rồi rầm đứng ở cửa ra vào, kính thủy tinh phản chiếu bóng dáng ba người lóe lên ánh sáng mê muội....

Trong lúc này, tại căn hộ nhỏ của Bối Bối, ba người mắt to mắt nhỏ trừng nhau, mặt đối mặt nhìn nhau!

Không gian im lặng tới mức chỉ cần một cây kim rơi nhẹ xuống thảm cũng dễ dàng nghe thấy, luồng khí quý dị bao trùm, lạnh tới mức nước cũng đã muốn đóng băng!

“Xin hỏi, nơi này là tầng 3 phòng 701 sao?! Có phải Ti tiên sinh gọi cơm hay không?” Đột nhiên ở ngoài cửa truyền đến một câu hỏi, thanh âm mang theo chút sợ hãi cùng run rẩy.

Cánh cửa chưa đóng lại có hai người mặc đồ phục vụ của nhà hàng nổi tiếng đứng ló đầu vào: “Chúng tôi mang cơm tới!”

>_<

Sớm không tới, muộn không tới, tại thời điểm này lại mang tới là sao?!

Bối Bối đầu óc lần nữa trở nên hỗn loạn, dùng sức thoát khỏi cánh tay của Đoàn Huy: “Hai người vào bằng cách nào? Muốn lên tầng phải có mật khẩu mở thang máy chứ?!” (Pup: Ờ!~ lần trc Ti ca đưa Bối tỷ về nhà vào bằng cách nào ế?! o.O)

“Lúc đó có người lên tầng, chúng tôi liền đi nhờ thang máy!” Nhân viên nhà hàng khóc không ra nước mắt, bọn họ cũng không nghĩ gặp phải trường hợp như trước mặt a!

Bối Bối lại lần nữa ngửa mặt lên trời than thầm, may mắn của cô đã xuống đến cực hạn....

Trong lòng yên lặng rơi lệ: Đúng là không thể cho người sống yên ổn!

Người còn ở đây, com cũng đã mang tới, có thể nói chính mình không ăn nữa sao?!

Cô bắt đầu đi để hai người vào cửa....

Hai người biết thân biết phận, đã đánh vỡ một hồi gian tình căng thẳng, họ nhẹ cũng không dám họ một tiếng, cẩn thận mang đồ ăn đặt trên bàn phòng khách.

Trong đó còn có một người nhìn qua còn rất trẻ, ánh mắt lướt qua Ti yêu nghiệt không mặc đồ, cô tay run rẩy, thiếu chút nữa đem đồ ăn đồ xuống. (Pup: Bậy nào!~ yêu nghiệt ca ca còn quần cái khăn tắm kia kia! Ai bảo ‘không mặc đồ’ đâu?! Người tự xưng Lâm mỗ kia quả thực quá khoa trương!)

Bị người bên cạnh hung hăng liếc một cái, ánh mắt cảnh cáo!

Người còn trẻ vội đem đồ mang tới đặt hết lên bàn, xong còn lấy tay che đi cái mũi....

Dù sao Đoàn Huy tuổi còn trẻ, ban đầu là tràn ngập tâm tư cùng nhiệt tình tới thăm người trong lòng, nhưng không nghĩ tới có thể chứng kiến một màn như vậy.

Cậu giận dữ nắm lấy tay trái của Bối Bối, tức giận nói: “Vì sao hán lại ở trong này?!”

Đôi mắt to phũ đầy mây đen, thật giống như đèn bất lão bà xuất tường tìm nam nhân, nón xanh tầng tầng lớp lớp đội chặt trên đầu. (‘xuất tường’ trong ‘hồng hạnh xuất tường’ & ‘nón xanh’ trong hình tượng người đàn ông đội nón xanh = bị cấm sủng) (Pup: thấy thế nào cũng không thấy Đoàn ca là đèn trảo gian == mà thấy giống tiểu tình nhân đau khổ phát hiện người yêu của mình quay lại với chồng cũ ấy!~ khổ thân bị phụ bạc, mấy lời thề non hẹn biển bỗng biến thành mây bay>.< Đoàn ca trong mắt em Pup bỗng biến thành ‘oán nam’?!)

Cậu nắm chặt tay Bối Bối, giọng nói như rít gào: “Có phải hán bức cô hay không?! Có phải hán dùng quyền thế ép buộc cô hay không?! Có phải hay không? Có phải hay không a?”

Hai người tới đưa com sợ hãi ngồi xổm bên bàn, cố gắng đem cơ thể của chính mình thu nhỏ lại, còn kém không chui xuống dưới bàn trà mà trốn.

Đầu năm nay, nguy cơ tài chính thật đáng ngại, ngay cả nghề đưa com cũng không dễ làm a!

Hai người hai tay che miệng không dám lên tiếng, lệ rơi đầy mặt....

ㄗ (—) ㄗ

Trong không khí xuất hiện một trận gió, Ti Hà Di nháy mắt đã di chuyển tới bên cạnh Bối Bối, đưa tay kéo lấy tay phải của cô: “Đoàn Huy, cậu buông ra!”

Từ kính bị va chạm còn muốn rung lên, hơn nữa Bối Bối dưới bộ áo soni nam kia cũng chỉ là một thân thể mềm mại....

Đoàn Huy lúc này lửa giận bùng bùng, đã không còn làm chủ được bản thân, sống chết nắm lấy cổ tay trái của Bối Bối: “Không buông! Tôi mãi mãi không buông! Cho dù anh là boss thì thế nào?! Là tôi thích học tỷ trước, cũng là tôi theo đuổi cô ấy trước!”

“Cậu trước?!” Lòng mày của Ti Hà Di khê như rồng, giọng nói cười nhạt, mang vẻ mặt “Người hay nói giỡn đi!” nhìn người trước mặt.

Đoàn Huy bị ánh mắt khiêu khích kia kích thích, trong mắt lập tức cuộn cuộn sóng triều, như muốn nhấn chìm hết thấy, nhấn chìm người đàn ông tà nghệ, ngạo mạn trước mắt.

(͡_ ͡_)

Ánh mắt hai người chạm nhau trên đỉnh đầu Bối Bối, sấm chớp tia sét va chạm không tiếng động, ánh lửa lóe ra liên tiếp....

Bối Bối lại lần nữa rơi lệ đầy mặt, đây là diễn cảnh quay Star Wars sao?! (Pup: Chiến tranh giữa các vì sao nha!~)

Đây là tình huống gì?! Cô nên làm cái gì bây giờ a a a a....

Trong lúc này, trong căn hộ nhỏ, hai nam lôi kéo một nữ, ánh mắt ở giữa không trung liêu mạng sống chết!

Ba người tạo thành tư thế hình chữ M, ngăn chặn con đường duy nhất ra ngoài....

“Tiền com quản lí đã dặn không cần thu, nhưng nếu hiện giờ chúng tôi không trở về, quản lí sẽ lo lắng chúng tôi không hoàn thành nhiệm vụ!” Người trẻ tuổi dưới ánh mắt uy hiếp bạo lực của đồng nghiệp, mang theo âm thanh khóc nức nở đi tới trước mặt ba người.

Hai người đàn ông không quay đầu sang, không hẹn mà cùng giơ tay lên.

Mỗi người một bên thật cẩn thận chui ra ngoài, sợ đụng trúng một trong ba người.

Đặc biệt, người trẻ tuổi đi ra bên phía Tì Hà Di, hay tay che mũi càng chặt, đối mặt với thân thể trắng kiện, nửa trên để trần, ánh mắt chạy loạn...

Thuận lợi chạy thoát, khi đóng cửa lại cậu ta nhìn không được quay đầu nhìn Tì Hà Di, rầu rĩ nói: Tì tiên sinh, khăn tắm hình như, hình như sắp rơi....”

(▽ #)

Bối Bối nghe vậy, đưa mắt nhìn trên người Tì Hà Di, đại khái vừa rồi hần bước nhanh qua đây, khăn tắm tùy ý quần bên hông đã muốn buông lỏng, quả nhiên trễ xuống, dường như lộ ra một chút màu đen giống bộ lông.

Cô hòng của cô khô khốc, nuốt nuốt nước miếng: “Anh đi vào mặc quần dài được không?”

Hần cũng không động đậy: “Mặc rồi lát nữa lại còi, thực phiền toái!”

>_<

“Khăn tắm sắp rơi xuống!” Cô nóng nảy hét to, Tì yêu nghiệt này không thấy còn có Đoàn Huy ở đây sao?!

Tì Hà Di nhìn Đoàn Huy, cậu ta hần là cảm tức anh vô cùng, lại cúi đầu nhìn về mặt lo lắng của người bên cạnh, ánh mắt không rời đi đang nhìn chính mình.

Tiểu nữ nhân này sợ hần bị người khác nhìn thấy nha.....

Đôi môi xinh đẹp khẽ rung động, anh giao hoạt cười, đem cô kéo về phía mình.

Thời điểm hần dùng sức, khăn tắm càng thông xuống, rất dễ dàng rơi xuống.

Dưới lớp khăn mỏng, toàn bộ chân cùng đùi đều bị anh điều chỉnh mà lộ ra, mà khăn tắm hình chú mèo vừa lúc che đi bộ vị mấu chốt.

Dường như anh một chút cũng không quan tâm, kịch liệt kéo Bối Bối lại, khăn tắm đã trượt ra, lập tức sẽ rơi xuống....

Rơi xuống?

Rơi xuống!

┐┐ ('□') ┐┐

Lật nhà!

Bối Bối muốn phát điên, “Ba!” một tiếng giật lại tay bị Đoàn Huy nắm lấy, bỏ nhào vào trên người Tì Hà Di.

Khăn tắm vừa lúc rơi xuống, bị cô kịp thời bắt được.....

Lộ ra mông là không thể tránh được, cô chỉ còn nghĩ dùng khăn tắm che đi bộ vị trọng điểm, dùng thân thể ngăn trở ánh mắt của Đoàn Huy, phụ giúp hần che lại.

Thời điểm Bối Bối nhìn lại hình ảnh trước mặt, đã nghe thấy trên đầu truyền đến tiếng cười khăng khặc.

Này đại yêu nghiệt! Đại yêu nghiệt!!!

Bối Bối xoa mồ hôi trên trán, xấu hổ quay người, phía sau còn có một pho tượng đại phật chờ cô xử lý.

Cô ngẩng đầu nhìn cậu ta, ánh mắt trầm tĩnh, mang theo tươi cười xấu hổ nói: “Học đệ, cảm ơn cậu tới thăm. Tôi đưa cậu ra cửa được không?”

Cậu ta còn có thể nói gì? Làm cái gì?!

Thời điểm Bối Bối rút tay mình lại, nhào về phía Tì Hà Di, Đoàn Huy đã hiểu rõ.

Nhìn người đứng trước mặt, tóc dài hỗn độn, hai má ửng hồng, trên người mặc áo sơ mi nam rộng thùng thình, cổ áo rộng lộ ra da thịt tuyết trắng, mà trên đó là những dấu hôn đỏ ửng chưa được che kín.

Hốc mắt nóng bừng, cậu mãnh liệt xoay người không nhìn cô nữa: “Không cần tiễn, tôi, tôi còn có thể đi!”

Lão đạo đi về phía cửa, mở ra rồi đóng lại... Cánh cửa cách trở hai thế giới, cậu tựa vào trên ván cửa, chỉ cần cô mở cửa chạy theo, cậu chắc chắn sẽ mang cô đi!

Suốt năm phút đồng hồ, chỉ là năm phút đồng hồ thôi mà như một thế kỷ.

Đưa tay lên trên mặt, che đi mọi cảm xúc ập tới, nhắc chân hướng về phía thang máy mà đi....

Trước cửa tòa nhà, một chiếc Lexus không để ý bảo an khu chung cư hùng hù hỏ hỏ, chạy như bay đi ra....

“Quản lý, tôi biết mọi người đều đang đợi tin tức truyền về. Chúng tôi không phải đang ngồi xỏm chờ ở đây thôi....” Ở một đám cỏ cạnh tòa nhà thấp thoáng đầu của hai người, rõ ràng chính là hai người vừa nhận trách nhiệm đưa cơm tới.

Người trông lớn tuổi hơn đang cầm di động báo cáo tình hình thực tế: “Ài u, chúng tôi gặp đúng lúc người đàn ông trao gian tới! Xem ra chính là đầu không lại Tỉ tiên sinh a!.... Đúng đúng đúng, quản lý ngài nói thật đúng, làm gì có ai tranh được với Tỉ tiên sinh đâu?! Nhưng mà xem điều kiện của người kia cũng không tệ lắm, chạy xe Lexus đời mới nhất!.... Hửn vậy, hửn vậy, dĩ nhiên cùng Tỉ tiên sinh kém xa!.... Cái kia, quản lý a, chúng tôi ngồi xỏm ở đây bị muỗi cắn thật thảm a! Miệng khô, lưỡi khô a! Có thể hay không nhờ Chuma mà làm chút trà sữa ướp lạnh?! Đúng đúng đúng, vẫn là quản lý anh minh, để hai người chúng tôi ở lại thám thính, khi trở về nhất định báo cáo chính xác toàn bộ tình huống!”

Hắn tắt di động, nhìn người trẻ tuổi ở bên cạnh: “Tiểu tử, cậu làm sao vậy? Từ khi đi ra đến giờ vẫn ngồi ôm mũi?”

Đưa nhỏ quay đầu, nước mắt lưng tròng buông tay....

“OMG, má ơi, như thế nào lại chảy máu a?! Nam nhân nhìn thấy nam nhân còn chảy máu mũi, chẳng lẽ cậu không phải nam nhân sao?! Cậu là Thủy Tinh*!”

(*Pup: có lẽ ý nói anh trẻ tuổi kia ẻo là đi... Chú à, lưu máu mũi cũng thường thôi chú! Người ta là yêu nghiệt a!~ quả thực khâm phục định lực của chú >0<)

.....

Bối Bối đứng dựa bên cửa một lúc, cảm thấy Đoàn Huy đã đi xa mới cất bước trở lại phòng khách.

“Anh bạn nhỏ đó đi rồi sao?” Tỉ Hà Di ở trong phòng ngủ đi ra, hỏi cô.

“Đi rồi.” Cô ngừng đầu, tiếp theo hét lớn: “Không phải bảo anh mặc quần sao?! Sao lại vẫn quần khăn tắm?!”

Tiểu nữ nhân này lá gan thực lớn a, ngủ với anh rồi thì có thể lớn miệng với anh a!

Tỉ Hà Di chậm rãi đi đến trước mặt cô, ở trước mặt cô kéo chiếc khăn tắm hình chú mèo ra....

Bối Bối không đoán được anh sẽ làm như vậy, sợ tới mức hồn phi phách tán, tập trung nhìn chăm chăm, bên trong anh còn mặc một chiếc quần lót.

☹

Nhất chột cả kinh làm cho hai chân như tê nhuyển, ngồi phịch trên sàn yên lặng rơi lệ....

T—T

Tỉ Hà Di cười khê, vắt chân dài ngồi trên sofa, tư thế kiêu ngạo kia giống như trên người hắn mặc đầy đủ một bộ lễ phục sang trọng tao nhã, mà không phải toàn thân lồ lộ chỉ mặc một cái quần lót!

Hắn mở ra từng hộp cơm được mang đến, một tay ngoắc ngoắc Bối Bối: “Bảo bối, lại giúp anh ăn cơm!”

Orz

Cô đã giúp ngủ? Còn muốn giúp ăn?!

Bối Bối giãy dụa, nhưng mùi thức ăn thơm nồng bay tới khiến cho bụng thì thảm kêu, cô bất kể tiền đồ cầm bát trên tay.

Vận động một ngày, đói một ngày.....

==

Tỉ Hà Di uống một chén cháo, lại dùng đũa gắp một con tôm hùm vào trong bát của Bối Bối.

Làm cho cô cảm động nhìn anh, tại sao anh biết cô thích ăn tôm hùm?

Rất nhanh, ảo tưởng bị đánh vỡ....

“Anh chỉ ăn thịt, không ăn da!”

>_<

Ý tứ của anh là cô giúp anh lột vỏ, đem phần tôm tươi ngon đã bóc vỏ cho vào miệng anh sao?!

Bối Bối giận trừng mắt, sử dụng ánh mắt lê hoa ái vũ, tuyệt kỹ bậc nhất của Tiểu Lý Phi Dao.....

Vừa bóc vỏ vừa lẩm bẩm nói: “Vây da này để ai ăn?”

Ăn phần tôm đã được bóc vỏ, anh nhặt phần da dày đưa tới miệng người bên cạnh: “Đây là trùng phạt, đương nhiên em ăn!”

Cô há miệng, rầu rĩ nói: “Trùng phạt chuyện gì?!”

Anh dùng ánh mắt dịu dàng sùng nịnh ưu ái nhìn cô, mâu quang lại lóe ra tà ác: “Trùng phạt em, dám để cho tiểu tình nhân tìm tới tận cửa!”

(□□)!

Lời anh nói không thể bắt bẻ, cô yên lặng nuốt xuống da tôm, nhìn trong bát còn lại rất nhiều da, lặng lẽ rơi lệ:

Tôm a tôm, vì sao mày lại có nhiều da như vậy?!

——

Ăn xong cơm, Tì Hà Di đứng lên, Bối Bối hoảng sợ hỏi: “Anh muốn làm gì?”

“Tắm rửa a!”

“Tắm rửa tại sao còn kéo tôi theo?!”

“Đương nhiên là em cùng anh tắm.....”

囧

Hóa ra không chỉ bồi ngủ, bồi ăn, còn muốn bồi tắm?!

Chính tông tam bồi.....

.....

.....

Buổi sáng bảy giờ, ở đại sảnh Thánh Ân, im ắng không một bóng người, một thân ảnh quen thuộc mang MP3 thoăn thoắt thẳng tiến tầng 36.

Mục tiêu thẳng tiến văn phòng của Bối Bối.....

Chỉ thấy thân ảnh bề ngoài thon thả có chút gầy yếu, mái tóc dài khiến cho người ta tưởng đó là một nữ sinh, cô gái lấy ra chìa khóa mở cửa văn phòng.

Miệng ngâm nga hát, tay bắt đầu đặt từng hộp giữ ẩm đồ ăn lên bàn, sắp xếp gọn gàng từng tầng một cho vừa mắt.

Lại quay đầu nhìn trái nhìn phải, cảm thấy tất cả đều an toàn, lại điều chỉnh vị trí một chút.

Cuối cùng mở ra một hộp đồ ăn, trộm một miếng bánh ngọt, a ô một miếng cho cả vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Nha, tay nghề tiến bộ a!”

Không đợi cô gái nuốt xuống, ngoài cửa đã truyền đến âm thanh quen thuộc: “Rốt cuộc đã bắt được cô!”

Phốc.... Cô gái nghẹn lại....

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Vài Đêm Tình Mới Có Cảm Giác

Mắt Bối Bối sáng quắc giống như muốn đem thân ảnh của cô gái xuyên thủng thành một cái lỗ lớn!

Cô còn suy nghĩ mãi mà không biết mỗi sáng sớm thức ăn làm thế nào có thể xuyên qua được cửa thủy tinh dày, xuất hiện ở trên bàn làm việc của chính

mình.

Hóa ra là có người đưa tới, hơn nữa lại là một con chuột ăn vụng, là do nhà mình nuôi lớn, còn đánh một chiếc chìa khóa riêng để sử dụng!

Càng nghĩ càng thấy đáng giận, Bối Bối lấy hơi hét lớn tiếng: “Mardi, cô là đứa nhỏ đáng chết, còn không chạy qua đây nhận tội!”

Tiểu Đại thông thả quay người, mặt đỏ bừng bừng, tay vỗ mạnh lên ngực liên hồi.

Bối Bối nhìn thần sắc của cô không đúng, mày nhíu lại, bước hai bước tới, tay vung lên liều mạng đập mạnh vài phát xuống lưng Tiểu Đại.

Thấy Tiểu Đại còn nghen, cô dùng hết sức tay đập xuống!!

“Khụ, khụ.... Phốc.....”

Tiểu Đại rút cuộc phun ra miếng bánh, quỳ trên đất rơi lệ.

Hít lấy không khí, lại hít lấy không khí, mới quay đầu khóc ai oán: “Sếp Bối, tại sao lại dùng sức mạnh như vậy?! Cô không muốn người ta khỏe mạnh lại hoạt bát lớn lên sao?!”

T—T

“Tôi không dùng sức như vậy, mạng nhỏ của cô còn giữ được sao?! Không làm chuyện mờ ám, không sợ quỷ gỗ cửa.” Bối Bối nhéo lỗ tai Tiểu Đại, chỉ vào đồng hồ trên bàn quát lớn: “Nói! Ai bảo cô làm chuyện này?!”

“Đau quá a.....” Tiểu Đại xoay người ôm lấy chân Bối Bối, khóc rống: “Là soái ca đầu bếp ở tầng hai! Hắn uy hiếp tôi, nếu không mang đồ tới sớm cho cô liền mỗi ngày cho tôi ăn cám heo a! Sếp Bối..... Người ta cũng là người bị hại, cô phải tin tưởng người ta! Tôi thấy bộ dạng hắn thật đẹp mắt, lại nghĩ hắn muốn theo đuổi cô cho nên mới nhận trách nhiệm hy sinh a! Người ta không biết Boss đại nhân cùng Sếp Bối có JQ a!” (JQ: gian tình)

Tiểu Đại ngẩng đầu nhìn Bối Bối, thấy cô vẫn như trước mang vẻ mặt không tin, nước mắt đua nhau chảy xuống, dưới ánh đèn huỳnh quang lóe lóe, sáng lên ánh mắt nai con Bambi, ngẩng đầu nhìn: “Sếp Bối, cô phải tin tưởng người ta, tình cảm của người ta đối với cô như nước sông cuộn cuộn chảy, liên miên không dứt.... Lại như nước sông Hoàng Hà tràn ra không thể đẩy ngược trở lại.....”

“Câm!” Bối Bối nói một tiếng đánh gãy màn kịch ‘lời nhân chết mã’, tiếp tục thăm vấn: “Vậy còn buổi tối thứ hai?! Không phải tôi nhờ cô đưa tôi về nhà sao?! Như thế nào lại biến thành Ti Hà Di đưa tôi về nhà? Cô trả lời thế nào?!”

Tiểu Đại bầm bầm ngón tay, đáng thương nhìn Bối Bối: “Sếp Bối, Đại Boss nói muốn đưa cô về nhà, một trợ lý nhỏ bé như tôi làm sao phản đối được?!”

“Hơn nữa, tôi nghĩ để anh ta đưa cô về nhà cũng không có việc gì.... Không nghĩ tới..... Không nghĩ tới..... Không nghĩ tới, sau khi anh ta đưa cô về nhà còn muốn tôi giúp cô xin nghỉ phép ngày hôm sau!” Ánh mắt to ngập nước thẹn thùng nhìn Bối Bối: “Sếp Bối, sao cô lại bị bệnh thế?!”

ε(┐┌)3|||||

Chỉ lo thăm vấn Tiểu Đại, lại quên hết tất cả sự việc liên quan, cũng không thể nói với cấp dưới Ti yêu nghiệt đã ở nhà cô ngủ một ngày hai đêm, hiện tại cô lẽ vẫn còn nằm trên giường của cô.

Orz

Bối Bối đỏ mặt, mắt trừng lớn: “Thằng thần sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị! Nói, cô đã làm bao nhiêu chuyện có lỗi với tôi rồi?!”

Tiểu Đại sợ hãi rụt rè đứng lên, cúi đầu: “Ách.... Lúc đưa bữa sáng, tôi thường ăn vụng một miếng nhỏ, thật sự chỉ một miếng rất rất nhỏ thôi!”

“Một miếng rất rất nhỏ có thể khiến cho người nghen chết sao?!”

“Ồ..... Được rồi, người ta thừa nhận là một miếng cực lớn!” Tiểu Đại T—T

” Còn có gì nữa?”

“Ách..... Người ta còn lấy trộm hai gói cà phê Maxwell House của cô!”

Bối Bối囧:” Còn có gì nữa?!”

“Còn có, còn có trộm một tờ giấy có chữ ký của cô không cần sử dụng đi đổi lấy một cái bút máy hình Maruko!” Tiểu Đại bị gương mặt hung thần ác sát dọa cho khóc, cô giậm chân dậm ngực kêu rên: “Làm sao lại bức người ta như vậy, người ta chỉ là một cái bình hoa*.....”

(*Pup: bình hoa = nữ nhân dựa vào sắc đẹp thăng tiến trong công việc, còn ám chỉ người phụ nữ xinh đẹp nhưng thiếu đầu óc)

“Oa, Mặt Trời hôm nay mọc ở hướng Tây?! Không phải cô ghét nhất bị người khác nói mình là bình hoa sao?”

Hai người song song nhìn ra phía ngoài cửa, cách một tầng cửa thủy tinh là Tiểu Tôn không rõ mọi chuyện lên tiếng: “Sếp Bối, Mardi, hai người đang làm gì?”

Bối Bối nhìn cô, cũng không trả lời, hỏi ngược lại: “Elian, cô và Alice uống cũng nhiều. Alice lấy đầu đập vào tường, còn cô ôm Glan vừa khóc vừa cười, không có chuyện gì xảy ra chứ?!”

“Không có gì, ngày hôm qua đã xin nghỉ, không có việc gì!” Tiểu Tôn mặt ửng hồng, cố tình đi tới chỗ ngồi của mình che dấu cảm xúc.

“Sếp Bối, cô vẫn còn nhớ rõ sao?!” Tiểu Đại ghen hòng nhìn trần trời, tiếp theo còn nói: “Vậy cô có nhớ rõ hôm đó cô uống say tới mức ôm Đại Boss, sau đó cường hôn, còn muốn cỡi quần áo của anh ta.....”

Phốc..... Bối Bối nằm đường.....

Cô xông lên bịt miệng Tiểu Đại, lại dùng giọng điệu uy hiếp nói: “Nói nữa đi, nói nữa tôi ghi tôi cô thêm một bậc nữa, lát nữa phạt cô đi kiểm tra hồ sơ nhân sự công ty, trọn đời không thể siêu sinh.”

Tiểu Đại———: “Không có kiểu trả thù độc ác như vậy.....”

Lúc này, Tiền Trinh hai tay ôm trán đi vào cửa hỏi: “Sếp Bối, Mardi, tối thứ hai, hai người ai đánh tôi?!”

Bối Bối & Tiểu Đại song song lắc đầu.

Cô liền quay đầu hỏi Tiểu Tôn ngồi trước bàn làm việc: “Alian, là cô đánh tôi, đúng không?!”

Tiểu Tôn cũng lắc đầu.

“Vậy người nào đánh tôi?!” Cô buông tay để lộ cái trán sưng đỏ, hai mắt vô thần thì thào: “Muốn đánh cũng không thể đánh vào đầu nha, mỗi ngày mang trứng chim trên đầu, sao có thể đi làm được?!”

Ba người còn lại không nói gì ==

Dùng roi nhỏ lệnh cho ba người cấp dưới trở lại làm việc, Bối Bối trở vào văn phòng riêng, đang cảm cốc nhìn trời ngập nắng, tự hỏi một chút, rồi lấy di động gọi một cú điện thoại.

“Sắc Nha, ngày mai có rảnh hay không? Minh mời com!”

.....

Ước hẹn thời gian cùng địa điểm với Sắc Nha xong xuôi, vừa đóng di động đã nghe điện thoại nội tuyến trên bàn vang lên chói tai, cô nhìn điện thoại, ngẩng đầu liếc qua đồng hồ treo tường, buổi sáng tám giờ bốn mươi tám phút sẽ có ai gọi nội tuyến tới?!

Âm thanh vang lên trong điện thoại làm người ta không lạnh mà run, mang theo áp lực tức giận cực lớn: “Biện Bối Bối, em lại trốn! Tốt nhất trong vòng một phút phải lên tầng 38 gặp anh! Bằng không tự gánh lấy hậu quả!”

Là Tì Hà Di, anh nói xong liền dập điện thoại.....

Bối Bối

Cô không phải trốn a, chính là từ trước tới nay quan hệ của hai người.... cô không có cách nào tưởng tượng được hai ngày này đã xảy ra chuyện gì.

Trên thực tế, chính cô còn không hiểu được đã phát sinh những gì!

Cô cùng Tì yêu nghiệt 419, sau đó lại 419....

Thật hỗn loạn.... Thật đau đầu.....

Hơn nữa cô không nghĩ ngồi xe Tì Hà Di đến công ty, sẽ lại xảy ra chuyện gì đó, cho nên thừa dịp anh còn ngủ trên giường liền vụng trộm trốn tới đây!

Vì sao lại trở nên hỗn loạn như vậy?!

Mặc dù như vậy, Bối Bối vẫn phải đi lên tầng 38, nên đối mặt thì sẽ phải đối mặt, chuyện này vô luận thế nào đều không thể trốn tránh!

Đình..... Cửa thang máy mở rộng.....

Trong nháy mắt bước vào đại sảnh tầng 38, hô hấp của cô tạm ngừng.

Thật nhiều người.....

Brook mập mạp tiến lên bắt tay cô lay qua lay lại nói: “Lynn, cô thật mạnh mẽ!”

Bối Bối 囧

“Tôi chưa từng được thấy Vincent bị người ta đùa giỡn như vậy!” Lilian đứng đưa, vén mái tóc dài.

Bối Bối 囧 lần 2

Tiếp theo Joe đưa bánh bích quy tới trước mặt cô, miệng vừa nhai vừa khen ngợi: “Lynn, tôi sùng bái cô! Cả nhà chúng tôi đều sùng bái cô!”

Bối Bối >_<

Cô cầu cứu nhìn Linda bình tĩnh đứng một bên: “Sao lại như thế này?!”

Ánh mắt xanh biếc của Linda lóe ra bình tĩnh quang mang, dẫn đo dùng từ, nửa ngày mới mở miệng: “Buổi tối thứ hai cô rất ơng bướm hôn Vincent, làm cho mọi người đều bị chấn động!”

Bối Bối nằm đường.....

Đối với nét mặt già nua yên lặng rơi lệ, trong lòng kêu rên: Linda, cô không biết dùng thành ngữ thì dùng loạn dùng có được hay không?! Sẽ chết người đó.....

“Lynn, tại sao cô còn ở nơi này?!” Chu Ba đẩy đám người ra, lôi kéo cô về phía văn phòng CEO mà đi.

Đồng chí a..... Bối Bối đối với hành vi hăng hái làm việc nghĩa của Chu Ba mà cảm động rơi lệ.....

Chu Ba mở cánh cửa gỗ đen ra, đẩy cô đi vào trong, còn không quên cảnh cáo: “Cẩn thận một chút, hấn tức giận thật lớn! Ngày hôm qua cô không thỏa mãn được hấn sao?”

Bối Bối 囧 囧 囧

Ở trước cửa hít sâu mấy cái, cố điều chỉnh tâm tình, kéo kéo vạt áo, lại vuốt vuốt tóc, rồi mới ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào bên trong.

Tì Hà Di đứng tựa vào bàn làm việc, hai tay khoanh trước ngực, tầm mắt hướng lên bức tranh thiên sứ treo trên tường, quần áo trên người hấn cũng đã thay đổi hoàn toàn.

Anh biết có người đi vào cửa nhưng cũng không quay đầu lại, ngữ khí lạnh như băng nói: “Lần trước ở Thánh Điện em bỏ chạy còn chưa tính, lần này ngay trong nhà của chính mình cũng có thể bỏ trốn sao?!”

Ánh mắt sắc bén chiếu thẳng đến cô: “Ngủ với tôi rồi còn muốn bỏ chạy, em lợi hại thật!”

Phốc.... Lời này mà cũng nói được, rốt cuộc là ai ngủ với ai a?!

Bối Bối sửa sang lại đầu tóc, tâm trạng như chìm trong gió hỗn loạn, gian nan mở miệng: “Vincent, tôi nghĩ chúng ta nên tỉnh táo lại suy nghĩ một chút về... Ách..... quan hệ giữa chúng ta.”

Anh đứng thẳng dậy, một tay đặt ở vòng eo của cô, một tay nâng cằm, lông mi khẽ nhướn: “A, em cảm thấy giữa chúng ta là quan hệ gì?”

Bối Bối >_<

“Để tôi nói hộ em đi, em ngủ với tôi, vì tôi là đối tượng 419, nhưng lại là cấp trên trực tiếp của em. Cho nên em thấy hỗn loạn, không biết làm sao, nghĩ đến những chuyện sẽ phải đối mặt sau này, cảm thấy không có dũng khí đối mặt, cho nên không tiền đồ muốn chạy trốn! Có phải hay không?”

Bối Bối khiếp sợ nhìn hấn, yêu nghiệt này quả thực không phải người thường, câu trả lời không cách nào phản bác!

Nhưng mà điểm mấu chốt nhất, anh vẫn chưa nói đến!

Điểm này giống như khúc xương nghẹn giữa cổ họng, nuốt không xuống, khạc không ra, khiến cho mỗi khi kích tình qua đi, cô đều lo lắng đứng giậm chân tại chỗ mà không dám bước tiếp.

“Ngủ với tôi mà còn muốn trốn?!” Anh hừ lạnh một tiếng, nhả ra một mệnh lệnh: “Buổi tối hôm nay em lập tức thu dọn hành lý chuyển tới Thánh Điện sống cùng tôi. Ngày mai văn phòng CEO sẽ tuyên bố quyết định, quyết định em tiếp nhận vị trí tổng phụ trách hạng mục tiếp đãi chủ tịch.”

Thật sự là không để người ta có cơ hội phản bác, cao cao tại thượng làm cho người ta muốn lật bàn....

“Vì sao lại là tôi?!” Bối Bối nắm tay thành nắm đấm, móng tay đâm vào da thịt, nổi giận, lập tức bùng nổ: “Vì sao lại là tôi?! Đừng nói với tôi anh đường đường là người thừa kế tương lai của Tì gia mà chỉ vì một đêm tình nho nhỏ liền coi trọng tôi, cái rắm!.... Tôi không cho rằng nị lực của mình lớn đến

vậy, ngủ một đêm liền cho thể bay lên biển thành phượng hoàng, chỉ có tiểu thuyết mới có tình tiết máu chó như vậy! Cho nên tại sao lại là tôi?! Tại sao không phải Anh tiểu thư? Mai tiểu thư? Cúc tiểu thư?”

Cô ngẩng đầu, dùng sức đem hết bức bối trong lòng ép ra: “Gặp quý! Tôi sẽ không tự nhiên lại chuyển tới Thánh Điện, cũng không tự nhiên nhận khảo nghiệm của ông nội anh, lại càng không tự nhiên cùng anh chơi trò chơi tình ái!”

Hết xong, thờ hồn hên, trong lòng Bối Bối có loại cảm giác sung sướng nói không nên lời. ....

Tiểu nữ nhân này không những tự ti, còn biết ghen tuông?!

Tì Hà Di hơi cong khốe môi, đáy mắt lóe ra ánh sáng quỷ dị, từng chữ một chậm rãi nói ra: “Tốt lắm, chờ em tìm ra lý do chấp nhận khảo nghiệm của Tì gia, đến lúc đó hãy thông báo với toàn công ty!”

Từ tầng 36 đến 38 kỳ thực rất gần, chỉ cần đi qua 48 bậc cầu thang, đi qua hai tầng là đủ.

Hoặc là có phương thức nhanh hơn, chỉ cần vào thang máy, ấn nút, thoáng cái có thể đi lên!

Từ tầng 36 đến tầng 38, đối với Biện Bối Bối mà nói lại rất xa.

Xa không phải khoảng cách lộ trình, xa chính là khoảng cách trái tim.

Mà cô biết rõ tâm của chính mình, nhưng lại sợ hãi không dám bước tới, chỉ có thể đứng ở hành lang tầng 36 mà bối rối.

Kỳ thật, cô thật sự, thật sự chỉ cần một khích lệ nho nhỏ, khiến cho bản thân an tâm, làm cho cô có dũng khí đối mặt với tương lai!

Tan tầm trở về, Bối Bối ăn tối ở ngoài, lang thang rất lâu, sau đó mới đi bộ về nhà.

Đứng ở trước tòa nhà của mình, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời nhấp nháy những chấm đỏ di động, cô vì cá tính không được tự nhiên của chính mình mà thờ dài.

Người ta yêu cầu khảo nghiệm liền khảo nghiệm thôi, dù sao cô cũng đã làm ra rất nhiều chuyện mất mặt. ....

Người ta yêu cầu ở chung liền ở chung thôi, dù sao cũng không phải lần đầu tiên làm. ....

Vì sao nhất định phải tra hỏi cận kề, vì sao lại quan tâm trong lòng người ta nghĩ như thế nào?!

Cô bị thương ở trong lòng hét lớn: Biện Bối Bối, ngươi là đồ đần độn!

Chìa khóa vừa cho vào ở mở cánh cửa ra, cô xoay người đi vào nhà. ....

Trên tivi 42 inch đang phát ra tin tức kinh tế – tài chính, Tì Hà Di mặc áo ngủ nằm trên sofa, nhìn thấy người vào cửa liền lê đôi dép mè�o máy đi ra: “Đã đi đâu? Tại sao lại về trễ như vậy?!”

(□□)!!

Túi xách trong tay rơi xuống đất, Bối Bối chỉ thẳng tay về phía anh, nửa ngày mới gào to: “Anh, tại sao lại xuất hiện ở đây?!”

Anh nhú nhú mày, hai tay khoanh trước ngực: “Em nói em sẽ không tự nhiên chuyển tới Thánh Điện, vậy chỉ có thể là anh chuyển tới nơi này!”

☹

Bối Bối đầu óc quay cuồng, thì thảo nói: “Không phải nói chờ tôi quyết định sao?”

“Chờ em quyết định nhận khảo nghiệm, không có nghĩa là chờ em quyết định chúng ta có ở chung cùng một chỗ hay không!” Tì Hà Di vẻ mặt đương nhiên nói.

☹ lần 2

Anh ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo cô lại gần, không đợi cô đi vào phòng khách đã bị ném vào phòng ngủ, anh ở bên tai cô thì thầm thổi nhiệt: “Một đêm tình đương nhiên không thể có cảm giác, nhưng mà chúng ta có thể lại ngủ thêm mấy đêm.”

☹ lần thứ...

Không đợi cô phản ứng lại đây, anh liền cúi đầu, đôi môi ẩm áp ẩm ướt bao trụ cánh môi cô.

Một tay cố định cái gáy thon dài, lại ở ngoài miệng hôn nồng nhiệt, một tay cởi ra áo khoác của cô, luồn vào trong lớp áo sômi, sờ soạng cởi khóa áo ngực, dễ dàng giải phóng bộ ngực đầy đặn.

Anh bế cô vào trong phòng ngủ, dọc theo đường đi cởi hết quần áo của đôi phương, nụ hôn cuồng nhiệt không ngừng đặt trên cánh môi, gò má, xương quai xanh.

Cuối cùng, ôm lấy thân hình kiều nhuyễn của cô ngã vào trên giường, anh thở hổn hển nói bên tai cô: “Ngủ với anh mà còn muốn trốn sao?! Không có cửa đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Đầu Bếp Quái Dị

Trên giường lớn, chần cùng ga nhăn nhúm thành một đồng, Ti Hà Di cầm nắm cá chân mảnh khảnh của Bối Bối, một tay nâng eo nhỏ của cô lên, mãnh lực thẳng tiến giữa hai chân. ....

Âm thanh của tiểu nữ nhân trầm thấp, quanh quẩn ở bên tai, càng thúc giục kích tình, anh không ngừng ma sát cơ thể cô, không ngừng biến đổi biện pháp ra vào cơ thể cô, hận không thể dung nhập người mình yêu vào tận trong xương tủy.

Cảm giác run rẩy ập đến, Ti Hà Di kêu rên một tiếng, cuối cùng dùng sức đâm thẳng vào bên trong, nháy mắt mọi động tác của anh đình chỉ lại, toàn thân mồ hôi ướt đầm đề lên trên người Bối Bối, thờ dốc ở bên tai cô thổi nhiệt.

@__@

Này rốt cuộc là ai ngủ với ai a a a ....

Kịch liệt vận động xong, cơ thể Bối Bối cũng ướt đầm mồ hôi, sức nặng trên người Ti Hà Di ép xuống khiến cho cô hít thở không thông, đưa tay đập mạnh vào lồng ngực ẩm ướt của anh.

“Nặng. ... Thở không nổi. ....”

Hai tay anh chống xuống, khởi động nửa thân trên, ánh mắt thâm thúy nhìn xuống, sau đó nhẹ nhàng nghiêng đầu, mồ hôi theo đó rơi xuống trên má Bối Bối.

Ánh đèn yếu ớt ở phòng ngủ càng tô đậm vẻ mặt mộng lung thư sướng của Ti Hà Di, đầy mê hoặc mà quyến rũ, khiến cho Bối Bối nghĩ đến muốn chảy máu mũi.

Anh xoay người nằm xuống bên giường, thuận tay đem cô kéo vào trong lòng.

Đôi mắt với bộ ngực vạm vỡ tích đầy mồ hôi của anh, Bối Bối kéo kéo chần, thật cẩn thận di chuyển trong lòng anh.

“Bảo bối, vừa làm xong không cần khiếu khích anh lần nữa, nghỉ ngơi một lát rồi làm lại!” Ti Hà Di ôm càng chặt, ngăn cản Bối Bối đang ở trong lòng anh loạn động như con thú nhỏ.

>_<

Bối Bối hỗn độn, rốt cục ngưng ngừng ngẩng đầu, liền rơi vào trong đôi mắt đen như ngọc, đáy mắt kia ở nơi sâu kín như lóe ra quang mang giống như đang kể cho cô điều gì, chột lóe lại chột lóe.

Trong nháy mắt khiến cho cô có chút hoảng hốt. ....

Góc độ nhìn lên như vậy, còn có vòng tay ấm áp, ánh mắt mang theo sùng ái cùng cưng chiều, tựa hồ rất quen thuộc.

Ngay góc nửa ngày, Bối Bối có cảm giác khó hiểu, cô lấy dũng khí mở miệng hỏi: “Cái kia, [Ta là Gíro] có phải là anh hay không?”

Ti Hà Di nhìn thấy cô khẩn trương tới mức dùng ngón tay ở trên ngực anh loạn vẽ vòng vòng, thân thể lại rung động, trầm thấp trả lời: “Đúng vậy.”

(¯ c ¯)

Bối Bối càng khẩn trương, động tác trên ngón tay càng nhanh hơn, vì sắp tìm được đáp án khiến cô kích động không thôi: “Vậy, [Ta là Keroro] là ai?”

Ti Hà Di cầm lấy tay cô, hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng, ôm cô xuống giường: “Em đoán xem!”

Không có người nào trêu đùa người khác như vậy nha!....

Bối Bối bị ôm vào phòng tắm, đưa tay đập đập vào bờ vai của anh: “Người nào, nhất định là một người, mau nói cho tôi biết!”

Tì Hà Di xả nước nóng vào bồn tắm lớn, tay túm chặt hai chân dài đang loạn đá, hành động dứt khoát, liền mạch, xoay người đem cả hai ngòì vào trong bồn tắm.

Anh chậm rãi cảm xả phòng chà xát thân thể của cô, lại thôi khi bên tai nói: “Xà phòng hương hoa phong, em vẫn luôn dùng sao?”

Bối Bối = =, xà phòng có quan hệ gì tới anh, nhưng vẫn trả lời thành thật: “Trước đây mẹ tôi vẫn dùng loại này cho nên đã trở thành thói quen của tôi, hơn nữa đây là mùi hương tôi thích nhất. [Ta là Keroro] là ai? Nói mau a!”

Tì Hà Di trầm thấp cười, đem cơ thể cô nhấc lên ngồi trên đùi anh, mỗi lướt qua giữ chặt cánh môi đỏ mọng.

Ngấu nghiêng vòng vo hồi lâu mới buông Bối Bối đã thờ không nổi ra, chậm rãi xoa nắn bọt xà phòng trên da thịt trơn mềm nhẵn nhụi.

Vừa xoa nắn thân thể cô, vừa dùng giọng điệu làm cho toàn thân người ta muốn nhuyển ra, chậm rãi nói: “Giống như có nhiều chuyện sẽ không vì thời gian mà thay đổi, có rất nhiều bí mật chỉ khi chính mình phát hiện mới cảm thấy vui mừng!”

>_<

“Mau nói, mau nói a! Đều ngủ với người ta rồi, nói mau!” Bối Bối giận, móng tay như mèo cào loạn trước ngực anh, gấp đến độ nói không suy nghĩ, đè anh xuống nước, cũng không ý thức được toàn thân lửa thể của chính mình dính đầy bọt biển đang cười trên người ta, tư thế khiêu khích vô cùng, mỉ hoặc mà đầy kích tình.

Ánh mắt của Tì Hà Di chợt lóe, môi mỏng khẽ nhếch lên, nâng vòng eo nhỏ đang đè trên người mình lên, cũng không thông báo một tiếng, trực tiếp đem vật thể đã nóng rực ngẩng đầu thâm nhập vào cơ thể của Bối Bối.

“Ngủ với anh cũng không nói cho em! Hơn nữa.....” Anh mỉm cười nhìn biểu tình khiếp sợ của cô, tà ác cực độ, bắt đầu luật động, một bên thờ dốc thì thầm: “Hiện tại em ở trên anh ở dưới, không phải là anh đang bị em ép sao?!”

㊦

Vì sao cùng yêu nghiệt PK, cô luôn thất bại?!

Cả tối hy sinh lớn lao như vậy chỉ để thu thập một ít thông tin tình báo, nhưng kết quả vẫn là cả đêm đều rối rắm vấn đề ai ngủ với ai!

Cô vẫn như trước không biết [Ta là Keroro] là ai!

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Ván Bài Diên Cuồng

Đang lúc Bối Bối xúc động, mắt tròn tròn mồm há hốc, đầu bếp nữ thiếu niên ngẩng đầu, trên lông mi hơi ướt ướt, như có tia sáng ảo mộng ngoài cửa sổ chiếu vào gian phòng...

Hắn đang đứng sau cửa sổ, ở giữa ánh sáng mờ ảo càng làm tăng thêm sự lấp lánh đôi đồng tử một xanh lam một nâu xám, môi đỏ khẽ nhếch lên, đôi mi hơi nhíu lại, tâm tư ngón ngàng, cộng thêm mang theo một vẻ mặt thống khổ.....

>_<

Thật nổi bật!!

Bối Bối cố chịu đựng, lấy hai tay nâng mặt: “Là anh bảo Mardi đem điểm tâm đến bàn làm việc cho tôi sao?”

Đầu bếp nữ thiếu niên xoa nắn ánh mắt, gật đầu!

“Có phải com trưa của tôi cũng là do anh đặc biệt chuẩn bị cho tôi?”

Mĩ thiếu niên đại đầu bếp tiếp tục nhìn với ánh mắt khó hiểu, gật đầu!

Trái tim cứ như nhảy ping ping, Bối Bối do dự một hồi, tò ý vui vẻ nói : “Chẳng nhẽ anh đang theo đuổi tôi sao?”

“Tôi có bị đánh vào đầu mới đi theo đuổi nữ nhân ngu ngốc như cô!”

Một câu nói liền đập tan mơ tưởng hào huyền của cô.

Mĩ thiếu niên rốt cục cũng lấy mảnh kính sát trùng ra, vút mạnh lên tường, lấy chân đạp lên kính, dùng mũi chân giẫm tới giẫm lui : “Fuck, Đồ dỏm, con mẹ nó đau chết ta!” (Pa: anh à, anh với Sắc tỷ hợp lắm ý>”<)

Phốc.....

Ngôn từ thô lỗ như vậy lại được thốt lên từ miệng của mỹ nam?!

Trong lòng Bối Bối hoang mang, như bị sấm nổ hai bên tai, dựa người vào tường!

“Này, cô kia!” Một lần nữa, hấn ngẩng đầu, đôi con ngươi xanh thăm nhìn thẳng vào Bối Bối đang dựa vào tường, giận dữ nói : “Đến bây giờ mới phát hiện ra tôi, hại tôi phải mang kính sát trùng lâu như vậy. Tôi mù, cô có bồi thường được không?!”

Bước hai bước vượt qua cầu thang, hấn đứng ngay bên cạnh cô, nhìn xuống, hùng hổ nói:

”Người nào đó bắt tôi mỗi ngày phải chuẩn bị đồ ăn sáng cho cô, vậy mà có khi ngay cả ăn sáng cô cũng không thèm ăn, chỉ uống cà phê, không biết tự chăm sóc bản thân. Cô thật giống với heo lười, buổi tối không thèm nấu cơm, gọi cơm hộp ở ngoài hàng về nhà, người nào đó còn sợ cơm trưa nếu cô không được ăn ngon sẽ không đủ sức để chơi đùa với hấn, cô mà bị bệnh sẽ phải vào bệnh viện truyền nước muối, bỏ lại một mình hấn. Cho nên đã ra một giá rất đắt để mời tôi phục vụ cho cô, hại tôi mỗi ngày buổi sáng sớm tỉnh mơ đã phải dậy sớm, buổi trưa còn thăm hơn, phải đứng ở nhà ăn A chờ cô đến! Tốt lắm, toàn bộ sự tình chính là như vậy, kết thúc công việc! Over!”

Đầu bếp mỹ thiếu niên mắt xanh nói liên tục, ngay cả lời nói cuối cùng cũng mang chút ác độc, dứt khoát xoay người.....

>_<

Hấn chuẩn bị rời đi, Bối Bối liền kéo tay áo hấn, muốn xác nhận hỏi:” Ai, anh nói người nào đó là chỉ ai?”

Hấn cứng rắn quay lại, trong mắt nồng đậm khí thế bức bối, giống như trên trời xanh bỗng nhiên xuất hiện đám mây đen lớn.

Vươn ngón tay như muốn cốc lên đầu óc của nữ nhân này, nhưng nghĩ lại quan hệ của cô ta và người nào đó, cốc đầu nữ nhân này hấn cũng sẽ bị đánh lại.

Vậy nên hấn cau mày rút tay về, mang theo tức giận, giọng nói khàn khàn phun ra một tràng: “Mẹ nó, mời được tôi, đường đường là đầu bếp Tây Âu cấp năm sao Blue Ribbon, lại phải làm đồ ăn kiểu Trung Hoa cho cô – nữ nhân ngốc, hiện tại ngoại trừ người nào đó ở nhà cô, ngu ngốc giống như cô, còn ai vào đây nữa?! Vì sao người trì độn như cô mà mẹ tôi còn quan tâm đến cô như vậy, em gái của tôi còn coi cô là thần! Hừ!”

Không nói nữa, vừa rời gặp phải một người kỳ quái – một nữ nhân điên, khiến cho tâm tình của hấn đã rất không tốt, hiện tại lại cùng nữ nhân ngốc này nói chuyện, làm cho tâm tình hấn lại càng không tốt!

Đôi mắt xanh lam lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn, trợn mắt hung hãn liếc mắt nhìn Bối Bối một cái, đầu bếp mỹ thiếu niên vung tay thân nhiên rời đi.....

Ở tại nhà của cô?! Là Ti yêu nghiệt!

Bối Bối nhớ lại, từ khi có điểm tâm sáng là lúc vừa chuyển đến tầng 36, vậy có nghĩa là do Ti Hà Di đã nhận ra cô, sau đó liền chuẩn bị sẵn.

Mặt có chút nóng, cô đỏ mặt, lại không hiểu sao trong lòng lại có chút vui vẻ, giống như có chú chim nhỏ đang ca hát.....

Đợi chút, đầu bếp đẳng cấp năm sao Blue Ribbon?! Không phải là nước Pháp đã trao chứng nhận đầu bếp đẳng cấp tối cao sao?!

Đẳng cấp năm sao Blue Ribbon, chính là như truyền thuyết trong trăm vạn đầu bếp tìm ra, mỹ thiếu niên hình tượng giống như nhân vật trong tranh châm biếm, ngôn từ lại thô tục độc ác?!

Còn có, đầu bếp đẳng cấp năm sao đến thành phố S khẳng định sẽ được lên báo nha!

Hơn nữa, đầu bếp mỹ thiếu niên lại còn có đôi mắt xanh lam, như vậy rất nổi bật nha!

Đợi chút! Mắt xanh?!

Trong đầu Bối Bối nhớ lại đoạn miêu tả trên máy tính, giống như cuộn phim đang được chiếu ngược.....

“Nhìn những thức ăn ngon từ trong tay người xinh đẹp như thế biến hóa ra, cảm giác giống như đang ở trong một giấc ảo mộng.”

“Người đó thân hình cao lớn, hần vừa đi đến nơi nào, liền có một loại không gì sánh kịp!”

”Đôi mắt xanh biếc như trời trong vắt không một gợn mây .....”

.....

Raymond.D.Addison!

Khách mời trong bữa tiệc sinh nhật của Long Thủy Tinh, cũng chính là ngày cô 419, Tô Triết dẫn theo đầu bếp nổi tiếng sao?!

Nếu đầu bếp nữ thiếu niên và Ti yêu nghiệt ngay từ đầu đã quen biết nhau, như vậy cũng có thể giải thích vì sao cô lại gặp Ti yêu nghiệt ở bữa tiệc của Long gia, còn có thể đem cô đưa đến Thánh Điện!

Tất cả những manh mối hỗn loạn ở trong đầu lập tức được xâu chuỗi một cách logic, toàn bộ đều được giải đáp!

Chờ chút, ngay từ đầu Ti Hà Di đã biết là cô, thậm chí có khả năng ngày đó lúc cô đang thưởng thức Maybach, anh ta ngồi ở trong xe đã nhận ra cô!

Mà cô vẫn chẳng hay biết gì, còn nhầm lẫn cho rằng Đoàn Huy là 419 tiên sinh.

Còn có, mẹ và em gái của Raymond.D.Addison đều biết cô?!

Bối Bối 囧tl

Bối Bối đàn độn bước vào thang máy, lại đụng ngay phải quản lý Triệu.

Trong thang máy chỉ có hai người, chào hỏi một tiếng rồi nhìn nhau, Triệu quản lý nhin không được lên tiếng trước :”Lynn, cô ở tầng 36 có tốt không?”

Khóe mắt của Bối Bối giật giật, trả lời khiêm tốn: “Rất tốt, rất tốt.....”

“Vây, ở chung với CEO Ti có tốt không?”

Khóe mắt của Bối Bối kịch liệt giật giật, lại lần nữa khách khí trả lời : “Tạm được, tạm được.....”

Triệu quản lý vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nói: “Lynn, trước kia tôi đối xử với cô có quá đáng hay không?”

Bối Bối 囧

Đây là đang xảy ra chuyện gì chứ?!

Toàn thân cô dựng tóc gáy, vô cùng cẩn thận nói: “Dave, chúng ta làm việc chung rất vui vẻ. Có vấn đề gì sao?”

Trên gương mặt tròn tròn của Triệu quản lý hiện lên một nụ cười kỳ quái, xê dịch gần đến bên người Bối Bối, đem chủ đề chính nói ra: “Việc kia, Lynn, ba người đó, rốt cuộc cô chọn ai vậy?”

Bối Bối 囧tl

Cô ghen hòng nhìn trần trời về phía Triệu quản lý: “Dave, anh có ý tứ gì vậy?”

“Đúng, là như vậy, Jim nói cho tôi biết cô có đăng nhập vào diễn đàn bát quái Thánh Thế a.” Triệu quản lý thành thật chỉ tay vào mình, nháy mắt, lại nhìn Bối Bối: “Cô có biết vấn bài đánh cuộc về việc cô sẽ chọn nữ nam nào, tôi muốn đi cửa sau, thật vất vả tôi mới thu gom được số bát quái tệ đó, không muốn bị lỗ vốn a!”

Phốc.....

Bối Bối ói ra 3 lít máu, đưa ngón tay chỉ vào Triệu quản lý: “Dave.....”

Thân thể đột nhiên run run, nhớ tới trên diễn đàn là có cái ID [Dave], nhưng có ai lại nghĩ đến Triệu quản lý dùng tên tiếng Anh xen lẫn với những tên giả trong diễn đàn bát quái đó?!

Lại có ai nghĩ đến CHO Cát tổng la hét đòi đuổi quản lý ra diễn đàn, người quản lý đó chính là — Triệu quản lý?!

= =

Chân tướng luôn làm cho người ta hỗn độn, Bối Bối cảm thấy cô có thể cứu vãn lại một chút danh dự .....

“Việc kia..... Tôi vừa nhớ ra, muốn tìm Vinco có một số việc, đi trước nhé.....”

Trong lúc hỗn loạn, Bối Bối ấn lung tung, thang máy xuống tầng trệt, nâng hết can đảm, vịn tường bước vào tầng 22.

Thừa dịp không có người trốn vào toilet tầng 22, ngồi ở trên bồn cầu, Bối Bối vô thức cuộn cuộn giấy vệ sinh, cảm thấy thế giới là một mảnh hỗn loạn.

“Cốc cốc cốc” trên cửa truyền đến tiếng gõ cửa, cắt ngang suy nghĩ của cô.

Phòng vệ sinh kế bên truyền đến một giọng nữ ngọt ngào: “Phòng bên thân ái, lúc vào tôi có chút gấp gáp, ngồi xuống mới phát hiện bên trong không có giấy vệ sinh. Cô có thể từ dưới chuyên cho tôi một ít giấy không?”

”Được……” Bối Bối lên tiếng, luống cuống tay chân đưa tay rút giấy vệ sinh ra, theo khe hở phía dưới của tấm vách đưa qua.

“Thân ái, Cô thật tốt!”

Tuy không nhìn thấy mặt, nhưng nghe giọng nói chắc là một cô gái ngọt ngào, Bối Bối cười cười khách sáo trả lời: “Không cần khách sáo, ai cũng có lúc phải xấu hổ mà!”

Cô gái phòng kế bên cười khanh khách, giống như tìm được tri âm: “Đúng vậy, đúng vậy, thực xấu hổ a!”

Tiếp theo, giống như cô ấy nhớ ra điều gì đó, tiếp tục cùng Bối Bối tán gẫu tiếp: “Nói đến xấu hổ a, thân ái, cô có biết cái người gần đây rất nổi tiếng – Biện Bối Bối không?”

“……”

“A, không thể nào?! Biện Bối Bối tầng 36, tên tiếng Anh là Lynn! Cô không biết sao?!”

“……”

“Thật không biết sao?! Chắc chắn gần đây cô không vào [Bất quái thoại Thánh Thế] rồi?! Thân ái, tôi nói cho cô nghe, nhất định phải lên đó xem nha, rất đặc sắc! Biện Bối Bối hiện tại rất nổi tiếng, nghe nói có ba người đàn ông đang theo đuổi cô ta, vì thế trên diễn đàn còn có một ván đánh cược!”

“……”

“Tôi cược Đoàn Huy, vừa tuổi trẻ lại rất đẹp trai! Thái tử gia không có lợi thế đâu, tuy rằng hắn rất đẹp trai, lại giàu có, nhưng lại là hào môn thế gia, người bình thường khó có thể thâm nhập vào! Cô xem chủ tịch đã chỉ rõ đề cho Biện Bối Bối làm người phụ trách tiếp đãi, nhưng đến bây giờ tầng 38 vẫn chưa đưa ra văn bản bổ nhiệm chính thức! Chắc chắn…… Tôi nghĩ là không được rồi!”

“……”

Cô gái có giọng nói ngọt ngào blahblahblah nói một hồi, từ phòng vệ sinh đi ra ngoài thấy Bối Bối vẫn chưa ra lại gõ cửa: “Thân ái, cô có sao không?”

”Không,……” Bối Bối thờ gấp yếu ớt.

“A, cô bị táo bón sao?!”

“Đúng,…… Tôi đang bị táo bón!” Bối Bối rơi lệ đầy mặt.

“Ta đây đi trước ra ngoài, tôi là trợ lý của “Thánh Mô” – Lili, lát nữa cô hãy đến chỗ tôi, tôi đưa cho cô một ít trà sen. Bị táo bón, ăn một một chút là rất tốt!”

Bối Bối囧, “Táo bón” của cô, Ăn cái gì cũng không tốt lên được……

T—T

Từ tầng 22 đến tầng 36 chỉ có một đoạn, Bối Bối không biết mình làm thế nào để bò trở lên được.

Trong đầu cô hiện tại chỉ quanh quẩn một câu: Địa Cầu rất nguy hiểm! Địa Cầu rất nguy hiểm! Địa Cầu rất nguy hiểm! Địa Cầu rất nguy hiểm.……

Chỉ không lên “Bất quái thoại Thánh Thế” có vài ngày, gần như toàn bộ nhân viên từ trên xuống dưới của Thánh Thế đều đã tham gia đánh cược, mà cô chính là tâm điểm của ván bài!

Ngay cả cô “rơi vào nhà nào” cũng có thể đánh cược như vậy, có thể thấy được thói hư tật xấu của quần chúng nhân dân lớn tới mức nào!

“Học tỷ!”

Bối Bối đang trong lúc cảm thán, phía sau đột nhiên có tiếng người gọi làm cô kinh hãi.

Thân thể của cô trở nên cứng đờ, một lúc sau mới quay đầu nhìn lại.

Quần tây công sở, áo sơ mi, trên cổ quàng một chiếc khăn len, một bộ trang phục nam, người đi tới trên chóp mũi có một chiếc mắt kính, nhìn Bối Bối lại gọi một tiếng: “Học tỷ! Chị còn nhớ rõ tôi không? Tôi và Ryan đều tốt nghiệp ở đại học J!”

Không phải Đoàn Huy!

Bối Bối thờ ra một hơi, nhớ lại xem hẳn là ai vậy!

“Cậu là Mật Tự Cường, nhân viên lập trình của ‘Thánh Đế’, tên tiếng Anh là Aaron phải không?”

Aaron ngượng ngùng cười, trong mắt lóe ra tia vui mừng: “Học tỷ, cô nhớ rõ tên tiếng Trung của tôi! Người khác chỉ gọi tôi là Aaron, đồng học đều gọi tôi là bốn mắt, thế nhưng học tỷ lại nhớ tên tiếng Trung của tôi! Chị rất lợi hại!”

“Không có gì, họ của cậu đặc biệt, cho nên tôi nhớ rõ!” Bối Bối thấy hẳn có chút kích động, nên trấn an vài câu, sau đó hỏi tiếp: “Cậu tìm tôi có chuyện gì sao?”

Aaron thật cẩn thận bước lại gần cô hai bước, nắm tay nhẹ nhàng nói với cô: “Học tỷ, Tiểu huy, chính là Ryan, đã hai ngày nay hẳn không tới làm việc rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Hoa Hồng Trắng Lại Xuất Hiện!

Hoan nghênh [A Biền] đăng nhập vào “Bát quái thoại Thánh Thế”, post một bài viết mới hoặc trả lời 20 bài sẽ được 1 bát quái tệ, không được spam, nếu phát hiện ra sẽ bị xóa sạch số bát quái tệ! Thành mọi người tự giác, tiết kiệm để được đặt cược nhiều hơn!

Bởi vì có nhiều người spam, trả lời, post bài linh tinh để được bát quái tệ, bị quản lý viên bắt được, xóa sạch không còn một bát quái tệ, kể cả tài sản có sẵn, cho nên mới có đoạn cảnh cáo này ngay từ đầu.

Bát quái tệ vốn khó kiếm, hơn nữa mấy ngày nay, quản lý viên quản lý diễn đàn rất chặt, các ID có vẻ bị khủng hoảng tài chính.

Vì một bát quái tệ cũng có thể bắt chấp bất cứ thủ đoạn để đăng bài lên “Bát quái thoại Thánh Thế”. Toàn bộ vốn đều đổ vào bài post [Chờ người đánh cược : Hoa hậu của Thánh Thế sẽ rơi vào tay ai?!]!

o(͡ ▯ ͜͡)o

Đây là một thế giới khủng khiếp!

Toàn bộ diễn đàn giống như bị nhiễm máu gà, rơi vào một vũ trụ nhỏ bị đốt cháy.....

Những bài post liên quan đến việc đánh cược được mọc lên như nấm, ví dụ như [Chi tiết về câu chuyện của Hầu Ngôn Thanh và Biện Bối Bối], [Đoàn Huy là vì Biện Bối Bối mới tiến vào Thánh Thế], [Chủ tịch nhắc tới Lynn.Bian ở sau lưng].....

.....

Những bài trả lời cũng rất quái lạ, “Đoàn bảo vệ xử nam” tất cả đều bỏ phiếu cho Đoàn Huy, để ủng hộ mỹ nam, tất cả mọi người đều để avatar hình Đoàn Huy.....

Bối Bối lấy bóng ngó từ lò vi sóng ra, ngồi ở trước máy tính xem bài viết “Biện Bối Bối và tam đại mỹ nam”. Một sự tiến bộ tuyệt vời, họ là những con người lịch thiệp, bình tĩnh, giỏi giang ở xã hội, vậy mà họ giống như một bọn người xấu đang múa may trên vũ đài chính trị ở một diễn đàn nhỏ nhoi!

Ôi, nhìn không ra Đoàn Huy lại được nhiều người ủng hộ như vậy, đương nhiên, vẫn còn cách quá xa người dẫn đầu.

Mà số người ủng hộ Hầu Ngôn Thanh tuy rằng ít hơn so với số người ủng hộ Đoàn Huy, nhưng lại vượt qua Ti Hà Di rất nhiều.

Ngược lại, Ti yêu nghiệt không được nhiều người ủng hộ nhưng với số bát quái tệ đặt cược lúc đầu đã hình thành một tỷ lệ đặt cược rất khủng bố!

1:150

Bối Bối nhìn tỷ lệ đặt cược khủng bố này, rồi lại ngẩng đầu nhìn Ti Hà Di ở sau tấm ngăn thủy tinh trong phòng khách.

Anh mới từ phòng tắm đi ra, tóc ướt sũng còn có giọt nước, trên thân thể cường tráng chỉ vây quanh chiếc khăn tắm hình chú mèo, từ thắt lưng đến chân, tỉ lệ thật tốt, làm cho người ta phải chảy nước miếng.

Đi chiếc dép lê hình chú mèo vào chân, Ti Hà Di đi đến phòng bếp, từ trong tủ lạnh lấy ra một chai nước khoáng, uống ừng ực, yết hầu chuyển động, những giọt nước trên tóc chảy xuống đầu vai, lại lướt qua thân thể ẩn vào khăn tắm.

Ánh mắt của Bối Bối chuyển động theo anh, lại nhìn động tác anh ngửa đầu lên, trong lúc nhất thời có chút miệng đắng lưỡi khô.

Ti Hà Di uống nước xong, hơi nheo mắt, ái muội nhìn cô, đi đến, nâng cằm cô lên: “Nước miếng chảy ra rồi!”

Orz

Bối Bối quay đầu đi, lại lần nữa nhìn về phía máy tính, tỉ lệ đặt cược 1:150, bị thương muốn đâm tường!

Tỉ lệ này quá đối lập, thật châm chọc a.....

Cô chia chia vào màn hình, miệng phun bông ngô, cười nhạt: “Anh rất thảm, tất cả mọi người đều không cần tôi với anh ở cùng một chỗ!”

“Lúc trước không phải như vậy!” Ti Hà Di mỉm cười cười, đôi môi xinh đẹp cong lên: “Hơn nữa, ai đặt cược cho anh là người có tầm nhìn xa và chính xác.”

Bối Bối nhìn kỹ danh sách đặt cược, quả nhiên những người đặt cược cho Ti Hà Di đều đặt cược ít nhất là 20 bát quái tệ, hơn nữa đều là những ID quen thuộc.

==

Cô không phục, lại lần nữa khiêu chiến: “Mặc kệ, dù sao mọi người cũng không xem trọng anh! Ánh mắt của quần chúng nhân dân sáng như sao, tôi phải suy nghĩ lại một chút. Hơn nữa Ryan cũng không tồi, vì tôi, hai ngày không đi làm, giám đốc thiết kế đại nhân còn tặng cho tôi 999 đóa hoa hồng..... Ô.....”

Câu nói mới nói được một nửa đã bị đôi môi bất lương của người nào đó cắt đứt, đầu lưỡi tiến vào trong, mang theo trừng phạt ở trong miệng cô làm loạn.

Bối Bối

Không thể nhìn được nữa, vươn tay kéo mái tóc ẩm ướt của Ti yêu nghiệt: “Không cần náo loạn a!”

Anh không để ý tới phản kháng nho nhỏ của cô, thuận thể đem cô áp đến trên ghế sofa, đưa tay sờ nhẹ đôi môi của cô: “Bảo bối, là em lần đầu tiên cường ngũ anh a, không phụ trách là không được!”

Phốc.....

Vẫn còn nói về chủ đề ai ngủ với ai!

“Cái rắm.....” Bối Bối lật bàn, tung chân đá anh: “Tôi là con gái! Không cần phải chịu trách nhiệm với anh!”

“Như vậy a.....” Ti Hà Di ngáng đầu nhiu mày: “Anh cũng đã ngủ với em, vậy hãy để anh có trách nhiệm với em đi!”

“Tôi không cần anh phải chịu trách nhiệm, hơn nữa anh cũng chưa bao giờ theo đuổi tôi!” Bối Bối kiêu ngạo liếc xéo anh.

Anh nghe vậy, đôi môi xinh đẹp khẽ nhếch, ngón tay lướt qua má của cô có chút nguy hiểm, ánh mắt sáng quắc: “Anh chưa bao giờ theo đuổi em? Thật sao?!”

Khí thể rét lạnh, ánh mắt đáng sợ quá.....

Bối Bối run rẩy, nhớ tới cuộc trò chuyện hôm nay với đầu bếp nữ thiếu niên, tự biết mình đã nói quá, có chút xấu hổ.

Nhất thời lùi ba phần, mang theo vẻ làm nũng cọ cọ vào cổ anh: “Ai kêu anh theo đuổi người ta mà lại ẩn nấp như vậy, anh không nói ai mà biết được..... Mà, làm thế nào anh lại có thể quen được đầu bếp cấp năm sao vậy?”

Trừng phạt bằng cách bẹo má tiểu nữ nhân ở trước mặt, Ti Hà Di cười, hồ hững trả lời: “Khi anh mười tuổi đã gặp cậu ta, khi đó cha của cậu ta là đầu bếp của Ti gia!”

==

Thật xa xỉ, có cả đầu bếp riêng!

Đáy lòng Bối Bối âm thầm mắng nhà tư bản đại gian đại ác, tiếp tục nói: “Tên đầu bếp kia làm việc ở nhà ăn cho công nhân viên, vậy nhất định hắn sẽ có ID ở ‘Bất quái thoại Thánh Thế’, phải không?”

Tì Hà Di buồn cười nhìn cô, tiểu nữ nhân không thấy Hoàng Hà thì chưa từ bỏ ý định a!

“Muốn biết ID của hắn?”

Bối Bối mở to mắt lấp lánh, mãnh liệt gật đầu.

“Vậy phải xem biểu hiện của em. ....” Ngón tay của anh sờ lên đôi môi cô, lại nhẹ chỉ qua môi của mình.

Phốc.....

Theo?!

Hay là không theo?!

Đây là một vấn đề rất nghiêm túc!

Được rồi, cô theo.....

Khi không biết được bí mật, trong lòng cô rất khó chịu, cô hơi ngượng ngùng hôn lên đôi môi xinh đẹp của anh.

Không có kỹ xảo gì, chỉ là môi chạm môi, Bối Bối vùng trộm mớ tí hí mất, lại thấy anh cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt sâu sắc, đôi mắt kia giống như ánh trăng sáng chiếu vào mặt nước tạo nên những đốm sáng nhỏ, hàng lông mi thật dài, cứ như vậy nhìn thẳng vào mắt cô.

Trái tim giống như có một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy, dịu dàng vuốt ve, ping ping đập dồn dập, lại ảm áp đến mức không tưởng tượng được, toàn thân giống như đang bập bênh dạo chơi ở đại dương.

Bối Bối nhẹ hít một hơi, hơi thở nam tính và mùi xạ hương bay vào miệng cô, suy nghĩ có chút hoảng hốt, cô vươn đầu lưỡi, chậm rãi chạm vào môi anh, thử thăm dò tiến sâu vào.

Nhìn thấy vẻ mặt anh lộ ra vẻ khó nhịn, Bối Bối có chút vui sướng, học cách mút vào, thè lưỡi ra liếm của anh, tiếp tục khiêu khích.

Ngọn lửa nhỏ bùng lên đủ để lửa cháy lan ra đồng cỏ, hai người ở sô pha hôn đến khó chia cắt.....

Bối Bối thờ hồn hển đưa môi ra, ôm đầu của anh hỏi: “Rốt cuộc ID của Raymond.D.Addison là ai?”

Anh hôn lên môi cô, lẩm bẩm trả lời: “Ta là Kururu”

==

Cuối cùng cũng đào ra được một đội viên nhỏ trong đội quân xâm lược!

Cuối cùng cũng đào ra được một đội viên nhỏ trong đội quân xâm lược!

Cô thừa thắng xông lên truy kích: “Vậy ‘Ta là Keroro’ là ai? ‘Ta là Tamama’ là ai? Còn có ‘Ta là Dororo’ là ai?”

Tì Hà Di hơi hơi sững sốt, tựa đầu vào ngực cô, liếm liếm môi, anh nói: “Vấn đề quá nhiều a, bạn phải biểu hiện thế nào mới có được toàn bộ câu trả lời đó chứ?”

Bối Bối囧: “Biểu hiện thế nào?”

Anh đưa tay chui vào áo cô, sau đó rút ra một vật này nọ quơ quơ trước mặt cô.

Bối Bối tập trung nhìn vào, phun ra.....

Áo ngực của cô!

Tì Hà Di cười, bả vai run run, hết sức vui mừng.

Anh đứng đưa chiếc áo ngực ở trên tay, lại lần nữa lời đến dọa cô gái nhỏ đang bị hỗn loạn: “Vẫn là câu nói kia, có nhiều thứ phải do chính mình bắt tay vào làm mới có niềm vui, có bí mật phải do chính mình khám phá mới ngạc nhiên vui mừng!”

Phốc.....

Bối Bối nghiêm trọng phát hiện chính mình ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, bi thương hét lớn: “Ti yêu nghiệt, anh là đồ sắc lang!”

.....

Buổi chiều cuối tuần thường có một buổi họp tổng kết, tâm tình của Bối Bối không tốt, ba người cấp dưới nom nớp lo sợ lúc báo cáo công tác.

Ba cô gái nhỏ hôm nay rất ngoan ngoãn, từng người một lên báo cáo, đều làm rất được, không có lỗi sai.

Báo cáo công tác chấm dứt, biết rõ cá tính của Bối Bối, Tiểu Tôn liền chết hỏi: “Sếp Bối, cô đã quyết định việc có nhận nhiệm vụ tiếp đãi chủ tịch hay không chưa?”

Câu hỏi này làm hai người ở bên cạnh cũng mở to mắt nhìn cô.....

Bối Bối cười cười, một tay chống cằm, hỏi lại: “Các cô nói tôi nên nhận nhiệm vụ hay không nên nhận nhiệm vụ?”

Tiền Trinh do dự một hồi, cảm thấy rất khó thay Bối Bối hạ quyết định, cô gãi đầu nghĩ nghĩ rồi nói: “Điều này thật sự rất khó nói a, chủ tịch lại không chính thức ra quyết định, mà lại dùng phương thức như vậy để thông báo cho cô. Nếu sếp Bối không nhận sẽ có người cho là cô tự cao tự đại, nếu nhận sẽ không biết có những phiền toái gì đang chờ cô. Khó mà nói a!”

“Đúng vậy! Bởi vì một câu của chủ tịch, hiện tại tôi đang bị bao vây. Giống như những gì cô nói, nếu không nhận lệnh chuyển lên tầng 38, thanh danh của tôi xem như đã bị vứt vào thùng rác, về sau rất khó sống ở Thánh Thế; nếu nhận lệnh chuyển lên tầng 38, đó là phải tiếp nhận nhiệm vụ, mà nhiệm vụ này lại hoàn toàn vượt qua những công tác mà chúng ta từng làm, làm tốt không nói làm gì, làm không tốt chỉ có thể tự viết đơn từ chức.”

Tiểu Tôn gật đầu: “Thật ác độc! Sếp Bối, nói thật, cô đã đắc tội gì với tổng bộ ở Mỹ? Vì sao chủ tịch muốn chinh cô như vậy?!”

Bối Bối âm thầm cười khò, giống như trợ lý Lili của “Thánh Môi” đã nói, hào môn giống như biển sâu a!

Ở phương diện này, những đứa nhỏ này sao có thể biết được?!

Ông nội của Ti Hà Di ra chiều này cũng thật độc ác, chỉ để lại cho cô một con đường ở Thánh Thế, phải tiếp nhận nhiệm vụ, trèo lên thang trời, quả thực chính là đem cô dồn vào đường chết.

Cô rất không thích tình huống như vậy, trong lòng rất chán ghét!

Nếu mang theo tâm tình như vậy đi nhận nhiệm vụ, làm sao có thể hoàn thành tốt công việc đây?!

“Sếp Bối! Cô hãy nhận nhiệm vụ đi!” Tiểu Đại bỗng đứng dậy, hai tay nắm chặt: “Sếp Bối, tôi sẽ luôn luôn ủng hộ cô!”

Bối Bối ngẩng đầu, cực kỳ cảm động, lâm bả nói: “Mardi.....”

Tiền Trinh rất thông minh, nghĩ lại một chút liền hiểu rõ nhiệm vụ này sếp Bối bắt buộc phải tiếp nhận, cô cũng đứng dậy hai tay chụp lấy cái bàn, nghẹn ngào nói: “Sếp Bối, cô phải chịu đựng! Cô yên tâm, phải làm việc gì, tôi Alice sẽ là người thứ nhất dẫn đầu!”

Bối Bối xúc động: “Alice.....”

“Đúng, sếp Bối! Nếu việc đã đến nước này, chúng tôi sẽ dốc toàn bộ sức lực để giúp đỡ cô!” Tiểu Tôn cũng hào hùng tuyên bố.

Bối Bối roi lệ đầy mặt, bốn người tám cánh tay nắm chặt lấy nhau.....

Tâm tình kích động bình phục một chút, Bối Bối âm thầm quay đầu, lau khóe mắt, nhìn Tiểu Đại nói: “Mardi, cảm ơn cô. Lần trước chửi bình hoa là tôi không đúng, cô đừng để ở trong lòng!”

Tiểu Đại thuần khiết cười: “Ha ha..... Sau khi tôi nguyên rửa xong tôi sẽ quên hết!”

Bối Bối ==

Tiểu Tôn & Tiền Trinh cũng khen ngợi: “Mardi, cô rất khá! Không nói hai lời liền ủng hộ sếp Bối! Rất tốt!”

Tiểu Đại lại lần nữa thuần khiết cười: “Đó là đương nhiên! Sếp bói bay lên tầng 38, chúng ta liền được đi theo cùng nhau gà chó lên trời!”

Tiểu Tôn & Tiền Trinh >_< điên cuồng hét to: “Người mới là gà chó, cả nhà người đều là gà chó!”

Bối Bối 囧

Đúng lúc ba người đang vây quay Tiểu Đại, ở cửa có người gõ cửa: “Xin hỏi vị nào là Biện Bối Bối tiểu thư?”

Bối Bối ngẩng đầu nhìn lên, một nhân viên của cửa hàng bán hoa đang đứng ở cửa, cô trả lời: “Là tôi.”

Người nọ lấy từ phía sau một đóa hoa hồng màu trắng ra, cất giọng nói: “Biện Bối Bối tiểu thư, có người gửi tặng cô ba mươi ba bông hoa hồng trắng, xin mời ký nhận!”

Bốn người ngạc nhiên ๐.๐

Bối Bối thất thần tiếp nhận đóa hoa hồng trắng, ngốc thất thần ký tên mình, rút ra một chiếc thiệp được kẹp ở đóa hoa.

Mở chiếc thiệp ra, ở trên đó là những chữ rồng bay phượng múa: Bảo bối, nhanh chút đứng ở bên cạnh anh, đừng làm cho anh phải sốt ruột chờ đợi!

Cho dù không có kí tên, cô biết đó là ai đưa tặng!

Ba mươi ba bông hoa hồng trắng, ba ba đã dùng để cầu hôn mẹ, “Muốn cùng em ước định tam sinh tam thế, bởi vì anh xứng đôi với em!”.

Mẹ thường nói, bởi vì những lời nói này của ba ba, mẹ mới có dũng khí vứt bỏ tất cả những gì sở hữu ban đầu, chấp nhận hứa hẹn của tình yêu.

Thiếu một bông cũng không được, nhiều một bông cũng không được, nếu là loại hoa khác cũng không được, là hoa hồng màu khác cũng không được, nhất định phải là ba mươi ba bông hoa hồng trắng!

Cô mong muốn có được một tình yêu như của ba mẹ, vậy mà anh có thể đánh trúng vào nội tâm của cô!

Thật là khủng khiếp, người đàn ông này thật là khủng khiếp.....

Thế nhưng hốc mắt của cô nóng lên, trong lòng lại cảm thấy vui mừng?!

“Sếp Bối, cô không có việc gì chứ?” Tiểu Tôn thật cẩn thận vỗ vỗ Bối Bối.

Sếp Bối nhìn hoa hồng trắng, vừa rơi lệ, vừa cười, thật dọa người a!

Ba vị cấp dưới đều lo lắng.....

Đúng vậy! Em xứng đôi với anh!

Cho dù bắc thang leo lên trời có khó khăn như thế nào?! Cho dù có ngã tan xương nát thịt như thế nào?!

Chỉ cần anh vẫn ở đó, thiên sơn vạn thủy cũng phải vượt qua.....

Bóng dáng ở trong đầu hiện ra rõ ràng, bộ dạng thân nhiên trong thang máy, vẻ mặt nghiêm túc ở phòng họp, dụ hoặc hôn lúc ở tầng 38, còn cả những lúc nhiệt liệt âu yếm...

Bối Bối đột nhiên tràn ngập dũng khí, cô ôm chặt bó hoa hồng, ngẩng đầu nhìn ba người cấp dưới nói: “Chuẩn bị đi, tôi mang mọi người bay lên tầng 38!”

Âu da.....

Ba người cấp dưới tiến lên ôm lấy cô, kích động vừa khóc vừa cười.....

Reng.....

Tiếng chuông điện thoại nội tuyến đánh gãy bốn người điên, Bối Bối nhận điện thoại.

“Lynn, tôi là Carol. Lúc trước có người lên đưa hoa hồng trắng, cô nhận được chưa?”

Nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, như đã thông được tất cả các mạch máu, cả người Bối Bối đều thư sướng, giọng nói ngọt ngào trả lời: “Nhận được rồi, rất vui mừng! Cảm ơn cô!”

“Lynn, cô có thể hé lộ cho tôi biết ai là người tặng hoa không?! Có phải Boss đại nhân không? Tôi đã đặt mười bát quái tề nha!”

Phốc.....

Bối Bối đắm tường: Địa Cầu này từ phía đều nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Gọi Tên Anh

Trước lúc tan tầm, Bối Bối gửi một email đến văn phòng CEO, tầng 38 trả lời rất nhanh.

Không đến ba mươi giây, Ti Hà Di gọi điện thoại cho cô: “Hết giờ làm việc, anh ở trong xe chờ em.”

Buổi chiều, vừa đến 5 giờ rưỡi, cô thu dọn nầy nọ, đi ra khỏi văn phòng, một đường bấm thang máy xuống thẳng tầng 1, dễ dàng tìm được Maybach, tiến vào trong xe.

Ti Hà Di ngồi ở trong xe, thấy cô tiến vào, ấn hạ bộ đàm gọi người tài xế: “Lái xe.”

Tắt bộ đàm, ôm chăm lấy Bối Bối, làm liền một mạch, anh ôm chặt lấy cô hỏi: “Sao lại nghĩ thông suốt nhanh như vậy?”

” Là hoa hồng trắng a!”

Bối Bối nhìn trong mắt anh có tia khinh ngạc, trả lời: “Ba mươi ba bông hoa hồng trắng là ba ba đã cầu hôn mẹ em, mẹ em vì ba mươi ba bông hoa hồng trắng mới quyết định theo ba ba em! ‘Tôi xứng đôi với bạn’ là ý nghĩa của hoa hồng trắng, mẹ em từng nói với em, em – Biện Bối Bối xứng đôi với bất cứ người nào! Em xứng đôi với anh!”

Trong nháy mắt, Ti Hà Di tím đập mạnh và loạn nhịp, đôi mắt đen như ngọc hiện lên một tầng hơi nước, anh cúi đầu dựa vào vai cô.

Cô nghe được anh đang thì thào ở bên tai mình: “Cảm ơn em, cảm ơn. ....”

“Sao lại cảm ơn em? Ai bảo anh mèo mù vớ phải chuột chết, trùng hợp tặng ba mươi ba bông hoa hồng trắng cho em?! Anh nên cảm ơn mẹ em!” Bối Bối cười vuốt tóc anh, tiếp theo trong lòng nổi lên nghi hoặc quái dị, cô hỏi: “Sao anh lại nghĩ đến việc tặng cho em ba mươi ba bông hoa hồng trắng?!”

“Có lẽ là do mẹ em nói cho anh biết!” Ti Hà Di ngẩng đầu, ánh mắt có chút hồng, khóe mắt lóe ánh sáng nhạt, đôi môi nhẹ nhàng mỉm cười, cười đến đoạt người tâm phách.

>_<

Bối Bối bị nam sắc dụ dỗ đến hồn phi phách tán, ngượng ngùng gục đầu xuống, nhẹ nhàng nói:” Hà Di, ba mẹ em được chôn cất ở khu Tề viên, có cơ hội em sẽ đưa anh đến gặp bọn họ, được không?”

“Tốt!”

Ti Hà Di vui sướng đáp ứng, đột nhiên ý thức được xưng hô đã được thay đổi, đột nhiên anh nhìn Bối Bối: “Em vừa gọi anh là gì?”

Bối Bối đỏ mặt, anh nghe được là tốt rồi, vì sao còn muốn người ta gọi lại một lần nữa!

Rất dọa người a.....

Anh ôm lấy vòng eo của cô, một tay nâng cằm của cô lên, ngón tay vuốt ve gương mặt đang đỏ ửng: “Vừa rồi em gọi anh là gì? Bảo bối, gọi lại một lần nữa!”

Bối Bối không thoát khỏi bàn tay của anh được, chỉ phải cụp mắt xuống, môi đỏ mọng lại lần nữa khẽ gọi: “Hà Di.....”

Một tiếng xưng hô, hai chữ, lại giống như ngọn lửa bùng lên ở trong lòng Ti Hà Di, sáng rực rỡ đến mức không có ngôn ngữ nào diễn tả được hết!

Không có ngôn ngữ có thể diễn tả được, chỉ có thể dùng thân thể đến chứng tỏ.

Anh thắt chặt vòng tay, hôn lên đôi môi đỏ mọng vừa gọi tên anh, mạnh mẽ mút vào.

Maybach mở ra, không người nào có thể nhìn ra ở trong toa xe có một ngọn lửa nhiệt tình đang thiêu đốt.....

Ánh mặt trời xuyên qua bức màn chiếu vào phòng ngủ, Ti Hà Di ở trên giường lớn xoay người, đưa tay sờ soạng sang bên cạnh, sờ mãi mà không thấy thân thể mềm mại nằm ở bên cạnh, mây hơi hơi nhần lại, không kiên nhẫn mở mắt ra.

Vừa tỉnh lại, đưa mắt nhìn quanh căn phòng, phát hiện Bối Bối đang ở bên giường khoác áo, chuẩn bị đi ra ngoài, anh chống cánh tay lên hỏi: “Em muốn đi đâu?”

Bối Bối liếc mắt, nhìn thấy lồng ngực của anh, nhớ tới tối hôm qua liều chết triển miên, mặt bỗng dựng ửng hồng ngồi vào bàn trang điểm, bắt đầu trang điểm: “Giữa trưa em hẹn Steven ăn cơm, buổi tối muốn đi thăm Ryan, đứa nhỏ này từ ngày đó đến nay vẫn không đi làm!”

Mặt mày anh nhú lại: “Đi gặp tiểu tình nhân, liền vứt anh sang một bên?!”

==

Cô nhanh nhẹn trang điểm rất nền nã, cô ngồi vào bên giường trấn an người nào đó đang ghen: “Nghĩ một chút, thứ Hai sẽ có thông cáo bỏ nhiệm, vừa phải chuẩn bị chuyển lên tầng 38 để nhận nhiệm vụ, vừa phải bắt đầu vất hết óc chuẩn bị hầu hạ chủ tịch đại nhân. Em nghĩ nên đem mọi chuyện giải quyết rõ ràng! Cho nên hôm nay hẹn hai người bọn họ, ngày mai hẹn bạn bè đi dạo phố mua quần áo, thời gian rất gấp gáp a!”

Tì Hà Di trở mình, khẽ “Hừ” một tiếng.

Bối Bối cười, ngày thường Boss đại nhân rất lạnh lùng thể hiện tại lại đang giận dữ rất giống trẻ con, cô hôn lên trán anh hai cái thật kêu.

Cho dù đang yêu đương, chuyện của chính mình cũng phải xử lý cho thật tốt!

Đi ra khỏi cửa.....

Lần trước hẹn gặp Hầu Ngôn Thanh ở “Nhà hàng Thái Lan”, lần này cũng như lần trước cô là người chọn địa điểm.

Một nhà hàng Trung Quốc thanh lịch, nhà hàng này có một đặc điểm rất đặc biệt, chỉ cần ngồi những bàn gần cửa sổ có thể nhìn thấy những cảnh đẹp bên bờ sông.

Bối Bối đặt một bàn ở gần cửa sổ, cô tới sớm, cô gọi một cốc ca cao nóng, nhàn nhã ngồi uống, thuận tiện thưởng thức cảnh đẹp dòng sông mùa đông.

Áo len cổ V bó sát, kết hợp với một chiếc váy dạ kẻ, mái tóc dài buông thõng, gương mặt xinh đẹp thanh nhã, thanh lịch cầm chiếc cốc, cô tựa vào chiếc ghế mây.

Hầu Ngôn Thanh vừa bước vào cửa nhà hàng, xa xa đã trông thấy Bối Bối, trong lúc nhất thời nhìn xem có chút sững sờ.

“Tiên sinh, ngài đến một mình sao?” Nhân viên nhà hàng hỏi.

“A, không, tôi hẹn bạn, cô ấy đã đến rồi.” Anh tao nhã cười cười với nhân viên phục vụ, ngón tay chỉ về phía Bối Bối.

Người nhân viên trẻ tuổi có chút đỏ mặt, khom người dẫn hắn đến chỗ ngồi.

Bối Bối rất quen thuộc với nhà hàng này, cô gọi đồ ăn rất nhanh, nhìn Hầu Ngôn Thanh nói: “Đây là nhà hàng Quảng Đông, rất hợp với khẩu vị, đầu bếp, nguyên liệu nấu ăn đều rất tốt, thực phẩm tươi ngon. Đáng giá thử một lần!”

Anh tùy ý nói: “Em đã giới thiệu nhất định là rất tốt, tôi sẽ không hoài nghi!”

Bối Bối buông thực đơn xuống, mỉm cười.....

Đồ ăn rất nhanh được mang lên, hai người yên lặng ăn, không ai nói gì, tàu thuyền trên sông đến rồi đi, mặc dù là mùa đông nhưng khung cảnh vẫn rất náo nhiệt.

“Gần đây công việc có bận rộn không?”

“Ừ, trò chơi đang được thiết kế theo kế hoạch của dự án, tôi cũng rất bận rộn với công việc. Cho nên, thời gian gần đây muốn mời em đi ăn cơm mà chưa có thời gian!”

“A, không sao đâu, không phải tôi đang mời anh ăn cơm sao?”

“Cám ơn đã quan tâm, tôi có mang mẫu thiết kế nữ thần trong trò chơi đến đây, lát nữa sẽ cho em xem!”

“Được! Nhân viên của anh có được không, có cần bổ sung thêm người không?”

.....

.....

Nhắc đến công việc, không khí cũng bớt căng thẳng hơn rất nhiều, ăn gần xong, Bối Bối cầm lấy khăn ăn xoa xoa miệng: “Ngượng ngùng, ta đi ra đây một lát.”

Hầu Ngôn Thanh lấy mẫu thiết kế nữ thần từ trong túi ra, nhân viên phục vụ đứng bên cạnh nhìn thấy, cô ngạc nhiên cảm thán: “Oa, thật đẹp! Làm thế nào để có thể xinh đẹp như vậy?!”

Hầu Ngôn Thanh cười cười, hỏi: “Có giống vị tiểu thư vừa ngồi ở đây không?”

“Điều này, giống như có điểm giống a!” Người nhân viên phục vụ lại lần nữa ngạc nhiên cảm thán, sau lại cau mày nói: “Nhưng mà vị tiểu thư vừa rồi khí chất rất cao quý, không giống bức vẽ này, làm cho người ta cảm giác vừa mê hoặc lại vừa quyến rũ.”

Hầu Ngôn Thanh sừng sốt một chút, bức vẽ này được anh vẽ theo trí nhớ ở quán bar, liếc mắt nhìn lại Bối Bối ngày hôm nay ở nhà hàng quả thật rất khác nhau.

Lấy lại tinh thần, giống như nhớ tới thứ gì đó, anh gọi người phục vụ đang muốn bước đi lại: “Có thể tính tiền trước được không? Tôi không thích để cho phụ nữ phải mời khách!”

Nhân viên phục vụ thật có lỗi cười: “Xin lỗi, tiên sinh. Vị tiểu thư kia đã trả tiền trước, ngay cả thực đơn cũng được đặt sẵn.”

“Đã trở lại.” Bối Bối nhẹ nhàng ngồi xuống: “Vừa rồi anh nói sẽ cho tôi mẫu thiết kế nữ thần đâu?!”

Hầu Ngôn Thanh nhẹ cười: “Phút cuối thay đổi quyết định không cho em xem nữa, bao giờ trò chơi được tung ra thị trường, đó sẽ là bất ngờ dành cho em!”

“Về gì đó? Sao có vẻ thần bí như vậy?” Bối Bối thè lưỡi.

“Em! Về em!” Ánh mắt của anh sáng rực, tiếp theo ánh mắt trở nên nhu hòa, bổ sung thêm: “Em ở trong trái tim tôi!”

==

“Lynn, em có biết không? Tôi rất thích cái ngày em hôn tôi ở quán bar đó, lúc đó em rất nhiệt tình!”

Bối Bối

“Nhưng, vừa rồi ở trước cửa nhà hàng, tôi lại nhìn thấy một phong cách khác ở em, có lẽ em không phải người phụ nữ như tôi vẫn nghĩ!”

Bối Bối

“Hôm nay em mời tôi ăn cơm, là muốn từ chối tôi, phải không?! Ba người chúng tôi, em đã lựa chọn Vincent, phải không?!”

Bối Bối lần thứ n. ....

Cô khiếp sợ ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt dịu dàng đầy ý cười của anh: “Đã ba ngày nay Ryan không đi làm, hai ngày nay Edsion rất tức giận, đến mức chửi mắng nó, em cũng biết cậu ta là người chịu trách nhiệm quan trọng! Mặt khác, hai ngày nay gặp Vincent, trên mặt hẳn lúc nào cũng xuất hiện nụ cười, nhiều hơn cả những nụ cười từ lúc tôi quen biết hắn đến bây giờ. Tì gia gia đã chỉ đích danh em là người phụ trách tiếp đãi chủ tịch, nói vậy nghĩa là đã muốn bắt đầu tiến hành xét duyệt toàn diện đối với em, tôi nói chắc không sai chứ?”

Bối Bối bĩu môi, cuối cùng chỉ có thể nói một câu: “Thực không xong, đều bị anh đoán được!”

Hầu Ngôn Thanh bình tĩnh nhìn cô, con người chuyển động, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bối Bối lặng im một hồi, ánh mắt kiên định, sau đó nhẹ nhàng cười thẳng thắn: “Hiện tại tôi và Vincent cùng một chỗ!”

“Cùng người như vậy cùng một chỗ, áp lực không lớn sao?” Anh quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

“Rất lớn! Mỗi ngày tôi đều nom nớp lo sợ, sợ tính lại chính là một giấc mộng.” Bối Bối tiếp tục cười: “Nhưng, tôi vẫn muốn đứng cùng một chỗ với anh ấy!”

Hầu Ngôn Thanh quay đầu, nhìn thấy trong mắt cô là vẻ kiên định và rõ ràng, cảm giác như ánh mặt trời từ từ tỏa sáng. ....

Một lúc sau, anh thấy nhẹ nhõm, cười nói: “Vincent tiểu tử này, ánh mắt luôn sắc bén như vậy! Hơn nữa luôn đi trước người ta từng bước, làm cho người ta thật là chán ghét. ....”

>_<

Hai người cùng uống trà chiều, trong lúc đó, Hầu Ngôn Thanh kể lại rất nhiều chuyện của Tì Hà Di lúc còn học đại học.

Rốt cuộc Bối Bối cũng biết Anh tiểu thư và Lưu Xuyên tiên sinh là một đôi vợ chồng, ở thành phố S mở quán ăn Nhật, hai người là bạn cùng học đại học với Tì Hà Di.

(◡ ◡ ◡) a!

Những chuyện lúc trước của Tì yêu nghiệt a, cô nghĩ thấy được mùi ngon. ....

Cuộc hẹn kết thúc trong vui vẻ, trước khi chia tay, Hầu Ngôn Thanh lưu lại một câu: “Cho dù hai người chúng ta không thiếu nợ nhau, về sau cũng có thể cùng nhau ăn cơm, không phải sao?”

Bối Bối cười cười, gật đầu nói: “Đúng vậy, bạn bè cũng nên thường xuyên dùng cơm cùng nhau.”

Gọi di động cho Mật Tự Cường, nửa giờ sau, cậu ta đã lái Lexus đến đây.

Bối Bối lên xe, hỏi: “Ryan hiện tại đang ở nơi nào?”

“Cậu ta ở chỗ của tôi!” Mật Tự Cường vụng trộm ngắm nhìn cô, nói tiếp: “Tâm trạng hần rất không tốt, còn uống rất nhiều rượu, luôn luôn gọi tên cô.”

“Đã lớn đến vậy rồi, vì sao còn muốn mượn rượu tiêu sầu?!” Bối Bối nhủ mảy.

“Học tỷ, chị không biết. Ryan thâm mến chị bốn năm, trong bốn năm này cậu ta luôn tìm hiểu, thu thập thông tin về chị, lấy ảnh chị chụp hôm tốt nghiệp ở trên mạng xuống, cắt ra dán ở đầu giường. Trong bốn năm, những cô gái theo đuổi cậu ta không ít, nhưng cậu ta chưa từng chấp nhận một người, cậu ta chỉ thích chị! Bởi vì sau khi chị uống rượu say, cường hôn làm cho cậu ta nhớ mãi không quên.”

Phốc.....

Bối Bối lau mồ hôi, hôm nay là lần thứ hai có người nhắc đến chuyện cô làm loạn sau khi uống rượu say, đáy lòng âm thầm thề, đời này cô không dám uống rượu nữa!

“Cho dù như vậy, đó cũng không phải là lý do để cậu ta không đi làm! Chạy nhanh một chút!” Bối Bối hỗn độn, quát lớn.

Mở cửa ra, Mật Tự Cường dẫn Bối Bối tiến vào phòng, chỉ chỉ cánh cửa phòng đang được đóng chặt: “Cậu ta ở bên trong, tôi đi cất xe!”

Nói xong, cậu ta đi ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Đi xuống tầng, ngồi vào Lexus, hần ngẩng đầu nhìn lên tầng, nhẹ đẩy kính mắt.

“Thực xin lỗi học tỷ, vì giúp Tiểu Huy, cũng vì kết cục cuối cùng của ván bài, chỉ có thể mời chị tham gia vào! Tôi cũng rất thích chị a, nhưng học tỷ chỉ có thể dễ kính ngưỡng, mà không phải dùng để yêu!”

Kính xe lóe sáng, Lexus chạy như bay mà đi.....

Lúc này, Bối Bối đẩy cánh cửa đóng chặt kia ra, trong phòng có chút tối tăm, còn có nồng nặc mùi rượu.

Trên giường nằm một người, trên người đắp một chiếc chăn mỏng, cô tiến lại gần đó, nhìn thấy sắc mặt Đoàn Huy hơi ửng đỏ, môi có chút run run.

Chẳng lẽ là sinh bệnh, phát sốt?!

Bối Bối quá sợ hãi, đưa tay sờ lên cái trán của cậu ta.

Đầu ngón tay vừa chạm vào da thịt của cậu ta, cả người nhất thời choáng váng, tỉnh táo lại vừa thấy, phát hiện chính mình nằm ở trên giường, trên người bao trùm một thân thể đàn ông nóng bỏng.

Mặt của Đoàn Huy mặt càng thêm đỏ ửng, nhắm chặt mắt, cậu ta bỏ chăn sang một bên, trên người chỉ còn lại da thịt bóng loáng ma sát với áo khoác của cô.

“Học tỷ, tôi rất thích chị, thật sự rất thích chị!” Đôi mắt cậu ta là một tầng sương mù, ní non ở bên tai cô thờ dốc: “Quên không được cảm giác chị hôn tôi! Chị, chị thử xem tôi có được không? Tôi sẽ cố gắng không thể kém hơn hần, được không?”

Bối Bối hoàn toàn bị rung động.....

Đoàn Huy thấy cô trợn mắt há hốc mồm nhìn chính mình, không không chế được cúi xuống hôn lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chênh Lệnh Tuổi Tác

Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy học tỷ là tại một nhà hàng cao cấp. Khi đó hần vừa nhận được thông báo trúng tuyển Đại học J.

Bởi vì giành được giải thưởng trò chơi lớn trong cả nước nên thầy giáo cùng các vị học trưởng đều rất vui vẻ, cùng nhau mở một buổi tiệc chúc mừng.

“Tiểu Huy, phòng riêng tầng dưới nha. Mau tới! Bốn mắt và Răng khểnh đầu đã đến.”

Khi nhận được điện thoại của học trưởng, hắn vừa mới bước vào cổng đại học J.

Đại học J là một đại học nổi tiếng trong lĩnh vực kỹ thuật, công nghệ thông tin, nam sinh có vẻ nhiều, nữ sinh thì ít hơn.

Dù vậy, nam sinh đại học J thà rằng mỗi ngày bắt vài trạm xe bus cũng phải chạy ra đại học ngoài theo đuổi bạn gái.

Tại sao lại như vậy?!

Đoàn Huy nhìn một nữ sinh đang đi về phía hắn nở nụ cười quyến rũ, toàn thân trắng run, gió lạnh lùa tóc gáy.

Các học trưởng từng nói a....

“Nữ sinh đại học J bộ dáng đúng là như Lâm Đại Ngọc từ trên trời rơi xuống, nhìn mặt mới thấy, má ơi, hóa ra là mặt trước! Mặt trước không phải cực phẩm, đó là đái ngọ không thể cầu!”

(Pup: ý mấy vị học trưởng này là nữ sinh trường J chị nào cũng gầy yếu tong teo như Lâm Đại Ngọc, nếu không nhìn thấy mặt mũi thì vẫn tưởng đây là sau lưng, trước sau phẳng lì như một.)

Từ chối người phục vụ dẫn đường, một mình hắn đi về phòng riêng ở nhà ăn phía sau hành lang. Đi qua hành lang còn có một vườn hoa nhỏ, cây cối được xếp thành hàng rất có phong cách nghệ thuật, giống như một hàng rào ngăn cách với hành lang.

Có một người lắc lư đi ra từ toilet nữ, đi ngang qua trước mặt hắn, sau đó lại lắc lư đi thêm hai bước nữa, ôm lấy trụ lớn trên hành lang mà cọ cọ.

Đoàn Huy vừa đánh giá, vừa đi đến cạnh cô.

Nữ sinh kia tóc vừa dài vừa thẳng, buông thõng tùy ý xõa trên áo phông. Áo phông là quà kỉ niệm tốt nghiệp của đại học J, bên trên còn có thật nhiều chữ ký.

Hắn nghĩ rằng người này có lẽ là sinh viên năm cuối đã tốt nghiệp, ở tiệc tối uống quá nhiều, nhưng là cứ đứng cọ cọ bên cây cột cọ về cũng không tốt lắm.

Đoàn Huy thờ dãi một hơi, xoay người đập nhẹ vào vai nữ sinh: “Học tỷ, cô không sao chứ?! Phòng tiệc của cô ở chỗ nào? Tôi đưa cô đến đó a!”

“Nhiều chuyện! Đưa tôi trở về!” Nữ sinh kia than thở ngẩng đầu.

Gương mặt xinh đẹp ửng hồng, nhất thời làm cho tim hắn đập rất nhanh, cư nhiên gặp phải từ trên trời rơi xuống không giống Lâm Đại Ngọc!

Hắn đưa tay đỡ lấy cánh tay lắc lư của cô, đỏ mặt nói: “Học tỷ, phòng tiệc của cô ở nơi nào a? Cô không nói cho tôi biết, tôi làm sao đưa cô trở về? Dù sao cô cũng phải nói cho tôi biết là ở phòng nào a, học tỷ...”

“Ồn ào, cậu thật ồn ào!” Nữ sinh cau mày, xoay người đưa tay bóp cổ hắn: “Còn ồn ào, còn ồn ào tôi liền.....”

Cô ngước mắt nhìn hắn, ánh mắt không có tiêu cự, đột nhiên hôn lên môi hắn: “Ngăn chặn cậu!”

Một hương thơm ngọt ngào bao phủ lấy hắn, đôi môi ẩm ướt lại nóng rực, bị hút hơi đau.

“Học tỷ.....”

Ưm ra tiếng lại bị cô lấy lưỡi tiến vào ngăn chặn, cổ bị giữ lấy, cũng không có thể hô hấp.

Đoàn Huy đưa tay gỡ tay cô ra, cố gắng tránh thoát, hoảng sợ kêu to: “Học tỷ, đừng như vậy!”

Cô cố gắng bắt lấy đầu của hắn, tìm về đồ ăn mềm mềm rất dễ ăn vừa rồi, hung hăng cắn lấy nó, túm lấy áo sơ mi của hắn đẩy hắn vào lùm cây.

Đoàn Huy khóc, chỉ là tham gia một bữa tiệc liên hoan mà thôi, sao lại gặp phải một nữ lưu manh háo sắc như thế này?!

Nhưng nữ lưu manh này rất mềm mại, đầu lưỡi thật linh hoạt, bị hôn rất thoải mái, rất thích.....

Hơn nữa tay của nữ lưu manh sờ vào hắn khiến hắn rất thoải mái, toàn thân nóng như lửa, nóng bỏng nóng bỏng.....

Bộ dạng của nữ lưu manh rất xinh đẹp, ngực của cô áp lên lồng ngực của hắn cũng rất mềm mại, còn có động tác cời cúc áo của cô làm cho suy nghĩ của hắn trở nên trống rỗng.

Đoàn Huy có chút hỗn loạn mở mắt ra, nhìn thấy khóa quần của mình cũng sắp bị kéo xuống dưới, trong lúc nhất thời, hắn không biết phải làm gì để ngăn cản hành động lưu manh của cô, vẫn để mặc cô đưa tay sờ loạn xuống quần hắn.....

==

“Biện Bối Bối, cậu đang làm gì thế này?!”

Tối hôm đó về nhà, trong tâm trí hắn đều là nụ hôn kia, đều là cô gái đó, một người tránh ở trong phòng phá hỏng mấy chiếc máy bay* mới một đến ngã vào trên giường.

(Pup: Chắc anh chơi game __!)

Nếu không phải Long Lưu Ly kịp thời xuất hiện, có phải hay không ngày đó học tỷ sẽ tiếp tục làm xong?!

Có thể hay không học tỷ sẽ là của hắn, mà không có một màn khiến cho hắn tan nát cõi lòng kia?!

Hắn đều thực tâm như vậy, vì sao cô còn muốn giãy dụa chạy trốn đâu?!

Trong lòng trời lên chua xót, Đoàn Huy cưỡng chế Bối Bối phản kháng, liều chết muốn hôn cô, một tay đè nặng bả vai cô, một tay tiến vào trong áo của cô.

“Học tỷ, tôi rất thích chị!”

Rất thích cô, còn cường bạo cô?!

Bối Bối tức giận, lật nhà.....

┐┐ ─ (□) ─ ┐┐

Cô đá vào ngực cậu ta, đẩy cậu ta sang một phần.

Đoàn Huy đau ngực, phần nộ chi: “Chị đập tôi?!”

“Sao tôi không dám đập cậu?! Ai dám cường bạo tôi, tôi sẽ đập chết người ấy! TM! Ngay cả Ti Hà Di tôi cũng dám đập, vì sao tôi không dám đập cậu?!”

(Pup: TM = Con mẹ nó!)

Bối Bối nổi giận, cậu nói thô tục cũng văng ra, nhảy từ trên giường xuống đất, chỉnh lại áo, sửa lại váy!

Sau đó bước tới trước mặt hắn, tát cho cậu ta hai cái.

“Ba ba” Hai tiếng rất vang.....

Đoàn Huy ghen hống nhìn trần trời, những giọt nước mắt thoáng ẩn thoáng hiện: “Chị đánh tôi?!”

Bối Bối vẽ mặt rất nghiêm túc nói: “Tôi đánh cậu! Thứ nhất, vì một chút chuyện con con mà cậu buồn chán uống rượu còn học quý kẻ lừa tôi tới đây, tôi phải đánh cậu! Thứ hai, chính là để chỉ rõ cho cậu, cậu không xin phép đã tự ý nghỉ làm, tôi phải đánh cậu! Cậu là học đệ cùng tốt nghiệp đại học J với tôi, cậu làm tôi thật mất mặt!!”

Đoàn Huy cũng nổi giận, bắt lấy cổ tay của cô bóp chặt: “Tôi thích chị! Chẳng lẽ khiến cho tôi nằm mơ cũng không được sao?!”

Bối Bối buông tay cậu ta ra, sờ sờ đầu của cậu ta, cười nói: “Nằm mơ cũng phải do hai người cùng mơ, như vậy mới gọi là mộng đẹp. Nếu chỉ có một người nằm mơ thấy mộng đẹp, đối với người khác điều đó sẽ trở thành ác mộng? Thích tôi, thích đến mức muốn cho tôi gặp phải ác mộng sao?”

Hắn sững sốt, ngơ ngác nhìn cô cảm thấy mỏng bọc thân thể lỏng lẻo của hắn lại, khuôn mặt thanh lệ, vẻ mặt dịu dàng.

Đó là người mà hắn vẫn mơ ước có được trong bốn năm qua, rất giống với ảnh chụp, nhưng lại có vẻ gì đó rất khác.

Thất bại rồi..... Mối tình đầu của hắn.....

Hắn ôm lấy cô, ghen ngào nói: “Thực xin lỗi, học tỷ. Thực xin lỗi! Tôi chỉ là, chính là rất thích chị!”

“Tôi biết, không trách cậu a!” Bối Bối vuốt mái tóc mềm mại của hắn, thành thật nói xin lỗi: “Tốt nghiệp ngày đó tôi uống quá rượu, giống như đã dùng cường với cậu, đây là lỗi của tôi. Cậu ưu tú như vậy, nhất định sẽ tìm được người so với tôi tốt hơn.”

Đoàn Huy nghe vậy càng ghen ngào, ôm chặt lấy cô nức nở một hồi, sau đó ngẩng đầu:

“Không ai có thể tốt hơn chị! Nhất định tôi sẽ có rất nhiều tiền, nhất định sẽ có sự nghiệp của chính mình! Tôi còn trẻ tuổi, có rất nhiều thời gian! Lúc tôi ba mươi tuổi, Ti Hà Di đã hơn bốn mươi, đến lúc đó chúng ta hãy lựa chọn lại!”

Phốc.....

(□)!!

(Pup: Cái này Đoàn Huy ca! Em muốn nói là... người ta dù sao cũng là yêu nghiệt đại nhân a!~ Cho dù đã bốn mươi tuổi thì chưa chắc cũng sẽ mất đi hương vị đàn ông a. Đàn ông trung niên có cái vị riêng của trung niên nha. Có tuổi trẻ thực tốt, nhưng cũng có những người giống như muối đây thích người đàn ông chín chắn, trưởng thành hơn mình nha!~ *Trên đây là cảm xúc của em Pup về Ti yêu nghiệt mười năm sau*)

“Rót cục đã biết đường trở về sao?!”

Bối Bối vừa mở cửa ra đã thấy Ti Hà Di ở phòng khách ôm lấy máy tính ngồi lên mạng.

“Ách.... Đã trở lại.....” Bối Bối che che miệng, lẩn trốn vào phòng bếp, giả bộ rót nước uống.

Ti Hà Di miễn cưỡng, cảm thấy không đúng, ném máy tính sang một bên, rồi như hình với bóng dính chặt lấy tiểu nữ nhân đang chột dạ.

“Đều giải quyết?!”

Bối Bối vò đầu ngẫm lại, không biết định nghĩa thế nào về việc giải quyết với Đoàn Huy, chỉ có thể do dự trả lời: “Đại khái đều giải quyết đi.....”

Quay người lại, phát hiện có người ngay phía sau, bị dọa nhảy lên, la hét: “Anh làm gì vậy? Đi được lại không có tiếng động!”

Ti Hà Di liếc mắt nhìn đến vết thương trên môi cô, ánh mắt bỗng dưng hóa hàn băng, một tay giữ lấy cằm cô, nâng lên nhìn thật kỹ.

Bối Bối ==

Nửa ngày sau, hần từ trên cao nhìn xuống tà nghệ trông cô, trong lời nói lộ ra băng giá khiến cho người ta có cảm giác phát lạnh: “Đây là chuyện gì? Đừng nói với anh là bị mèo cắn!”

Thật là khủng khiếp, thực dọa người a, sẽ dọa đứa nhỏ khóc thét.....

Bối Bối như một quả bóng bị xì hơi, không biết bay đến góc nào để trốn, chỉ có thể cả người run run trả lời: “Là Ryan cắn, cắn.....”

Ánh mắt của Ti Hà Di càng thêm lạnh như băng, cũng càng thêm sắc bén.

Bối Bối tiến lên ôm lấy anh, giải thích: “Không có việc gì, thật sự không có việc gì, chỉ là đụng phải một chút, cho nên xước da. Hần tuổi còn nhỏ a, là một đứa nhỏ a, cho nên mới không biết nặng nhẹ! Đã bị em đánh cho một trận!”

“Vậy đã giải quyết xong hết rồi?!” Ánh mắt của anh nguy hiểm nheo lại.

Bối Bối ——, không dám đem ý tưởng so sánh tuổi tác của Đoàn Huy nói ra, chỉ có thể giơ tay lên trời thề: “Đều giải quyết, cam đoan giải quyết ổn thỏa!”

“Cam đoan về sau đi theo anh?”

“Cam đoan.....” Bối Bối ————

Ti Hà Di vừa lòng gật đầu, thân nhiên nói: “Một mình anh ở nhà rất nhàm chán!”

Bối Bối không rõ ý tứ của anh.

“Mà em lại ở ngoài cùng tiểu tình nhân hẹn hò cả một ngày, chơi đùa rất vui vẻ, em nói anh phải trừng phạt em như thế nào?”

Bối Bối 囧, phản bác: “Em đâu có chơi đùa vui vẻ?!”

Ngón trỏ của anh lướt qua mắt của cô, hai má, sau đó dừng lại ở vết thương trên miệng, rồi ần ần: “Đây chính là chứng cứ phạm tội!”

Bối Bối 囧tl, không biết là do sợ tới mức rơi lệ, hay là đau đến mức rơi lệ.

”A.....” Đột nhiên bị ôm lấy, Bối Bối hoảng sợ kêu to: “Anh làm gì vậy?!”

“Anh muốn đi tắm rửa!”

“Tắm rửa sao còn ôm lấy em?!”

“Để trừng phạt em, em phải giúp anh tắm bóp lưng?!”

Vì sao nam nhân đều hẹp hòi như vậy?! Ngay cả đứa nhỏ mà cũng muốn so?!

Cô nhìn anh xem thường, đúng lúc bị bắt gặp.

Anh tà mị cười bỏ sung: “Giống như hầu gái, quỳ đấm bóp lưng cho anh!”

Phốc.....

“Có quý mới quỳ đấm bóp lưng cho anh!” Bối Bối phun máu, cô tức giận đến mức không kịp lựa lời để nói: “Em sẽ quay về với Đoàn Huy, người ta rất đẹp trai, quan trọng là tuổi trẻ, thể lực lại dư thừa!”

Hỗn loạn.....

Cô đang nói cái gì vậy?! Cô muốn giết chết chính mình!

\\(“□”)/

Tì Hà Di đứng ở trước bồn tắm lớn, đem cô ném vào bồn tắm, ánh mắt như tên bắn về phía cô.

Bối Bối run run, không tiền đồ nhào tới ôm lấy thắt lưng anh, khóc nói: “Em sai rồi, em sẽ đấm bóp lưng cho anh, giống như hầu gái quỳ đấm bóp lưng cho anh! Ồ.....”

“Không còn kịp nữa rồi, anh thay đổi chủ ý!” Anh cười đến phong tình vạn chủng, từng chữ từng chữ một nói: “Anh quyết định phải chứng minh thể lực của mình trước, sau đó mới để em quỳ như hầu gái đấm bóp lưng cho anh!”

Gồm cả công việc của hầu gái, ㄟn lần.....

Bối Bối lại lần nữa kéo thân thể mệt mỏi đi ra khỏi phòng tắm đến phòng bếp, lúc đi ngang qua phòng khách, nhìn thấy máy tính của Tì yêu nghiệt đặt ở trên bàn trà, màn hình hiện ra một diễn đàn quen thuộc.

Cô tò mò đi đến phía trước, dùng nick “Ta là Giroro” đăng nhập vào “Bát quái thoại Thánh Thế”, vừa mới đăng nhập, “Ta là Giroro” bị kéo vào một khung đối thoại.

[Ta là Keroro]: Hà Di ca, em nói cho anh a! Lúc sắp Bối nhìn thấy đóa hoa đó, cô ấy vừa cười vừa khóc, rất giống một con chó nhỏ! o(∩_∩)o ha ha~

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Vĩnh Viễn Hoàn Thắng Yêu Nghiệt

Lúc ánh mặt trời lại lần nữa xuyên thấu qua bức màn tiến vào phòng ngủ, Tì Hà Di mờ mịt không muốn mở mắt, xoay người sờ soạng xung quanh, thân thể mềm mại đáng lý nên nằm bên cạnh lại không thấy.

Anh cau mày, rất không kiên nhẫn mở mắt ra, lại phát hiện tiểu nữ nhân đang ở trước tủ quần áo bày bán xếp đẽm.

Chỉ thấy cô không ngừng lật qua lật lại đống quần áo, thường thường đem một vài cái ném ra, sau đó mở một cánh tủ khác, chuẩn bị cầm quần áo bỏ vào trong.

“Em đang làm gì? Ngăn tủ kia là anh dùng!”

Bối Bối ngơ ngác nhìn ngăn tủ nhét đầy đồ, nhớ rõ bên này vốn chỉ rải rác vài bộ quần áo mùa hè a!

“Vì sao anh lại có nhiều quần áo như vậy?!” Cô bi phẫn quay đầu, chỉ vào người đàn ông đang nằm trên giường: “Vì sao quần áo của anh còn nhiều hơn quần áo của em?!”

Đôi mắt đen như ngọc của Tì Hà Di nhẹ đảo qua ngăn tủ quần áo của cô, thoải mái trả lời: “Đó là bởi vì quần áo của em quá ít!”

Anh đứng dậy đi đến phòng tắm: “Hơn nữa anh chỉ mang theo một ít đồ thường dùng, hầu hết toàn bộ còn để lại Thánh Điện.”

Phốc.....

Đây là lời nói của người bình thường a?!

Bối Bối gập dờ, trừng mắt nhìn theo bóng dáng anh, trong đầu thầm tính toán tài chính của bản thân, nếu đảm nhiệm chức vị Tổng phụ trách, như vậy sẽ phải đối mặt rất nhiều trường hợp công khai, cũng nên chú ý hình tượng một chút.

Cô cũng không thể như trước kia, bảo trì trạng thái hạ thấp cực điểm, giữ nguyên một bộ đen tuyền hình tượng “Diệt Tuyệt sư thái”, như vậy là đem mặt mũi của chính mình quăng.

Nhưng vì còn phải trả tiền ngân hàng, duy trì cuộc sống, cô cũng chỉ còn lại một chút tiền nhỏ, làm sao có thể đầu tư vào mua quần áo cao cấp bây giờ?!

Bối Bối cầm sổ tiết kiệm cùng ví da, ngẩng đầu rơi lệ.....

Buồn chán đem ví da bỏ vào túi xách, cô chạy vào phòng tắm, nhìn yêu nghiệt đang đánh răng hỏi: “Cái kia, tiền lương tháng này của em là bao nhiêu?”

Miệng đầy kem đánh răng yêu nghiệt giờ ra năm ngón tay, Bối Bối khóc: “Chỉ có năm trăm sao?!”

Tì Hà Di muốn sắc, nhỏ đi bọt kem lập lại: “Là gấp năm lần!”

Bối Bối。。

“Hơn nữa là gấp năm lần lương chính!”

Bối Bối。。

Chủ quản huấn luyện Thánh Thế, kiêm quản lí HR Thánh Du, gấp năm lần lương chính... trong đầu Bối Bối hiện ra một con số kinh người.

Nửa ngày sau, Bối Bối mang bộ mặt như bị rút gân, ngây ngô cười bắt tay vào mơ ước nói: “Thiệt nhiều tiền... Em coi như đã trở thành người có tiền!”

Sau đó lại nửa ngày nữa mới phản ứng lại đây, số tiền đó bây giờ cô còn chưa có, như vậy hôm nay phải làm sao bây giờ?!

Bi thương đấm tường.....

Sớm biết như vậy sẽ không đem hai mươi vạn mượn của Long Điện trả lại cho Tì yêu nghiệt, dù sao anh cũng có nhiều tiền như vậy!

Mang theo ý nghĩ vô si như vậy, Bối Bối lại trộm ngắm yêu nghiệt có tiền đang rửa mặt, cảm giác cả người hân hoan tỏa ra thứ ánh sáng của kim cương lấp lánh.

Mà nay Kim cương Vương Lão Ngũ ở ngay trong nhà cô, dùng phòng tắm của cô đánh răng rửa mặt.....

Đôi mắt của Bối Bối lền sáng lên, ôm lấy thắt lưng anh, đem mặt tựa vào tấm lưng rộng lớn mà dùng sức cọ cọ: “Hà Di, chắc anh không nghĩ để cho bạn gái mình làm mất mặt mình chứ?!”

“Ừ?!” Tì Hà Di xoay người, buồn cười nhìn tiểu nữ nhân đang nép ở trong lòng đã biến thân thành mèo không xương Bối Bối.

“Anh có muốn giúp em đầu tư một chút quần áo đẹp, giày, túi xách, còn có vật dụng linh tinh gì đó.....” Cô chớp chớp mắt to, vô tội nói.

“Lúc trước không phải vẫn liều chết bồi thường tiền cho anh sao?!” Anh đùa nghịch gãi gãi cằm cô.

—

“Kia không giống với, lúc trước thân phận anh không giống với bây giờ!”

“Sao?” Anh nhướn mi, bày ra vẻ mặt muốn được chỉ rõ hơn: “Thân phận như thế nào lại không giống nhau?”

“Lúc trước anh là thái tử gia, là Boss đại nhân, là đối tượng một đêm tình... Hiện tại, những thân phận đó anh đều không phải! Anh là người đàn ông của em – Biện Bối Bối!” Bối Bối bày ra bộ dáng cao ngạo, bề nghệ nói: “Cho nên, của anh chính là của em, của em vẫn là của em!”

“Nói lại lần nữa xem!”

“Nói cái gì? Của anh chính là của em, của em vẫn là của em!”

Tì Hà Di yên lặng nhìn cô chăm chú, con ngươi tối đen lóe lên u quang, nhìn về mặt chíp bông của Bối Bối.....

Cô do dự một chút, đỏ mặt nói: “Hay là nói, anh cái gì cũng không phải, là người đàn ông của em?!”

Ánh mắt của Tì Hà Di lóe sáng, đem cô ôm chặt vào trong lòng.

Bối Bối có chút ngạc nhiên, sau đó trong lòng yên lặng rơi lệ: Vì sao anh muốn cô nói lời lẽ buồn nôn như vậy?! Vì sao lời nói làm mất mặt như vậy, còn

muốn cô nói hai lần?!

==

Cuối cùng, lúc Bối Bối chuẩn bị đi ra ngoài, thấy trong ví da lại lóe ra thẻ vàng kim lấp lánh.

“A.....”

Bối Bối chân chó chạy tới bên người kim chủ, ánh mắt lóe sáng: “Có chuyện gì vậy?”

“Chẳng phải nói của anh chính là của em, của em cũng vẫn là của em?” Ti Hà Di mở máy tính ra, một tay vuốt nhẹ lên tóc cô: “Nhớ rõ trở về sớm một chút đảm bốp lưng cho anh!”

“Ừ.....” Cô vô cùng vui vẻ đi ra ngoài, trong lòng rạo rức hạnh phúc, có bạn trai thật tốt!

“Già dạng hầu gái!”

Phốc.....

Bối Bối nằm đường ngoài bậc thềm.

☹

“Tắc kè hoa” (Biển Sắc Long) một nhóm ba người đi dạo trên đường Hoài Giang, giữa trưa chọn một quán cà phê nhỏ để ăn cơm, sau đó lại thẳng tiến bách hóa T.I, lưu lại cả một buổi chiều.

T.I là bách hóa xây dựng cuối tháng chín năm ngoái, chuyên bày bán các loại trang sức phẩm xa hoa nhất thế giới, vô cùng nổi danh. Không chỉ có trang phục một các loại mà còn có linh kiện, trang sức, mỹ phẩm, toàn bộ đều là các nhãn hàng hàng đầu.

Nơi này tuy trưng bày đơn giản, các loại trang phục theo một xếp cạnh nhau ở lầu 1, lầu hai thì giống như triển lãm bày ra các kiểu giày, túi xách, phụ kiện, so sánh với những trung tâm mua sắm đèn đuốc trang hoàng khác thì nơi này hoàn toàn lộ ra vẻ thanh lịch, cùng một chút bí ẩn mang theo thoải mái.

Bối Bối mua mấy bộ quần áo, đều là những nhãn hiệu nổi tiếng, cũng mất nhiều thời gian để giảm lược một số thứ không cần thiết, tránh tiêu mất khoản tiền quá lớn, cô chỉ chú trọng ăn mặc chỉnh thể mà thôi.

“Bây giờ cậu có thể đi tiếp Nữ hoàng Anh được rồi!” Long Điện cười nhạo cô, chính mình cũng lựa chọn vài chiếc áo khoác mỏng cùng phụ kiện đi kèm.

Chỉ có Sắc Nha ở một bên ôm lấy phiếu giá, ai oán thì thầm: “Cái này có thể đổi được bao nhiêu tranh BL và GV a?!” (BL: truyện Boy Love; GV: Gay Video)

Vị tiểu thư bán hàng xinh đẹp ở một bên tà mắt nhìn cô.

—|||

Đến khi ngồi trong nhà ăn ‘Thần thoại Hy Lạp’ đã là lúc đèn đuốc mới lên, đối diện nhà ăn là khu nghệ hồng Giang Minh Châu ánh sáng ngọc lấp lánh chiều rọi sang.

Sắc Nha đã đói bụng đến mức không chịu được, đưa bánh nướng với lạc rang nhét vào trong miệng, một bên phun phì phì hỏi: “A Biển, trước kia không phải cậu rất fit khi mua quần áo đắt tiền sao? Hiện tại có cơ hội tiêu tiền của nam nhân như vậy, sao không mua nhiều một chút?!”

“Đủ mặc là được, đã muốn tiêu thật nhiều tiền!” Bối Bối đau lòng ㄟ_ㄟ.

“Cái rắm. ... Nam nhân nhà cậu có tiền như vậy, tiền ngày hôm nay cậu tiêu hần căn bản không để vào trong mắt?!”

Sắc Nha một tay cắn bánh bao, một tay cầm menu xem xét, nhân viên phục vụ ở bên cạnh bị hành động thô lỗ của cô kích thích nhú mày.

“Việc này cậu sẽ không hiểu được. Tuy rằng anh ấy để cho tớ lãng phí tiền bạc, nhưng không có nghĩa là tớ sẽ làm vậy!” Bối Bối xoa bóp cổ: “Chu Lạp Ba từng nói: làm việc gì cũng không thể quá, quá chính là sai, thì sẽ là ‘sai lầm’!”

“Cái rắm. ... Không cần nhắc đến đồng chí Ba Ba vĩ đại. ....”

Bối Bối cười khanh khách, quay đầu nhìn Long Điện nói: “Đúng rồi, ngày mai tớ được nhận lương, chờ khi nào lấy được tiền, tớ đem hai mươi vạn trả lại cho cậu, sau đó mua tặng anh ấy cái gì bây giờ?!”

Long Điện cầm vỏ thuốc lá xoay tròn, cười đáp: “Không vội, hiện tại tớ cũng không thiếu tiền. Tốt nhất là cậu cứ lo nghĩ xem nên mua cái gì cho nam nhân nhà cậu đi. ....”

Bối Bối ==

Ngắm lại thì, Tỉ yêu nghiệt cái gì cũng không thiếu!

“Đợi chút, trừ bỏ những thứ vừa rồi, cho thêm một phần phần thịt bò đông, một phần thịt lợn nướng tình yêu, một phần cá lăng nướng!” Sắc Nha nói liền một hơi, rồi lại kéo nhân viên phục vụ, lại quay đầu hướng Bối Bối hét: “Nhận tiền lương sao?! Bữa này cậu trả!”

Bối Bối==

Sắc Nha cậu đúng là thích đồ dầu vào lửa, thích bỏ đá xuống giếng – chị em tốt!

“A..... Cậu lại không ăn tiểu xử nam sao?! Cái loại này thực tươi mới ướt át, xanh miết đáng yêu tiểu xử nam! Hơn nữa còn là cái loại này trơn mềm cúc hoa.....” Sắc Nha chảy nước miếng, hai tay nắm chặt kích động hét lớn: “A..... Mãnh a..... muốn chết.....”

(Pup: Sắc tỷ quả thực sắc! Em muốn theo tỷ học tập! >.< Pa: yêu bạn Sắc Nha chết mất ~)

Bối Bối ==

“Hơn nữa cậu nói học đệ bốn mắt kia cũng là một nhân tài a! Nếu hần và tiểu xanh miết ở chung một chỗ, trạch nam cùng xử nam, sẽ là cỡ nào nhiệt huyết!” Sắc Nha bị hình ảnh mây mưa gió bão trong tưởng tượng kích thích, lại lần nữa rống to: “A..... Mãnh a..... muốn chết.....”

Bối Bối ==

“Biến, cậu xác định?”

Bối Bối nhìn Long Lư Ly, cô ấy có ý gì?!

Long Lư Ly uống một ngụm rượu, lấy một điều Saint Laurent, đang muốn châm một cây thuốc, lại nhớ ra đây là nhà hàng cấm thuốc lá, cảm thấy phiền toái, ném đi zippo, thuốc lá vẫn kẹp giữa hai ngón tay, liếc mắt nhìn Bối Bối một cái, lại quay đầu nhìn chằm chằm bình rượu trên bàn.

Bối Bối mỉm cười, ánh mắt rõ ràng: “Đúng vậy, tớ xác định.”

Long Lư Ly bỏ thuốc lá vào hộp, ánh mắt lúc sáng lúc tối, lạnh hừ một tiếng: “Hào môn thế gia không phải dễ dàng tiến vào đâu! Giống như Long gia so với Tỉ gia chỉ là nhà giàu mới nổi, nhưng năm đó chẳng phải cũng trộm lấy tóc của tớ đi xét nghiệm DNA, tưởng bố còn muốn bức mẹ tớ ký khế ước vĩnh viễn không thừa hưởng một chút gia sản. Bởi vì chảy trong người dòng máu của Long gia, tên của tớ mới được ghi lại trên gia phả, mà mẹ tớ thì lại không có, ngay cả sau này trăm tuổi cũng không thể được cùng lão nhân an táng cùng một chỗ. Bất luận kẻ nào, bất luận kẻ nào đều có thể cướp đi thứ gì đó trên tay cậu hoặc người nào đó thuộc về cậu. Trên người cậu giống như đã bị khắc lại ấn kí, vĩnh viễn kém một bậc!”

(Pup: Chết tiệt Long gia! Làm cho Long Điện tỷ tỷ thực thương tâm. Đầu tiên là Long lão gia để cho con gái phải chịu ủy khuất như vậy. Tiếp đến là Long ‘đại tiểu thư’ đến chồng của em gái mà cũng muốn cướp, rồi đến ‘Long nhị tử’ đầu óc heo chỉ biết phi báng người khác... Cuối cùng là cái tên Tô Triết kia, rút dây tâm Long Điện tỷ tỷ rồi lại cưới người khác! Đi chết đi!)

Câu nói cuối cùng dường như nghe được thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi, lộ ra thật sâu thống hận.....

Bối Bối cùng là lần đầu tiên nghe chính miệng Lư Ly nói ra tình cảnh năm đó, cho dù không có chứng kiến toàn bộ quá trình, cũng có thể tượng tượng đoạn đường này thật gấp ghe mà gian nan.

Long Điện vì mẹ mà ảm đạm nhiều lắm, hôm nay nhắc nhở cô cũng là một lần vạch lại vết thương cũ kia.

Bối Bối lau đi nước mắt, cầm lấy bàn tay đang xiết chặt khăn ăn.

“Cám ơn cậu, Lư Ly! Nhưng là mẹ mình đã từng nói.....” Cô ngừng đầu, gương mặt thanh tú tràn đầy tự tin, từng chữ một nhấn mạnh: “Đường do mình chọn, quỳ cũng phải đi hết!”

Long Lư Ly đốt một cây thuốc, nhìn ánh mắt sáng như sao của cô.....

“Hai người làm sao vậy?! Chỉ là A Biến tìm được một tên nam nhân có tiền mà thôi.....” Sắc Nha đột nhiên nhớ tới cái gì, lục lọi trong ba lô mang theo, sau đó lấy ra một gói lễ vật to đùng nhét vào trong tay Bối Bối: “Đây, thiếu chút nữa quên đưa cho cậu! Tam đại pháp bảo dạy chồng, cam đoan hần sẽ ngoan ngoãn làm M!” (M: nôm na là người nằm dưới =]]~)

Bối Bối không hiểu ra sao, lễ vật của Sắc Nha bao giờ cũng là trên trời dưới đất hiếm có, gì mà tam đại pháp bảo dạy chồng?!

Vừa mở ra gói to liền học máu.....

Nén thơm!

Roi da!!

Vòng lục lạc!!!

***

Đem bao lớn bao nhỏ linh tinh về nhà, Bối Bối ngồi phịch trên sofa, Ti Hà Di thú vị xem xét những thứ gì đó cô mua về.

Máy tính ở trước mặt đang truy cập vào trang chủ của diễn đàn ‘Bát quái thoại Thánh Thế’, ai cũng đang chăm chú chờ kết quả: [Chờ người đặt cược: Hoa hậu của Thánh Thế sẽ thuộc về ai?]

Có một ID khiến cho Bối Bối chú ý.

[Ta có người ở trên]: Đặt 120 bát quái tệ cho Ti Hà Di thắng, nói cho mọi người biết cùng đi theo ta đặt cho Boss đại nhân là chuẩn xác đấy! Bản nhân khi đó cùng Biện Bối Bối tiến vào Thánh Thế làm việc, dắt tay nhau đi qua sông to gió lớn, có được tin tức trực tiếp! Nói trắng ra là, ta... có người ở trên!

Phốc..... Là Carol.

Bối Bối lau mồ hôi, không phải cô ấy bảo chỉ đặt 10 bát quái tệ thôi sao? Như thế nào lại gia tăng đến 120 cái?!

Nhưng tỉ lệ 1 ăn 150 a, thực sự rất hấp dẫn người ta a! Nếu là cô, cô cũng sẽ cố gắng đặt cược một ván bài toàn thắng.

Có điểm thêm thường nhìn tài sản của [Ta là Gioro] còn lại 80 bát quái tệ, cô vụng trộm đem 80 bát quái tệ này tặng cho [A Biển], sau đó rất nhanh thoát ra, rồi đăng nhập lại.

“Em đang làm gì thế?” Giọng nói trầm ấm vang lên bên tai.

Bối Bối có tật giật mình, “Bá!” một tiếng, đem máy tính đóng lại, nín nọt quay đầu: “À... Suy nghĩ xem sau khi nhận được lương tháng này em nên mua cho anh lễ vật gì thì tốt!”

Tiểu nữ nhân ngốc, nghĩ rằng anh không thấy được cô vừa làm gì sao? Màn hình hiện rõ một dòng chữ nổi bật.....

[A Biển]: 80 bát quái tệ đặt cược Ti yêu nghiệt toàn thắng!

Toàn thắng?!

Có một dòng nước ấm chảy qua Ti Hà Di, anh dịu dàng đưa tay đeo gì đó vòng lên cổ cô: “Không phải em đã tặng rồi sao?”

Ách?! Đã tặng rồi?! Cô đưa cái gì rồi?!

Bối Bối không rõ ràng cúi xuống nhìn xem anh vừa đeo cái gì lên cổ mình.....

Phốc.....

Lục lạc..... Vòng lục lạc!!!

Khóe miệng của Ti Hà Di cong vút, một tay cầm toàn bộ gói to lễ vật của Sắc Nha, một tay ôm lấy Bối Bối hướng phòng ngủ đi đến. “Hầu gái đeo vòng lục lạc cũng còn rất đáng yêu!”

Dọc theo đường đi vang lên âm thanh đinh đang, cùng với tiếng Bối Bối bi thương kêu rên: “Người ta không cần làm M!”

Nhưng yêu nghiệt đại nhân luôn toàn thắng, không phải sao?! Amen.....

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Ta Là Keroro

ại bắt đầu một tuần mới, ở trong đại sảnh tầng dưới cùng của Thánh Thế, nhiều nhân viên cũng đang đợi thang máy, nên cũng có tình cờ gặp gỡ chào hỏi nhau.

Một cô gái vừa bước vào cửa, quần tây, áo somi nếp gấp tinh tế, tóc dài xoăn cùng với từng bước đi của cô nhẹ nhàng uốn lượn trong gió, phong thái

anh tuấn mà không mất đi nét mềm mại.

Trước ngực cô là chiếc dây chuyền dài, mặt dây chuyền nhỏ nhắn tinh xảo, trên tay đeo túi xách calfskin, mang nét cổ điển lãng mạn.

Toàn thân không kết hợp hơn 3 loại màu sắc, màu sắc trang phục kết hợp với nét thanh lệ trên khuôn mặt cô càng tôn lên phong thái cực kỳ cao nhã, cô đi qua nơi nào mọi người đều ngoái đầu ngắm nhìn.

Trong lòng mọi người đều hiện ra một câu hỏi: Cô ấy từ đâu đến?!

Ở phía trước thang máy có 2 cô nàng OL nói nhỏ với nhau. (OL: Office Lady)

“Quần tây, áo soni, giày, áo khoác đều là bộ sưu tập thu đông mới nhất của Chloé, vòng cổ, kẹp tóc là do Karl – giám đốc thiết kế của Chloé thiết kế, túi xách cũng là hàng hiệu. Trang phục của cô ta toàn bộ là đồ của Chloé! Giám định xong!” Một cô nàng có ánh mắt sắc bén phán đoán.

“Oa. .... Cô ta là ai vậy? Có cùng tầng với chúng ta không? Hình như chưa từng gặp qua.” Một cô nàng khác nhũn mày, không chấp nhận được việc ở trong công ty lâu như vậy lại xuất hiện một nhân vật mà cô không biết.

Trong thang máy to như vậy, cô gái Chloé đứng ở giữa, mọi người chung quang tạo thành một vòng, giữ khoảng cách với cô.

Nhìn thấy cô gái Chloé ấn nút thang máy tầng muốn đến, tiếng nói thì thầm lại vang lên lần nữa.

“Là tầng 36 a, chẳng lẽ là cấp trên?”

” Không thể nào, cấp trên đột nhiên xuất hiện như vậy, CoCola không chạy đi tám? Sẽ không có chuyện đó. ....”

“Tôi cũng không rõ lắm, tầng 36 chỉ có các sếp, Thánh Du, bộ phận huấn luyện, người ở Thánh Du đều là đàn ông, không phải cấp trên, chẳng lẽ là ở bộ phận huấn luyện?!”

“Càng không thể. .... bốn người ở bộ phận huấn luyện đều có ảnh chụp đăng trên diễn đàn a!”

“Aiz, nói đến diễn đàn, cô có đặt cược không?!”

“Cược, cược chứ, nhưng tôi vẫn không hiểu, người phụ nữ như Biện Bối Bối sao lại giống như chó ngáp phải ruồi. ....”

.....

Đứng ở giữa thang máy nghe có tiếng nói nhỏ, lông mi của Bối Bối khẽ chớp, bởi vì cô lười động não, cho nên lúc mua quần áo đều là do cô nhân viên bán hàng phối hợp giúp cô thử cả bộ, thử trang phục thấy cũng vừa ý nên trả tiền thôi, không phải ý định muốn trở thành cô gái Chloé.

Cô nghiêng người liếc nhìn các đồng nghiệp, các cô kia cũng nhìn Bối Bối, sau đó tiếp tục “Biện Bối Bối như thế nào... thế nào” blah blah blah. ....

Bối Bối run run, nhìn chăm chăm vào tấm bảng đang hiện ra con số ở tầng trên, trong lòng than thở: Các cô không cần ở trước mặt Biện Bối Bối nói Biện Bối Bối chó ngáp phải ruồi có được không?!

Đi vào khu vực chung của tầng 36, rất nhiều người đều quay ra nhìn cô, Bối Bối nhìn lướt qua, đến gần chỗ công tác của 3 người cấp dưới, họ đang thu dọn chuẩn bị làm việc.

Cô đi về phía ba người họ, Tiền Trinh vừa mới xoay người lấy văn kiện, nhìn thấy Bối Bối, thuận miệng hỏi: “Tiểu thư, xin hỏi cô tìm ai?”

Bối Bối =0= : “Alice!”

Một tiếng kêu to khiến ba người đều quay lại nhìn nàng, sau đó 3 người cấp dưới đều ๐๐๐.

” Sếp Bối?!” Tiểu Tôn kinh ngạc: “Sếp Bối!”

Tiểu Đại vội tiến lên, từ trên xuống dưới nhìn lướt qua một lần, sau đó che mắt: “Mù mù, tôi muốn mù. ....”

Tiền Trinh & Tiểu Tôn >_< “Mardi, cô đi làm bình hoa đi!”

Ngay sau đó Tiền Trinh đi qua sờ tóc cô, không lớn không nhỏ nói: “Sếp Bối, cô đi chinh dụng sao?!”

“Cái rắm. .... Tôi chỉ đổi đeo kính sát trùng, đổi bộ quần áo mà thôi, cô mới đi chinh dụng!” Bối Bối giận, lật bàn: “Elian, Alice, các cô tới phòng của tôi trước, Mardi giúp tôi đi pha cà phê, tập hợp toàn bộ, có chuyện phải nói.”

Tiểu Đại giờ tay, nói: “Sếp Bối, vì sao lại là người ta đi pha cà phê?!”

Bối Bối cau mày, ném ra một ánh mắt sắc như dao: “Ai bảo cô trộm cà phê Maxwell House của tôi?!”

“Ô..... Nhất định là cô không hy vọng người ta lớn lên khỏe mạnh lại hoạt bát!” Tiểu Đại khóc chạy vào văn phòng Bối Bối lấy cốc, vừa khóc vừa một đường chạy tới phòng trà.

#-.-

Lúc Tiểu Đại cảm cốc cà phê pha xong đi vào phòng làm việc của Bối Bối, thấy ba người ở đó nói chuyện phiếm.

“Sếp Bối, nhận được hoa hồng trắng của Boss đại nhân, cô thật sự rất hạnh phúc nha!” Tiểu Tôn cười tủm tỉm.

”Ngày đó rất mất mặt, các cô đều phải quên nó đi!” Bối Bối cười tủm tỉm.

”Ha ha, đúng vậy! Không thể không nói sếp Bối ngày đó quá mất mặt a, vừa khóc vừa cười..... Cái bộ dạng đó là như thế nào nhỉ?” Tiền Trinh cũng cười tủm tỉm.

Hai mắt của Tiểu Đại lóe sáng, chạy tới bên cạnh Bối Bối, đem cà phê để trên bàn, nắm chặt hai tay hưng phấn bổ sung: “Vừa khóc vừa cười, giống con chó nhỏ!”

Ba gương mặt cười tủm tỉm lập tức biến đổi, chỉ vào cô quát: “A..... Nội gian chính là cô!”

= =

“Hà Di ca, em nói cho anh nha! Lúc sếp Bối nhận được hoa vừa cười vừa khóc, nhìn rất giống con chó nhỏ!o(∩_∩)o ha ha~” Bối Bối có chút khó hiểu nhìn chằm chằm Tiểu Đại, từng chữ một vạch trần cái người treo đầu dê bán thịt chó này: “Mardi, cô chính là ‘Ta là Keroro’!”

Tiểu Đại đảo mắt vòng quanh, trong nháy mắt phản ứng lại, nhất thời quá sợ hãi, chân mềm nhũn quỳ hướng về phía Bối Bối: “Đại nhân tha mạng a! Ta nhận tội, ta đáng tội chết!”

a người vây quanh Tiểu Đại, tiến hành hỏi cung.

“Nói, cô với Tì Hà Di có quan hệ gì?!”

“Ba tôi làm việc cho Tì gia, khi còn nhỏ tôi đã quen với Hà Di ca, sau này Tì gia nói cho tôi đến Thánh Thế làm việc để rèn luyện, không cần cả ngày ham chơi bị xem như bình hoa di động, cho nên tôi đã theo Hà Di ca đến đây! Sếp Bối, em cam đoan em đối với Hà Di ca không ý đồ a..... Em chỉ là một em gái bé nhỏ!” Tiểu Đại ____.

Bối Bối nghĩ nghĩ, cảm thấy cô không nói sai gì, khó trách Trương Thu Cẩn lại tuyển cô ấy vào làm việc ở Thánh Thế, nhưng cách nói của cô ấy lại đang che dấu sự thật mà cô muốn biết.

”Nói, ‘Ta là Tamama’ là ai?!”

“Là Glan!” Tiểu Đại khẽ cắn môi, roi lệ đầy mặt chủ động thẳng thắn: “Còn có ‘Ta là Dororo’ là Linda, con của Linda, người đem bữa sáng cho sếp Bối chính là ‘Ta là Kururu’, là Hà Di ca gọi hần đem đến!”

\\(“□”)/

Tiểu Tôn & Tiền Trinh như bị sét đánh, trợn mắt há hốc mồm.....

Bối Bối ghen hòng nhìn trần trời chỉ vào Tiểu Đại, cảm thấy đầu óc choáng váng, mọi mắt xích trong đầu đều nhanh chóng được gắn lại.

Linda tên đầy đủ là Linda.J. Addison, vị đầu bếp đẳng cấp năm sao Blue Ribbon kia gọi là Raymond.D.Addison, đều là họ Addison, hơn nữa đều là đôi mắt xanh thăm.

Hơn nữa Linda nói sẽ bảo con của cô ấy làm canh cho Bối Bối uống, ngày hôm sau nhà ăn của nhân viên cô sẽ được ăn canh giống y như vậy.

Vì sao cô lại xem nhẹ tin tức trọng yếu như vậy?!

Bối Bối bị thương đập lên tường: Linda, cô thật giỏi, còn gạt tôi uống trà long tỉnh, kỳ thật là truc điệp thanh!

”Mardi, tại sao cô dám làm phản?!” Tiểu Tôn & Tiền Trinh sẵn tay áo, cốc vào đầu Tiểu Đại.

Tiểu Đại>_<

“Đùa rất hay sao?! Dám đem tin tức của tôi công bố trên mạng, không ngờ rằng bên cạnh tôi còn có nội gián!” Bối Bối nhìn Tiểu Đại mỉm cười, từ trong túi lấy ra một chiếc roi da, “Ba” đánh lên mặt bàn.

=o=

“Sếp Bối, em sai lầm rồi! Từ nay về sau, em thề một lòng hướng về sếp Bối, không dám lại có tâm tư nào khác!” Tiểu Đại tê tâm liệt phế khóc hô, bị roi

đa đoạ đến cả người phát run.

Địa Cầu này rất nguy hiểm, nếu người lãnh đạo hành tinh nhỏ không đến mang cô trở về lại tinh cầu! Cô cũng chỉ có thể cố gắng tự cứu!

Không phân biệt nói đúng hay không?! Cô sẽ phải thử!

Bối Bối nắm lấy Tiểu Đại, roi da xẹt qua hai má của cô, như bà hoàng tà ác nói: “Cho cô cơ hội lập công chuộc tội, đi tìm hiểu các thông tin về chủ tịch, sau đó nói cho tôi biết!”

(□□)!

“Sếp Bối, cô muốn phái tôi làm gián điệp?! Còn muốn đi dò hỏi thông tin của Tỉ gia gia – lão hồ lí?! Ôi.....No!” Trong thanh âm tràn ngập hoảng sợ.

“Alice, cô nghĩ búp bê Keroro này thế nào, đó là số lượng có hạn, mặt trên còn có chữ ký của người nổi tiếng a!!! Cô muốn tôi phải làm sao?!”

Bối Bối lại lần nữa nhìn cô mỉm cười, cầm lấy cốc cà phê, giả vờ đổ xuống đầu con Keroro.....

“Tôi làm! Tôi làm, như vậy còn không được sao?!” Tiểu Đại ▽ ▽ : “Các người vì sao lại đối với người ta như vậy?! Người ta chỉ là cái bình hoa..... Ô.....”

Bối Bối cầm cốc, vừa lòng ngồi xuống uống cà phê.

Tiểu Đại ôm búp bê bảo bối của cô, nước mắt rùng rùng một hồi, hai mắt đầm lệ mông lung hỏi: “Sếp Bối, vì sao cô lại đoán ra là tôi?!”

Bối Bối liếc nhìn: “Bối vì Elian theo tôi bốn năm, tôi hiểu rõ tính cách của cô ấy, hơn nữa cô ấy sẽ không giấu diếm tôi bất cứ điều gì! Bình thường Alice toàn gọi tôi là ‘chị’ hoặc ‘cô’, lâu rồi thành quen, trên diễn đàn chưa từng gặp cô ấy gọi là ‘người’! Cho nên, ‘Hà Di ca’, ‘người’, ‘sếp Bối’ là những ngôn ngữ cô hay sử dụng nhất, so sánh cách gọi như vậy, chỉ có thể là người theo tôi chưa bao lâu, chính là cô!”

Tiền Trinh miệng hình chữ O, Tiểu Đại nằm đường.....

Tiểu Tôn đỏ mặt, nhìn ngón tay, cúi đầu sám hối nói: “Sếp Bối, thực xin lỗi. Kỳ thật ‘Ta là Tamama’ là Glan, tôi đã sớm biết, nhưng vẫn không nói cho cô! Bối vì nếu nói cho cô biết, tôi sẽ bị đại sói xam ăn luôn!”

Tiểu Tôn cùng Chu Ba có gian tình?!

Tiền Trinh & Tiểu Đại ngón tay chỉ thẳng vào cô, trong gió hỗn loạn.....

Bối Bối sừng sốt một hồi, phun cà phê trong miệng!

Phốc.....

Buổi sáng mười giờ, tầng 38 Thánh Thế có thông báo người được bổ nhiệm chính thức!

Thánh Ân nhiệt huyết sôi trào.....

Đưa văn kiện đến tầng 36, tìm người nhận ở tầng 36, sẵn tiện xuống dưới nhà ăn, cơm nước xong mới quay về tầng 36 tản bộ.....

Cho tới bây giờ Bối Bối mới biết tầng 36 rộng như vậy!

Mười giờ tối, bài post [Biện Bối Bối một bước lên trời] vừa mới được đăng!

Bát quái thoại Thánh Thế giống như một tiểu vũ trụ nóng rực.....

Khen Biện Bối Bối cũng có, mắng Biện Bối Bối cũng có, có người còn định tổ chức một buổi đến thăm Biện Bối Bối ở tầng 36.....

Bối Bối chưa bao giờ biết cô đã trở thành ngôi sao, giống như khi trong đoàn xiếc!

Sau đó, cô mang theo ba người cấp dưới bay lên tầng 38!

Sau đó, ác mộng khủng bố bắt đầu.....

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Hộp Bảo

Hàn Triết từ tầng 16 đi vào thang máy của Thánh Thế ấn tầng 38, thoải mái tiếp nhận mọi ánh nhìn chăm chăm, khẽ nhếch môi, lại còn liếc mắt với nữ nhân viên của Thánh Thế, bộ dạng vừa đẹp trai lại mang phong thái ung dung, làm nữ nhân viên trong thang máy say mê.

“Hàn luật sư, ngài đã tới? Vincent đang ở trong văn phòng chờ ngài!” Joe bước đến tiếp đón.

Khỏe môi của Hàn Triết cong lớn hơn một chút, thân thiết trò chuyện cùng cô: “Làm phiền em tự mình tới đón tiếp, Joe. Em thích quà vật của nước ngoài phải không? Anh vừa mới từ Đan Mạch trở về, một lúc nữa anh sẽ bảo trợ lý mang đến cho em chút bánh quế.”

Joe miệng cười tưởng như không khép lại được, cô khẽ ho một tiếng, khẽ che miệng: “Làm sao khách sáo vậy a! Hàn luật sư, ngài luôn khách sáo như vậy!”

Anh cười nhạt, đôi mày đen thanh tú như nước thật tiêu sái tuấn đạt.

Đi ngang qua một văn phòng, nhìn vào cửa kính, bên trong có chút hỗn độn, Hàn Triết tạm dừng một chút, anh nhìn về phía một nhân viên nữ đang nghe điện thoại phía sau bàn làm việc.

“Ngài biết đó, chủ tịch chúng ta muốn tới thành phố S làm lễ mừng năm mới. Lần này có thể nói đúng là chuyện lớn, chuyện quan trọng trước mắt là tin tức đã được công bố, nghe nói ngài ấy còn có thể tham dự vài buổi tiệc và nhận phỏng vấn trên truyền hình. Cho nên, văn phòng này là văn phòng của tổ tiếp đãi tạm thời, người phụ trách là tiểu thư Biện Bối Bối. Chắc là ngài đã gặp cô ấy, cô ấy khá nổi tiếng!”

“Đúng là một tiểu thư xinh đẹp!” Hàn Triết vẫn mỉm cười thanh nhả như cũ, chỉ có cặp kính trên chóp mũi loé ra một tia sáng trầm trầm.

Theo Joe đi vào văn phòng CEO, anh nhìn Ti Hà Di cười cười, sau đó lại hướng Joe hơi hơi cúi đầu tạ lễ, ngồi vào ghế của khách trước bàn gỗ đen tuyền.

Ti Hà Di nhìn Joe về mặt ứng hồng rồi đi, đôi mắt ngọc lạnh như băng nhìn Hàn Triết: “Người ta đi rồi còn giả bộ?! Đừng làm cho tôi phải nhìn thấy bộ mặt giả tạo này của cậu nữa!”

Nụ cười nhạt đọng lại trên khoé miệng, lông mi thanh tú như tranh thủy mặc lạnh lùng làm người ta sồn gai óc, anh khẽ nhếch môi: “Thời gian của tôi rất quý giá, từ tầng 16 đến đây tổng cộng mất 12 phút, từng giây thời gian cũng có thể làm ra rất nhiều tiền!”

“Vậy sao không thoải mái một chút! Trước đó còn làm bộ mặt giả tạo, thật muốn đánh cậu một cái!” Ti Hà Di không chút khách khí, đem một đồng tài liệu để ở trước mặt anh: “Cái này, giúp tôi xử lý thỏa đáng!”

Hàn Triết cầm đồng tài liệu, mở ra nhìn kỹ, lập tức biết đây là muốn làm chuyện gì!

“Cậu thật sự muốn làm như vậy?!” Anh kinh ngạc ngẩng đầu: “Cùng vị tiểu thư Biện Bối Bối?!”

“Đúng! Hiện tại cô ấy bị lão hồ li nhà tôi làm cho rối loạn, dù sao cũng phải đề phòng trước một chút!”

“Chắc chắn.....” Hàn Triết nhẹ nhàng lắc đầu: “Cậu thật bất hạnh a, lão hồ li kia đã phái người tìm tôi mượn tư liệu của Biện Bối Bối, ngay cả những gì cậu ủy thác cho tôi điều tra.”

Ti Hà Di nhún mày: “Vì sao cậu không nói cho tôi biết?! Cậu đã cho ông ấy biết?!”

Hàn Triết chậm rãi nói: “Hà Di, cậu khẩn trương gì chứ?!”

“Đang đùa giỡn tôi sao! Tính tuổi, cậu phải gọi tôi một tiếng anh!” Ti Hà Di lại cau mày.

Về mặt lạnh lùng như có chút ý cười, Hàn Triết thật tình khâm phục nói: “Không nghĩ tới mặt trời ở Thái Dương cung rất có mị lực, thật sự là rất bản lĩnh, vậy mà lại có thể làm cho cậu có bộ dạng trở nên khẩn trương như vậy, đúng là bảo bối!”

Ti Hà Di lạnh lùng hừ một tiếng: “Thái Dương cung cũng không có loại người suốt ngày chỉ đeo mặt nạ giả tạo như cậu?!”

Hàn Triết nhún vai, nhàn nhả trả lời: “Chỉ cần không có anh ở đó, tôi chính là người mạnh nhất! Không phải sao?! Không phải sao anh trai!”

Cười tủm tỉm nhìn người đàn ông đẹp trai ở đối diện, ánh mắt giống như một hàm băng, Hàn Triết đóng tài liệu lại: “Không đùa với anh nữa! Lão hồ li nhà anh có hỏi mượn tư liệu của Bối Bối, nhưng khi tôi thỏa thuận giá cả với ông ấy, ông ấy đột nhiên vứt lại phần tư liệu này.”

Ti Hà Di nghe vậy, không tự chủ được khẽ rung mình, ở gần nhau hai mươi năm, anh rất hiểu tính lão hồ li này!

Hàn Triết cũng có kinh nghiệm, nói thêm “Theo như tác phong của lão hồ li nhà anh, trước sau như một, ông ấy buông tha tư liệu của Bối Bối ở chỗ tôi, chắc là đã thông qua con đường khác để biết!”

“Người có thể khiến anh lo lắng như vậy, ông ấy sao có thể bỏ qua?! Chắc chắc.....” Hân lại lần nữa cảm thán:” Xem ra tiền đồ của Bối Bối thật lận đận a!”

Reng reng.....

Bối Bối nhắc điện thoại lên, lưu loát tiếng Anh thốt lên: “Tôi làLynn, có việc xin nói.”

“.....”

” Cái gì?! Không muốn ở khách sạn Đông Giao?! Đây chính khách sạn cao cấp nhất của thành phố S, là nơi tiếp đãi quốc gia nguyên thủ, cấp lãnh đạo a!”

“.....”

“Cái gì?! Rất xa xôi?! Rất ồn ào?! Lần trước không phải nói Hilton cũng quá nhộn nhạo, rất phức tạp?!”

“.....”

“Oh,my god! Tôi muốn biết chính xác ý kiến của chủ tịch!”

“.....”

” Được rồi, vậy được rồi! Tiếp tục đổi đi!”

Bối Bối buông điện thoại, nhìn về phía đồng hồ, kim đồng hồ biểu hiện 10 giờ sáng, Newyork bây giờ là 10 giờ tối.

Chủ tịch thật sự là muốn làm khó người khác, việc tư này mà cũng không tự mình trực tiếp liên hệ với cô, trễ như vậy còn làm phiền trợ lý đặc biệt ở NewYork.

Cô mỉm cười, mở văn kiện phần ghi chú tên là “Khách sạn 5 sao thành phố S “, mở ra chọn một phần văn kiện, lấy ra ngoài.

Bưng cà phê nhàn nhả uống, nhìn đồng hồ yên lặng đếm thời gian, sau tiếng chuông 10 giờ, đặt cốc xuống, chờ tiếng chuông điện thoại.

Reng reng.....

Không ngoài dự đoán, Bối Bối nhắc điện thoại: “Tôi làLynn, có việc xin nói.”

“.....”

” Thái Kiều Tần Quán cũng không được?! Đây cũng là khách sạn năm sao a, hơn nữa lại yên tĩnh và gần nữa!”

“.....”

” Cái gì?! Chủ tịch thay đổi chủ ý không muốn ở khách sạn, muốn ở nhà?! Nhưng nơi đó rất lâu không có người ở, cần phải thu xếp lại cho tốt mới được! Trước giờ đã lãng phí nhiều thời gian như vậy, hiện tại phải gấp rút chuẩn bị mới kịp!”

“.....”

” Được rồi, vậy được rồi! Sẽ ở nhà, không thay đổi nữa!”

Bối Bối không để đồng nghiệp đáng thương ở NewYork bị khó xử, cúp điện thoại xong nhìn Tiểu Đại quát: “Mardi, chỗ Ti gia đã sắp xếp tốt chưa?!”

“Sếp Bối, cơ bản tốt lắm rồi!” Tiểu Đại đứng ở bên cạnh cô, nịnh nọt bóp vai cho cô: “Đã cho người tu sửa, hơn nữa cũng đã ra thông báo tuyển quản gia, người hầu, lái xe, rất nhanh sẽ có người ứng tuyển!”

Bối Bối vừa lòng gật gù đầu: “Rất tốt a, Mardi. Quả nhiên là cô nói không sai, chủ tịch thật sự là muốn làm khó tôi, chuyện nhỏ như vậy cũng muốn sửa đổi mấy lần, chỉ có thể cẩn thận làm việc tùy cơ ứng biến!”

“Sếp Bối, Mardi đây là lập công chuộc tội, ai bảo cô ta đã làm quân bán nước!” Tiền Trinh không khách khí nói, đưa Bối Bối một phần văn kiện: “Đây là chương trình cuộc họp cuối tháng, sếp xem một chút đi.”

Tiểu Đại roi lệ đầy mặt.....

Tiểu Tôn ở bên cạnh cười khanh khách, hai người đồng nghiệp vừa được điều động tới tầng 38 cũng nhin không được che miệng lại cười.

Tiểu Đại lau nước mắt, ngồi ở góc tường lẩm nhẩm “Ta vẽ vòng tròn nguyên rửa các nguoi!”

Đi vào toilet tầng 38 để rửa mặt, lại gặp được Trương Thu Cẩn ở đó, Bối Bối cao hứng bắt chuyện: “Daisy, thật khéo!”

Trương Thu Cẩn vừa rửa tay vừa cười nói: “Vừa hay.”

“Sao không đến tầng 38 chơi với tôi?!”

“Kỳ thật cũng có đi qua, nhưng nhìn thấy cô bận rộn quá, không nghĩ quấy rầy cô, thật xấu hổ.” Trương Thu Cẩn giải thích.

“Vâng..... Trong khoảng thời gian này quả thật rất nhiều việc, bên phía NewYork đã liên hệ với tôi.”

NewYork với thành phố S lệch nhau 12 giờ, ngày đêm đảo lộn.

Trương Thu Cẩn nhìn Bối Bối hơi tái xanh, đoán chừng ngay cả ban đêm cô ấy cũng phải liên hệ với bên NewYork, quả thật có chút tiều tụy.

Có chút đau lòng cho cô, liền nói: “Cô không sao chứ?! Cũng đừng quá sức, chú ý thân thể!”

“Không có việc gì, tôi không sao.....” Bối Bối nhìn nước chảy: “Daisy, hỏi cô một việc. Lúc trước, lúc cô và Jim quen nhau, áp lực cũng rất lớn phải không?”

Trương Thu Cẩn nghĩ nghĩ, cẩn thận nói: “Jim xuất thân bình thường, bối cảnh gia đình không giống như Tỉ gia, có như vậy dọa người. Tuy rằng cũng có áp lực, nhưng không nghiêm trọng như tình hình hiện tại của cô.Lynn, cô phải cố gắng lên a!”

Aiz.....

Ai kêu tự mình đã lựa chọn Tỉ yêu nghiệt?! Không thể trách bất cứ ai!

Bối Bối cười khổ ngẩng đầu: “Chính mình đã chọn con đường này, dù cho phải quỳ cũng phải đi đến cùng!”

Trương Thu Cẩn vỗ vỗ vai cô, động viên: “Cô biết là tốt rồi! Yêu một người sẽ thương toàn bộ con người hắn, lựa chọn một người sẽ bao dung tất cả của hắn, đây mới chân chính là yêu!”

“Cám ơn cô..... Daisy!” Khóe mắt Bối Bối hơi ướt.

“Lynn, áp lực quá lớn sao?! Có muốn tôi bảo con tôi làm cho cô canh gà hầm đương quy không?!” Linda về mặt quan tâm từ trong phòng toilet bước ra.

Phốc..... Lại bị phát hiện!

Bối Bối hỗn độn, sợ tới mức xua tay lung tung: “Không cần, không cần, không cần ăn canh!”

Linda chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nói với Bối Bối: “Lynn, cô có tinh thần tận tụy với công việc, thực làm cho tôi cảm động. Tôi muốn làm gì đó cho cô!”

Dọa người.....

Nhớ tới trà long tinh thêm rượu trúc điệp thanh lâm Bối Bối sồn tóc gáy, Linda hai mươi mấy tuổi đã làm thư ký cho chủ tịch, nhất định là phe của chủ tịch, cô không cần lại bị lừa!

Cô quay lại nhìn Trương Thu Cẩn, chạy trốn ra khỏi toilet: “Lần sau nói đi, Linda, tôi còn có chuyện quan trọng phải làm!!”

Gần một tháng chuẩn bị, rốt cục cũng gần đến ngày họp công bố.

Hội trường bố trí có đúng chỗ hay không?! Bối Bối xác nhận đi xác nhận lại.....

Kiểm tra xem có bao nhiêu phóng viên, ký giả báo chí tài chính và kinh tế lớn đã đủ chưa?! Bối Bối dặn dò đi dặn dò lại.....

Hôm đó cô là người phát ngôn chính thức?! Bối Bối luyện tập lại luyện tập.....

Vấn đề phóng viên có thể sẽ hỏi?! Bối Bối bắt chước lại bắt chước.....

.....

Mặc dù là chuẩn bị kỹ càng chu đáo, buổi tối trước ngày họp báo, Bối Bối vẫn mất ngủ.

“Bảo bối, đừng khẩn trương như vậy!” Tỉ Hà Di kéo tay cô, ôm lấy cô tiến vào phòng ngủ.

Bối Bối ở trên giường lăn lăn, đập đầu vào gối: “Rất hồi hộp, mắt phải lại giật giật!”

Anh cười, ôm chặt lấy cô vuốt ve: “Ngày mai có muốn anh tham dự cùng em không?”

“Ngày mai không phải anh có việc sao? Đừng đến đó, em làm được!”

“Làm được mà lo lắng thành như vậy?!” Anh vuốt ve cô.

>_<

“Được rồi. .... Tin tưởng em, lo lắng là phản ứng bình thường!”

Anh hôn lên trán cô, lại lặng lẽ nhủ mảy, trong mắt lóe ra tia sáng.

Ở cuộc họp báo công bố tin tức?! Bất cứ một chi tiết nhỏ đều có thể làm hỏng hết mọi việc. ....

Tại phòng hội nghị cao cấp, hiện tại cuộc họp được bắt đầu.

Đèn chiếu được bật lên, phía dưới khán phòng là những phóng viên, ký giả đặc biệt và những vị khách quý.

Bối Bối hít thật sâu, sửa lại bộ quần áo màu lam nhạt đang mặc, lại lần nữa đến trước gương bên cạnh chỉnh lại trang phục.

Sau đó ngửa đầu ưỡn ngực, tự tin đi lên bục, cô chậm rãi nhìn quanh bốn phía, chậm rãi nói: “Các vị khách quý, các vị truyền thông bằng hữu, Xin chào mọi người! Hôm nay tôi là người phát ngôn Biện Bối Bối, đầu tiên xin chân thành cảm ơn các vị đại biểu tập đoàn Thánh Thế đã đến tham dự. ....”

Tất cả đều rất thuận lợi!

Mọi chuẩn bị hiện tại đều rất tốt, cô không trả lời sai câu hỏi nào, câu cuối cùng vừa nói xong, cô nhìn phía sau hội trường thấy Tiểu Đại nhìn cô giờ ngón tay cái lên.

Bối Bối trong lòng nhẹ đi một nửa, chỉ cần cẩn thận trong phần tự do đặt câu hỏi nữa, toàn bộ có thể kết thúc!

∩ (▽) ∩

Tự do đặt câu hỏi, Bối Bối trả lời vài câu về hoạt động viếng thăm của Tỉ gia Thái Thượng Lão Quân, kết thúc tốt đẹp cũng gần như hiện ra trước mắt.

Dưới sân khấu đột nhiên vang lên một âm thanh trong trẻo mà vang dội:

“Biện Bối Bối tiểu thư, Trước kia tập đoàn Thánh Thế họp báo đều cử hành ở NewYork, vì sao lần này lại ở thành phố S?”

Bối Bối nhìn lại, không nhìn rõ thân ảnh của đối phương, nhưng nghe tiếng chắc là nữ, cô bình tĩnh trả lời: “Bởi vì tập đoàn Thánh Thế ở Châu Á phát triển nhanh chóng, hơn nữa năm nay chủ tịch sẽ đến thành phố S để tham dự lễ mừng năm mới theo truyền thống của Trung Hoa, cho nên buổi họp báo được tổ chức ở thành phố S.”

“Biện Bối Bối tiểu thư, cô tuổi trẻ như vậy sao lại có thể lên làm phát ngôn viên của Thánh Thế, xin hỏi có phải do có người nâng đỡ?”

Rất sắc bén!

Bối Bối cố gắng giữ vững: “Xin hỏi về các vấn đề liên quan đến cuộc họp, cảm ơn.”

“Tôi là phóng viên của tạp chí [Tìm hiểu sự thật], tôi muốn xác thực tin tức nói là tiểu thư Biện Bối Bối cùng Tỉ Hà Di tiền sinh – CEO tập đoàn Thánh Thế đã từng có tình một đêm, có phải là thật hay không?”

Phốc.....

Thật là bức người!

Hội trường toàn bộ kinh ngạc.....

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Ký Ưc Trở Về

Biện Bối Bối tiểu thư, cô cùng với CEO của tập đoàn Thánh Thế – Ti Hà Di tiền sinh từng có một đêm tình, đây là sự thật sao?!” Thật vậy sao?!

Thật vậy sao?

.....

Thanh âm ở toàn bộ hội trường xoay một vòng, trong nháy mắt không gian trở nên yên tĩnh không tiếng động, toàn bộ hình ảnh giống như ngừng lại.

Lập tức, ánh mắt của mọi người như mấy trăm chiếc đèn chiếu thẳng về bóng dáng màu lam nhạt ở trên sân khấu, tiếng máy chụp ảnh không ngừng, phát ra ánh sáng chói mắt.

Bối Bối đứng lặng ở trên sân khấu, cho dù không cần soi gương, cô cũng biết trên mặt cô biểu tình chỉ có một loại — đen!

Buổi họp báo lần này chỉ mời phóng viên của những tờ báo tài chính và kinh tế, vì sao phóng viên của tuần san [Tìm hiểu sự thật] có giấy thông hành để vào đây, vào hội trường lại hỏi vấn đề “máu chó” như vậy?!

Đây là tình huống gì?!

Ai tới nói cho cô?!

Cô phải có phản ứng gì đây a a a a a.....

\\(“□”)/

Không biết phóng viên này đi theo con đường nào để vào được đây, thấy Bối Bối ghen hờn nhìn trần trời cũng chưa từ bỏ ý định, bày ra điệu bộ chó săn của tuần san giải trí: “Biện tiểu thư, cô và người thừa kế tương lai của tập đoàn Thánh Thế – Ti tiên sinh, cũng chính là Vincent, có phải đã có một đêm tình với nhau hay không?”

“.....”

“Hiện tại quan hệ của hai người là quan hệ gì?!”

“.....”

“Đây là nguyên nhân mà cô trở thành phát ngôn viên của tập đoàn Thánh Thế sao?”

“.....”

” Biện tiểu thư, xin hãy trả lời đúng sự thật!”

Trong lòng Bối Bối rối rắm vạn phần, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn microphone chuẩn bị đáp lời, dưới sân khấu lại trở nên xôn xao.

Một thân ảnh cao lớn đứng ở cửa hội trường, người kia có gương mặt vô cùng tuấn mỹ, không có khuyết điểm, bên trong lớp quần áo là một thân hình hoàn hảo, người đàn ông này xuất hiện với khí thế không gì so sánh được, rung động toàn hội trường.

Đôi mắt đen như ngọc của anh lướt qua hội trường một lượt, ánh mắt đi qua như đóng băng ngàn dặm.....

Mà nữ phóng viên đang truy hỏi Bối Bối lại được nhìn chăm chú nhất, bị ánh mắt sắc bén của anh đông lạnh làm cho cả người run run, ánh mắt tan rã.

Hàn khí bức người, ánh mắt nhìn đến người nào đó đang đứng ở trên sân khấu, chuyển thành dịu dàng như nước, anh bước từng bước dài, một tay ôm chầm lấy eo nhỏ của Bối Bối, một tay lấy microphone đang ở trong tay cô.

“Tôi là Ti Hà Di, cảm ơn mọi người của mọi tầng lớp đã đến thành phố S dự buổi họp báo. Buổi họp báo hôm nay đến đây là kết thúc! Cảm ơn các vị!”

Bình tĩnh nói xong, Ti Hà Di kéo Bối Bối rời đi, đi qua hành lang thật dài, trước mắt bao người.

Mọi người nhìn theo bọn họ rời đi, không phát ra một tiếng động.....

Cho đến lúc ngồi vào trong xe, trong hội trường mới có người đuổi theo đi ra, mang đến một trận ồn ào.

“Không phải anh bận việc sao?” Bối Bối ở trong ngực anh ngẩng đầu lên.

Ti Hà Di cúi xuống, thân nhiên nói: “Hôm nay anh cảm thấy không đúng, tiếp Trình tổng xong liền tới đây! Vừa đúng lúc, gặp phải một cô bé lẹm ở trên sân khấu không biết làm sao.....”

Cô nước mắt lưng tròng nhìn anh, nghĩ đến việc lúc trước liều mạng ngày đêm điên đảo chuẩn bị, hôm nay lại có kết cục như thế này.

Ủy khuất ở trong bụng bộc phát, Bối Bối trốn vào trong ngực anh nắm lấy áo somi “Oa” một tiếng khóc đi ra, vừa khóc vừa đánh anh: “Đều tại anh, đều

tại anh, em đánh anh. .... Ô ô.....”

TT—TT

Lúc ngồi trên xe, cô trốn ở áo khoác của anh khóc.....

Về nhà anh cởi áo khoác, cô trốn ở áo somi khóc.....

Sau khi bị ôm vào phòng ngủ, cô phát hiện trong tay không còn áo somi, hai mắt nhắm lệ ngẩng đầu nhìn thân trên không mặc gì, đang cởi áo khoác của cô.

Đây là lúc nào rồi mà anh còn muốn làm chuyện này?!

Nếu không phải vì cùng anh xảy ra một đêm tình, hôm nay cô sẽ không xấu hổ như vậy?

Bối Bối bỏ tay anh ra, vùi đầu vào gối khóc to.....

Tì Hà Di vừa tức giận vừa buồn cười, đem cô gái nhỏ đang giả làm đà điểu ôm đến phòng tắm nhìn gương: “Khó coi chết đi được, tắm rửa một cái rồi đổi quần áo mới.”

Bối Bối ngẩng đầu lên nhìn, gạt mình một cái, trang điểm trên mặt đều bị nước mắt làm nhem nhuốc, cô khóc thút thít nói: “Hóa ra là anh muốn em thay quần áo.”

Anh nhướn mi, nếu không cô nghĩ đến anh muốn làm cái gì?!

Bồn tắm lớn được đổ đầy nước, đem Bối Bối còn đang đứng một bên khóc thút thít kéo lại đây, cởi quần áo bỏ vào trong bồn tắm, chính mình cũng thuận thế tiến vào bồn tắm lớn.

Tì Hà Di cầm khăn mặt lau nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Sao lại khóc thành như vậy?”

Bối Bối giận, nắm tay anh nói: “Cô ta hỏi em có tình một đêm với anh không! Còn hỏi em và anh là loại quan hệ nào! Anh bảo em phải trả lời như thế nào? Lại nói, sau đó cô ta còn ám chỉ em dựa vào quan hệ để thăng tiến? Nói đúng ra, tại trường hợp như vậy nói gì cũng là vô ích!”

Anh trầm thấp cười: “Bảo bối, lão hồ li chính là muốn như thế này. Em đang sợ?”

Cô gạt lệ, nắm tay: “Sợ cái rắm. .... Đường đi do chính em lựa chọn, quỷ cũng phải đi hết! Mặc kệ Tì gia của anh, dù sao anh cũng bị em chọn rồi!”

Anh lại lần nữa trầm thấp cười, ánh mắt thâm thúy nhìn cô .....

Bối Bối bị nhìn có chút chíp bông, nhìn nhìn lại hai người tron bóng ngồi ở bồn tắm lớn, sau đó, ở trong đầu hiện lên hình ảnh bất lương lúc trước phải làm hầu gái.

Ánh mắt anh thật đáng sợ.....

Cô run run nghĩ cách lui về phía bên cạnh bồn tắm lớn, vừa hơi hơi động dậy, hơi thở của anh liền chạm vào mặt cô, ôm lấy cô, in môi anh lên môi cô.

Đầu lưỡi ẩm ướt liếm liếm cánh môi của cô, mang đến xúc cảm ấm áp, lướt qua, linh hoạt tiến vào hòa quyện cùng đầu lưỡi của cô.

Cảm giác nóng bỏng làm cho cô cảm thấy bị thiêu đốt, cô thử rút trở lại, cắn nhẹ lên đôi môi của anh, càng dây dưa nhiều hơn.

Nước trong bồn tắm lớn nhảy mắt trở nên nóng ẩm.....

Môi anh lướt qua cổ trắng nõn của cô, rơi xuống hõm vai, rồi chuyển qua vùng da thịt trắng như tuyết, da thịt nhẵn nhịu, anh dùng sức mút vào.

“Đau a.....” Cô túm lấy tóc anh, phát hiện nơi đó hiện lên một dấu hôn rất sâu: “Sao chứ?!”

Anh vừa lòng nhìn dấu vết kia, cười trả lời: “Dán nhãn!”

㊦tl

Bối Bối có chút rơi lệ, cô không nghĩ ra vì sao Tì yêu nghiệt luôn có những suy nghĩ biến thái như vậy!

Tò mò a.....

Cô không phục, nhào vào trong lòng anh, giống như ma cà rồng, làm bộ cũng muốn cắn cổ anh: “Em cũng cắn anh!”

Những ngón tay thon dài của anh che miệng cô lại, một tay ôm lấy eo của cô nói: “Muốn cắn anh sao? Đổi phương thức khác đi!”

Bối Bối mờ mịt, đôi phương thức gì?

Còn không có hiểu rõ, anh tiến sát vào cô, tiến đến gần non mềm của cô, tiến mạnh vào thân thể cô.

”Ồ.....” Bối Bối kinh hách kêu nước nở ở trên tay anh, nhất thời cả người như nhũn ra, hai tay ôm lấy anh.

“A..... Rất ấm, bảo bối.” Giọng nói ngọt ngào đầy mê hoặc truyền vào tai cô: “Bảo bối, em cần anh, cần thoải mái.....”

☞tl

Cô bị anh đóng đưa tống vọt cuộn cuộn, gian nan cãi lại: “Đây rốt cuộc là ai cần ai chứ?!”

Anh dùng động tác lại, xoa nắn hai gò tuyết trắng trước ngực cô, đỡ lấy thất lưng cô, khiến cho thân thể cô từ trên xuống ma sát lửa nóng, dụ hoặc nói: “Là em cần anh.....”

☞tl

Nước trong bồn tắm lớn theo động tác của bọn họ dập dờn bồng bềnh phập phồng, Ti Hà Di nằm ở bồn tắm lớn, nước chạm vào hai má của anh, mái tóc của anh cũng ẩm ướt.

Bối Bối từ trên cao nhìn xuống thân thể anh, đôi mắt lạnh lùng ngày thường giờ đây đã phủ một tầng sương mù, khuôn mặt đẹp trai hiện lên vẻ mê hoặc, cơ ngực bị kích thích tình dục cũng trở nên phập phồng, thân thể càng trở nên nóng rực.

Có một loại khoái cảm từ cột sống truyền xuống, mang theo ấm áp, hai tay của Bối Bối chống lấy thành của bồn tắm lớn, vòng eo cao thấp đóng đưa.

Ti Hà Di nâng người lên phối hợp với động tác của cô, làm cho bản thân mỗi lần đều đến đỉnh cao nhất.

Quá mức thân mật ma sát, làm cho hai người cũng không tự chủ được rên rỉ ra tiếng.....

Dạo chơi một vòng, hai người ôm nhau nằm ở bồn tắm lớn, nước gợn rung động giống dư vị của thủy triều.

Nước dần dần lạnh đi, nhưng Bối Bối nằm ở trong lòng anh lại cảm thấy thực ấm áp, cô vuốt má anh hỏi: “Ông nội anh là người như thế nào? Còn chưa nhìn thấy em nha, em đã bị dọa cho sợ rồi!”

Ti Hà Di trầm mặc một lúc rồi trả lời: “Kỳ thật, anh là con hoang!”

Bối Bối.◉

Anh khép cái miệng nhỏ nhắn của cô lại: “Cha anh chuẩn bị trở về nói chuyện của anh với ông nội, nhưng trên đường đi máy bay gặp phải rui ro, khi đó anh còn chưa được sinh ra. Mười năm sau, ông nội của anh dựa vào nhật kí mà cha anh để lại, tìm được anh và mẹ.”

Bối Bối.◉◉

Anh lại khép cái miệng nhỏ nhắn của cô lại: “Ông bắt anh phải lựa chọn, một là chỉ có mình anh được tiến vào Ti gia, hai là anh phải thông qua khảo nghiệm, anh cùng mẹ đều được tiến vào Ti gia.”

Oa.....

Thật hấp dẫn, còn hấp dẫn hơn phim nhiều tập chiếu trên ti vi!

Hai mắt Bối Bối sáng lên nhìn anh, vội la lên: “Sau đó thì thế nào?! Anh có qua được khảo nghiệm không?”

Ti Hà Di cười hỏi: “Sao em lại chắc chắn là anh sẽ lựa chọn cái sau? Mà không phải một mình tiến vào Ti gia?”

Bối Bối vuốt hai má anh, mỉm cười nói: “Anh sẽ không như vậy.....”

Hai mắt của anh lấp lánh, tay hơi dùng sức, ôm chặt lấy cô: “Anh đã thông qua khảo nghiệm, cùng mẹ tiến vào Ti gia!”

“Có khó không? Khảo nghiệm rất khó ư?”

Anh nhìn cô, nói một câu: “Nói khó cũng không khó, nhưng quá trình làm cho người ta rất đau lòng.....”

>_<

Ngay cả yêu nghiệt cũng nói quá trình rất đau lòng, có lẽ bị người khác tìm hiểu về chuyện một đêm tình còn không là gì đi?!

Nghĩ đến đây, Bối Bối đột nhiên nhớ tới một vấn đề từ trước đến giờ vẫn luôn thắc mắc: “Hà Di, cái kia, vì sao ngày hôm đó anh lại đem em đi?”

Hắn vuốt ve đầu hôn ở cổ cô, chậm rãi trả lời:” Nếu em không nhớ được, anh chỉ có thể nói cho em biết, là em bảo anh mang em đi!”

Phốc.....

Bối Bối囧, ngẫm lại vẫn là không nên hỏi, không lại phát hiện ra những chuyện đáng xấu hổ.

Ánh mặt trời còn chưa chiếu vào trong phòng, Ti Hà Di mở hé mắt sờ sờ trên giường, phát hiện cô gái nhỏ nằm cạnh anh lại không thấy đâu, anh nhú mồm, thờ dài một hơi, đứng lên tìm người.

Phát hiện Bối Bối mặc áo somi của chính mình, chân dài trắng nõn lộ ra, đứng ở phòng bếp, mùi trứng rán thơm phức tràn ngập cả căn phòng nhỏ, còn có mùi thơm của sữa.

Hương vị ấm áp trong trí nhớ, anh đã tìm về được.....

Ti Hà Di tiến lên ôm lấy cô, tựa đầu dựa vào hõm vai của cô.

“Đừng, buồn lắm.....” Bối Bối hơi giả vờ, sau đó mặc kệ anh hôn cô, tùy tay tắt bếp.

Bàn tay của Ti Hà Di tiến vào áo somi của chính anh, theo da thịt trắng mịn một đường hướng về phía trước đụng đến hai gò đầy đặn, nhẹ nhàng vuốt ve, miệng cũng không rảnh rồi, mút vào hương vị ngọt ngào của cô.

Hai người vuốt ve nhau đến mức nóng bừng.....

Anh có chút không kiềm chế được, hai tay bám lấy eo nhỏ của cô, đặt cô ngồi ở trên thành của tủ bát, mà anh thì đứng ở giữa hai chân của cô, độ cao vừa tầm.

>_<

Tư thế này rất quen thuộc, Bối Bối giương mắt khiếp sợ nhìn anh: “Anh.....”

“Nhớ được không?” Anh mỉm cười bí hiểm, hơi thở ấm áp phả ra ở tai cô: “Lần đầu tiên anh tới nơi này, em cũng có tư thế như vậy.”

Bối Bối囧, lẩm bẩm nói: “Khi đó em muốn lấy trà ô long ở ngăn trên cùng pha cho anh uống.”

Thân thể của Ti Hà Di hơi hướng về phía trước, môi anh gần sát với môi cô, nhẹ nhàng lại lần nữa phun ra một câu: “Vậy bây giờ em đang làm gì?”

Khi nói chuyện, hơi thở nam tính trực tiếp phả vào cô, làm cô nhớ lại chuyện ngày hôm qua ở bồn tắm lớn, nóng rực cả người, làm cho thân thể cô trở nên mềm nhũn.

Ánh mắt của anh rất mãnh liệt mang theo khát cầu, cô như bị cuốn vào trong lốc xoáy, ngốc lăng trả lời: “Muốn.”

Ti Hà Di nghe được giọng nói ngọt ngào của cô, đôi môi xinh đẹp gọi lên, khởi động thân thể, thể như chẻ tre thẳng tiến vào thân thể cô, vừa hôn vừa nói: “Muốn sẽ cho em! Khi đó anh đã nghĩ sẽ làm như vậy, bảo bối của anh!”

Vị trí rất thích hợp, anh ra vào rất thuận tiện, dường như không phải tiêu hao quá nhiều sức lực, chỉ để ý cố định eo nhỏ của cô, đem cô đưa lên đến đỉnh cao.

Bối Bối không ngừng ưm ra tiếng bởi những động tác kịch liệt, lại tăng mạnh kích thích đối với anh, Ti Hà Di sờ một bên trắng nõn đầy đặn của cô, cuối cùng tiến lên: “Đến đây đi, bảo bối, đến đây đi!”

Anh cảm thấy thân thể mềm mại ở trong tay bỗng dưng cứng ngắt run run, xuân triều phát quanh thân, một trận ầm áp rất nhanh vờn quanh.

Càng thêm dùng sức tiến nhập vào thân thể của cô, rút ra lại đưa vào, cuối cùng ở cao triều, anh kêu ra tiếng rồi tiến sâu vào bên trong cô, thở hổn hển, hôn lên đôi môi chín mọng của cô.

Khôi phục hô hấp, Bối Bối nhanh chóng đi thay bộ đồ ngủ, còn mặc cả áo ngực, e sợ cho tên đại yêu nghiệt này trong lúc ăn bữa sáng, thuận tiện ăn luôn cả chính cô.

Ánh mặt trời chiếu vào phòng khách, chiếu đến quanh bàn ăn, bởi vì tiêu hao rất nhiều thể lực mà hai người yên lặng bổ sung năng lượng.

Cho dù không cần ngôn ngữ, chỉ cần ánh mắt chạm vào nhau, hai người cùng mỉm cười, như vậy cũng là hạnh phúc.....

Reng..... Chuông cửa vang!

“Lạ ghê, sớm như vậy ai đã tới gõ cửa?!” Bối Bối lấy khăn lau miệng, đi ra mở cửa.

Vừa mở cửa, những tiếng máy ảnh cùng ánh đèn chớp, làm cho cô tròn mắt há mồm.

“Biện Bối Bối tiểu thư, buổi sáng tốt lành. Tôi là phóng viên của tuần san [Tìm hiểu sự thật].”

“Biện tiểu thư, cô có thể để báo [Tài chính và kinh tế mỗi ngày] phỏng vấn không?”

“Biện tiểu thư, cô và Ti Hà Di tiên sinh rốt cuộc là có quan hệ như thế nào?”

.....

“Bảo bối, ai vậy?” Ti Hà Di đi đến cửa.

Bên ngoài, các phóng viên cũng sững sốt, nhưng là chỉ trong nháy mắt, phản ứng của phóng viên liền xuất hiện.

Tiếng máy chụp ảnh, đèn chớp lại vang lên!

Phốc.....

Bối Bối cứng ngắc quay đầu nhìn Ti Hà Di, hỗn độn không thể dùng lời nói mà hình dung được!

Địa Cầu này còn có địa phương an toàn sao?!

(=@__@=)

Bạn đang đọc truyện *Chàng Phái Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Lấy Yêu Làm Cơ Sở 419

nh đèn flash – liên tục không ngừng lóe ra, thanh âm rầm rắc – không ngừng vang lên, tia chớp đỏ – đương nhiên là nhấp nháy không dừng. “Biện Bối Bối tiểu thư, cô và Ti tiên sinh đang ở chung phải không?”

“Biện tiểu thư.....”

“Biện Bối Bối tiểu thư.....”

“Biện tiểu thư.....”

.....

Bối Bối bị ánh đèn nhấp liên tục làm cho mắt hoa đầu choáng, trong lòng bi thương nghĩ: Đây là đang đóng phim sao? Nhưng sao lại sao chép kịch bản của phim “Notting Hill”? Thực máu chó!

==

Cô bị các phóng viên ngoài cửa sấn tới lui về phía sau hai bước, lặng lẽ nhích tới bên cạnh Ti Hà Di.....

Ti Hà Di nhíu chặt mày, đi lên phía trước đem cô che ở phía sau, ánh mắt sắc bén quét về những vị khách không mời mà đến bên ngoài.

Lại một lần nữa hiện trường đóng băng ngàn dặm, các phóng viên sợ hãi lui về phía sau hai bước, anh không nói một lời, trước mặt bọn họ đóng sầm cửa lại.

‘Ping!’ một tiếng, toàn bộ thế giới trở nên thanh tĩnh.....

“Hà Di.....”

Thanh âm của cô nhỏ khẽ mang theo run run, giống như chú đà điều lại lần nữa vui mình vào trong lòng anh.

“Không có việc gì, anh ở đây!” Biết cô bị dọa choáng váng, anh ôm cô, hôn nhẹ lên trán.

Ti Hà Di một tay ôm Bối Bối, một tay lấy di động bấm một dãy số: “Tôi là Ti Hà Di. Hiện tại tôi muốn gia tăng bảo an ở tòa nhà số 3 khu Vàng Thành, đem toàn bộ những người đứng trước cửa phòng 701 đuổi ra khỏi khu chung cư. Lập tức hạ lệnh tiến hành kiểm tra thân phận những người ra vào lẫn nhân viên, nếu là người không rõ thân phận đều không được phép tiến vào!”

Maybach dĩ nhiên đã đứng trước cửa khu nhà số 3, thời điểm cửa điện từ mở ra, rõ ràng có ánh sáng chớp nhoáng cùng thanh âm răng rắc.

Bối Bối ổn định tâm trí, đứng thẳng lưng, dưới sự che chở của Tỉ Hà Di an toàn ngồi vào trong xe.

Đội bảo an phái một hàng dài người phong tỏa con đường từ khu căn hộ ra đến cổng chung cư, Maybach thông thả vượt ra khỏi vòng vây người, liền nghênh ngang mà đi.

Toàn đội bảo an cũng thờ phào nhẹ nhõm thu quân. Bảo an trẻ nhìn chiếc xe sang trọng biến mất ở cuối đường, lầm bầm nói: “Không nghĩ tới khu chung cư nhỏ của chúng ta có thể giấu một đại nhân vật!”

“Bảo cậu thanh niên không hiểu chuyện quá thực không oan! Trên đời này không có gì là không thể, nói không chừng một ngày nào đó toàn thể dân thế giới di dân tới hành tinh khác cũng không biết chừng!” Đội trưởng đội bảo an – Lão Tư ngồi đằng xa nói vọng lại, gác chân mở ra tạp chí mới, một tay cầm ly cà phê thủy tinh đựng nước trà nhân nhả thưởng thức.

Bảo an trẻ liếc mắt nhìn tiêu đề trang nhất trên tờ báo, lại nhìn đến ảnh chụp hai đại nhân vật vừa mới rời đi, gãi gãi đầu khó hiểu hỏi: “Ông chủ Tỉ không phải trả tiền để chúng ta ngăn chặn phóng viên sao? Vì sao chú lại cố ý làm bộ không ngăn cản được để bọn họ đi vào?!”

Đội trưởng đội bảo an liếc mắt nhìn hần một cái, lại nhìn li thủy tinh trên bàn. ....

Bảo an trẻ lập tức hiểu ra, đem nước trà rót đầy vào ly, chân chó cung kính dâng lên cho hần.

Đội trưởng đội bảo an vừa lòng gật đầu: “Nhìn cậu cũng linh động như vậy, chú dạy cậu một chút! Làm người thì phải khéo đưa đẩy, không cần loạn đắc tội người khác, chúng ta chỉ cần mắt nhắm mắt mở một lần, vừa không tổn thất gì, người ta cũng hiểu được ý tứ thôi! Hơn nữa bên trên hạ lệnh xuống rất mơ hồ, không biết là nghe theo ông chủ lớn thì tốt, hay nghe theo ông chủ nhỏ thì được! Chúng ta cứ mơ mơ hồ hồ là được rồi. ....”

Bảo an trẻ ánh mắt sáng ngời thông suốt, thốt ra một câu tiếng địa phương: “Ôi a, người bạn già, thật là hiểu khuôn phép!” (pup: = =!)

“Thằng ma cà bông này!” Đội trưởng bảo an không khách khí đập một phát vào đầu hần: “Học Chu Lập Ba còn chưa tính, còn gọi Ngô Giữ Hữu! Chú là bạn của mày sao?!!”

Bảo an trẻ lệ rơi đầy mặt, oán niệm ngồi góc tường. ....

(*Pup lệ rơi đầy mặt, oán niệm vẽ vòng tròn nguyên rủa mấy người thích bắn thổ ngữ này! >.<)

Thánh Điện quả nhiên có hệ thống bảo an mạnh mẽ, từ sau khi tiến vào gara chuyên dụng, một đường chạy thẳng đến thang máy, toàn bộ đều bị phong tỏa, cứ một đoạn lại có một camera, cam đoan giữ vững an toàn riêng tư cho từng hộ gia đình.

Lại lần nữa trở lại nơi đây, Bối Bối mới giật mình phát hiện, tầng 38 ở Thánh Điện là hai căn hộ nối liền với nhau.

Ngày đó chỉ lo chạy trốn, thực sự chưa bỏ tâm tham quan tốt một chút. ....

= =

Phòng khách đã được bố trí lại, thay một tủ rượu khác.

Cô nghĩ nghĩ một chút quay đầu hỏi: “Em nhớ ở đây có cái bể cá. ....”

Tỉ Hà Di mỉm cười chế nhạo: “Không nuôi cá, bởi vì sợ chúng nó nhìn thấy em sẽ sợ hãi.”

= =

Bối Bối quệt miệng dựa theo trí nhớ đi đến góc hành lang, đèn thủy tinh kiểu Ý đã được thay đổi, chiếu sáng rực rỡ bức tranh treo trên vách tường.

Bối cảnh trong bức tranh là một khu nhà cũ, mà cô bé trong tranh vẫn mặc váy vải sợi, đứng dưới ánh mặt trời dang hai tay, giống như muốn ngã vào trong lòng họa sĩ.

Nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời lại hết sức thanh thuần, như một dải ánh sáng hiện lên dưới tầng trời âm u, làm cho màu xám cũ nát của khu nhà tràn ngập nắng ấm áp.

Nhìn thật quen mắt!

Bối Bối suy nghĩ, bưng bình nhận ra chỉ vào bức họa hưng phấn nói: “Thiên sứ! Cô bé này chính là thiên sứ trong bức tranh ở văn phòng của anh! Chính là trong tranh này cô bé không có cánh!”

Tầm mắt di chuyển, trong góc nhỏ nhìn thấy họa sĩ kí tên, vẫn là “X”.

Cô đột nhiên nghĩ đến, kinh ngạc quay đầu nhìn Tỉ Hà Di: “Là anh vẽ, anh chính là X”.

Anh mỉm cười gật đầu. ....

Bối Bối lại lần nữa cẩn thận đánh giá bức tranh, cảm thán nói: “Anh vẽ thật tốt, cảm giác rất thật! Cô bé này thật đáng yêu!”

Tì Hà Di cười ra tiếng, ôm lấy cô bước về phía phòng ngủ: “Cô ấy là thiên sứ của anh!”

Tuy rằng ghen với một bức tranh có chút thái quá, nhưng là Bối Bối vẫn không khỏi thấy có chút vị chua.

Có một ý tưởng thực quý dị nổi lên trong đầu: Cô bé trong tranh này giống như đã nhìn thấy ở đâu, nhưng là cũng không nhớ rõ?!

“Làm sao vậy?! Nghĩ cái gì?” Tì Hà Di đánh gãy suy nghĩ của cô.

Cô yêu kiều cong môi hỏi: “Cô ấy là thiên sứ của anh, vậy em là cái gì?”

Anh nâng lên cằm của cô, thành thật nói: “Em chính là thiên sứ của anh!”

Bối Bối sững sốt, lúc phản ứng lại đã thấy mình ngã vào trên giường, bị người đặt ở dưới thân mật ngọt hôn.

Anh không chỉ đem lưỡi treu đùa trong miệng cô, còn đùa nghịch cởi quần áo hai người. ....

“A.... Anh làm gì?” Cô ôm cổ anh, cố gắng hỏi.

Anh cởi quần dài, một bên tháo nút thắt áo ngực, một bên đem cô ôm hướng về phía cửa sổ thủy tinh, thờ hồn hển nói: “Chúng ta lần đầu tiên làm ở nơi này, cho nên anh vẫn tưởng trở lại nơi này một lần, đáng tiếc em nhất quyết không chịu về Thánh Điện!”

Có thể làm ở trên giường, tại sao lại muốn ngồi bên cửa sổ thủy tinh trong suốt?!

==

Bối Bối xấu hổ, mặt đỏ ửng, cố gắng nắm lấy tóc của hắn rên rỉ: “Đi lên giường. .... A.....”

Hai chân bị anh nâng lên, sợ tới mức lập tức ôm chặt lấy cổ anh, lưng dán tại trên kính thủy tinh lạnh lẽo, trước ngực lại bị lồng ngực kiên cố ma sát đến nóng bỏng như hỏa thiêu đốt bình thường.

Anh đem lưỡi ngăn chặn cô phát ra âm thanh, trải qua một đợt lại một đợt nhiệt tình phun trào, đôi mắt đen sâu mở to nhìn ra ngoài cửa sổ lóe ra tia sắc hồng, sáng chói đến lóa mắt.

Cô ôm lấy bờ vai anh, tất cả những gì trong đầu đều bay mất, chỉ có thể phát ra âm thanh tiêu hồn nhập vào tận xương cốt, không tự giác vịn vịn dưới thân anh.

Hai tay Tì Hà Di xoa nắn thân thể mềm mại, điều chỉnh vị trí thích hợp, mãnh liệt tiến vào gút gao hòa nhập một chỗ.

Nhiệt độ cơ thể cực nóng, không khí tràn ngập hơi thở ái muội, lập tức làm cho anh rơi vào điên cuồng. ....

Anh đóng đưa cái mộng, một lần lại một lần ra vào cơ thể cô, lập lại kích thích vùng nắn cảm nơi cô, phút chốc cảm thấy có dòng chất lỏng nóng ấm chảy xuống bắp đùi.

Ở trên kính nhìn thấy vẻ mặt mê muội của cô, anh thỏa mãn nuốt lấy tiếng ưm của cô, đẩy nhanh tốc độ, khơi dậy toàn bộ giác quan của cơ thể.

Nháy mắt bạch quang tiến đến, anh run run gọi nhỏ: “Anh yêu em, thiên sứ của anh!”

Nhập nhèm mở mắt, đầu giường là đường cong khắc gỗ cổ điển mỹ lệ, bên trên là đèn cổ tạo hình nghệ thuật.

Ga giường là vải lụa màu sôcôla, trên giường một mảnh hỗn loạn, quần áo tán loạn dưới chân giường.

Bối Bối híp mắt, thỏa mãn cọ đi cọ lại mới xoay người đứng lên.

Nhìn đến cửa thủy tinh dày đặc hơi nước trong phòng tắm, thân thể nam nhân tinh mỹ như ẩn như hiện trong sương.

A..... Không phải một đêm tình thật tốt, tinh dậy cũng không cần chạy trốn!

Bối Bối ngồi trên giường ngây ngô cười, cửa sổ bên cạnh chiếu vào ánh sáng đầu ngày chói mắt, cô vươn tay ra muốn che lại, cảm thấy bàn tay trái có điểm lạ, buông ra vừa thấy....

Một chiếc nhẫn kim cương ở trên tay cô tỏa sáng lấp lánh chói mắt. ....

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Lớn – Nhỏ Yêu Nghiệt Đối Đầu

Mấy ngày ở nhà không đi làm khiến Bối Bối cảm thấy nếu tiếp tục không đi làm, trên người sẽ bắt đầu tạo kén.

Hơn nữa cũng có rất nhiều việc không thể chỉ đạo qua điện thoại, chuyện đã đến nước này, việc gì nên đến thì cứ đến thôi!

Ti Hà Di vừa đi, cô đã chuẩn bị thay quần áo, rời khỏi nhà đi vào thang máy.

Thang máy dừng ở tầng 16, một anh chàng đẹp trai trẻ tuổi đi vào, anh ta nhìn Bối Bối đeo khăn quàng cổ che mắt nửa gương mặt, liền nở nụ cười âm áp gât gât đầu.

Ra khỏi thang máy, nhìn xuyên qua cửa thủy tinh, Bối Bối nhìn thấy vài gương mặt quen thuộc dưới gốc cây bên kia đường.

(Pup: Thánh Điện đối diện Thánh Ân, đây là đám phóng viên đứng chầu sẵn trước cửa công ty đấy ạ! = =)

Cô do dự không dám đi ra ngoài, sợ bị người vây kín, biết trước như vậy đã đi xe cùng với Ti Hà Di, để cho đưa cô đi làm.

“Tiểu thư, có cần giúp gì không?” Anh chàng đẹp trai trẻ tuổi trong thang máy mỉm cười nói.

Ánh mắt của Bối Bối sáng lên, khom người nhờ cậy anh ta: “Tiên sinh, anh có thể đưa tôi tới Thánh Ân được không?”

“Rất vui lòng được phục vụ tiểu thư!”

Bối Bối ngỡ ngàng nhìn anh ta đem cánh tay mình vòng qua tay hấn, hành vi giống như rất quen thuộc với cô.

“Để tránh né đám ruồi bọ kia, làm phiền tiểu thư giả làm bạn gái tôi!” Anh ta đẩy kính mắt, gương mặt tuấn tú hiện lên một tia cười vô hại.

A..... Hóa ra là như vậy!

Vị tiên sinh này thật thông minh, ngay lập tức đã nhận ra cô đang tránh né đám “chó săn”!

Bối Bối vui sướng phối hợp, chủ động kéo anh ta ra khỏi Thánh Điện. Đội “chó săn” hình như cũng thấy nghi ngờ, nhưng không ai dám chủ động tiến lên hỏi.

Bước vào đại sảnh Thánh Ân, cô liền buông tay anh ta, nói lời cảm ơn: “Cảm ơn anh, đã làm lãng phí thời gian của anh rồi!”

Anh ta cười nhẹ, ánh mắt đảo quanh những người đi lướt qua bọn họ một vòng, sau đó lại đem chú ý chuyển về trên người cô: “Không lãng phí, tôi đang làm việc tại Thánh Ân!”

Dạ người.....

Bối Bối nghiêng đầu nhìn anh ta: “Anh.....”

“Tôi là luật sư xử lý sự vụ ở văn phòng tầng 16 – Hàn Triết.” Đôi mắt dưới lớp kính lóe lên một tia sắc bén: “Hân hạnh được ra mắt cô, Biện Bối Bối tiểu thư.”

Phốc.....

Cô biết Hàn Triết, đó là một anh chàng dựa vào tài ăn nói phi phạm cùng với bản lĩnh của bản thân mà nổi tiếng trong giới luật sư, vừa tốt nghiệp đã mở một văn phòng luật riêng, cùng lúc trở thành cố vấn pháp luật của tập đoàn Thánh Thế tại Trung Quốc.

Bối Bối nhìn anh ta, nửa ngày không nói ra lời, cô phải sớm nghĩ đến người sống ở Thánh Điện sao có thể là kẻ đầu đường xó chợ.

“Tôi phải đi rồi, lần tới sẽ nói chuyện nhiều hơn.”

Anh ta lững thững đi về phía thang máy, nửa đường đột nhiên nhớ tới cái gì, nghiêng người quay đầu lại, dánh về tiểu sai cười: “Đúng rồi, Biện tiểu thư ở bên ngoài so với ảnh chụp trên tạp chí quả là xinh đẹp hơn nhiều!”

__!

Ảnh trên tạp chí?!

Bối Bối đứng ngẩn ngơ, ở quầy tạp chí cầm lấy một tờ [Tìm hiểu sự thật] đọc tin tức tài chính và kinh tế những ngày này.

Ôi.....

Thật khôi hài, trang nhất của tờ báo là ảnh chụp và tiêu đề rất kích thích: [Một đêm tình liên bay lên thành Phượng Hoàng], bài viết ở trang hai [Người thừa kế Tỉ gia hôm nay bị vạch trần ở chung cùng cấp dưới!]

Ảnh chụp..... Ảnh chụp..... Thật khó coi!

Cô mặc áo sơ mi của Tỉ Hà Di, bên dưới là quần ngủ, đầu tóc như tổ quạ, đáng giận nhất là cổ áo không cài nút, đem ánh mắt người đọc hấp dẫn đến đâu hôn lộ ra bên ngoài, Tỉ Hà Di đứng phía sau càng làm cho quan hệ hai người trở nên mờ ám.

Bối Bối lệ rơi đầy mặt.....

Bi thương muốn dùng đầu đập vào sách báo, có người đi ngang qua cô, rút ra một tờ tạp chí trên quầy, sau đó đi tính tiền.

Di Đình nhìn đến tờ tạp chí [Tìm hiểu sự thật] trong tay người nọ, hưng phấn muốn chết, miệng bô bô không ngừng: “Cô cũng xem [Tìm hiểu sự thật] ư, tôi nói cho cô hay, tạp chí kì này đầu đề là Biện Bối Bối, người của công ty chúng ta đó nha, không cần mua tuần san này đâu! Tôi nhìn là đã biết Biện Bối Bối, cô gái này có tướng làm phu nhân, đôi tay cô ấy thon dài, trắng nõn xinh đẹp cực kì.”

Bối Bối 囧

Thuận tay cầm theo một chai nước chanh xếp hàng phía sau người nọ.

Lại nghe thấy đối phương cười nhạo: “Di Đình, di đừng nói khoác đi! Người ta là hạng người nào, sao có thể tùy tiện cho di nắm tay được?!”

Di Đình nổi giận, nét mặt già nua, bùng lên ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, nổi giận: “Sao tôi lại chưa từng chạm qua tay cô ấy?! Trước đây, mỗi ngày cô ấy đều tới siêu thị mua một phần cơm nắm cá ngừ cá hồi và một bình nước chanh, lúc tính tiền tôi đã chạm vào tay cô ấy! Bối Bối có bị đốt thành tro tôi cũng nhận được ra đôi tay ấy, nếu hiện tại người đến tính tiền, tôi vừa chạm tay đã nhận ra ngay!”

Bối Bối 囧

Sau đó đem nước chanh trả về chỗ cũ, xám mặt chạy khỏi siêu thị, phía sau còn vang lên giọng nói đặc ý của di Đình: “Cô có biết con gái của tôi không?! Nó đang làm trợ lý cho luật sư tầng 16, con bé có văn kiện có chữ ký của Biện Bối Bối đó!”

“Được rồi, di Đình, di nói gì nhận ra tay của Biện Bối Bối tôi thừa nhận, nhưng mà cũng không thể thổi phồng như vậy được nha. Con gái đi ở tầng 16 làm việc, cũng không phải nhân viên của Thánh Thế, sao có thể có chữ kí của Biện Bối Bối được?!”

“Tại sao không thể có?! Con bé dùng gì đó trao đổi với cấp dưới của Biện Bối Bối, chính là cô bé trông rất giống con lai ý!”

Đại Mật Nhi!!

Bối Bối thẳng tiến tầng 38, một cước đá vong cửa phòng làm việc, ba người cấp dưới đều tập trung đông đủ.

Tiền Trinh ánh mắt sắc bén, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một viên kim cương lớn xuất hiện trên tay trái Bối Bối, cô liền chạy đến giữ chặt lấy tay sếp, hét to: “Oa..... Viên kim cương thật lớn! Thật hiếm thấy! Thật đẹp nha!”

Tiểu Tôn và Tiểu Đại nghe được cũng xông qua, ba người chặc chặc tán thưởng, vây quanh tay trái của Bối Bối.

Tiểu Đại choáng váng, vươn tay che kín hai mắt chỉ để lộ một kẽ hở, lén nhìn viên đá: “Mù, mù, tôi muốn mù!”

“Sếp Bối, Boss cầu hôn chị rồi sao?!” Tiểu Tôn nhìn chằm chằm, bày ra ánh mắt ngưỡng mộ, hâm mộ không chịu được!

“Sếp Bối, hôn lễ của chị nhất định phải mời bọn em đó nha!” Tiền Trinh nắm chặt tay, hai mắt sáng lên: “Em muốn tranh hoa cô dâu, em cũng muốn được hạnh phúc.....”

“Hoa cưới là của tôi!” Tiểu Tôn nhìn Tiền Trinh hét lớn.

“Cô đã có đại sói xám, con thỏ nhỏ không cần hoa cưới!” Tiền Trinh (͡° ͜ʖ ͡°)

“Tôi vào công ty trước cô, phải đem hoa cưới nhường cho tiền bối!” Tiểu Tôn kéo áo người bên cạnh.

.....

Hôn lễ còn chưa định ngày, các cô ấy đã bắt đầu tranh hoa cưới của cô dâu!

Bối Bối ==

Tiểu Đại rút cuộc buông tay che mắt xuống, lôi kéo tay trái đeo nhẫn kim cương của Bối Bối, tay phải làm bộ đang cầm microphone vui vẻ hát ca: “Kim cương kim cương sáng trong suốt, giống như ngôi sao trên trời hải xuống... Trên trời hải xuống ngôi sao nhỏ, cũng không bằng kim cương giá trị hoàng kim..... La la la.....”

Bối Bối ==

Nhìn cô gái đang rung đùi đắc ý, lại nghĩ đến cô ta chính là đại gian tặc ‘Ta là Keroro’, hơn nữa vừa rồi còn nghe được người ta dùng chữ kí của mình đòi lấy thứ gì đó....

Thù mới thêm hận cũ!

Bối Bối không nói lời nào tiến lên nắm lấy hai bên má Tiểu Đại, ra sức kéo!

“Còn không đi làm việc cho tôi!”

Tiểu Tôn & Tiền Trinh nhìn bộ dáng sắp muốn phun hỏa, lại nhìn Tiểu Đại thê thảm, ngoan ngoãn trở về đi làm.

Một lát sau, Tiểu Đại xoa nắn hai bên má sưng đỏ, u ám trốn vào góc tường.

“Sếp Bối, em vẽ một vòng tròn to nhất vũ trụ nguyên rủa chị!”

U oán gió thu ở phía sau cô kết thành lốc xoáy, bất thình lình xuất hiện tập giấy A4.....

***

Khu mộ ở Tề Thọ Viên, có lẽ hiện tại đã không còn gọi là khu mộ viên nữa, mà là chuyên khu.

Maybach đỗ ở bên đường, Ti Hà Di xuống xe đỡ lấy Bối Bối, hai người tay trong tay đi về phía đình nhỏ.

Bối Bối đặt hoa hồng trắng xinh đẹp cùng hoa quả tươi mới trước phần mộ, quỳ gối trước mặt cha mẹ, mắt ngấn lệ nói: “Ba mẹ, con gái rút cuộc cũng có gia đình của mình, hôm nay con mang con rể hai người tới ra mắt.”

Ti Hà Di tiến lên, hai đầu gối quỳ xuống, dập đầu một cái nói: “Ba, cảm ơn ba mươi ba đóa hoa hồng trắng của ba đã tạo ra một sinh mệnh mang tên Bối Bối!”

“Lại dập đầu một cái: “Mẹ, cảm ơn mẹ cho con cơ hội chăm sóc Bối Bối cả đời!”

“Đi thôi.....” Bối Bối ở bên cạnh đánh anh một cái: “Ít làm bộ đi, mẹ em khi nào thì cho anh cơ hội chứ?!”

Anh giữ lấy tay cô, nắm chặt, mỉm cười: “Lúc mà em vẫn còn mãi chơi đùa.”

==

Lúc này yêu nghiệt đang ngủ mơ ư.....

Bối Bối nhăn mũi, khinh bỉ nhìn anh xem thường.

“Cô không phải vị tiểu thư lần trước tìm không thấy mộ cha mẹ sao?”

Hai người quay lại nhìn, là quản lý đại thúc, ông lại chỉ hướng Ti Hà Di nói: “A... Cậu không phải vị tiên sinh mua lại toàn bộ nơi này sao?”

Dọa người.....

Bối Bối quay đầu, trợn mắt há mồm nhìn anh, nửa ngày hỏi: “Từ khi nào thì anh bắt đầu thích em hả?!”

Anh nhìn về mặt ngờ ngạc của cô, vỗ nhẹ lá khô rơi trên vai áo: “Rất sớm, đến nỗi em cũng nhớ nổi!”

--

Nhìn quanh cảnh bốn phía, cô hít sâu hai ngụm, lấy dũng khí hỏi: “Anh phung phí hết bao nhiêu tiền?”

Khóe miệng anh cong lên, không trả lời. Quản lý viên bên cạnh thật ra đã trả lời thay: “Mua toàn bộ khu mộ lớn như vậy, cộng thêm tu sửa, còn có cảnh vật non nước xung quanh, ít nhất cũng phải gần trăm vạn đi!”

“Ti Hà Di, anh điên rồi! Khi đó em chưa hề đối xử tốt với anh, có tiền cũng không cần lãng phí như vậy? Anh nói xem ba mẹ em sao có thể thừa nhận được?!” Cô kéo áo anh quất.

Bối Bối muốn ngắt xi, thật sự rất xa xỉ, số tiền đó có thể mua một căn hộ hai phòng ngủ.

Ti Hà Di vươn ngón trỏ đặt trên môi cô, ngăn cản cô sẽ tiếp tục nói những lời làm anh tức giận, ánh mắt sâu kín thô lộ: “Cha mẹ tuyệt đối có thể thừa nhận! Anh cảm thấy nếu không phải mẹ mất quá sớm, anh làm thế này còn chưa đủ!”

Cô nghi hoặc nhìn anh, trong lòng lại có một tầng cảm giác lạ trôi lên.....

***

Tiệc tối, trong phòng tiệc cao cấp của khách sạn, khách khứa đông đủ, tụ hội ăn uống linh đình.

Mỗi người tham dự đều mặc lễ phục xinh đẹp, cửa lớn được phục vụ viên đẩy ra, hai người bước vào.

Người đàn ông dáng người cao gầy, âu phục cắt may càng làm tôn thêm vẻ anh tuấn bất phàm của anh. Mà khuỷu tay anh khoác theo tay một cô gái mặc lễ phục dài chấm đất, dáng vẻ dịu dàng mê người, lay động tâm hồn.

Hai người mỉm cười đón nhận ánh mắt của mọi người, hơi hơi nghiêng đầu nói chuyện với nhau.

“Anh xác định đây là địa điểm công khai rất tốt ư?”

“Đúng thế! Đầu năm nay Trình tổng có hợp tác cùng với ông nội. Vừa rồi ông ta tới Mi còn được ông nội mời đi chơi golf.”

“Hà Di, chuyện lớn như vậy nếu không nói cho ông nội một tiếng, khẳng định ngài sẽ tức chết!” Bối Bối kiễng mũi chân nói nhỏ vào tai anh, tay trái đặt trên vai anh lấp lánh ánh sáng kim cương.

Anh nhìn gần đó có một vị phóng viên trông rất quen mắt đang cầm camera, cúi đầu chào, vô cùng thân thiết nói: “Yên tâm, ông nội có sóng gió gì là chưa từng trải qua?! Nói không chừng chiêu ‘mượn đao giết người’ lần này là muốn xem biểu hiện của chúng ta! Như vậy không bằng thuận theo ý người đi!”

Bối Bối vô cùng thân thiết nheo nhẹ mũi anh: “Một người là tiêu yêu nghiệt, một người là đại yêu nghiệt!”

Anh ôm sát eo nhỏ của cô, thuận tay đưa qua một ly rượu: “Bảo bối, em cũng biến thành xấu! Tay em nếu còn nhích tới nhích lui, đừng nói làm đám phóng viên đó hoa mắt chóng mặt, anh cũng mau bị em mê hoặc!”

Cô cười khanh khách run cả người, nhẫn kim cương theo tay lay động phát ra ánh sáng chói mắt.....

Đây không phải là đôi nam nữ gần đây có chuyện xấu đồn xa hay sao?!

Trình tổng lắc lắc đầu, trong lòng ai thán, người trẻ tuổi hiện tại thật không biết suy nghĩ cái gì!

Ông dẫn theo vài người bạn tiến đến, cười chào hỏi Ti Hà Di: “Hà Di, chú còn nghĩ cháu sẽ không tới!”

Ti Hà Di nhìn ông, hơi khom người hỏi lễ: “Chú Trình đã mời, cháu làm sao có thể không đến được?!”

“Thằng bé này, khó trách mỗi lần cùng Ti gia nói chuyện phiếm, không quá hai câu đều nhắc đến cháu!”

Xung quanh vài người có máu mặt trên thương trường cũng gật đầu đồng ý với Trình tổng, cười đến tròng mắt đều không thấy, híp mắt nhìn về phía Bối Bối, không biết nên xưng hô thế nào: “Vị tiểu thư xinh đẹp này là.....”

Ti Hà Di dặt tay Bối Bối giới thiệu: “Đây là vợ cháu, Biện Bối Bối, buổi sáng hôm nay chúng cháu vừa trở thành vợ chồng hợp pháp!”

b(¬ ∇)d

Phốc.....

Không khí xung quanh hỗn loạn. Một bên phóng viên đang dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng chân cũng run run, cố gắng chống đỡ, bám lấy bàn.

Trình tổng lắp bắp hỏi: “Hà Di, quốc tịch của cháu là quốc tịch Mi mà? Muốn lấy giấy chứng nhận kết hôn thủ tục rất phiền phức, đúng không? Hai người không phải... này, vừa mới xuất hiện trên báo trí vài ngày trước? Thế nào, thế nào lại.....”

“Chú đang thắc mắc, sự việc mới bị công khai chưa được bao lâu mà cháu đã lấy được giấy chứng nhận kết hôn sao?” Nhìn Trình tổng đang ngơ ngác gật đầu, Ti Hà Di cười cười nói: “Từ lâu cháu đã giao cho Hàn Triết qua Mi làm thủ tục kết hôn rồi! Lúc quan hệ của chúng cháu còn chưa sáng tỏ.....”

Bối Bối cầm chén rượu tao nhã hướng Trình tổng làm lễ: “Chú Trình, xin chào. Cháu là Biện Bối Bối, thật vui khi được quen biết chú!”

o(͡ ͡ ͡)o

Trước mắt là vị mỹ nhân cười khuynh quốc này. ....

Cùng người phụ nữ tóc tai lộn xộn xuất hiện trên tạp chí. ....

Khỏe miệng của Trình tổng run rẩy, khẩn cấp muốn tìm chỗ kín đáo gọi điện đường dài tới nước Mi!

Hội trường khách vẫn đông đúc như vậy, vẫn ăn uống linh đình, nhưng đó chỉ là che dấu bên trong đang nổi sóng, người người tím năm tím ba thảo luận về cặp đôi bất phàm kia.

Hai giờ sau, Ti Hà Di gia nhập một đám ông chủ buôn bán nói chuyện phiếm, mà Bối Bối lại cùng mấy vị phu nhân đàm luận chuyện trang sức, quần áo.

“Ti phu nhân, chiếc nhẫn trên tay cô thật đẹp, là ai thiết kế vậy?”

“Một người bạn người Ý của chồng tôi.”

“A, không có nhãn hiệu sao?”

Bối Bối cười cười: “Không có! Antonio không thích để lại nhãn hiệu trên tác phẩm thiết kế cho bạn bè, anh ấy chỉ để lại một kí hiệu viết tắt Danha. T ở vị trí rất bí ẩn khó có thể nhìn thấy.”

Lời vừa nói ra làm đối phương lập tức ngậm miệng, nhà thiết kế người Ý nổi danh thế giới Antonio Traversa không phải là người tùy tiện thiết kế trang sức cho người khác!

Trong túi xách nhỏ truyền ra âm thanh rung động, Bối Bối tao nhả chỉ vào túi xách, thoát thân khỏi đám người đến một góc bên ban công.

Mở điện thoại ra mới thấy là một dãy số xa lạ, rõ ràng là đang gọi đường dài quốc tế.

Chẳng lẽ là lão yêu nghiệt gọi tới, chiều này của Ti Hà Di vừa xuống tay, ông nội hần nhất định sẽ đáp lại một lần.

Bối Bối kích động, vuốt vuốt tóc, khụ khụ hai tiếng, bày ra tư thế tao nhả mà tiếp điện thoại: “A lô, xin chào, tôi là Biện Bối Bối.”

Đối phương im lặng một hồi, một giọng nữ dịu dàng xuất hiện:

“Bối Bối, xin chào, di là mẹ của Ti Hà Di.”

Phốc.....

Mẹ chồng đại nhân?!

Bối Bối không giả vờ tao nhả được nữa!!

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Gặp Mặt Mẹ Chồng Đại Nhân

Mẹ chồng là một danh từ thật thần kỳ!

Theo truyền thuyết, bà là mặt trên của bánh bao, cùng con dâu hợp lại thành lớp vỏ bánh bao, mà ở giữa hai người họ chính là người con trai đáng thương bị xem như lớp thịt kẹp giữa.

Sau khi Bối Bối nhận được cuộc điện thoại đáng sợ kia, việc đầu tiên sau khi về nhà chính là tìm kiếm Baidu đại thần.

Gõ chữ ‘mẹ chồng’ trên mục tìm kiếm, gặp phải mấy tin tức kinh thiên động địa như ‘mẹ chồng ác quỷ’,... sau đó sợ tới mức chân tay lạnh băng, cả người run run.

Gia đình bình thường còn có cảnh ‘mẹ chồng con dâu đại chiến’ đáng sợ như thế, không biết hào môn thế gia thì sẽ có tình huống như thế nào xảy ra?

Còn nhớ đầu đề một trong những kì bán chạy của tạp chí [Tìm hiểu sự thật] chính là quan hệ mẹ chồng nàng dâu của nữ minh tinh không được sáng sủa như mong muốn.

Mà ngày hôm nay, mẹ chồng đại nhân đã gọi điện thoại hẹn cô gặp mặt nói chuyện, hơn nữa còn dặn cô không được phép để cho Ti yêu nghiệt biết việc này.

Chuyện này có phải rất đáng nghi hay không?!

“Hà Di, anh nói anh là con ngoài giả thú, vậy ba mẹ anh gặp nhau như thế nào?” Cô ngồi khoanh chân trên giường lớn, ngón tay đặt ngay ngắn trên bàn phím máy tính, quay đầu hỏi ‘nhân bánh bao’.

Ti Hà Di mới từ trong phòng tắm đi ra, hai tay còn cầm khăn lau tóc ướt sũng, ngẩng đầu thuận miệng kể: “Trong một cuộc phỏng vấn của Niko tại Trung Quốc, khi đó ba là thành viên thuộc đoàn tham gia hội nghị tại Trung Quốc, mà lúc đó mẹ anh là phiên dịch viên đi cùng. Sau đó ba lại gặp phải tai nạn máy bay rui ro qua đời, mà năm đó Trung Mi còn chưa thiết lập quan hệ ngoại giao, khi ấy mẹ đã mang thai ba tháng và quyết định giữ lại.”

Bối Bối có chút hoảng hốt, mẹ của cô cũng là người có chồng mất sớm nuôi con một mình thế mà đã bị rất nhiều người chê cười, vậy mà mẹ chồng đại nhân lúc đó còn chưa chồng mà đã sinh con, như vậy phải cần biết bao nhiêu dũng khí?!

“Thật mạnh mẽ!”

“Khi ấy mẹ bị ông ngoại buộc đi phá thai, hình như là bị kéo tới cửa bệnh viện, nhưng mẹ vẫn liều chết xông ra khỏi phòng giải phẫu, sau đó bị đuổi ra khỏi nhà.”

Thật đáng thương. ....

Người phụ nữ như vậy là mẹ chồng của cô sao?!

--

“Tại sao lại hỏi về vấn đề này?” Ti Hà Di sờ sờ đầu đang lác lác vì hoảng hốt.

“A, không có gì!” Cô chỉ vào màn hình đang đăng nhập ‘Bát quái thoại Thánh Thế’ tìm tòi: “Nhìn xem! Cửa đặt của anh hiện tại là 1: 120 a!! Lúc đầu rất nhiều người đã đem hết bát quái tệ đi để đặt cược, cho nên bây giờ ngay cả cơ hội thay đổi cũng không còn nữa!! Ha ha ha.....”

“Em rất vui về?” Ánh mắt Ti Hà Di liếc qua người đang nằm lẩn qua lẩn lại trên giường, tận sâu dưới đáy hiện lên ý cười dịu dàng.

Cô đương nhiên vui vẻ, trước đây đều là mọi người vây xem xung quanh cô, hiện tại phong thủy thay đổi, rốt cục đến lượt cô ngồi xem người khác thua đến tâng gia bại sản.

Tuy rằng giá trị của bát quái tệ cũng không lớn lắm, nhưng nhìn những ID này ở diễn đàn kêu rên bi thảm, còn có những biểu tình khiếp sợ khi nhìn thấy Ti yêu nghiệt hoàn thắng, càng gia tăng cảm giác vui sướng vụn vặt trong nội tâm.

Bối Bối vuốt cằm, vẻ mặt cười xấu xa chờ mong số mới của [Tìm hiểu sự thật] công bố tin tức bọn họ kết hôn làm oanh động công chúng.

Mở ra xem thêm những chủ đề mới nhất trong diễn đàn, đột nhiên cô thấy được chủ đề liên quan tới hai người, lập tức mở ra xem, càng xem mày nhủ càng chặt, quay đầu chất vấn nói: “Tại sao anh lại chuyển cả Ryan lẫn Steven sang Mỹ công tác?!”

Bài viết trên diễn đàn viết rất rõ ràng, một bộ phận nhân viên của Thánh Du sẽ thay phiên nhau tham gia huấn luyện tại nước Mỹ, mà nhóm người đầu tiên được chọn có cả Hầu Ngôn Thanh và Đoàn Huy!!

Ti Hà Di đem khăn lau tóc ném qua một bên, vuốt nhẹ mái tóc dài của cô, cúi đầu nói nhẹ bên tai, giọng điệu vô cùng nguy hiểm: “Sao em lại nghĩ rằng anh cố ý?!”

Ti Hà Di nhủ mày, cầm lấy hai cổ tay cô, giận dữ nói: “Anh cố ý tiêu nhiều tiền như vậy là để họ xuất ngoại học tập công nghệ chế tác trò chơi tiên tiến nhất?! Đặc biệt là tiểu tử họ Đoàn kia, mặc dù có tài nhưng chưa làm nên trò gì ra hồn! Hai người đó giữ lại đối với anh cũng chẳng có bất lợi gì!”

Anh dừng lại một chút, kéo cô lại gần, cọ cọ chóp mũi nói: “Hơn nữa, em sớm đã bị anh bắt được!”

-- 〰 -- +

Có cách nói trắng trợn như vậy sao?! Nói đi nói lại thế nào cô cũng mới là người được hoan nghênh!

Bối Bối không không chế được chế nhạo lại. ....

“Cố ý! Nhất định là anh cố ý!” Cô lắc lắc đầu gào thét: “Là do anh ghen tị với người ta tuổi trẻ đầy tình lực, hơn nữa em còn là mối tình đầu của cậu ta!”

Ánh mắt sắc lạnh của Ti Hà Di đảo qua. ....

Bối Bối bị anh dọa làm cho run rẩy, rất không có tiền đồ ôm lấy thất lưng của anh cầu xin: “Em sai rồi! Em thật sự sai rồi!!”

“Không còn kịp nữa rồi!” Không biết anh lấy từ đâu ra một chiếc vòng lục lạc, mỉm cười nhích lại gần cô.

Cô bi thương lùi dần về phía sau: “Cho dù giả dạng hầu gái cũng không cần đeo cái này được không?!”

Lúc cô còn chưa kịp rời khỏi giường, anh đã tóm cô, giọng nói thanh thúy như tiếng ‘đing đang’ liền mạch lưu loát nói: “Ai nói đêm nay em là hầu gái?!”

Tỉ Hà Di hài lòng sờ sờ lục lạc, cẩn nhẹ lên môi cô nói: “Đêm nay em là con mèo nhỏ!”

o(͡ ▯ ͜͡)o

Ôi trời... cô đã lưu lạc đến mức không được làm người!

Bối Bối囧.

Giẫy dụa lần cuối: “Ngày mai... ngày mai em phải đi làm! Đêm nay không cần!”

“Đêm nay coi như là em tặng ca, mà tặng ca lại không có tiền làm ngoài giờ!” Anh cúi đầu xuống vai cô cười đến run rẩy, ngẩng đầu nói từng chữ một: “Bối vì, anh-có-tinh-lực!”

Phốc.....

Bị bắt tặng ca lại còn không có tiền làm ngoài giờ, tinh thần ngày hôm sau của Bối Bối rất không tốt, hơn nữa lại bị áp lực phải gặp mặt mẹ chồng đại nhân, tinh thần quả thật không vững dậy được.

Giữa trưa, cô vụng trộm chuồn ra khỏi Thánh Ân. Ngồi lên xe taxi, đọc địa chỉ xong liền đem gương ra soi qua soi lại.

Một tầng phấn dày cũng không thể che đi được quầng thâm mắt đen ngòm, gương mặt rất suy sút, vậy sao có thể gặp mặt mẹ chồng đại nhân được đây?

Mẹ chồng đại nhân là người dám ở thời điểm ‘phong kiến’ kia chưa kết hôn đã sinh con!

Mẹ chồng đại nhân là người dám đập đầu đến chảy máu ở bệnh viện để thoát khỏi bị ép phá thai!

Mẹ chồng đại nhân là người dám chịu mọi lời đàm tiếu, xì xào của mọi người mà nuôi con một mình!

Mạnh mẽ, nhẫn nại đợi chờ đến ngày mây tan mặt trời lại tỏa sáng, đó chính là mẹ chồng đại nhân!

Rốt cuộc mẹ chồng sẽ là người như thế nào?!

“Tiến về phía trước, tiến về phía trước, đó là trách nhiệm của chiến sĩ, nữ nhi oán thù thâm.....”

Trong lòng Bối Bối vang lên ca khúc chủ đề của bộ phim điện ảnh kinh điển một thời – ‘Hồng sắc nương tử quân’*.

Mà sao cô có thể mất gấu trúc, tóc tai rối bù đi gặp vị mẹ chồng đại nhân mạnh mẽ như vậy được? Mẹ chồng đại nhân a a a a.....

Bối Bối phát điên, buồn bực đập đầu vào ghế trước xe taxi.

Đuôi mắt của tài xế taxi giật giật, thầm nghĩ cô gái này sẽ không phải là kẻ thần kinh không bình thường đấy chứ?!

Đập vài cái, Bối Bối rốt cục lấy lại được tinh thần, nghĩ cũng không thể cứ sa sút đi xuống như vậy được.

Dốc một từ trong túi xách ra, lấy ra một đồng mỹ phẩm hóa trang này nọ, cầm gương lên bắt đầu điên cuồng trang điểm.

Xong xuôi cầm cây trâm trâm châu, một phút, hai phút cuốn mái tóc dài lên, rồi lại nhìn trong gương gật gật đầu, như vậy còn có tinh thần một chút!

Khỏe miệng của tài xế taxi co giật, cảm thấy đây nhất định không phải người bình thường!

Cẩn chặt môi..... Hẩn nghĩ, nhấn ga tăng nhanh tốc độ.....

ㄣ (͡ _ ͜͡) ㄣ

Vị mẹ chồng đại nhân này quả thật rất thần kỳ, Tỉ gia có tiền như vậy nhưng lại không hện gặp cô ở khách sạn 5 sao cao cấp hay là phòng trà sa hoa, mà lại hện gặp tại quán cà phê nhỏ.

Bối Bối xuống xe taxi, nhìn về phía cửa hàng tuy nhỏ lại rất ấm áp.

Thực trùng hợp, hóa ra là cửa hàng cà phê của Kì Kì.

Bàn tròn nhỏ cùng với khăn trải vàng ô vuông cổ điển, nắng trưa tà tà chiếu vào cửa thủy tinh, hương vị cà phê cùng hương bánh lan truyền đến, mang theo cảm giác ấm áp.

Vuốt lại tóc, Bối Bối đẩy cửa đi vào, từ xa đi lại đã thấy ngồi bên cửa sổ thủy tinh có một vị phu nhân tao nhã. Nhìn bà có vẻ vẫn còn rất trẻ, toát ra hơi thở đoan trang mà tràn ngập phong cách.

Tại nơi này, sau giờ nghỉ trưa, trong hoàn cảnh như vậy, có người tao nhã nâng chén cà phê, có người nhìn mình gật đầu mỉm cười!

Phốc.....

Mẹ chồng đại nhân sao?!

Bối Bối há hốc mồm, vẻ mặt cứng đờ, hình như ‘hồng sắc nương tử quân’ trong ảo tưởng hoàn toàn khác so với hiện thực. Mẹ chồng đại nhân của cô không ngờ lại là một vị phu nhân dịu dàng, trông rất hiền lành!

Hồng mắt rồi!

Bối Bối run run đi đến trước mặt mẹ chồng, cúi gằm mặt, đầu lưỡi như bị keo dính, những từ muốn nói nghẹn chặt ở yết hầu.

Mẹ chồng đại nhân mỉm cười không đứng lên, tuy rằng dấu vết thời gian vẫn còn lưu lại trên mặt bà, nhưng vẫn nhìn ra được khi còn trẻ người này là một đại mỹ nhân!

Bà ra hiệu bảo Bối Bối ngồi xuống vị trí đối diện, dịu dàng lên tiếng: “Lần đầu gặp mặt, con dâu!”

Phốc.....

Vốn là cảm động đến rơi nước mắt Bối Bối lại bay lên!

Hóa thạch!

“Dạ... Thật xin lỗi!” Bối Bối nghiêm trọng nói lấp bắp, kết hôn là chuyện đại sự, nhưng kết hôn không thông báo cho bề trên quả thật rất thất lễ.

Người ta là đại minh tinh Trương Bá Chi** bởi vì kết hôn không thông báo cho hai bên gia đình, đến bây giờ vẫn còn bị mẹ chồng oán hận.

Bối Bối ==

“A... Con không cần lo lắng, khẩn trương, ta biết rồi sẽ có ngày này!” Mẹ chồng vừa cười vừa nói: “Con trai của ta, đương nhiên ta hiểu rất rõ! Hà Di nhất định sẽ cùng con kết hôn, Bối Bối.”

“Cảm ơn bác! Nhưng con vẫn muốn xin lỗi! Tuy nói hôn nhân là chuyện của hai người, nhưng chưa thưa chuyện với cha mẹ hai bên đã tự tiện đi đăng ký giấy chứng nhận, lại còn để bác biết từ miệng người khác, như vậy thật sự là rất tùy ý!”

Ánh mắt của mẹ chồng đại nhân đột nhiên lóe sáng, bùng cả phê hỏi: “Nói đến cha mẹ của con, mẹ con vẫn khỏe chứ?”

Bối Bối có chút nghi ngờ, đáng nhẽ mẹ chồng phải hỏi: “Cha mẹ con vẫn khỏe chứ?” Vì sao chỉ hỏi mẹ thôi?!

“Khi con còn nhỏ ba đã qua đời, hai mẹ con sống ở Thái Dương cung cách nơi này không xa. Hiện tại đã bị phá bỏ và thay đổi hoàn toàn nhưng trước đây đó là khu nhà cũ của nhân dân lao động.” Cô trả lời. Nghĩ đến mẹ chồng chỉ là hỏi gia thế của chính mình: “Bốn năm trước mẹ con vì bệnh mà đã qua đời!”

Chén thủy tinh trong tay khẽ rung, Danh Thư Hinh mặc dù sớm đã có chuẩn bị nhưng hốc mắt vẫn có chút ẩm ướt.

Tiểu Mỹ kiên cường như vậy không ngờ cũng sẽ vì bệnh tật mà ngã xuống, thậm chí hai người còn chưa gặp lại lần cuối cùng. Nhìn đến vẻ mặt nghi hoặc của Bối Bối ngồi đối diện, bà nghiêng người quay đi che dấu sự thất thố.

Một lúc sau, bà ngẩng đầu đánh giá người trước mặt – cô bé từng làm cho con trai bà chịu không ít đau khổ. Không thể không thừa nhận, năm tháng trôi qua khiến con người thay đổi, cô bé ngây ngô mặc quần đùi lụa năm nào đã trở thành cô gái trưởng thành xinh đẹp như vậy.

Gương mặt kia có nét thanh tú, tuấn nhã của cha cô bé, nhưng cũng lộ ra chút ngông nghênh của mẫu thân, nói năng rất có lễ phép, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, đúng là được giáo dục rất tốt.

Bà thích có một người con dâu như vậy!

Nói rằng tin tưởng hứa hẹn của con trai, không bằng nói bà tin tưởng lời của chị em tốt Vương Mỹ thì hơn. Con gái của cô, chắc chắn sẽ không thua kém người khác!

Một màn chuyện cũ hiện lên, gương mặt của Danh Thư Hinh nhu hòa hơn nhiều: “Thời gian trôi qua thật nhanh, nháy mắt con đã lớn như vậy! Con có

nhớ hay không. ....”

“Bối Bối!”

Một tiếng kêu to đánh gãy chuyện cũ nơi cửa miệng của bà, bà chủ Kì Kì đã trở lại!

“Kì Kì!” Bối Bối quay đầu, cao hứng vẫy tay, trăm cài trâm châu trên tóc lờ lờ tỏa sáng giữa không trung.

“Giới thiệu một chút, đây là mẹ chồng của em, còn đây là bạn của con trước ở Thái Dương Cung – Kì Kì.”

“Cháu chào cô! Hai người đợi chút cháu mang thêm chút điểm tâm đặc biệt tới đây.” Kì Kì mỉm cười chào hỏi, sau khi nhìn thấy gương mặt của Danh Thư Hinh khẽ giật mình, thấy đối phương không có phản ứng gì, chỉ sợ nhận sai người, đành ôm nghi ngờ ra sau quầy bar.

Lúc này Bối Bối cũng cảm thấy nghi hoặc, quay đầu hỏi: “Nhớ rõ điều gì ạ? Con và bác đã từng gặp mặt sao?”

“Đem cây trâm trên đầu con cho ta xem một chút!”. Trả lời không liên quan đến câu hỏi.

Có lẽ là chỉ cầm trâm lỗi thời này đi, cô rút trâm cài trên tóc đưa qua.

Danh Thư Hinh chậm rãi vuốt ve hoa văn quen thuộc trên cây trâm: “Cây trâm này từ đâu mà có?”

“Là của người khác tặng cho con.” Gương mặt của Bối Bối ửng hồng: “Là anh hàng xóm ngày trước tặng cho con.”

Hóa ra đứa nhỏ này không biết con trai bà là anh hàng xóm ngày trước?! Tâm trạng bây giờ giống hệt như gần hai mươi năm trước, bà mãi vẫn không hiểu con trai mình rốt cuộc cất giấu những gì trong đầu!

“Lúc trước mẹ cũng có một cây trâm như thế này, có một ngày không biết vì sao lại tìm không thấy, có lẽ bị con trai của ẹm trộm đi tặng người khác!” Bà cười duyên dáng, ngẩng đầu nhìn cô nói: “Còn nữa, không cần gọi là bác, cũng đến lúc con nên gọi là mẹ rồi!”

Nói chuyện một lúc cũng hết buổi chiều, câu chuyện xoay quanh cuộc sống trước đây của cô, cũng nói nhiều đến chuyện của mẹ cô!

Có đôi khi mẹ chồng đại nhân nghe được, lại rơi lệ. ....

Đây có tính là đã thông qua cửa của mẹ chồng đại nhân hay không?!

Bối Bối đứng trước cửa Thánh Điện, nhìn trời. ....

Trong đầu xoanh quanh rất nhiều nghi vấn!

Vì sao mẹ chồng đại nhân nhìn rất quen?! Vì sao bà luôn muốn hỏi chuyện ở Thái Dương cung?! Vì sao cô cảm thấy rất thân thuộc với bà?!

Cảm giác kì lạ cứ như xoay quanh cô, sẽ không trùng hợp như vậy đi?! Sẽ không khéo như vậy, máu chó như vậy đi?!

Nghĩ đến một khả năng như vậy, trong đầu Bối Bối chỉ toàn một màu đen. ....

Đột nhiên, có một dấu chấm hỏi rất quái dị nhảy lên trong đầu!

Vì sao mới ngày hôm qua, mẹ chồng đại nhân còn liên hệ với cô bằng điện thoại, ngày hôm nay đã cùng cô gặp mặt tại thành phố S?!

Dấu chấm hỏi đi một vòng trong đầu, làm Bối Bối vô cùng sợ hãi!

Chẳng lẽ người vốn đang ở nước Mỹ, có khả năng làm cho cô phải đau đầu, lão yêu nghiệt cũng đã bí mật đến thành phố S?!

Phốc. ....

o(͡° ͜ʖ ͡°)o

*Hồng sắc nương tử quân: bộ phim (hoặc vở ballet) nói về sự giải phóng của cô gái nông dân ở đảo Hải Nam và sự trưởng thành của cô trong Đảng Cộng sản Trung Quốc. Mấy câu hát chủ đề có ý nghĩa: luôn hướng về phía trước, hướng về lí tưởng, hướng về ánh sáng cách mạng (nghe như thơ ca Cách Mạng Việt Nam ấy =)

**Trương Bá Chi vs mẹ chồng: ừm, chắc ai cũng biết cặp đôi nổi tiếng showbiz Trung Hoa Tạ Đình Phong x Trương Bá Chi từ nhiều năm trước. Nếu Pup nhớ không nhầm thì Trương Bá Chi và Tạ Đình Phong kết hôn khi chưa được sự ủng hộ từ cả hai phía của gia đình (và cụ thể là mang nhau sang Philippin bí mật làm đám cưới). Do đó, có rất nhiều tin tức đưa tin về mối quan hệ không mấy tốt đẹp của Bá Chi và mẹ chồng. Tâm sự một chút, ngày xưa đây đã là cặp đôi hoàn hảo trong mắt ‘bé Pup’, nhưng trong khoảng một năm trở lại đây thì cuộc hôn nhân của Bá Chi và Đình Phong đang dần tan vỡ, cả hai không tiếc bỏ xấu nhau để giành quyền nuôi con và lấy lý do yêu cầu ly dị trước tòa và giờ đã chia tay. Chỉ tội 2 đứa nhỏ, đứa thì chưa đi học đứa còn bế trên tay. Như vậy, hình tượng soái ca Tạ Đình Phong trong mắt Pup hoàn toàn sụp đổ, những tưởng anh ấy yêu mẹ, yêu cả vợ, cố gắng kéo gần lại mối quan hệ của hai người... Thật không ngờ quyết định cuối cùng của anh ấy lại là ly hôn.

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Xử Nam Rối Rắm

Nghĩ đến một tầng quan hệ phức tạp, Bối Bối nghiêm mặt đi vào Thánh Ân.

Đứng trong thang máy nhìn trần kim loại, đầu óc của cô bắt đầu dùng vận tốc cực đại suy nghĩ, bởi vì bị ông nội gây khó dễ, cô cùng những khách sạn lớn ở thành phố S đều cố gắng duy trì tốt quan hệ.

Nếu như ông nội đến ở tại bất kỳ khách sạn lớn nào, không có lý do gì các khách sạn ấy không thông báo cho cô biết.

Như vậy chỉ có một khả năng duy nhất, chính là ông nội đang ở tại... nhà cũ!

Mà nhà cũ của Tỉ gia là do Đại Mật Nhi phụ trách. Đứa nhỏ này sẽ không lại cố ý che giấu đi?!

┐(□)┐

Nhắc đến Tiểu Đại, Tiểu Đại đã xuất hiện!

Thời điểm Bối Bối bước chân vào tầng 38, dường như Tiểu Đại nhảy bổ vào!

“Sếp Bối! Sếp Bối! Không xong rồi!” Cô có chút thất kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé kia tràn đầy biểu tình hoảng sợ.

Mất Bối Bối đảo một vòng, bình tĩnh nói: “Không cần hoảng hốt, có chuyện gì vào văn phòng rồi nói.”

“Ai nha! Sếp Bối, cô đừng chạy a! Hãy nghe tôi nói! Chuyện thật sự rất nghiêm trọng.....” Người lập tức đuổi theo cô vào văn phòng.

Bối Bối ngồi ở vị trí của mình, bàn tay tiến vào ngăn nhỏ trong túi xách, sờ sờ roi da nhỏ chuẩn bị lại lần nữa thăm vấn Tiểu Đại.

“Sếp Bối, Tỉ lão gia đã vụng trộm đến thành phố S hai ngày trước! Hơn nữa bí mật chuyển vào nhà cũ của Tỉ gia a!!”

“A?! Nếu là vụng trộm, tại sao cô lại biết?” Bối Bối dừng động tác sờ roi da, nhú mày hỏi.

Tiểu Đại thần thần bí bí tiến lại nói nhỏ vào tai cô: “Tỉ lão gia trở lại nhà cũ xong liền phân phó quản gia thông báo với người giúp việc trong nhà, không được đem tin tức truyền ra ngoài. Nhưng tôi có người bạn đang làm việc ở nhà cũ, ngày hôm qua cô ấy vụng trộm nói cho tôi biết. Còn nói, hai ngày nay Tỉ lão gia đem toàn bộ nhà cũ trang trí lại hết, đem rất nhiều đồ vật chuyển tới tầng trên, làm cho toàn bộ tầng dưới cùng trống không.”

Bối Bối 囧

“Tỉ lão gia muốn làm cái gì? Cô có biết không?”

“Đương nhiên biết! Trợ lý tùy thân của Tỉ lão gia từ hai mươi năm trước cũng cùng trở về thành phố S. Ông nói hai mươi năm trước đây cũng từng bày một trận như vậy, giống như lúc Hà Di ca được tìm về!”

Bối Bối xiết chặt tay cầm roi da, bất động thanh sắc: “Vị trợ lý kia vì sao lại nói cho cô biết?”

Tiểu Đại đắc ý dào dạt cười: “Lão Jack chứng kiến chúng tôi lớn lên, từ khi biết Tỉ lão gia trở về nhà cũ, tôi liền vụng trộm liên hệ với lão Jack. Aha ha ha.....”

Bối Bối nghĩ nghĩ, đem roi da để lại vào trong túi xách, xoay người đi lấy cà phê, uống vài ngụm lấy tinh thần, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Hai mươi năm trước cũng để nhà cũ trống trải như vậy, đại khái là để xem xét tư cách của Hà Di, để xem anh có được bước vào nhà họ Tỉ hay không?!

Hai mươi năm sau lại làm như vậy, chẳng lẽ là vì muốn thử nghiệm xem cô có đủ tư cách bước vào nhà họ hay không?

“Nghe nói tất cả các phòng ở tầng trệt đều có cửa thông ra ngoài. Mỗi một gian phòng đều bố trí sử dụng riêng, có phòng ủ rượu, có phòng ăn kiểu Tây, có phòng trà.... Còn có rất nhiều căn phòng cổ quái khác, cũng không biết để làm gì!” Tiểu giám điệp Đại Mật Nhi không biết chính mình vừa thoát khỏi thăm vấn đáng sợ, mặt to tròn, hưng trí bừng bừng nói tin tình báo.

Bối Bối không hiểu lão yêu nghiệt rốt cuộc muốn làm gì?!

Chỉ có thể sờ sờ đầu Tiểu Đại nói: “Tôi biết rồi. Cảm ơn cô, Mardi!”

(—?—)

Tiểu Đại gãi đầu, mắt nâu mở to, lộ ra vẻ mặt ngưng ngững: “Không cần cảm ơn, sếp Bối! Đây là việc tôi phải làm!”

Bối Bối ngẩng đầu cười nói: “Tuy rằng trước đây cô từng bán đứng tôi, nhưng là hiện tại lập công chuộc tội nha....”

Tiểu Đại nước mắt lưng tròng, bỏ nhào vào người Bối Bối, thâm tình kêu: “Sếp Bối!”

Bối Bối sờ sờ đầu của cô, cũng thâm tình hồi đáp: “Mardi!”

Hai người diễn tiểu thuyết ngôn tình Đài Loan một hồi....

Tiểu Đại lại nghĩ đến một việc: “Đúng rồi, sếp Bối! Nghe Susuni ở Thánh Du nói, nhóm đầu tiên tham gia huấn luyện tại Mỹ ngày mai sẽ lên máy bay.”

“A?! Nhanh như vậy sao?” Bối Bối có chút sợ hãi!

“Đúng vậy a, sếp Bối chị có đi tiễn họ hay không?”

Sao có thể không đi?!

Nhưng mà tại sao Tỉ yêu nghiệt cũng sẽ đến chứ?!

Bối Bối đứng ở cửa làm thủ tục nói chuyện phiếm với Đoàn Huy, nhưng cứ một phút lại liếc trộm Tỉ Hà Di.

Anh đang bàn chuyện gì đó cùng Hầu Ngôn Thanh, biểu tình thả lỏng, chính là đôi mắt đen như ngọc vẫn nhẹ nhàng đảo qua chỗ bọn họ đang đứng, mang theo gió lạnh nhẹ nhẹ.....

Bối Bối khẽ run, không khỏi kéo dài khoảng cách với Đoàn Huy, đem cánh tay chụp lên vai hắn nói: “Học đệ, cậu cần phải biểu hiện thật tốt nha, không được để trường chúng ta mất mặt!”

“Học tỷ.....” Đoàn Huy nước mắt lưng tròng nhìn cô.

Bối Bối ==

Cũng không phải sinh ly tử biệt, không cần diễn tiết mục bi thương như vậy đi!

Lại lần nữa đề nghị vai Đoàn Huy, giáo huấn cho cậu ta ít quy tắc làm người: “Bên ngoài sẽ không giống với ở nhà của mình, về sau không được phép vi phạm sai lầm bỏ bê công việc như trước, cũng không có học tỷ giúp cậu xin xỏ. Có lẽ nhà cậu rất có tiền, có thể cho cậu muốn làm gì thì làm, mặc kệ mọi chuyện. Nhưng bất kì ai cũng phải thoát khỏi sự che chở của cha mẹ, dựa vào sức lực của chính mình mà xông pha. Đối với cậu mà nói, Thánh Thể là một cơ hội rất tốt, lần này đi Mỹ cũng là một cơ hội hiếm có để thử sức chính mình. Bây giờ cậu cũng không còn là sinh viên, sẽ gặp phải rất nhiều chuyện chưa từng thấy. Steven là người tốt, lại có kinh nghiệm phong phú, theo anh ta học hỏi kinh nghiệm đối với cậu sẽ rất hữu ích. Trên đường nhớ cẩn thận một chút!”

“Hành khách trên chuyến bay MU578 mời vào làm thủ tục đăng ký.....”

Đoàn Huy nắm tay Bối Bối, nhấn kim cương trên tay cô cửa vào tay hắn có chút đau. Lại nhìn người đang đi hướng nơi này – Tỉ Hà Di, trong lòng trời lên cảm giác ghen tị nói không nên lời.

Ông trời đối với mọi người thực không công bằng a!

Nhắm mắt lại rồi mở ra, dùng thanh âm vừa đủ để người nào đó có thể nghe thấy nói: “Học tỷ, về sau chị sẽ hối hận!”

Bối Bối 囧.

“Bối vì... tôi thật sự là xử nam!”

(“□”)

Không đợi cô có phản ứng, liền bị cậu ta ôm chặt lấy.

Bối Bối 囧 lần 2.

Đoàn Huy siết chặt cánh tay, dùng khẩu hình miệng nói với Tỉ Hà Di ở phía sau: “I will be back!”

Tì Hà Di mặt không chút thay đổi kéo Bối Bối tách ra, mỗi móng nhẹ nhàng gọi lên: “Yên tâm. Tôi sẽ nhớ gửi thiệp mời đám cưới cho cậu!”

Tiểu bằng hữu tức giận đến phình hai má, chạy nhanh đi làm thủ tục.

Bối Bối hướng bọn họ vẫy tay, trong lòng yên lặng nói: “Tiểu non nót” cùng Tì yêu nghiệt pk, Tì yêu nghiệt hoàn thắng!

Đứa nhỏ học đệ này tại sao không chịu hiểu nha, này Boss là yêu nghiệt!

Anh luôn khiêu khích như vậy, ở giữa không hay ho trở thành vật hy sinh là cô a a a...

==

Bối Bối xem xem xét xét Tì Hà Di bên cạnh, cảm thấy không khí có chút không đúng, chẳng lẽ là vì vừa rồi bị Đoàn Huy khiêu khích, hay là mất hứng vì cô cũng đi tiễn bọn họ.

Trở về Thánh Điện chắc chắn sẽ gặp tai ương, buổi tối hôm nay không chừng cũng không phải ‘người’!

— —
——

Buồn bực lo nghĩ trở lại trong nhà, cô nhìn bức tranh cô gái nhỏ ở phòng khách chăm chú, càng xem càng cảm thấy khung cảnh trong tranh rất quen thuộc, rất giống cảnh tượng ở Thái Dương cung.

Thật sự giống như tưởng tượng sao?!

Lời tiên đoán của mẹ sẽ trở thành hiện thực sao?!

Cô thừa dịp anh đi vào phòng trong, đem ảnh chụp từ nhà mang đến lấy ra xem. Trong ảnh, mẹ vẫn cười xinh đẹp như trước.

Cô nhớ tới lần đầu tiên cùng anh về nhà, lúc anh nhìn thấy bức ảnh này, nhớ tới ba mươi ba đóa hoa hồng trắng, nhớ tới rất nhiều rất nhiều.....

Nhưng là vẫn không thể nhớ ra gương mặt kia, cũng không nhớ được dù chỉ một câu đối thoại!

Bối Bối lấy di động ra, lui về một góc trong phòng lặng lẽ bấm điện thoại, trong chốc lát liền có người nghe máy.

“Alô, Kì Kì à?”

“Bối Bối?” Lần đầu tiên nhận được điện thoại của Bối Bối, Kì Kì có chút do dự hỏi lại.

“Đúng, là em. Kì Kì chị còn nhớ rõ những người quen trước đây không?”

“Nhớ rõ. Làm sao vậy?”

“A.... Chuyện là, hai ba ngày nay em luôn nghĩ về những chuyện ngày trước, nhưng không làm thế nào để nhớ ra được. Cho nên muốn hỏi chị, chị có nhớ tiểu ca ca hàng xóm nhà em trước đây trông như thế nào, tên gọi là gì hay không?”

“Chị đương nhiên nhớ rõ. Anh ấy gọi là Danh Danh! Bộ dạng rất xinh, không biết trưởng thành rồi sẽ như thế nào, có thể điển trai giống như Leonardo hay không?”

Bối Bối = =! Lập tức đánh gãy đầu bên kia điện thoại còn đang mơ màng: “Ách..... Kì Kì, chị nói Danh Danh ca ca còn nhớ rõ chúng ta không?”

“Vô nghĩa, sao hán có thể quên được! Hán lớn hơn em 5 tuổi, lớn hơn chị 2 tuổi mà! Đúng rồi, khi nào em kết hôn thế, sao không nói cho chị biết? Lần trước em giới thiệu mẹ chồng làm chị ngạc nhiên quá! Nhưng nhắc đến mẹ chồng của em, nhìn rất quen mắt, rất giống di Thư Hinh, nhưng là trang phục khá phú quý hơn!”

Di Thư Hinh?! Ai là di Thư Hinh chứ?!

Bối Bối do dự hỏi: “Di Thư Hinh là ai vậy?”

Đầu bên kia trầm mặc, nửa ngày sau mới truyền đến tiếng kêu của Kì Kì: “Không thể nào! Di Thư Hinh là di Danh Thư Hinh a! Chính là mẹ của tiểu ca ca, mẹ của Danh Danh a!”

.....

Không nhớ rõ a, cái gì cũng không nhớ rõ a!

Bối Bối uể oải dựa vào sofa, một tay cầm di động, một tay gõ mạnh vào đầu, sao lại không nhớ được gì!

Những chuyện trước đây chỉ có trí nhớ sau khi cô năm tuổi, mà trước khi năm tuổi, ký ức lại giống như bị ném vào trong hòm kín, khóa chặt ngẫu nhiên

thoát ra một ít đoạn ngắn đã được khắc sâu.

Giống như... cô nhớ rõ tiểu ca ca thường đưa hai người đi qua dãy hành lang dài bên nhà, đi đến gốc cây đại thụ phía sau tiểu khu chơi đùa, cũng mơ hồ nhớ đến có rất nhiều đứa nhỏ khác cũng vây quanh hai người bọn họ nói chuyện gì đó.....

Đám trẻ nhỏ đó theo năm tháng đã dần trưởng thành, cô cũng cùng bọn họ lớn lên, cũng giống như Kì Kì, nhớ rõ kí ức về những người đã ở chung rất lâu.

Nhưng gương mặt của tiểu ca ca, cô không thể nhớ ra!

Cô mờ mịt ngẩng đầu nhìn bức tranh cô gái trên vách tường. Trong tranh, lúm đồng tiền của cô gái nhỏ vẫn tươi cười như cũ, trên người mặc quần lụa mỏng cùng với trong trí nhớ rất giống nhau, trước đây cô cũng mặc kiểu dáng quần như vậy.

Nhìn kỹ lại nhìn kỹ, cô bé trong tranh rất giống cô lúc còn nhỏ!

“Cô ấy là thiên sứ của anh!” Anh nói với cô như vậy.

Tì Hà Di từ trong phòng tắm đi ra, nhìn thấy vẻ mặt Bối Bối hoảng hốt quan sát bức tranh trên tường.

Anh bất động thanh sắc đứng bên cạnh cô, vươn tay ra trước mặt cô quơ quơ, hồi lâu cũng không thấy phản ứng!

Lại xoa xoa đầu của cô, như trước không phản ứng!

Anh nhú mày, ngay tại chỗ đem cô đè xuống sofa.....

“A..... Làm sao a!” Bối Bối hoảng sợ kêu lên.

“Em nghĩ gì thế? Giống như không có hồn vậy!”

Mắt Bối Bối tròn tròn, cẩn thận quan sát gương mặt của anh, trong đầu trừ bỏ hai chữ ‘yêu nghiệt’ cũng không thể nghĩ đến từ khác để hình dung người này!

“Làm sao vậy?! Bảo bối.....” Anh vuốt ve tóc dài của cô. Mặc kệ ánh mắt của cô đang can quét gương mặt anh.

Đáy mắt thâm thúy lộ ra tia dịu dàng, động tác trên tay anh làm cho cô cảm thấy thoải mái, ấm áp, một tiếng ‘bảo bối’ làm cho xương cốt như muốn nhũn ra!

Cô có nên hỏi: “Anh có phải Danh Danh tiểu ca ca không?! Anh trở về để tìm em đúng không?!”

Hay phải khóc lóc om sòm chất vấn: “Rốt cuộc vì sao anh lại cưới em?! Rốt cuộc ai mới là thiên sứ của anh?! Vì sao anh không nói cho em biết anh chính là Danh Danh?!”

Cần như vậy sao?!

Thật sự, cần như vậy sao?!

Anh có chút không kiên nhẫn, cúi người ôm lấy thân thể cô, hôn lên môi cô, nhẹ nhàng đụng chạm, không mang theo hơi thở tình dục, chỉ có một loại xúc cảm ấm áp, trong suốt bao phủ xung quanh hai người.

Bối Bối tiến gần vào trong lòng anh, nghe được nhịp tim của anh, một nhịp lại một nhịp, thỏa mãn cọt cọt trong lòng anh.

Có lẽ vòng tay này cũng từng ôm chính mình!

Nhưng tất cả đều không quan trọng!

Quan trọng là, cho dù anh là ai, thân phận của anh như thế nào, anh đang ở bên cạnh, như vậy anh chính là của cô!

Đột nhiên nghĩ thông suốt, cô bỗng cảm thấy rất vui vẻ, không kìm được ôm lấy anh mà cười thành tiếng.....

Tì Hà Di có chút ngạc nhiên, lúc trước còn bày ra gương mặt như phủ sương mù, sau một giây lại có thể cười thành như vậy... Tay anh đặt nhẹ trên trán cô kiểm tra: “Không có bệnh chứ?!”

“Anh mới có bệnh. Cả nhà anh đều có bệnh!” Bối Bối nổi giận!

“Em là vợ của anh, tính là người nhà!”

”

Anh giống như đột nhiên nhớ tới điều gì, nguy hiểm nheo mắt, nắm lấy cằm của cô: “Hôm nay Đoàn Huy ôm em, vì sao không tránh?! Em còn nhớ rõ ai mới là chồng của em chứ?!”

Ôi..... Tính toán sổ sách a.....

Bối Bối trả lời: “Đó là để tạm biệt nha, không có gì! Chỉ là ôm một chút mà thôi.....”

“Về sau không thể!”

“Vì sao?!”

“Không vì sao! Không thể là không thể!”

“Vậy sau này anh cũng không thể cùng người phụ nữ khác bắt tay!”

“Bắt tay không giống!”

“Sao lại không giống?! Có thể bắt tay, lại không thể ôm?! Hơn nữa Đoàn Huy là học đệ của người ta mà!”

“Hừ, học đệ rất có ý đồ!”

“Mặc kệ! Ít nhất người ta là xử nam a! Lúc anh cùng với em có phải là xử nam hay không?”

“.....”

Không trả lời?!

Bối Bối vui mừng, trận đấu này cô muốn toàn thắng!

“Nói a..... Nói a..... Anh là xử nam sao?”

Ánh mắt của Ti Hà Di đông lạnh thành băng, môi mỏng khê nhếch, nhìn cô gái nhỏ cao hứng trước mặt.

“Ha ha, không nói nữa sao! Trả lời nha, mau trả lời a..... A.....”

Bối Bối vui quá hóa buồn, bị mỡ yêu nghiệt ôm đi đến phòng ngủ.

Cô thét chói tai: “Buông, buông!! Nói cho anh biết, em tuyệt đối không làm nữ nô!”

Anh dừng một chút, tiếp tục ôm cô về phía trước: “Không làm nữ nô!”

Cô đánh mạnh vào ngực anh, lại lần nữa hét to: “Em cũng tuyệt đối không làm con mèo nhỏ!”

Anh dừng lại, đứng ở bên giường: “Không làm con mèo nhỏ!”

Bị ném xuống giường lớn, Bối Bối không tin nhìn anh, mơ màng nghĩ: Yêu nghiệt như anh sẽ không chỉ là đơn giản ôm em làm ấm giường trước khi ngủ đi chứ?!

Quả nhiên anh thuận thế nằm xuống, đè lên người phía dưới, giữ chặt tay chân cô, chậm rãi cõng từng cục áo.

“Từ giờ trở đi, không cho phép em nói nữa, cũng không cho phép em hỏi bất kì điều gì!” Yêu nghiệt tà mị nhìn cô: “Hiện tại em là búp bê!”

Phốc.....

Dừng nói là người, hiện tại cả vật thể sống cũng không phải.

Bối Bối cùng yêu nghiệt pk, lại lần nữa thua thê thảm!

Sáng thứ bảy, Ti Hà Di nhận được điện thoại, nói một hai câu liền xuất môn.

“Trình tổng có việc gấp hẹn anh uống trà! Một lát nữa gọi điện thoại cho em, chúng ta ra ngoài ăn tối!”

Trình tổng?! Việc gấp?! Uống trà?!

Người này từ bao giờ thích dùng thời gian tư nhân để làm việc.....

Bối Bối ôm cà phê đọc tiểu thuyết, một chữ cũng không vào đầu, ánh mắt đột nhiên chột lóc, chạy vào phòng thay quần áo.

Một giờ sau... Bối Bối đứng trước cổng lớn nhà cũ của Tỉ gia.

Nhìn cửa sắt cao lớn bao toàn bộ hoa viên bên trong, cô thì thầm nói: “Khá lắm lão yêu nghiệt, đều đầu nhiều hiệp như vậy, vẫn là không chịu hiện thân! Ngài không đến tìm tôi, vậy tôi sẽ với tìm ngài a!”

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Thử Thách – Kế Trúng Kế

Ngôi nhà kiểu cũ được xây dựng ở những năm 1930, nằm ở khu phố cổ của thành phố S, sau nhiều năm, chung quanh trở thành những khu trung tâm thương mại, nhưng nó vẫn rất yên tĩnh. Tổ tiên nhà họ Tỉ đã giữ gìn được mảnh đất này, sau giải phóng những tòa nhà ở xung quanh đều bị nhà họ Tỉ mua lại, và đã được xây dựng rất thông minh, độc lập nhưng lại thành một mô hình tổng thể. Vẫn giữ nguyên kiến trúc cũ, giữ lại toàn bộ vẻ ngoài, điển hình là theo phong cách kiến trúc Gothic, làm cho người ta có cảm giác nghiêm trang và áp lực.

Khu vườn hoa tử đằng đã chết héo, đìu hiu vậy xung quanh tường, có một cơn gió lạnh ào ào thổi đến, cuốn theo những chiếc lá bay qua cửa sắt cao lớn.

Bối Bối chưa kịp tìm ra cách để vào cửa, khóa điện tử đã kêu lên, cánh cửa đột nhiên mở rộng. Cô ngẩng đầu nhìn thấy camera ở trên cửa, hóa ra lúc cô đứng đây trầm tư suy nghĩ, người ở trong nhà đã sớm biết.

Không biết sẽ có những chuyện gì xảy ra với cô, Bối Bối hơi khần trương, hít một hơi thật sâu, bước vào cửa chính, đi qua vườn hoa nhỏ. Cánh cửa tự động được đóng lại. Bối Bối hoảng sợ, gắt gao nắm lấy đai ba-lô đeo trên vai, ngón tay hơi run run. Bước từng bước đến tòa lâu đài cổ kính, từng bước đi đều có thể nghe được tiếng tim đập loạn của chính cô, dồn dập như đang gõ trống. Chỉ chốc lát đã đi đến cửa chính, nhà cũ của Tỉ gia to như vậy nhưng không có ai đi lên dẫn đường hoặc tiếp đón cô, không nắm rõ được ý nghĩ của đối phương, càng làm cho cô cảm thấy khần trương, sợ hãi. Hít một hơi thật sâu rồi thở mạnh ra, cô tự nhủ với chính mình: Biện Bối Bối, đừng sợ! Cùng lắm thì hai mươi năm sau lại là một mỹ nữ!

Mang theo tinh thần “Gió đìu hiu sông Dịch lạnh lùng ghê: Tráng sĩ một đi không trở về” Bi tráng, cô gõ cửa. “Cốc Cốc.....” Tiếng đập cửa vang lên rõ ràng. Cánh cửa tự mở ra, Bối Bối đi vào trong phòng. Đại sảnh được trang hoàng có vẻ cao quý mà hoa lệ, ở cửa có một pho tượng thời xưa rất có giá trị, thể hiện được địa vị và sự thượng thưng của chủ nhân. Lại còn chưa nói đến, khắp nơi được trang trí rất nhiều đồ cổ, quý hiếm, mặc dù mới chỉ liếc nhìn qua, cô cũng có thể đáng giá được mấy món đồ cổ bằng ngọc thời xưa. Cô nhìn lướt một lượt, nhìn không chớp mắt. Ở trên ghế sofa sang trọng có một ông cụ mặc đồ tây ngồi ở đó, khoảng hơn bảy mươi tuổi, được chăm sóc rất tốt, trên mặt có nhiều nếp nhăn, nhưng trong ánh mắt lại rạng rỡ sáng lên. Tim Bối Bối đập rất nhanh, chẳng lẽ đây là Boss đại nhân cuối cùng?! Về mặt của ông cụ cao ngạo, thấy cô hơi hơi cúi đầu với mình nhưng vẫn không nói một câu nào, chỉ đưa tay chỉ ý bảo cô ngồi ở ghế sofa đối diện.

Cô còn chưa mở miệng, ông đã lạnh lùng nói: “Biện tiểu thư, cô trở về đi!” Bối Bối quá sợ hãi, lại càng nắm chặt lấy đai ba-lô, nửa ngày sau mới hoàn hồn: “Thực xin lỗi, cháu không hiểu ý của ngài!”

Về mặt của ông cụ không thay đổi: “Ý tứ của tôi là, xuất thân giống như cô, Tỉ gia sẽ không thừa nhận! Cho nên không cần uổng phí khí lực!”

Bối Bối nghe xong lời này, như bị trọng quyền đánh trúng trái tim, ngực nhói đau, nói không nên lời, khó chịu.

“Cô..... Biện Bối Bối, sinh năm 198*, ở thành phố S, năm nay 26 tuổi. Cha cô là Biện Trung Vĩ là cô nhi; mẹ cô là, Vương Mỹ, vì cùng Biện Trung Vĩ kết hôn mà bị đuổi ra khỏi nhà họ Vương. Năm cô ba tuổi, cha cô bị bệnh cấp tính mà qua đời, mẹ cô thủ tiết nuôi cô ở thái dương cung, làm việc tại một xưởng may, lúc rảnh rỗi cũng nhận sửa chữa quần áo cho người khác, mới miễn cưỡng sống qua ngày.....”

Bối Bối cả người run run, cảm thấy chính mình giống như thật nhỏ bé, hoảng sợ muốn rơi lệ.

Trong đôi mắt lạnh như băng của ông cụ là hình ảnh cô đang khẽ run, chậm rì rì hỏi cô: “Còn cần tôi phải nói nữa sao?!”

“Không, không cần.....” Bối Bối gian nan theo hàm răng nói ra mấy chữ, đầu vẫn cúi thấp.

“Có lẽ trước đây mẹ cô có xuất thân tốt, nhưng năm đó lại hủy bỏ hôn lễ, bỏ trốn theo cha cô mà thân bại danh liệt. Cha cô thì chẳng nói làm gì, nữ tu sĩ nhậ được cha cô ở cửa cô nhi viện. Cô là con gái của bọn họ, sao có thể xứng với Tỉ gia?!”

Như thế nào thì có thể xứng với Tỉ gia?! Ông ta nói cô không xứng với Tỉ gia, bởi vì xuất thân của cha mẹ cô thấp hèn, mà cô lại là con gái của bọn họ! Lúc trước bị áp lực làm cho hoảng sợ, nháy mắt đã trở nên giận dữ, đánh úp về phía trước, làm cho cô tự tin hơn. Bối Bối thẳng lưng, ngẩng cao đầu, trong mắt có hừng hực lửa giận: “Biện Trung Vĩ và Vương Mỹ là cha mẹ của cháu, tất cả những gì thuộc về họ đều là của cháu! Đây là chuyện không thể phủ định, là kết quả không thể sửa! Cho dù cháu có xứng với Tỉ gia hay không, cháu cũng sẽ là vợ hợp pháp của Tỉ Hà Di, là con dâu của Tỉ gia đây cũng là chuyện không thể phủ định, là kết quả không thể sửa! Ngài dựa vào đâu mà nói cháu không xứng với Tỉ gia?! Cháu ngồi ở chỗ này đường đường chính chính, mà ngài là ai, có thân phận gì?! Ngài cũng không tự giới thiệu, lại còn nói ra những câu không có phép lịch sự như vậy. Nếu ngài là ông nội

của chồng cháu, nhất định sẽ không đổi đãi với cháu dâu như vậy, bởi vì sĩ nhục cháu chính là sĩ nhục Tì Hà Di; sĩ nhục sự lựa chọn của cháu trai ông cũng chính là sĩ nhục chính ông!” Cô nhăn mày, khí thế bức người: “Ngài là ai?!”

Trên gương mặt nghiêm túc của ông cụ xuất hiện biểu tình quái dị, ánh mắt trở nên dịu dàng hơn, ông ngửa đầu cười ha ha: “Không hổ là người là Vincent lựa chọn!” Cười một lúc, ông đứng dậy, hướng về phía Bối Bối, cúi đầu: “Tì phu nhân, chào cô. Tôi là tổng quản ở Tì gia, Jack, thật có lỗi lần đầu gặp mặt đã để lại cho cô ấn tượng không tốt! Mong cô thứ lỗi cho tôi vì đã thất lễ!” Hóa ra người này là ông Jack mà Tiểu Đại đã nhắc tới!

==

Lúc này đổi lại là Bối Bối khiếp sợ, tay chân luống cuống đứng lên, hơi hơi hoàn lễ: “Hãy gọi cháu là Lynn.”

“Lynn” Ông Jack nói: “Chúc mừng cô, cô đã được thông qua khảo nghiệm đầu tiên!”

Bối Bối ngây ngốc?!

Hóa ra từ lúc cô bước chân vào tòa lâu đài này, đã bị bắt buộc tiến vào giai đoạn khảo nghiệm. Lão yêu nghiệt không hổ là lão yêu nghiệt nha, dùng phương thức như vậy để đả kích người khác, muốn xem cá tính của cô sao?! Nếu cô hoảng sợ quỳ gối, hoặc là sợ tới mức chạy trốn, có phải sẽ bị loại ngay từ vòng đầu tiên không?!

==

Ông Jack khôi phục lại vẻ mặt của người quản gia: “Nhưng con đường này còn chưa đi hết, cô phải đưa ra một sự lựa chọn!”

(□)!!

Ông Jack nhìn thấy biểu tình trên gương mặt cô, nở nụ cười: “Lúc Vincent mười tuổi, mới được Tì tiên sinh tìm về, chắc cô đã biết việc này?” Bối Bối gật đầu. “Cậu ta cũng phải nhận khảo nghiệm, tôi còn nhớ rõ về mặt của cậu ta lúc ấy, rất kiên định mà tự tin, giống hệt cô bây giờ, giống nhau như đúc đâu!”

Bối Bối thờ nhẹ: “Cũng phải lựa chọn sao?! Một mình anh ấy tiến vào Tì gia, phải lựa chọn để thông qua khảo nghiệm cùng mẹ anh ấy tiến vào Tì gia sao?”

Lão Jack gật đầu: “Đúng vậy.”

Ông dừng một chút, nói ra lựa chọn: “Lựa chọn lần này là: Một, cô có thể tiếp tục cùng Vincent cùng một chỗ, Tì gia sẽ không công khai thừa nhận thân phận của cô, những hoạt động của nhà họ Tì, cô có thể tham gia, nhưng sẽ không có danh phận. Nếu như vậy, cô sẽ được chia một phần tài sản của Tì gia, bao gồm cổ phiếu của Thánh Thế, cùng những bất động sản của tì gia. Hai, sau khi thông qua một loạt khảo nghiệm, Tì gia thừa nhận thân phận của cô, cô cũng sẽ có danh phận cùng Vincent cùng một chỗ. Nếu như vậy, cô sẽ mất đi quyền thừa kế tài sản, không được hưởng một chút gì từ Tì gia!”

Vừa nghe đến câu nói kia, Bối Bối không do dự: “Cháu lựa chọn điều kiện hai!” Cô muốn cùng anh ở chung, cùng với người cô yêu sánh bước bên nhau!

Dường như ông Jack đã sớm có chuẩn bị, lấy ra một văn kiện tiếng Anh – tiếng Trung đưa đến trước mặt cô. Bối Bối xem đi xem lại, rất nhiều từ ngữ pháp luật cô xem không hiểu, cô biết điều này thật không công bằng, một khi ký đi vào văn kiện này, hôn nhân của cô chỉ có thể dựa vào tình cảm của hai người để duy trì.

Cô, Biện Bối Bối, đem không có một chút kinh tế gì để bảo đảm! Thật nhiều tiền từ trên trời rơi xuống a a a a.....==

Được rồi, chỉ cần có anh, thế giới có xảy ra biến động gì cũng không liên quan đến cô, phải không? Ngoài Hà Di, cô không còn gì để mất!!

Lấy bút ra, cô ký ba chữ: Biện Bối Bối.

Lão Jack nhận lại văn kiện, lần thứ hai nở nụ cười, gương mặt trở nên bớt nghiêm khắc, nghiêm túc nói: “Quả nhiên là cô chọn cùng một con đường với Vincent, vậy thì bắt đầu đi!”. Ông vỗ tay, cánh cửa phòng khách mở ra, sau đó, một cánh cửa đặc biệt cũng được mở ra.

Bối Bối đứng ở phòng khách, liếc mắt nhìn căn phòng đó, trên trán xuất hiện những giọt mồ hôi! Cô đã quên không hỏi Tì yêu nghiệt, sau khi lựa chọn rốt cuộc có bao nhiêu khảo nghiệm a a a a a..... Ép buộc ước chừng hơn ba giờ, Bối Bối tóc tai lộn xộn, quần áo không chỉnh tề, thờ hồng học tựa vào vách tường!

Cô đã trải qua kiểm tra chỉ số IQ và tâm lý, giao tiếp trong kinh doanh, tư thế, điệu bộ khi đi đứng, tài chính, đánh giá đồ cổ, các mối quan hệ xã hội..... Đây đủ tất cả, bao gồm tất cả các phạm vi, chắc chắn là còn siêu cấp biến thái hơn bài kiểm tra nhân viên công vụ!

Nhưng là..... Ai tới nói cho cô, vì sao khảo nghiệm còn phải khảo nghiệm những môn thể thao?! Chạy bộ, cầu lông, tennis, golf..... Không phải nhà giàu thiếu phu nhân chỉ cần ở yên trong nhà, nghỉ ngơi, sinh đứa nhỏ nữa là được sao?!

┐┑┐ Vì sao cô lại khổ như vậy?!

“Lynn, cô hãy đến nhà ăn cùng với tôi!” Biểu tình của ông Jack cẩn thận tỉ mỉ, ông đứng ở cạnh cô, làm một động tác mời dẫn đường.

Trước mặt Bối Bối là năm ly rượu vang đỏ và một ly nước, cô không rõ cho nên nhìn về phía ông Jack. Ông ngồi ở bên cạnh giải thích: “Biết cô có chút nghiên cứu với rượu vang, trong năm ly này có một ly là Chateau Senejac, hãy tìm ra nó.”

Chateau Senejac, được lên men trong các thùng gỗ sồi Pháp trong suốt 18 tháng, cho đến khi nho đạt được độ nồng nàn thì sẽ được chất lọc để đảm bảo chỉ vị tannin được lọc ra. Nồng nàn với hương quả lý đen, quế, đinh hương, vani, dư vị êm kéo dài, vị tannin hài hòa vừa phải. Mặc dù chỉ là một loại rượu tầm trung, nhưng hương vị rất độc đáo, làm cho người ta có cảm giác mềm mại của rượu vang..... Ngày sinh nhật của Long Thủy Tinh, cô đã uống qua loại rượu này, nếu cô chưa uống thử, làm sao có thể chỉ ra trong năm chiếc ky kia, đâu là Chateau Senejac?! Huống chi cho dù đã uống thử, cô cũng không phải là người thử rượu chuyên nghiệp, chỉ cần khác biệt rất nhỏ, cũng khiến cô lựa chọn sai!

Bối Bối xem thường..... Nhớ lại các loại khảo nghiệm lúc trước, cô càng cảm thấy mình giống như đang bị chơi đùa. Bối Bối nhìn xuống con tức đang dâng trào, nhấp lần lượt năm ly rượu, có thể khẳng định chắc chắn là ly thứ hai ở phía tay phải của cô chính là rượu vang Chateau Senejac. Cô ngừng đầu chuẩn bị nói ra đáp án cho ông Jack, đột nhiên thay đổi, nói: “Chateau Senejac là ly thứ nhất bên tay phải tôi!” Ông Jack sững sờ, đáy mắt hiện lên ánh sáng, lúc sau ông mới chậm rãi nói: “Được rồi, ăn cơm chiều trước đi!”

—||| Bữa tối ăn cơm Tây, nếu là cơm Tây như bình thường, đối với Bối Bối mà nói là không có vấn đề gì! Nhưng khi cô thấy đồ ăn được mang lên, cô tròn tròn mắt! Đó là nguyên một con cá, không phải loại cá đã bỏ xương..... Dùng kiểu ăn của châu Âu, dùng dao nĩa để gỡ xương cá sao?! Bối Bối muốn điên rồi..... Nếu Chateau Senejac chưa có thể hoàn toàn khẳng định thì lần này tuyệt đối là hoàn toàn khẳng định!

Bây giờ cô đang là một con khỉ, bị vui đùa nha.....

┐┐ — (□) — ┐┐ Con tức của Bối Bối lại dâng trào một lần nữa.....

“Jack, tôi không ăn cái này!” Cô không nhúc nhích dao nĩa.

“Sao thế?! Vì sao lại là cá không bỏ xương à?! Có lẽ là do Ti tiên sinh muốn khảo nghiệm lễ nghi khi ăn cơm Tây của cô!” Trên gương mặt già nua của ông Jack không có biểu tình.

Bối Bối nhíu mày, giọng nói châm chọc: “Khảo nghiệm lễ nghi cơm Tây?! Nói đùa sao! Khi ăn cơm Tây, nếu vị khách gặp phải xương cá, không cần biết nó có bé nhỏ như thế nào, cũng có thể lập tức trách cứ đầu bếp, khiển trách nhà hàng, hơn nữa còn có thể không trả tiền! Jack, đây không phải là khảo nghiệm lễ nghi cơm Tây, chỉ đơn giản là đang làm khó dễ tôi!”

Biểu tình của ông Jack không thay đổi.....

“Vừa rồi ly rượu vang Chateau Senejac là ly thứ hai phía tay phải tôi, nhưng tôi đã có ý nói sai. Ông vẫn cho tôi qua là sao?! Đây là cái đạo lý gì?!”

Biểu tình của ông Jack vẫn không thay đổi.....

“Cho dù là ông, hay là Ti tiên sinh yêu cầu ông làm như vậy, không cần phải tiếp tục nữa! Trực tiếp đi thẳng vào đề đi!”

Biểu tình của ông Jack vẫn không thay đổi, nhưng đáy mắt lại lướt qua tia giao hoạt. Ông vỗ hai tay, rất nhanh có người đến mang toàn bộ đồ ăn ở trên bàn đi, sau đó để trên bàn com một chiếc bình hoa thủy tinh.

Tọa hình của bình hoa thủy tinh này rất sang trọng, trong suốt, ánh sáng mặt trời chiếu vào tán ra những ánh sáng lấp lánh, đẹp không gì so sánh nổi.

Sau đó có khoảng hơn chục người hầu đẩy một chiếc xe to vào nhà ăn, trên xe là đủ loại hoa tươi, hoa ly cao quý, hoa lan thanh lịch, hoa cúc sống động.....

Đây có nghĩa là gì?!

Bối Bối nghi hoặc nhìn ông Jack, dùng ánh mắt hỏi. Ông đưa tay nhẹ nhàng cầm chiếc bình hoa thủy tinh lên: “Đây là chiếc bình hoa mà phụ thân của Ti tiên sinh, chủ tịch trước đây của tập đoàn Thánh Thế, thích nhất. Nhưng lúc người còn sống, chiếc bình này chưa từng được cắm những bông hoa, ý tứ của Ti tiên sinh, cô hãy chọn ra loại hoa thích hợp nhất cho chiếc bình hoa này! Ha ha, một loại hoa có thể kết hợp được với bình hoa này, làm cho cả hoa và bình hoa đều trở nên rực rỡ hơn! Bình hoa có đẹp thế nào, có sang trọng thế nào, cũng chỉ là một lọ hoa mà thôi. Mà mỗi bông hoa lại có vẻ xinh đẹp khác nhau, cho nên mỗi loại hoa mà cắm vào chiếc bình này, sẽ toát nên những vẻ đẹp không giống nhau! Có lẽ là thanh lịch, có lẽ là cao quý, có khả năng là ngọt ngào, hoặc là mang một không khí bình dị, nhưng đều là xinh đẹp!”

“Nhưng vẫn muốn tôi chọn ra một loại hoa để cắm vào đó.....” Bối Bối đi đến cạnh chiếc xe đẩy rút ra một bó hoa, xoay người đi đến trước bàn.

Cô dựa tay vào bàn, một tay nhẹ đưa đóa hoa bỏ vào bình hoa, vuốt lại mái tóc, nhìn ông Jack cười.

“Hoa hồng trắng có nghĩa là : Tôi xứng đôi với bạn! Bạn xứng đôi với tôi!”

Nửa giờ sau, Bối Bối ngồi nghỉ ở một phòng trà. Thành thật mà nói, cô có chút lo lắng, từ khi đi vào nhà cũ của Ti gia, cô đã tắt điện thoại di động. Hiện tại, sợ là Ti Hà Di đang tìm cô đến nỗi điên, nhưng cô không nghĩ sẽ bật máy lên để nói cho anh biết, cô đang ở nhà của anh để nhận bài khảo nghiệm của ông nội anh.

Cô hy vọng có thể dựa vào chính năng lực của mình để vượt qua yêu cầu hà khắc này..... Nhưng cô đã ngồi ở đây hơn nửa tiếng, ngoài ông lão mập mạp ăn mặc giống ông Jack vẫn ở đây rót trà cho cô, cô không thấy một người nào đến nói chuyện với cô, ngay cả ông Jack cũng biến mất không thấy. Bối Bối bắt đầu đếm thời gian, mười phút nữa lại trôi qua!

5,4,3,2,1.....

Cửa phòng trà bị đẩy ra, một người đàn ông mặc vest rất trang nghiêm bước vào, trông ông rất mạnh mẽ, trên gương mặt của ông còn đeo một chiếc kính, trông rất giống diễn viên trên TV. Rất đúng giờ, rất có ý tứ, Bối Bối mỉm cười nói: “Xin chào ngài! Cháu là Lynn, xin hỏi ngài là?!”

Người đàn ông ngẩng đầu cười nói: “Chào thiếu phu nhân, cô khách khí quá. Tôi là tổng quản của Tỉ gia, cô có thể gọi tôi là Jack! Tiểu Mardi hay thích gọi tôi là ông Jack.”

Phốc..... Bối Bối phun trà từ trong miệng!

Nếu người đàn ông này là ông Jack, vậy “ông Jack” bắt cô trải qua các bài khảo nghiệm kia là ai?!

Bạn đang đọc truyện *Chàng Phái Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Nhiệm Vụ Hoàn Thành

Cuộc sống giống như một hộp sôcôla, bạn không bao giờ đoán được hương vị tiếp theo của nó là gì.

Giờ phút này Bối Bối cảm thấy mình giống như Forrest Gump có một tương lai mờ mịt, mồ hôi lạnh chảy xuống, đĩnh đĩnh sau lưng.

Nghĩ đến “Ông Jack” lúc trước, hình như đúng là có chút không thích hợp.

Ví dụ như, tuy nói là quản gia, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy chính ông tự tay chuẩn bị mọi thứ.

Lại ví như, những người khác đến gần ông đều im lặng không lên tiếng, cũng không tiến hành xưng hô gì đó với ông, từng bước từng bước đều kính cẩn lễ phép.

==

Mọi chuyện sẽ không giống trường hợp xấu nhất mà cô đang nghĩ tới chứ?!

Trường hợp xấu nhất chính là người giả mạo “Ông Jack” là lão yêu nghiệt.

Ông ta chơi đùa rất vui vẻ, còn cô bị chơi đùa mà không biết một chút gì.

Bối Bối cắn chặt răng, hoành quyết tâm hỏi: “Jack, người vừa nãy cùng tôi vào nhà, sau đó lại rời đi là ai vậy?!”

Ông Jack thật sự duy trì vẻ mặt hòa ái dễ gần cười tươi, chỉ trả lời qua loa: “Thưa thiếu phu nhân, lão gia đi đổi bộ quần áo, lát nữa sẽ quay lại tiếp tục nói chuyện với cô. Mong cô chờ một lát!”

Quả nhiên!!

==

Chắc là do nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Bối Bối nhìn lại giống một cái bao da, ông Jack có chút không đành lòng, thật cẩn thận giải thích: “Thiếu phu nhân, cô đừng để những trò đùa của lão gia ở trong lòng. Ông ấy không có ác ý, là do biết thiếu phu nhân đến đây, nên có chút hưng phấn mà thôi!”

== Là quá hưng phấn phải không?!

Bối Bối ở trong lòng kêu gào, số cô thật là khổ!

“Hơn nữa gần đây nhất lão gia đang xem một bộ phim truyền hình chiếu trên kênh Đại Lục, nó tên là gì nhỉ?! [Án nắp] hay là [Gián điệp]?!.....”

==

Có lẽ là do xem nhiều quá đâm ra nghiện, muốn tự mình thử nghiệm!

Bối Bối càng đau khổ kêu gào, số mệnh của cô quá khổ!

“Jack, vốn liếng của tôi đều bị ông vạch trần hết a!”

Ngoài cửa truyền đến một trận cười dài, lão gia đổi một quần áo ngày thường để thường thức trà, tinh thần vui vẻ, không nhìn ra ông đã gần tám mươi tuổi.

Ông Jack khom mình hành lễ, Bối Bối cũng đứng dậy.

Lão yêu nghiệt chậm rãi từ từ ngồi xuống vị trí đối diện cô, ngẩng đầu tỉnh tể đánh giá cô.

Bối Bối không lên tiếng, mặc ánh mắt sáng quắc của ông đang nhìn, cũng không lo sợ, tự nhiên như bình thường.

Kỳ thật trong lòng vẫn là có chút lo lắng, không biết lão yêu nghiệt này kế tiếp lại nghĩ ra cái trò gì để chinh người ta, hoặc là làm ra hành động gì khiến người ta kinh sợ.

Một lúc sau, lão gia đột nhiên nở nụ cười, gương mặt vốn nghiêm túc trong nháy mắt trở nên nhu hòa.

Đôi môi ông hơi mấp máy, nhìn Bối Bối nói: “Sao nào?! Vào đến Tỉ gia rồi mà một tiếng ông nội cũng không chịu gọi sao?! Lão già như ta còn bay từ nước Mỹ xa xôi đến để gặp cháu!”

Phốc.....

Là bay từ nước Mỹ xa xôi đến để chơi đùa cô mới đúng đi!

Bối Bối ở trong bụng hung tợn phi báng, nhưng trong lòng cũng xuất hiện một loại cảm giác vui mừng.

Chẳng lẽ sau khi trải qua khảo nghiệm của lão yêu nghiệt, cô đã được chấp nhận?!

Cô có thể gọi một tiếng thật sao, Bối Bối thu hồi móng vuốt của con mèo nhỏ, ngoan ngoãn gọi: “Ông nội!”

Hiểu rõ thời thế mới là anh hùng!

Cô, Biện Bối Bối, phải biết thời thế!

ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

“Ừ!” Lão gia cười ha ha trả lời, vẫy tay, ông Jack đưa đến một văn kiện đặt ở trước mặt Bối Bối, sau đó liền lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Bối Bối cúi đầu nhìn, đó là văn kiện mà lúc trước cô ký tên vào bản hợp đồng có những điều kiện không bình đẳng.

Trước lúc ký vào đó cô chỉ có cảm giác choáng váng, nên không quan tâm có phải từ bỏ tài sản hay không, chỉ để chỗ ký tên, rồi ký vào đó.

Lúc này lại lần nữa nhìn thấy văn kiện đã được ký tên, cô nghi hoặc như nhìn mây nhìn về phía lão yêu nghiệt.

(—?—)

“Quả gặp mặt!” Lão yêu nghiệt bình tĩnh trả lời, khẩu khí thật giống như tùy tay ném ra cái gì không đáng giá hai quan tiền gì đó: “Về sau, cháu cùng Hà Di sẽ ở thành phố S, ngôi nhà cũ này cũng không có ai ở. Ta cùng Thư Hinh, cũng chính là mẹ chồng cháu, mọi người bàn bạc, quyết định sang tên ngôi nhà này cho cháu!”

Phốc.....

Ngôi biệt thự nằm ngay giữa trung tâm thành phố S, còn có cả hoa viên, toàn bộ đều là tài sản tư nhân, tính toán ra cũng mất ít nhất đến hàng chục triệu nhân dân tệ.

Mà hàng chục triệu nhân dân tệ này hiện tại, là, của cô!

Bối Bối chân hơi run run, chống tay vào bàn, cô sợ tới mức nghẹn họng nhìn trần trời: “Đây là nhà cũ của Tỉ gia, đúng ra là phải sang tên cho Hà Di chứ ạ?! Hơn nữa, lúc trước không phải ông đã để cho cháu ký vào hợp đồng không được nhận bất cứ tài sản nào của Tỉ gia rồi sao?!”

“Đúng vậy a! Lúc trước cháu ký tên vào văn kiện là không có quyền thừa kế tài sản của Tỉ gia!” Lão yêu nghiệt nhìn cô nháy mắt mấy cái: “Cháu không có quyền được thừa kế bất cứ tài sản nào của Tỉ gia, nhưng Hà Di đã đi trước một bước. Nó công chứng một phần văn kiện, chỉ cần tài sản mang tên nó, lập tức, cháu sẽ có quyền sử dụng, sẽ có hiệu lực ngay sau khi cháu ký vào giấy kết hôn! Cho nên, cho nó hoặc cho cháu, không phải kết quả đều là như nhau sao?!”

Phốc.....

Bối Bối há hốc mồm!

Ký hiệu ¥ ¥ ¥ đầy trời nhất thời làm cho cô hoa mắt chóng mặt, đến bây giờ cô mới có cảm giác rất chân thật là cô đã kết hôn!

Cô, Biện Bối Bối, thực sự đã kết hôn với một con rùa vàng a a a!

24k không giảm a a a.....

“Đứa cháu nội này của ta rất thông minh! Hai mươi năm trước ta đem đề thi vào trường đại học cho nó làm, nó đều có thể vượt qua. Chưa nói đến những bài test IQ, thật là khiến cho người khác phải khiếp sợ, là một thiên tài a! Không hổ là người của Tỉ gia, trước kia ba nó cũng là một người rất thông minh!” Lão yêu nghiệt tự hào kể lại.

Đứa trẻ mười tuổi làm đề thi vào trường đại học ư?!

Bối Bối囧.....

“Nhớ năm đó lúc ta trên đũa Hà Di, nó còn không cao đến vai ta, trong nháy mắt thế nhưng có thể một mình đảm đương mọi chuyện! Khiến ta vất vả tìm những cô gái có gia thế cho nó, nó đều chường mắt, vừa quay đầu thế nhưng lại để cho người khác nói cho ta biết nó đã kết hôn! Năm tháng không buông tha ai hết, ta đã trở thành lão già không có người để ý!” Lão yêu nghiệt cảm thán.

Người thích trên chộc người khác như ngài, là không có ai dám để ý đến ngài!

Bối Bối=

“Cháu biết không?! Lúc cháu chọn hoa hồng trắng, ta đã hiểu vì sao lại là cháu! Khảo nghiệm bình hoa là do phụ thân ta nghĩ ra, ông từng nói ‘Trong tình huống phải chịu áp lực cực lớn mà không có chút do dự, kiên định lựa chọn một loại hoa đặt vào trong bình, phải là người có bản lĩnh và rất tự tin, mà đây chính là điều mà người nhà Tỉ gia phải có để đối mặt với khó khăn!’.” Lão yêu nghiệt nhớ lại: “Năm đó, Hà Di cũng không chút do dự, liền chọn hoa hồng trắng. Nó nói với ta ‘Cháu xứng với Tỉ gia!’, về mặt lúc đó giống hệt với về mặt lúc trước của cháu!”

Ách..... Trùng hợp sao?!

Bối Bối囧tl.....

“Ý nghĩa của hoa hồng trắng là do mẹ nói cho cháu biết, mẹ nói với cháu, nó có nghĩa là: Tôi xứng đôi với bất cứ điều gì!” Bối Bối ngẩng đầu, trả lời chắc chắn.

Lão yêu nghiệt ngẩn người, vui vẻ: “Ha ha, yên tâm, ta biết cháu là người thế nào. Ta đã sớm phát một người ẩn nấp ở cạnh cháu, trực tiếp lấy tư liệu về cho ta! Con bé luôn khen ngợi cháu hết lời!”

(□)!!

Lão yêu nghiệt không hổ là lão yêu nghiệt!

Người này thật đáng sợ, người mà ông nhắc đến chắc chắn là Đại Mật Nhi!

Nếu cô không sớm vạch trần thân phận của Tiểu Đại là gián điệp, sợ là sẽ còn bị đùa giỡn nữa!

Nhưng nhìn lại đi, chẳng phải cô đã bị đùa giỡn rồi sao!

“Là Mardi ạ?!” Bối Bối trả lời trước.

“Đúng vậy a!” Lão yêu nghiệt ha ha cười: “Mardi bé nhỏ rất có năng khiếu a, ẩn núp trong công ty một thời gian dài như vậy, cũng không có người phát hiện a!”

Tiểu Đại hiện tại là người của cô nha, Bối Bối đặc ý tiếp lời: “Không phải như vậy! Cháu đã sớm biết Mardi là gián điệp ông phát đến!”

“Sao?! Cháu có biết?!” Lão yêu nghiệt nhướn mày: “Nếu sớm có chuẩn bị, sao lúc ở cuộc họp báo lại bị câu hỏi của phóng viên làm cho ngắc nhiên chứ?!”

Gi..... Có ý tứ gì?!

Lão yêu nghiệt nghếch ngom cười, lại chớp mắt: “Làm sao ta có thể biết phóng viên của thành phố S mà tìm đến, phóng viên của tờ [Tìm hiểu sự thật] là do Mardi mời đến. Con bé nói ở tiểu thuyết viết như vậy: Mọi chuyện được phơi bày ở dư luận là lúc có thể biết rõ nhân phẩm của một người, cũng có thể kiểm tra hai người yêu nhau đến mức độ nào! Xem đi,

không phải hai đứa đã lập tức kết hôn sao?”

Bối Bối囧.....

“Hơn nữa, nếu cháu đã sớm phát hiện ra con bé, không thể không biết Linda là mẹ của Mardi. Trong công ty làm gì có người nào biết quan hệ của con bé với Linda, bao gồm cả vợ chồng Jim”

Bối Bối囧tl.....

“Thậm chí, hôm nay có nhiều trò vui như vậy, đều là chủ ý do con bé đưa ra. A! Đúng rồi.....” Lão yêu nghiệt vỗ bàn: “Cháu có thể nhận ra các loại rượu, cũng là do Mardi nói cho ta biết! Lúc cháu cố ý đoán sai, ta thực sự rất ngạc nhiên, nghĩ rằng: Không có giỏi như Mardi đã nói a! Hại ta cảm thấy thật vui mừng.....”

Bối Bối囧tl kinh sợ lần thứ n.....

Lão yêu nghiệt nhìn thấy vẻ mặt của cô, rất vui mừng!

Đối với Bối Bối làm một động tác đứng lên tiếng, nhỏ giọng nói: “A..... Cho cháu xem trò vui!”

Ông đứng dậy, đột nhiên chạy đến cửa, lập tức mở cánh cửa ra.

Bùm hai tiếng, hai người nghe trộm ngoài cửa lăn vào.....

Ông Jack mập mập lăn hai vòng giống quả bóng, nhưng rất thần kỳ, bình nước cầm trên tay không bị đổ ra ngoài giọt nào.

Về mặt của ông rất bình tĩnh, không bối rối, giống như không hề phát sinh chuyện gì hỏi: “Xin hỏi ngài cần thêm nước ấm sao?!”

= =

“Tì gia gia, thật chán ghét nha!! Nhất định là ngài không hy vọng người ta khỏe mạnh vui vẻ lớn lên!”

Tiểu Đại bị ngã xuống đất, hướng tới Bối Bối vẫy tay: “Hi, sếp Bối!”

Ngẩng đầu, trong nháy mắt lộ ra đôi mắt to tròn, giống như ánh mắt của nai con, chính là đôi mắt kia là màu lam!

Thật sự là giống Linda, còn có cả đầu búp đẹp trai, giống nhau như đúc!! Bọn họ là người một nhà!

Mà ở cùng một văn phòng với Mardi lâu như vậy, cô không hề nhận ra, Bối Bối trùng lớn hai mắt, giận run người, ngón tay run run chỉ vào cô quát: “Mardi! Cô là gián điệp còn chưa tính, thế nhưng lại còn bày trò khảo nghiệm tôi?!”

Tiểu Đại đứng dậy phui phui người, bày ra một dáng đứng kiêu người mẫu ảnh.

Một tay chống nạnh, một tay hất tóc ra đằng sau rất chuyên nghiệp, hướng Bối Bối nháy nháy mắt, môi đỏ mọng mở ra:

“Không cần bị ta mê hoặc a, ta chỉ là cái bình hoa!”

Phốc.....

Đứa nhỏ đáng chết này!

Bối Bối phun máu tươi.....

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Hạnh Phúc Cả Đời

Trong đầu Bối Bối lúc này hiện ra hình ảnh lúc mới gặp Tiểu Đại, rung rung nước mắt làm dung động lòng người, chỉ có điều khi đó cô ấy mang theo kính sát trùng, cho nên đôi mắt không phải là màu lam như bây giờ.

Nhớ tới kính sát trùng, Bối Bối đột nhiên nhớ lại đột đi phát triển ở thành phố H, cô và Tiểu Đại ở cùng một phòng, nhưng cũng không phát hiện điểm này.

Lại nối liền với sự kiện “Ta là Keroro” lúc trước, cộng thêm ánh mắt hồn nhiên như nai Bambi của Tiểu Đại, mọi người không hề phòng bị, lột một tầng lại một tầng da của Tiểu Đại, cũng không thể dự đoán được “Keroro” này có uy lực cường đại đến thế!

Làm cho cô hồn phi phách tán. . .

Khó trách toàn bộ tư liệu đều bị đối phương nắm giữ trong tay, khó trách cô phải trải qua bao gian khổ cực nhọc như vậy!

Bối Bối khóc không ra nước mắt, đau khổ ở trong lòng kêu to lần nữa: Địa Cầu thật sự quá nguy hiểm! Người ngoài hành tinh cũng không muốn tiếp tục tới nơi này sinh sống!

Tiểu Đại nịnh nọt bỏ nhào vào người Bối Bối: “Sếp Bối. . .”

Bối Bối nhìn khinh bỉ: “Trong mắt cô có sếp Bối này ư? Có thể tìm phóng viên báo lá cải đến phá hủy kế hoạch của tôi!”

Tiểu Đại càng nịnh nọt hơn, vịn lấy hai vai của cô: “Sếp Bối, xin ngài bớt giận. Người ta cũng là vì giúp ngài thôi mà! Không làm như vậy, ngài và anh Hà Di sao có thể kết hôn nhanh như vậy được? ! Ha ha. . .”

“Làm sao cô biết chúng tôi nhất định sẽ kết hôn? !” Bối Bối giận dữ trừng cô ấy: “Căn bản là cô sợ rằng thiên hạ bất loạn!”

“A. . . Sếp Bối! Không nói như vậy được, người ta thật lòng với ngài mà! Ngay cả anh Hà Di, ngài cũng có thể thu phục, người ta đối với ngài sùng bái không thôi, liên miên không dứt; lại như. . .”

Tiểu Đại còn chưa nói xong, bị Bối Bối vỗ vào đầu.

Cô khóc nói: “Sếp Bối, ngài đánh người ta!”

Bối Bối bĩu môi, nâng tay捏 hai má của nàng: “Đánh cô là đúng! Trở về tôi sẽ nói cho Alice và Elian, để cho các cô ấy trừng phạt nội gián!”

Tiểu Đại ㄣ_ㄣ, ngồi xỏm ở góc tường trông nảm: “Về vòng tròn nguyên rửa ngài!”

“Ha ha.” Ông nội ở bên cạnh uống trà, vui vẻ vô cùng.

Xem như ông là người chiến thắng cuối cùng, có được cháu dâu, lại còn được chơi đùa vui vẻ.

Lão Hồ Ly không hồ là Lão Hồ Ly!

Đúng lúc cánh cửa được mở ra, Văn Thư Hình đứng ở cửa: “Jack, ông đi chuẩn bị bữa tối đi. Vừa rồi Hà Di gọi điện thoại cho tôi, nói một lát nữa sẽ trở về. Còn ba nữa, ba cũng đi nghỉ ngơi một lát đi, đều chơi cả ngày rồi! Mật Mật, cháu ở lại ăn cơm chiều đi!”

“Hà? ! Anh Hà Di sẽ trở về? !” Tiểu Đại hoảng hốt lo sợ: “Vậy cháu đi trước, mẹ và anh trai cháu đang chờ cháu về nhà ăn cơm chiều! Ông nội, dì, chị dâu, hẹn gặp lại!”

Nói xong, cô cũng không che dấu, nhanh như chớp bỏ chạy, chạy so với con thỏ còn nhanh hơn!

Ông Jack dạ một tiếng, giúp đỡ ông nội rời đi.

Bối Bối oán hận nghĩ: dù sao cũng không thể chinh ông nội được, Mardi cô trốn cũng không được a, về công ty xem tôi trừng trị cô như thế nào! Tuyệt đối sẽ không để cho cô khỏe mạnh, vui vẻ lớn lên!

(^)= ㄣ

Tiểu Đại đi đến phòng khách hất xì một cái thật to, gãi gãi đầu, vẫn chưa biết có một tình cảnh đau khổ đang chờ đợi cô!

“Bối Bối.” Văn Thư Hình gọi Bối Bối đang thất thần.

Từ trong ảo tưởng tra tấn Tiểu Đại, cô ngẩng đầu lên, lễ phép gọi: “Mẹ.”

Văn Thư Hình cười một tiếng, hỏi: “Con có muốn tham quan phòng khi còn nhỏ Hà Di đã từng ở không? !”

Hai mắt Bối Bối sáng ngời, gật đầu không ngừng: “Muốn ạ!”

“Vậy đi theo mẹ, phòng ở tầng hai.” Văn Thư Hình tao nhã xoay người, dẫn đường đi về phía cầu thang.

Bối Bối lặng lẽ đi theo phía sau, trong lòng nhảy nhót không ngừng.

Yêu nghiệt lúc còn nhỏ có hình dáng như thế nào? !

Có phải là một tiểu yêu nghiệt hay không? !

Lúc còn bé anh thích những vật gì? !

Phòng ở của anh được trang trí như thế nào? !

...

“Đến rồi!” Văn Thư Hình đứng ở trước một cánh cửa, xoay người nói với Bối Bối: “Nơi này chúng ta chỉ ở đây có một tháng, sau đó liền theo ông nội đến nước Mĩ. Nhưng trước lúc đi, Hà Di yêu cầu ông nội không được tùy tiện nhúc nhích bất cứ đồ vật gì ở trong phòng. Cho nên, đồ vật và trang trí trong phòng vẫn giữ nguyên như cũ.”

Dường như bà nhớ ra điều gì đó, cầm lấy tay Bối Bối: “Bối Bối, lần trước mẹ quên không hỏi con, ba mẹ con được chôn cất ở nơi nào?”

Bối Bối sững sốt một chút, đáp lời: “Ở trong vườn Tề Thạ ạ.”

“Được rồi, ngày mai mẹ sẽ đến thăm bọn họ!”

“Cái này. . . Con và Hà Di mới đi thăm viếng chưa lâu, mẹ không cần phải vất vả đi xa như vậy!”

Văn Thư Hình chớp mắt, vuốt ve đôi tay của cô: “Không phải đi thăm viếng, chính là, đi thăm bạn cũ. Hai mươi năm không gặp, không nghĩ đến lúc gặp nhau lại là âm dương cách xa.”

Bạn cũ ư? !

Hình như Tỷ Hà Di cũng từng nói như vậy, trong lòng Bối Bối bối rối suy đoán.

Cô lặng lẽ lau nước mắt ngược lên nhìn Văn Thư Hình, muốn nói lại thôi: “Mẹ.. . .”

Trước kia mẹ quen ba mẹ con sao? Mẹ chính là mẹ của tiểu ca ca sao?

Những lời này哽 ở trong cổ của cô không chịu thoát ra, làm cô bị dẫn vật.

Muốn xác nhận với mẹ? Hay là xác nhận với Hà Di đây? !

Văn Thư Hình ngẩng đầu, vẻ mặt ấm áp: “Bối Bối, ông nội đem tổ trạch làm quà gặp mặt tặng con. Nhất định con cảm thấy rất kỳ quái, vì sao mẹ không có quà gặp mặt tặng cho con? ! Một người mẹ chồng như ta thật là thiếu lễ độ phải không? !”

“Dạ, không có chuyện đó đâu ạ!” Bối Bối vội trả lời, làm sao cô dám có ý nghĩ như vậy!

Văn Thư Hình cười điềm đạm: “Thật ra, từ rất lâu trước kia, Hà Di đã đem quà mẹ chuẩn bị tặng con dâu, tặng đi rồi. Trâm cài tóc ngọc trai đen rất hợp với con, lần đầu tiên gặp mặt con, thấy nó được cài ở trên đầu con, mẹ thấy con rất xinh đẹp. Bối Bối, gặp lại con, làm cho mẹ không nhận được nhớ tới mẹ của con.”

Nói xong, bà rung rung nước mắt. . .

Bối Bối tuy rằng không lạnh lợi, nhưng cũng không ngu ngốc, Văn Thư Hình vừa nói như vậy, cô đã hiểu rõ mọi chuyện.

Chủ nhân của chiếc trâm cài tóc mà tiểu ca ca tặng cho cô, chính là mẹ chồng đại nhân đang đứng ở trước mặt cô.

Nếu nói như vậy, sẽ có một đẳng thức được lập ra:

Tỷ yêu nghiệt = tiểu ca ca!

= =

Trong nháy mắt Bối Bối không biết nên nói cái gì mới tốt!

Cô thì thảo không thể đáp lại, chỉ có thể mặc cho chính mình chìm đắm trong đồng suy nghĩ hỗn độn.

Văn Thư Hình dừng lại, cũng không giải thích, mà là đưa tay đẩy cửa ra, bật đèn đẩy cô đi vào.

Trước khi đi còn nói: “Một lát nữa Hà Di đến đây, mẹ sẽ bảo nó lên gọi con xuống ăn cơm chiều.”

Trong phòng, đồ đạc và cách trang trí có vẻ cổ xưa, cũ kỹ.

Rất đơn giản, một cái giường, hai cái tủ ở đầu giường, bên cạnh là một chiếc bàn học, màu tối, nơi nơi đều một vẻ lạnh lùng, vừa nhìn cũng biết là phòng của nam giới.

Mùa đông nên màn đêm buông xuống sớm, ngọn đèn chiếu vào mặt Bối Bối.

Cô nhìn thấy trên tủ ở đầu giường có để một chiếc cốc —— một chiếc cốc mà ngày xưa bọn trẻ con dùng để uống sữa!

Vào một ngày đầu mùa đông năm nào, mẹ của cô nằm trên giường bệnh nhìn thấy chiếc cốc trong tay cô và nói: “Bối Bối, sau này nhất định con sẽ hạnh phúc! Mẹ đã thay con hẹn ước với một bạch mã hoàng tử, cậu ta sẽ chăm sóc con suốt đời!”

Lúc đó cô chỉ trả lời: “Mẹ, mẹ đừng trêu con nữa! Sao con phải tìm bạch mã hoàng tử? Con tìm hắc mã không được sao?”

“Ha ha, bạch mã hoàng tử của con có lẽ cũng mặc áo đen! Con là niềm kiêu ngạo lớn nhất trong cuộc đời này của mẹ, con xứng đôi với hoàng tử!”,
Giương mặt của mẹ phù thũng xanh sao nhưng chứa ý cười, làm mờ đi sự đau ốm.

Bối Bối cầm chiếc cốc trong tay, nước mắt chảy xuống chậm rãi. . .

Đang im lặng khóc, cô ngẩng đầu nhìn thấy Hà Di đi đến, anh thấy cô cầm chiếc cốc, vẻ mặt bình tĩnh, đôi mắt để lộ ý cười.

Anh đứng ở cạnh cửa, cô đứng ở trong phòng.

Hai người nhìn nhau. . .

Một lúc sau, anh khẽ mỉm môi đi về phía cô, đưa tay phải ra rồi nói: “Đưa chiếc cốc cho anh, xuống ăn cơm thôi!”

Đưa chiếc cốc cho anh. . .

Đưa chiếc cốc cho anh. . .

Giọng nói trầm ấm vang lên, trong nháy mắt, cô như nhớ lại tất cả quá khứ.

Bên tai cô vang lên câu nói anh từng nói trước kia:

“Bối Bối, tặng anh chiếc cốc này được không?”

“Được, Bối Bối tặng tiểu ca ca.” Bối Bối không tự chủ được thì thảo trả lời.

Hai mươi năm trước, cô tặng anh một chiếc cốc, tương đương tặng anh lời hứa hẹn cả đời!

Hai mươi năm sau, cô trộm của anh một chiếc cốc, tương đương trộm cả đời của anh!

“Hà Di. . .” Cô nhào vào trong lòng ngực của anh, vùi đầu vào áo len ấm áp.

“Sao anh không trực tiếp nói cho em biết, anh chính là tiểu ca ca? !” Bối Bối ngẩng lên, ánh mắt sưng đỏ nhưng sáng lấp lánh.

Tỷ Hà Di đưa ngón tay lau đi những giọt nước mắt: “Anh đã nói rồi mà? ! Có những bí mật chỉ có chính mình phát hiện mới ngạc nhiên, vui mừng!”

Bối Bối chu môi, không thuận theo, đập vào vai anh hai cái.

Yêu nghiệt chính là yêu nghiệt!

∩ (͡ _ ͡) ∩

“Nói, có phải ngay từ lần đầu gặp mặt anh đã lập mưu tính kế em phải không?” Bối Bối vờ giận.

Yêu nghiệt từ trên cao nhìn xuống: “Lúc ở nước Mỹ anh đã nhờ Hàn Triệt điều tra tư liệu về em, nhưng sau đó mới về nước, làm sao có thể nhanh như vậy đã tìm đến em! Ryamand mang anh đi tham gia party, thật không ngờ em cũng ở đó, nhưng lại uống đến bất tỉnh nhân sự!”

Bối Bối = = : “Kỳ lạ, vậy làm sao anh có thể nhận ra em?”

Anh cúi đầu, hơn ở bên trái cổ của cô: “Ở đây có một nốt ruồi nhỏ, hơn nữa em cũng rất nhiệt tình giới thiệu cho anh biết, ‘Tôi tên là Biện Bối Bối, hắc mã hoàng tử, có muốn cùng tôi uống rượu không?’ “

Phốc. . .

Thẻ diện đã bị quăng hết rồi, Bối Bối ORZ.

Mồ yêu giống như vẫn chưa thỏa mãn, ôm lấy eo nhỏ của cô, cười nói: “Em còn dựa vào anh rất chặt, liệu mạng hất tóc khiêu khích anh, bằng không, sao anh có thể nhìn thấy nốt ruồi nhỏ ở cổ? ! Nhớ không? ! Nếu lúc đó, người em gặp không phải là anh? ! Làm sao đây? !”

Phải dùng cách này để nhắc nhở cô ư? !

Bối Bối phát giận. . .

“Vậy anh ở nước Mĩ hơn hai mươi năm, có vì em mà thù thân như ngọc không? ! Há? !”

“Đi xuống ăn cơm, ông nội và mẹ đang chờ chúng ta!”

“Ê. . . Đừng chạy! Nói mau, đêm đó anh có phải là xử nam hay không? ! Há? !”

“ . . . ”

“Ê. . . Không được giờ trò vô liêm sỉ. . . A, đừng. . . ”

Được rồi, về việc Tỷ yêu nghiệt có phải là xử nam hay không, chờ bọn họ kết hôn xong chúng ta lại quay lại thảo luận.

Chúng ta chỉ cần biết rằng cặp đôi này sẽ sống hạnh phúc cả đời là được rồi!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Ngoại Truyện: Lời Thề Hoa Hồng Trắng (Thượng)

(*phiên ngoại này là câu nói giữa pé Pup với Pa >D< So sweet :*)

Vương My đạp xe từ chợ trở về, phía trước giỏ xe chứa rất nhiều thực phẩm tươi nguyên.

Ngày thường vì bận rộn đi làm, thức ăn ở nhà trẻ chưa chắc đã đầy đủ dinh dưỡng, cô thừa dịp ngày chủ nhật được nghỉ ở nhà làm hoành thánh cho Bối Bối đổi món. Cô cũng biết con của mình là đứa trẻ kén ăn.

“Tiểu Vương, đã về rồi?”

“Vâng, cô Lý.” Vương My cười chào người phụ nữ trung niên đứng ở phía trong vườn rau xanh. “Cô Lý, cô có nhìn thấy Bối Bối nhà cháu hay không? Cháu nhờ Danh Danh trông giúp.”

Bà Lý cầm bình tưới, vừa tưới nước lên rau xanh vừa nói: “Buổi sáng lúc cô ra ngoài còn thấy Danh Danh mang theo Bối Bối chơi trốn tìm ở kho thóc, thoảng cái giờ đã không thấy đâu rồi a. . . ”

Ánh mắt bà Lý nhìn qua lại một hồi, lau bàn tay ướt nước tiến lại gần chỗ Vương My nói nhỏ: “Tiểu Vương, nghe nói mẹ của Danh Danh chưa lấy chồng mà đã sinh ra thằng bé, cho nên bị người thân đuổi ra khỏi nhà, mang theo thằng bé đến Thái Dương cung? Cháu cùng cô ấy là chỗ quen biết, cháu nói chuyện này có phải thật hay không?”

Những năm này, phụ nữ chưa lấy chồng mà đã có con là chuyện bị người đời khinh ghét. Phụ nữ chưa chồng mà đã sinh con luôn bị người người mắng nhiếc, lên án.

Bà Lý là người tốt, nhưng lại thích đưa chuyện, nếu đem chuyện của Thư Hinh nói cho bà biết, chỉ sợ khắp Thái Dương cung không ai là không biết.

Vương My hơi nhú mày, nhưng vẫn thản nhiên cười: “Cô Lý, mấy năm trước Trung Vĩ ra đi, để lại cháu cùng Bối Bối một mình ở nơi này. Cô cũng biết một mình nuôi con là chuyện không hề dễ dàng, cháu làm sao có thể hỏi cô ấy những chuyện này, có phải hay không?”

Bà Lý suy nghĩ một lúc, Thư Hinh mang theo con nhỏ chuyển tới Thái Dương cung chưa đến một năm, có lẽ cũng giống như Vương My chồng chết vất vả nuôi con một mình. Ở khu nhà Thái Dương cung vì sao lại có tới hai người phụ nữ số khổ như vậy? Đều tuổi trẻ xinh đẹp nhưng lại nuôi con một mình.

Bà Lý càng nghĩ càng thấy thương cảm cho hai người, liên tục lắc đầu: “Ai. . . . . Đều là số mệnh đã định. Thằng bé Danh Danh nhìn cũng rất sáng sủa, thông minh, lớn lên chắc sẽ rất đẹp trai a. Chắc chắn là di truyền từ cha rồi. Lúc này thấy thằng bé ôm Bối Bối đi ra, không biết hai đứa làm gì mà mặt mũi đỏ bừng bừng, trông thật đáng yêu.”

Nói xong, bà Lý bỗng nhiên hưng phấn kéo tay đuổi theo Vương My đã đi về phía cửa nhà, về mặt buồn chuyện thì thầm nói: “Danh Danh hình như có ý với Bối Bối nhà cháu nha. Có phải đã thích con bé rồi hay không? Lúc nào cũng thấy hai đứa nhỏ dính chặt lấy nhau như đường như mật. Một đứa đẹp

trai một đứa xinh gái, cô nghĩ hay là cháu cùng Thư Hình cho hai đứa đính ước đi, sớm trở thành người một nhà.”

Vương Mỹ bật cười: “Aiz. .... thời buổi này đã là những năm bao nhiêu rồi mà còn muốn đính ước ă? Cô Lý, cô cũng nghĩ nhiều quá rồi, Bối Bối nhà cháu mới bốn tuổi, Danh Danh cũng hơn mười tuổi thôi. Hai đứa trẻ chơi với nhau thì có thể có cái gì nha!” Vừa nói chuyện, Vương Mỹ vừa mang mấy túi đồ vào nhà.

Bà Lý không đồng tình: “Tiểu Vương, cháu không nhận ra Danh Danh không giống với những đứa trẻ khác. Thằng bé này có thể là sói con đó nha, ánh mắt đó vừa nhìn đã biết lớn lên sẽ rất có tiền đồ. Cháu không thể không nghe trường bối nói, không bằng sớm đính ước cho hai đứa nhỏ, nếu không cô giúp Kì Kì nhà cô đi trước một bước.”

“Mau a. .... Cô mau đi đính ước đi. ....” Vương Mỹ cất đồ ăn vào nhà, sau đó quay ra, cười tiễn bà Lý.

“Di Mỹ.” Thanh âm trong trẻo không phân biệt là của bé trai hay bé gái từ ngoài cửa vang lên. Vương Mỹ ngừng động tác, ngẩng đầu nhìn thấy một đứa bé trai mặc áo trắng quần màu xanh đang dắt tay một bé gái mặc đồ lụa mỏng đứng ở cửa.

Cô đứng dậy, lau tay, đi qua ôm lấy Bối Bối, rồi lại quay sang hỏi bé trai: “Danh Danh, mẹ của cháu đã về chưa?”

“Vẫn chưa. Mẹ cháu dạy đàn dương cầm ở CổNam, cách nơi này rất xa. Cháu bảo mẹ buổi trưa không cần trở về, buổi chiều còn có buổi dạy nữa, tránh đi về nhiều lần.”

Ngay cả CổNam ở nơi nào thằng bé cũng đã biết. Vương Mỹ cười hiền hỏi lại: “Vậy buổi trưa cháu ăn gì?”

“Có lẽ là tự mình rang cơm, hoặc là ở chỗ bác Trương hoặc bà Lý ăn gì đó.” Thằng bé nhìn lướt qua mấy đồ đặt trên bàn, ngẩng đầu cười nói: “Nhưng mà bây giờ cháu nghĩ có thể ở nhà của di Mỹ ăn hoành thánh.”

Nhìn đôi mắt đen tóa sáng của đứa bé đối diện mình, cùng khuôn mặt nhỏ nhắn khoan khoái lộ ra mím cười mê hoặc lòng người, Vương Mỹ có chút sững sốt, phát hiện chính mình không thể cự tuyệt thỉnh cầu. Cô bật cười, một tay ôm lấy Bối Bối, một tay sờ nhẹ đầu hắn: “Cháu đúng là tiểu tử tinh quái!”

Bối Bối ở trong lòng cô vắn vẹo một hồi, chen miệng nhỏ nhắn nói: “Tiểu ca ca là tiểu tinh quái, Bối Bối là tiểu tiểu tinh quái!”

Hai người cười rộ lên. ....

Biết di Mỹ sẽ lưu mình lại cùng ăn cơm trưa, Danh Danh quen thuộc chạy tới bồn rửa tay sạch sẽ, rồi trở lại ngoan ngoãn nhìn Vương Mỹ đang bao hoành thánh trên bàn.

Chăm chú nhìn cô làm vài cái, không cần cô chỉ dạy, thằng bé còn tự học được, càng bao càng đẹp.

Nhớ tới lời của bà Lý, cô không khỏi thử đánh giá đứa bé này. Đang ở thời điểm phát dục trưởng thành, tuy thân thể hơi gầy yếu, nhưng khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn kia lớn lên nhất định sẽ mê hoặc nhiều cô gái. Đặc biệt là đôi mắt đen láy tóa sáng, đồng tử trong vắt như mặt nước tĩnh lặng, cùng với khuôn mặt bình tĩnh tươi cười, một chút cũng không giống với đứa nhỏ mới hơn mười tuổi.

Đứa nhỏ này là thực hiếm có, phôi nấng cả ngày cũng không thể tìm thấy trong đám người một người giống như nó.

Vì sao Danh Danh từ bỏ đi học hoặc là giúp Thư Hình dọn dẹp nhà cửa, đều qua nhà giúp cô trông Bối Bối?

“Danh Danh, tại sao không thấy cháu đi chơi cùng bạn bè? Chơi với Bối Bối không phải là rất buồn hay sao?”

Tay Danh Danh đang bao bột ngừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt lạnh như băng: “Không có gì buồn chán! Bối Bối là thiên sứ của cháu, em ấy sẽ không nói cháu là đứa nhỏ không có cha!”

Vương Mỹ bỗng dừng cảm thấy chưa xốt, thằng bé mới mười tuổi đã phải nhận lấy rất nhiều lời qua tiếng lại, sự lạnh lùng của con người, nhìn tới Bối Bối đang ở bên cạnh cười đến vô tư cô tư, cổ họng giống như nghẹn đắng lại, sau đó chậm chạp an ủi nói: “Danh Danh, cháu không cần để ý lời người khác nói bậy.”

Danh Danh cười yếu ớt, nhìn về phía Bối Bối, trong mắt ánh lên tia dịu dàng: “Bọn họ cũng không phải là gì của cháu, cháu chỉ cần Bối Bối.”

Nhờ có sự giúp đỡ của Danh Danh, hoành thánh rất nhanh đã bao xong. Vương Mỹ bắc bếp, nhanh chóng thả vào nồi nấu chín.

Trên bàn cơm, Bối Bối ngồi ở ghế cao của con bé, tay cầm thìa nhỏ chọc chọc hoành thánh trong bát nhưng lại không hề đưa vào miệng ăn một miếng.

“Bối Bối, đừng nghịch nữa. Mau ăn đi!” Vương Mỹ dở dành đứa nhỏ, quay qua nhìn Danh Danh đang chăm chú nhìn con mình. Cô nhìn thấy môi thằng bé có vết thương, lúc ăn hoành thánh bị chạm vào có vẻ bị đau liền quan tâm hỏi: “Danh Danh, miệng của cháu làm sao vậy?”

Thằng bé dùng tay trái che giấu vết thương trên môi, mắt hơi rũ xuống trả lời: “Không có việc gì ạ.”

Bối Bối ở bên cạnh đột nhiên hưng phấn ném thìa lại trong bát không ngừng kêu lên: “Bối Bối cắn! Là Bối Bối cắn!”

Vương My thờ dài, con gái của cô làm sao có thể đi cắn người khác.

“Bối Bối, sao con lại cắn ca ca?”

Bối Bối mím mím môi, ánh mắt suy nghĩ hỏi: “Vì sao không thể cắn a?! Ca ca cắn Bối Bối, Bối Bối cũng cắn ca ca! Bối Bối muốn cắn ca ca!”

Vương My chấn động, tay kéo gương mặt nhỏ nhắn của Bối Bối, nhìn trái nhìn phải đều không có dấu vết bị cắn, lại ngẩng đầu nhìn Danh Danh.

Thằng bé cúi đầu ăn hoành thánh, hai tai đều đã đỏ ửng. Cặp mắt đen láy trộm liếc cô một chút rồi lại vui đầu ăn, mặt càng ngày càng hồng.

Ăn xong phần mỳ trong bát, thằng bé buông thìa, cẩn trọng nhìn Vương My nói: “Di My, cháu có thể nói với di chuyện này được không?”

Bối Bối vung thìa, mang hoành thánh trong bát đổ cả ra ngoài, làm cho Vương My chú ý. Cô cầm thìa đem hoành thánh nhét vào miệng nhỏ nhắn của con bé, mà Bối Bối lại xoay người, đem hoành thánh phun hết lên trên bàn, lớn tiếng kêu: “Thực khó nuốt, Bối Bối không ăn, không ăn!”

Vương My bắt lực, một tay nắm lấy Bối Bối đang muốn bỏ chạy, một bên nói với Danh Danh: “Chờ một chút, để đi cho Bối Bối ăn xong đã. Con bé này ngày hôm nay tại sao lại biếng ăn như vậy?”

Danh Danh kéo tay nàng, nhẹ giọng nói: “Di My, để cháu thử có được hay không?”

Thằng bé đi qua đoạt lấy thìa đồ chơi trong tay Bối Bối, lại kéo ghế của mình tới gần, ngồi xuống bao vây xung quanh Bối Bối, tránh cho con bé lộn xộn.

Trong tay Bối Bối không có thứ gì chơi liền bắt lấy mặt chìa khóa trên cổ Danh Danh, xoay qua xoay lại thích thú nghịch ngợm.

“Bối Bối, đến, ăn hoành thánh.” Thằng bé không giận, ôn nhu nhìn con bé.

“Nuốt không trôi, Bối Bối nuốt không trôi! Bối Bối không ăn.....”

Thằng bé nhìn một đám hoành thánh đã bị quấy lung tung ở trong bát, rồi lại nhìn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, bỗng đem thìa chuyển về chính mình, trước đem lớp vỏ bên ngoài cắn một miếng, phần còn lại đưa về cửa miệng con bé dụ dỗ: “Ca ca một nửa, Bối Bối một nửa, thi xem ai ăn hết trước được không?”

Nói xong còn cố ý làm động tác nuốt xuống: “Xem, ca ca sắp nuốt mất rồi!”

Tiểu Bối Bối nóng nảy, lập tức há miệng ngậm lấy miếng hoành thánh, rồi không kịp nhai đã vội vàng nuốt vào trong bụng, sau đó há miệng thật lớn kêu lên: “Bối Bối trước, là Bối Bối trước.....”

Thằng bé cười khê, nhìn thấy cổ họng nhỏ của Bối Bối di chuyển lên xuống, đem tốc độ ăn của mình chậm lại, sau đó dùng phương thức cũ giúp con bé ăn hết hoành thánh.

.....

Vương My thật sự rất ngạc nhiên.....

Cô ghen hòng nhìn trần trối thằng bé buông chiếc bát xuống, dùng khăn tay giúp Bối Bối lau miệng.

Sau đó con gái cô còn không biết xấu hổ đứng lên ghé nhào vào lòng thằng bé, miệng hôn nhẹ lên môi thằng bé, đem nước miếng vương đầy trên mặt thằng bé.

Mà thằng bé cũng ôm lấy vai con bé, nhẹ nhàng vuốt ve, mặc kệ cho con bé tàn sát bừa bãi gương mặt mình.

Vương My lại lần nữa ngạc nhiên rồi.....

“Bối Bối, xuống dưới, sao có thể cắn ca ca?!”

“Bối Bối cắn ca ca, ca ca cũng cắn Bối Bối!” Tiểu cô nương còn không rõ chính mình làm sai cái gì, vẫn chu miệng tiếp đi lên.

“Không sao ạ, khi nào Bối Bối vui vẻ đều như vậy.” Thằng bé sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn của Bối Bối, rồi vui vẻ hôn nhẹ lên môi con bé hai cái, ý tứ chính là mình cũng có cắn ngược lại.

“Bối Bối còn muốn.....” Tiểu cô nương nhú mày, cảm giác đối phương hôn mình lấy lệ.

Vương My mau té xỉu.....

Cô đem con gái từ trên người thằng bé kéo qua: “Không thể! Bối Bối!”

Tiểu cô nương tay cầm mặt chìa khóa của thằng bé, vịn vịn muốn thoát khỏi vòng tay mẹ.

“Di My, di cảm thấy con trai lớn lên đẹp trai là kẻ vô trách nhiệm sao?” Giọng nói trong trẻo vang lên, kéo không khí hỗn loạn trong phòng trở về.

“Sao?” Vương My nâng mi nhìn thẳng bé: “Danh Danh, sao cháu lại hỏi như vậy?”

“Bởi vì mọi người đều nói ba cháu rất đẹp trai, nhưng lại không có trách nhiệm, bỏ lại mẹ con cháu. Cho nên bọn họ nói cháu sau này lớn lên rất dễ nhìn, cũng sẽ giống như ba là người vô trách nhiệm!”

Vương My nhíu mày, trong lòng thầm mắng những người đưa chuyện, trước mặt đứa nhỏ mười tuổi còn có thể nói như vậy, cũng không sợ bị trời quạ báo.

“Danh Danh, cháu nghe di nói, mọi chuyện không phải là như vậy. Ba cháu không phải người vô trách nhiệm, con trai đẹp trai cũng không nhất định phải là người vô trách nhiệm!”

Về mặt của thẳng bé trở nên nghiêm túc, hỏi lại: “Vậy di My, di có cảm thấy cháu lớn lên sẽ trở thành một người rất vô trách nhiệm hay không?”

Vương My nhíu mày, cảm thấy những lời Danh Danh nói đều ẩn chứa hàm ý. Nhưng là vấn đề của trẻ con, cô cũng không muốn một lần nữa để thẳng bé chịu đả kích.

“Sẽ không.” Cô do dự nói: “Cho dù Danh Danh sau khi lớn lên dễ nhìn cũng nhất định sẽ là người đàn ông rất có trách nhiệm!”

Danh Danh cười giảo hoạt, đem lời nói lúc trước lặp lại: “Di My, di thực nghĩ như vậy, cháu có thể hỏi một chuyện được hay không?”

Vương My lại nhíu mày, gật gật đầu.....

Đôi mắt đen của thẳng bé ánh lên tia sâu thẳm, hút hồn người, nhìn Vương My từng chữ từng chữ một nói ra: “Di My, chờ cháu trưởng thành, có thể đem Bối Bối giao cho cháu được không?”

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ngoại Truyện: Lời Thề Hoa Hồng Trắng (Hạ)

(*phiên ngoại này là cầu nối giữa pé Pup với Pa >:D< So sweet :*)

“A.....” Vương My cứng ngắc, bật ra một tiếng: “Không thể!”

Danh Danh cau mày, đôi mắt ánh ra tia nóng nảy, giọng nói lạnh như băng: “Vì sao không thể? Lúc trước di nói dối sao? Di vẫn cảm thấy khi cháu lớn lên sẽ là một người vô trách nhiệm sao?!”

Hiện tại, không có từ ngữ nào có thể hình dung được cảm xúc của Vương My, cô mở lớn mắt nhìn đứa trẻ trước mặt. Một đứa trẻ còn chưa cao tới vai cô lại có thể dùng lời nói như vậy đả kích cô, ánh mắt sắc bén tới mức muốn đem cô bức vào chỗ chết. Mà thẳng bé... mới chỉ có mười tuổi.

Trong một phút, ánh mắt hai người giao nhau, một lớn một nhỏ đều nhìn thẳng đối phương, ánh mắt lạnh đậm.

Bối Bối vẫn là không cảm giác được hoàn cảnh lúc đó, ở trong lòng mẹ không ngừng cựa quậy, trên tay vẫn đùa nghịch mặt khóa đeo ở cổ nam hài.

Vương My kinh ngạc, ánh mắt nhìn thẳng thẳng bé: “Danh Danh, sau này cháu lớn lên có phải là người có trách nhiệm hay không, cùng việc di có giao Bối Bối cho cháu hay không, hai việc này không thể so sánh. Cháu là đứa trẻ thông minh, chắc là hiểu ý tứ của di!”

Ánh mắt của thẳng bé lóe ra một chút, di My dù sao cũng là người lớn, tiểu kỹ xảo của nó không thể qua mắt cô.

Chính là nó không muốn từ bỏ: “Di My, cháu chỉ muốn nói với di, cháu sẽ là một người đàn ông có trách nhiệm! Về sau cháu sẽ chăm sóc Bối Bối cả đời!”

Đáy mắt của Vương My tràn ra tia dịu dàng, cô đặt Bối Bối xuống, ngồi xổm trước mặt nam hài, dùng ánh mắt chân thành nhìn nó.

“Danh Danh, cháu vẫn còn nhỏ, cháu sẽ không hiểu được như thế nào là hứa hẹn ‘cả đời’. Không phải chỉ cần cháu hôm nay nói ra tương lai sẽ là như vậy, ‘cả đời’ phải trải qua rất nhiều năm tháng khảo nghiệm, vượt qua rất nhiều chuyện tình mới có thể hiểu được ý nghĩa thực sự của hạnh phúc. Danh Danh, cháu có hiểu hay không?”

Thẳng bé nhìn cô, lại nhìn nhìn Bối Bối đang ở trong lòng mình nghịch ngợm mặt khóa, trầm giọng nói: “Nếu ‘cả đời’ giống như di với chú Trung Vĩ, giống

như mẹ của cháu hàng đêm nhìn ảnh ba mà rơi lệ, như vậy... cháu hiểu được! Di My, chú Vi đã qua đời, di cũng không thể vĩnh viễn ở bên cạnh bảo vệ Bối Bối, mà cháu có nhiều thời gian hơn di, không phải sao?”

Vương My lại lần nữa cảm thấy kinh ngạc, cô không thể xem thường đứa trẻ này, nó đã có tư duy mà ở độ tuổi như vậy chưa thể có.

Đứa nhỏ này chưa trưởng thành nhưng đã đứng ở góc độ người lớn để nhìn nhận mọi việc, như vậy ý của nó đối với Bối Bối là đúng như cô đã nghĩ?!

Nghĩ kĩ lại lần nữa, đứa trẻ mới mười tuổi có thể rõ ràng nó đang nói là cái gì hay sao? Cho dù nó là thần đồng, chỉ cần cho nó gặp chút khó khăn, tự nhiên sẽ từ bỏ ý nghĩ này đó!

Suy nghĩ vòng vo một hồi, cô lấy ngữ khí ngang hàng nói với nam hài: “Danh Danh, di không cách nào thay Bối Bối đồng ý với cháu! Nhưng mà nếu cháu có thể đáp ứng điều kiện của di, di liền hứa với cháu, sau này hai đứa lớn lên, nếu Bối Bối đồng ý đứng ở bên cạnh cháu, di sẽ không phản đối. Có được hay không?”

Đáy mắt của thằng bé hiện lên tia sáng rực rỡ, trên mặt nở một nụ cười mê người, nó ôm sát Bối Bối vào lòng, gật gật đầu nói: “Được! Điều kiện gì ạ?”

Vương My xoa nhẹ mái tóc đen của nó, cười nói: “Đưa cho di ba mươi ba đóa hồng trắng!”

“Hoa hồng trắng?”

“Đúng vậy, là một loài hoa rất có ý nghĩa!”

.....

“Chú, hoa hồng trắng này bao nhiêu tiền?”

Ông chủ hàng hoa lần đầu nhìn thấy có đứa nhỏ đến hỏi giá hoa, thuận miệng nói: “Tiểu quý, hoa hồng này cháu không mua được đâu! Đi...”

“Chú, bao nhiêu tiền?” Giọng nói trong trẻo vang lên, có chút không buông tha cho câu hỏi: “Cháu từ Thái Dương cung đi tới đây, chỉ có nơi này có hoa hồng trắng.”

Thái Dương cung?! Nơi đó cách nơi này rất xa, sao đứa trẻ này có thể một mình tới đây, lại còn hỏi mua hoa?

Ông chủ cửa hàng nhìn từ trên xuống dưới đứa nhỏ, một thân áo sơ mi bạc màu, quần màu xanh bình thường, có vẻ vừa mới tan học chạy đến, trên vai vẫn còn đeo cặp sách đã cũ, nhìn qua liền biết không phải đứa trẻ nhà có tiền.

Hắn bĩu môi nói: “Một bông tám đồng.”

Một bông tám đồng, ba mươi ba bông chính là 264 đồng, tương đương với nửa tháng tiền lương của công nhân viên bình thường.

Đối với một đứa bé mà nói, số tiền này quả thực rất lớn.....

Đối với nam hài mà nói, nó hiểu 264 đồng có giá trị lớn như thế nào. Hôm nay buổi sáng nó còn giúp mẹ đi chợ, một bó rau chỉ mất chín hào, mà một bông hồng lại có thể bằng mười rổ rau.

Hừ hừ..... Biết sợ rồi sao?!

Ông chủ hàng hoa lớn tiếng đuổi người: “Đã biết chưa? Cháu không thể mua được... Đi đi... Đừng cản trở ta buôn bán.

Hắn đẩy thân thể đã muốn cứng ngắc của thằng bé ra ngoài, hướng tiếp đón một vị khách vừa đi vào cửa, góc áo liền bị kéo lại.

“Chú, cháu có thể mỗi ngày tan học tới đây phụ việc đổi lấy hoa sao? Cháu có thể làm rất nhiều việc.”

Ông chủ hàng hoa sững sốt, lập tức đẩy tay nó ra: “Đứa bé như cháu có thể làm được cái gì? Người khác nhìn thấy sẽ nói ta dùng lao động trẻ em! Đi đi đi.....”

Hắn túm cổ áo thằng bé, đem ném ra khỏi cửa.

Thằng bé bất đắc dĩ nhìn cửa kính đóng lại, bên trong rất nhiều hoa hồng trắng xinh đẹp. 264 đồng thực quý giá!

Mẹ khẳng định sẽ không thể đưa cho nó nhiều tiền như vậy. Mẹ phải thực vất vả mới có thể duy trì cuộc sống như bây giờ cho cả hai mẹ con, trong mắt nó chột có chút âm đạm.....

***

Sáng sớm, 4 giờ, nghe thấy tiếng động, Thư Hình giật mình mở mắt, cô đã tỉnh nhưng không xoay người lại, như trước quay mặt vào trong.

Cảm giác con trai đang nằm bên người nhẹ nhàng đứng dậy, lặng lẽ mặc quần áo, lách cách một hồi, trên người chặn bị kéo cao thêm một chút, sau đó

nghe thấy tiếng cửa chính “Kẹt!” một tiếng mở ra. Rồi hết thấy lại chìm vào im lặng.

Thư Hình mở to mắt, trong lòng có thật nhiều nghi hoặc. Gần một tháng nay, mỗi sáng 6 giờ tỉnh dậy đã thấy Danh Danh chuẩn bị xong bữa sáng.

Cô bảo con ngủ nhiều một chút, dù sao 7 giờ rưỡi mới tới giờ đi học, nhưng thằng bé lại chỉ cười cười với cô.

Danh Danh là đứa nhỏ ngoan ngoan, ban đầu cô nghĩ con là vì sợ cô mệt nhọc nên dậy sớm chuẩn bị bữa sáng. Nhưng hôm trước Vương Mỹ nói, buổi sáng mỗi ngày, cứ mở cửa đều thấy trước cửa đặt một chai sữa, cô ấy hoài nghi là Danh Danh đưa cho Bối Bối.

Nhưng thằng bé làm sao có thể có tiền mua sữa?!

Cô mặc quần áo, mở cửa theo ra ngoài, thấy thân ảnh nho nhỏ biến mất trong bóng tối. Thư Hình đột nhiên phát hiện: Cô một chút cũng không hiểu con trai của chính mình!

.....

“Danh Danh, cháu đã đến rồi sao?”

Thằng bé thờ hồng học chạy đến trước mặt ông lão, vuốt nhẹ mồ hôi trên trán chào hỏi: “Bác Khang, xin lỗi, cháu đến muộn!”

Nó không nói nhiều lời, nhanh tay xắn lên tay áo, bắt đầu mang theo két sữa chuyển lên phía sau xe đạp.

Bác Khang nhìn thấy vóc dáng nhỏ nhắn của hắn, lại phải mang theo két sữa lớn như vậy không đành lòng nói: “Chậm một chút, chậm một chút, không cần vội vã.....”

Chân trời bắt đầu chuyển màu, một tia sáng xuất hiện ở cuối đường.

Cố định an toàn mấy két sữa, bác Khang ở phía trước đạp xe, Danh Danh ở phía sau trợ giúp đặt sữa vào trước cửa mỗi nhà, bắt đầu đi khắp đầu phố cuối phố, hang cùng ngõ hẻm.

Đi vào một sân lớn, bác Khang lấy sổ ra, đưa cho Danh Danh một giỏ năm bình sữa nói: “Nhà 32, bốn gia đình Triệu, Lý, Sở, Vương như cũ không đổi, nay thêm nhà họ Tôn – chính là trước cửa có gương bát quái kia.”

“Đã biết ạ.” Namhải nhanh nhẹn đáp lời, mang theo giỏ chạy đến nhà 32, không lâu sau đã trở lại.

Bác Khang lại tiếp tục đặt sữa vào rồi, lại nói: “Nhà 33, gia đình họ Tiền đã không đặt sữa nữa, chỉ cần đưa hai nhà khác là được.

“Vâng.....” Namhải lại nâng giỏ lên đi đến một cổng nhà khác.

Mặt trời dần dần lên cao, đi hết phố này đến phố khác, hết ngõ này lại đến ngõ khác, nhà nọ rồi đến nhà kia. Giỏ đầy rồi lại trống không, giọng nói của bác Khang vang lên phá vỡ yên tĩnh, nam hải nhanh nhẹn chạy đến đặt sữa trước mỗi cửa nhà. Trên đường một già một trẻ, phối hợp nhịp nhàng vô cùng.

Hai người đi được một vòng Thái Dương cung rộng lớn, những nơi bác Khang cần phải đưa sữa cũng không còn. Namhải từ phía sau xe đạp nhảy xuống, nhận lấy một chai sữa nhỏ cùng năm hào tiền công.

“Cảm ơn bác Khang!” Nam hải đem tiền cẩn thận nhét vào túi áo, đem khay cái cẩn thận, xác định tiền đã an toàn mới hướng bác Khang chào tạm biệt.

Cầm sữa của mình chuẩn bị rời đi, lại thấy bác Khang vát và xếp những lọ sữa rỗng lên xe, nó nhìn trời một chút, rồi đặt bình sữa xuống chạy tới giúp đỡ.

Bàn tay thô ráp nhẹ xoa tóc đen trên đầu nó, trên gương mặt đầy nếp nhăn của bác Khang hiện lên một tia tươi cười: “Đứa nhỏ ngoan, Danh Danh, cháu là đứa nhỏ tốt bụng nhất bác từng gặp.....”

Danh Danh một tay ôm sữa, một tay đặt lên trước ngực áo che chắn tiền xu trong túi, vui vẻ trở về.

Bác Khang thật sự là người tốt, không những trả cho nó tiền, mỗi ngày đều cho thêm một chai sữa.

Nó cẩn thận mở ra lớp giấy thiếc, uống lấy hai ngụm rồi đem giấy thiếc dán trở về như cũ. Lúc đi ngang nhà Bối Bối, nó đem hơn nửa chai sữa còn lại lên lút đặt ở trước cửa nhà, như vậy, mỗi sáng đi Mỹ mở cửa đều có thể thấy được.

Mỗi ngày kiếm được 5 hào, cộng thêm mỗi ngày tiết kiệm tiền ăn sáng, như vậy không đến một năm, nó có thể kiếm đủ tiền đi mua hoa hồng.

Không mua bữa sáng cũng không có vấn đề gì, dù sao mỗi ngày đều có đám con gái vụng trộm giấu trong ngăn bàn nó rất nhiều đồ ăn, dù không biết là người nào để lại, nhưng ăn chắc cũng không có vấn đề gì.

Bất quá, mỗi ngày đều dậy sớm như vậy, chỉ sợ bị mẹ phát hiện.

Vừa nghĩ vừa đẩy cửa ra, liền bắt gặp vẻ mặt thâm trầm của Thư Hình ngồi ở trên ghế đợi hắn.

“Con vừa đi đâu về?”

Danh Danh nhìn thấy thước dài trong tay mẹ, cơ thể không tự nhiên run run: “Con... con không... không đi nơi nào cả!”

Cả buổi theo sau, chứng kiến tất cả mọi việc, Thư Hinh trong lòng một trận nóng giận xông lên. Cô mạnh tay kéo áo của nó, giật mở túi nhỏ trước ngực, 5 hào rơi xuống trên sàn nhà, lăn vài vòng rồi mới dừng lại.

Nhìn thấy tiền dưới chân càng làm cho Thư Hinh thêm giận dữ, cô hung hăng đem thước đánh xuống lưng con trai. Vừa đánh vừa mắng: “Tuổi còn nhỏ mà đã muốn làm lao động trẻ em... là ai dạy con?! Ai cho phép con làm như vậy?!”

Thằng bé nước mắt lưng tròng, hai tay đỡ lấy thước vụt xuống, miệng không ngừng kêu: “Mẹ, là con xin bác Khang việc làm, con muốn kiếm tiền mua ba mươi ba bông hồng trắng. Nhưng con lại không thể hỏi xin mẹ tiền!”

Thư Hinh sững sờ, ngừng tay hỏi: “Con vì sao muốn mua hoa hồng trắng?”

“Bởi vì...” Thằng bé do dự: “Bởi vì con đã hứa với dì My... chỉ cần con đưa cho dì ba mươi ba bông hồng trắng, sau này, khi con trưởng thành có thể chăm sóc Bối Bối cả đời...”

Thư Hinh lại lần nữa giật mình, Vương My cũng từng nói với cô chuyện này, lúc ấy hai người chỉ xem là nói chuyện đùa, nhưng hiện tại cô phát hiện con trai của cô thực sự tin là thật!

Cô giận đến mức không thể hít thở đều đặn, thước trên tay đánh xuống càng nhiều hơn: “Con thực có tiền đồ! Thực có tiền đồ! Có thể vì Bối Bối mà làm lao động trẻ em! Mẹ như thế nào lại có thể sinh ra con trắng hoa như vậy? Mẹ đánh chết con..... Con còn nhỏ đã làm được như vậy, ai biết về sau sẽ không xuất hiện Trần Trần, Yêu Yêu khiến cho con làm những chuyện động trời động đất!”

“Sẽ không có!” Thằng bé ngẩng đầu chặn lại thước vụt xuống: “Không có Trần Trần, Yêu Yêu gì hết! Chỉ có Bối Bối!”

“Chỉ có Bối Bối dang vòng tay nhỏ bé ra muốn con ôm, chỉ có Bối Bối tin tưởng con, chỉ có Bối Bối nghe con nói chuyện, cũng chỉ có Bối Bối thấy những người khác mắng con không có cha xông lên can thiệp họ. Mọi người đều mắng con là con hoang, mắng con không có cha dạy dỗ, chỉ có Bối Bối nói với con: ‘Tiểu ca ca không phải con hoang, tiểu ca ca là tiểu ca ca của Bối Bối!’. Ô... ô.....”

Thư Hinh sững sờ lùi về sau hai bước, nhìn con trai quỳ trên đất nước nỡ không ngừng, thước trên tay run run một hồi rơi xuống.

Cô quỳ gối trước mặt con, ôm chặt lấy cơ thể nhỏ bé của nó, cũng chậm rãi nước nỡ từng tiếng: “Thực xin lỗi, mẹ xin lỗi con... xin lỗi con... con trai của mẹ.....”

Trong gian phòng cũ nát, hai mẹ con ôm nhau khóc đến thê lương, không phát hiện ngoài cửa bỗng nhiên xuất hiện thêm vài bóng người.....

***

Vương My tới nhà trẻ đón Bối Bối trở về, vừa đi vào khu nhà đã thấy Thư Hinh và Danh Danh đứng ở cửa nhà nàng, trên tay thằng bé cầm một bó hoa hồng trắng thật lớn.

“Này.....” Cô kinh ngạc nhìn hai người. Cả hai đều đã thay đổi quần áo mới tinh, mà trước cửa nhà cô cũng có rất nhiều người xa lạ đứng đó, giống như đang chờ bọn họ.

“Tiểu ca ca, tiểu ca ca.....” Bối Bối hét lên, buông tay mẹ chạy đến bên cạnh ôm lấy Danh Danh, trên tay cô còn cầm một cặp cốc mới mua.

Thư Hinh tiếp nhận đóa hoa trong tay con trai, để nó mang theo Bối Bối chạy ra một góc chơi, rồi lại đem hoa tới đặt trên tay Vương My: “Tiểu My, con mình vì thực hiện lời hứa với cậu đã làm lao động trẻ em suốt hơn một tháng qua...”

Vương My kinh ngạc nhìn nàng: “Hinh, bạn nói cái gì?!”

“Mình nói... con mình mỗi ngày đưa sữa để lấy 5 hào tiền công, chuẩn bị dùng 528 ngày làm công để đổi lấy lời hứa với bạn! Bạn xem đi!”

Vương My khiếp sợ nhìn Danh Danh, thiếu chút nữa bị ba mươi ba bông hồng đè chết...

Đứa bé này vì thực hiện lời hứa với cô, có thể làm ra chuyện như vậy?!

Không đợi cô hồi tâm phản ứng đã thấy Thư Hinh tiến lên nắm lấy tay cô, đặt vào trong tay một phong bì màu trắng: “Tiểu My, thời gian qua cảm ơn bạn đã chiều cố hai mẹ con mình. Một mình bạn nuôi dưỡng Bối Bối nhưng còn chưa từng nhờ tới sự giúp đỡ của mình, vậy mà mỗi ngày đều giữ Danh Danh lại ăn cơm trưa... Những chuyện này mình đều biết!”

Cô lau khóe mắt đầm lệ tiếp tục nói: “Tiểu My, mình phải đi rồi. Mình có rất nhiều điều muốn nói với bạn... tất cả đều viết trong thư này rồi. Đợi tới khi mình đi khỏi bạn hãy mở ra xem.”

“Hai người định đi đâu?” Vương My nóng nảy hỏi.

“Đừng nóng vội!... Ông nội của Danh Danh đã tìm được chúng tớ rồi, muốn mang chúng tớ trở về.....”

Vương My nghe vậy, lòng trở nên an tâm hơn. Cùng lúc đó, Danh Danh nắm tay Bối Bối, đi đến bên cạnh cô nói: “Di My, vậy lời hứa của di và cháu còn được tính hay không?”

Cô cúi đầu nhìn đứa nhỏ, đôi mắt nó đen sâu thẳm khiến cho cô cảm giác đứng trước mặt mình là một người người đàn ông chân chính trong tương lai. Cô ngồi xuống, cầm lấy tay nó: “Cháu có biết tại sao di lại muốn lấy ba mươi ba bông hồng trắng của cháu hay không?”

Nó lắc đầu.....

“Bối vì, trước kia chú Trung Vĩ cũng dùng ba mươi ba bông hồng trắng đặt lời thề ước với di, thề ba đời ba kiếp cùng chung một chỗ. Mà di và chú, kiếp này ước định có Bối Bối làm chứng giám, cho nên Bối Bối mới gọi là “Bối Bối”.

Ánh mắt của thằng bé bỗng trở nên sáng ngời: “Bối Bối! ‘Bối’ là cả đời, ‘Bối’ đồng âm với ‘cả đời!’” (**)

“Đúng vậy, mà hoa hồng trắng có nghĩa là: Anh xứng với em!” Vương My đem hoa hồng trắng đặt lại trên tay nó, mỉm cười hứa với nó: “Chờ sau này cháu trở lại, di cam đoan Bối Bối nhà di xứng đáng nhận được ba mươi ba bông hồng trắng của cháu.”

Có buổi tiệc nào là không tàn, nhưng đời người lại giống như một vòng tròn luẩn quẩn, đi một vòng lớn lại trở về điểm khởi đầu.

Giống như tình yêu của cô với Trung Vĩ, như tình bạn của cô và Thư Hinh, như vận mệnh của Thư Hinh và Danh Danh.....

Vương My nắm chặt phong thư của Thư Hinh trong tay, nhìn Bối Bối ở bên cạnh còn không biết đã xảy ra chuyện gì, hỏi: “Bối Bối, một chiếc cốc mới mua của con đâu rồi? Vừa rồi còn thấy con cầm trên tay cả hai chiếc mà!”

Bối Bối mím môi ngẩng đầu, suy nghĩ một chút rồi vui vẻ trả lời: “Bối Bối đưa cho tiểu ca ca rồi! Bối Bối đem cốc tặng cho tiểu ca ca!”

Đem cốc tặng?!

Vương My sững sờ, nhìn con gái mỉm cười, thuận tiện xé mở phong thư trên tay. Bên trong là một bức thư dày đặc những chữ viết cùng với hai mươi vạn tiền mặt, giống như những cánh hoa chậm rãi rơi xuống.....

—END—**Hiện tượng đồng âm trong tiếng Trung:

“Bối” trong tên Bối Bối đồng âm với ‘cả đời’. Cho nên Bối Bối là minh chứng rõ ràng nhất cho tình yêu trọn đời, trọn kiếp của Vương My và Trung Vĩ.

Mặt khác: “Bối” trong từ ‘chiếc cốc’ – ‘bối tử’ cũng đồng âm với ‘cả đời’. Cho nên khi nghe thấy Bối Bối nói đem cốc tặng cho Danh Danh, Vương My đã rất xúng sứt. Bối Bối đem cốc tặng cho Danh Danh cũng chính là đem cả đời nàng tặng cho anh. Và sau này lại một lần nữa Bối Bối cướp đi chiếc cốc của Ti Hà Di cũng là cướp đi cuộc đời của anh. — Lời của bé pup :)”

Bạn đang đọc truyện *Chẳng Phải Trộm Của Anh 1 Chiếc Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.